

Михаил МУРАШКИН

ЗАПИСИ 2017 ГОДА

Дніпро
“СІЧ”
2018

УДК 081/082
ББК 94; я44
М91

Книга «Записи 2017 года» Михаила Георгиевича Мурашкина рассказывает о мистике и искусстве. В ней читатель найдёт публицистику и эссеистику, научное и художественное. В 2017 году были написаны как публицистика и эссеистика, так и художественные произведения, научные и философские сентенции.

ISBN 978-966-511-438-7

© Мурашкін М.Г., 2018

ПРЕДИСЛОВИЕ

«Записи 2017 года» Михаила Георгиевича Мурашкина выходят после таких книг, как «Записи 2000 года», «Записи 2001 года», «Записи 2002 года», «Записи 2003 года», «Записи 2004 року», «Записи 2005 года», «Записи 2006 года», «Записи 2007 року», «Записи 2008 года», «Записи 2009 года», «Записи 2010 года», «Записи 2011 года», «Записи 2012 года», «Записи 2013 года», «Записи 2014 года», «Записи 2015 года», «Записи 2016 года». То есть «Записи 2017 года» – это восемнадцатая книга по счёту.

Автор не изменяет своей традиции выделять две части текста. Одна из них – это на полотне страниц книги художественные произведения. Другая же – философские сентенции, а также публицистика и эссеистика, взятые в квадратные скобки. Здесь на пространствах страниц все с более низким уровнем эстетического, то есть не художественное, выделено квадратными скобками. Они вмещают не художественные тексты. Художественные же тексты лишены квадратных скобок и размещаются непосредственно, вписаны в белизну страниц безо всяких отделений.

В издание входят как художественные произведения, так и мысли о мистике и эстетике. Размышления представлены в публицистическом и эссеистском жанре.

Книга «Записи 2017 года» Михаила Георгиевича Мурашкина касается многих направлений культуры. Значит, данные записи будут интересны и полезны широкому кругу читателей, тем, кто интересуется мистицизмом, искусством, художественным освоением мира.

ПИСЬМО. 2017. БЕРЕЗЕНЬ

...

...

Боже. Знаю. Щасливі ті, чий шлях без хиби, ті, хто йде знанням Бога: хто не вживає те, що міняє стан, хто не вбиває живе, породжуючи більше живого, хто засвідчує свої спонукання, не відволікаючись, не спокушаючись на непотрібне, хто передає знання Бога іншим задля життя вічного.

Щасливі ті. То Щастя Бога. То Доля Щастя, яка від Бога.

...

...

Боже. Ти Ирій. Ти його породив. Ти розкриваєшся в нас сонячним сяйвом, райським простором теплої сяючої країни, розкриваєшся Ирієм.

Дехто з нас пішов у ту сонячну, теплу країну, відкіля прилітають птахи, прилітають ириці.

Пташки повертаються з Вирію. Ми так і співаємо:

*Ой ти, соловейку, ти ранній пташку,
Ой чого так рано із вир'їчка вийшов?*

Інші підспівують:

Не сам же я вийшов, Дажбог мене вислав.

Але сонячне сяйво теплої країни і в глибинах душі нашого Всесвіту, коли ми маємо прояв Бога. Ти в нас сонячним сяйвом, Боже.

Славимо тебе!

Боже. Ми передаємо твоє знання всюди. Дехто з нас пішов його передати в Ирій, в Тепличчину, відкіля повертаються пташки, ириці.

Пташки повертаються з Вирію, Ирію...

*Ой ти, соловейку, ти ранній пташку,
Ой чого так рано із вир'їчка вийшов?*

Боже. Ти кажеш: «Передавай знання іншим і життя вічне буде». Заради цього вічного життя дехто з нас пішов В Ирій, В Тепличчину передавати Твої знання.

Ирій в нас, в наших глибинах душі – сонячним сяйвом.

Славимо тебе, Боже!

В наших глибинах душі – тепла країна гарячого життєдайного сонця. В наших глибинах – потойбічний світ і віра в невмирущість.

То від Тебе, Боже.

...
...

Боже. Від Тебе згори: «Засвідчуй свої спонукання». Через це ми стаємо Всесвітом.

Боже. Від Тебе Доля, частина, та частина, яка зветься Щастям.

Боже. Ти відкриваєшся в моїх глибинах, коли я засвідчую свої спонукання, думки, почуття; коли я споглядаю свої спокуси, пильную за собою. Тоді ти поруч, Боже. Тоді душа моя як двійник, а потім: Ти є я.

Бог! Бог – Доля, Душа.

Бог! Доля – Душа.

Бог! Бог – Душа.

Бог! Бог – Дух.

Бог є Дух!

Ти поруч, Боже. Допмагаєш. І я не спокушаюсь. І я ні за ким не йду.

Не спокушаюсь.

Кричу всім на світі: «Засвідчуй все, засвідчуй свої спонукання й думки, залишаючись собою, залишаючись в своєму справжньому Я. І ти отримаєш Життя Вічне, отримаєш Безсмертя».

Слава Тобі, Боже!

...
...

Славте Бога!

Слав, душе моя, Всевидяче Око. Буду славити Бога, поки я живий, поки рухаюсь, поки існую. Ні на кого нема надії.

Пробуджую в собі Око – і зникають хибні думки.

Нема хибних думок – і настає Щастя, для тих, хто має надію на спасіння.

Око творить істинне, руйнуючи хибне.

Око відкриває очі.

Тільки засвідчуй свої спонукання, спостерігай себе, пильно стеж за своїми спокусами. Споглядай їх. Будь стороннім спостерігачем. Як той Сокіл, споглядай.

Боже. Ти – спасіння.

Слаблю Бога!

...

...

Бог пробуджує у вас свої прояви; пробуджує Дива, Ладу, Живу.

Обожнюйте Бога, адже він підштовхує вас не вживати те, що змінить ваш стан і порушить рівновагу Дива й Ладу, Вогню і Води у вас. Нерівновага порушує засвідчення нами думок і почуттів наших.

Бог підштовхує вас не вбивати живе, мати жаль і співчуття, пробуджуючи у ваших глибинах Живу, Ладу, життєву силу. Безжалісність порушує засвідчення нами думок і почуттів наших.

Бог підштовхує вас засвідчувати свої спонукання, думки і почуття, пильнувати за собою відкриваючи його прояви у вас, Всевидяче Око у вас, Долю, Душу, Дух, Двійника у вас, Сварога, Дажбога.

Засвідчуйте. Це веде до Бога, до Життя Вічного.

Бог підштовхує вас йти до Вирію, йти в теплу, сонячну країну, яка у ваших глибинах. Відкривайте її. І йдіть туди. Там Рай, Щастя, там сам Бог. Відкрийте його в своїх глибинах.

...

...

Славте Бога з вершини свого Духа.

Славте Бога і всі його прояви: Див і Ладу – його Вогонь і Воду; Живу, Ладу – його життєдайну силу; славте Його Вирій – Його сонячну, теплу країну.

Славте Його Небесний Вогонь і Воду, Його Див і Ладу.

Славте Його Живу.

Славте Його Вирій.

Хай усі славять Бога. Адже Він підштовхує засвідчувати свої спонукання, спостерігати, споглядати і пильнувати за собою задля Життя Вічного.

Славимо Його!

...

...

Славте Бога. Славте ім'я Бога, Всевидяче Око. Славте Око. Бо воно є добро. Від Нього – добро. Будемо засвідчувати свої спонукання, думки, почуття. Будемо спостерігати їх. І від того Бог може відкритися; може бути добро в житті.

Славимо Око!

...

...

Боже! Ти – Око. Ти зронило сльозу. Зі сльози почалося все, усі світи. І почався шлях до Життя Вічного.

Вклоняюсь Тобі, Боже!

Славлю Тебе, Боже!

Вранці, засвідчуючи свої спонукання, думки, почуття, я, як Ти, Боже, зронив сльозу. З цього в мені почали народжуватись світи. Почалась боротьба за Життя Вічне.

Боже, Ти – дороговказ!

Вклоняюсь Тобі, Боже!

Славлю Тебе, Боже!

...

...

Боже! Всевидяче Око! Ти зронило сльозу, кришталеву чисту. З неї почалися усі світи.

Боже. Я, як Ти, в тиші рано-вранці, засвідчуючи свої спонукання, думки, почуття, зронив сльозу. З неї почався мій світ, боротьба за Життя Вічне.

Боже, Ти вказав мені шлях.

Славлю Тебе, Боже!

...

...

Боже. Коли сонце угорі, над головою, ми збираємось у Храмі, у тиші, і поглиблено засвідчуємо свої спонукання, думки, почуття. Спостерігаємо і пильнуємо себе. Споглядаємо себе.

Боже! Око! Ми, як Ти, зроняємо сльозу і пробуджуємо в собі світи до Життя Вічного.

Боже, Ти – наш дороговказ!

Славимо Тебе, Боже!

...
...

Око. Всевидяче Око. Ти зронило сльозу кришталево чисту. Ми тут всі у Храмі зроняємо сльозу, очищуємось в надії, що наша сльоза також кришталево чиста, що з неї буде шлях до Життя Вічного.

У тиші, поглиблено засвідчуючи свої спонукання, думки й почуття, ми зроняємо сльозу, як Ти, Око. Віримо, що з цього починається світ Життя Вічного.

Славимо Тебе, Всевидяче Око!

...
...

Око. Всевидяче Око. Ми зроняємо сльозу. Спиняємось, завмираємо, засвідчуючи в собі глибини Всесвіту.

Спиняємось.

Завмираємо.

Поворушивши ногою чи рукою, сміємося у своїх глибинах. Від того всього стає смішно.

Усміхаємося.

Ми – Всесвіт. В наших глибинах Всесвіт. Зронена сльоза породила Всесвіт.

Око. Ти породило погляд Сокола, Сокола споглядаючого.

Славимо Тебе!

...
...

Дякувати буду Тобі, Око, всім серцем своїм, перед усілякими силами, які біля мене. Буду співати тобі, Око. Поклонюся в бік Храму святості Твоєї, Око, Боже. Буду дякувати тобі за милосердя Твоє, за істину, яка відкрилася в мені від Тебе.

Око. Боже. Ти влив у душу мою бадьорість.

Боже. Дякувати тобі будуть усі люди на землі, всі, у кого влада. Бо велика слава Твоя, Боже. Бо Ти високо, а все – внизу. Все низько бачиться. Все, що нижче, нищиться. Від того, Боже, мені даються життєві сили. Ти відкриваєш Ладу, Живу. Це спасає мене. Милосердя Твоє, Боже, у віках!

Славимо Тебе, Боже!

...

...

Боже! Ти бачиш у мені, як я сідаю, як встаю, бачиш все це здалеку. Чи йду я в дорозі; чи опочиваю під деревом, Ти – біля мене. Охоплюєш мене. Охоронець. Охоронець від усіляких спокус.

Славлю Тебе!

...

...

Молодий пане, Бог тебе кличе,

Святий вечір!

Бог тебе кличе, три долі дає.

Так ми співаємо про Тебе, Боже, і про ті долі, які Ти даєш.

А даєш Ти, Боже, ті долі багатства, які ховають недоліки наші, приховуючи всі наші вади і хиби.

І ми стаємо Тобою, Боже, стаємо такі самі досконалі, як Ти, Безсмертні.

Славимо Тебе, Боже!

...

...

А ми просо сіяли, сіяли,

Ой, Див, Ладо, сіяли, сіяли.

Так ми співаємо про Тебе, Боже, про Твої прояви як Див і Ладо, про їх рівновагу, тому що ми не вживаємо все те, що може порушити рівновагу, що може змінити наш стан. Не вживаємо те, що бадьорить, або заспокоює нас.

Ми не вживаємо вино і залишаємось у своїй сутності задля життя вічного, щоб нас прийняло те життя вічне.

Від того бо нам і відкривається життя вічне.

Віriamo в Тебе, Боже, йдемо за Тобою.

Ой, Див, Ладо!

Ой, Див, Ладо!

Коли міняєш свій стан, то засвідчення порушується і припиняється.

Ой, Див, Ладо!

Ой, Див, Ладо!

...

...

*Ішла Маруся на посад,
Стрічав її Господь сам,
З долею щасливою,
З доброю годиною.*

На всілякі лади співаємо, приймаючи всілякого Бога, бо Він Один, Єдиний.

*Ішла Маруся на посад,
Стрічає її Господь сам;
То ж не Господь сам – Пречиста, –
Із долею щасливою,
Із доброю годиною.*

І співаємо ми так на усілякі лади.

Доля щаслива і добра година через Живу, через той прояв Твій, Боже, який зветься Жива.

Доля щаслива і добра година, коли не вбиваєш живе, коли ростиш, вирощуєш те живе.

Славимо Тебе, Боже!

Ти даєш долю щасливу.

Ти даєш добру годину.

Прояв Твій – Жива.

Не треба навіть вбивати свої хибні спонукання, думки і почуття. Треба засвідчувати їх, спостерігати і споглядати їх, пильнувати за ними. Хай собі йдуть в твоїй голові. Але ти не йдеш за ними, а робиш свою Божу справу.

Ой, Жив, Жива, Живий!

Ой, Жив, Жива, Живий!

Коли вбиваєш живе, то засвідчення порушується і припиняється.

Ой, Жив, Жива, Живий!

Ой, Жив, Жива, Живий!

...

...

*Гей, Око Лада, Леле Ладове,
Гей, Око Ладове, ніч пропадає,
Бо Око Лада з води виходить,
Ладове свято нам приносить.
Гей, Ладо! А ти, Перуне,
Отче над Ладом, гей, Перуне,
Дай дочекати, Ладе, Купала.*

Так ми співаємо про Тебе, Боже, про Твоє Око; про те Око, що зроняє сльозу і породжує світи. Сльоза очищає.

Ми засвідчуємо свої спонукання, думки і почуття, спостерігаємо і споглядаємо їх, пильнуємо за ними, поки сльоза не покотиться по нашій щоці. Сльоза очищає.

Ми не йдемо за ними, за тими своїми спонуканнями, думками, почуттями. Ми їх свідчимо, ми їх спостерігаємо, ми їх споглядаємо, пильнуємо за ними і стаємо досконалими, як Ти, Боже, як Твоє Око, що зроняє сльозу і породжує світи.

...

...

Ой ти, соловейку, ти ранній пташку,

Ой чого так рано із вир'їчка вийшов?

– Не сам же я вийшов, Дажбог мене вислав.

Так співаємо ми про Тебе, Боже, про Ирій, про Дажбога, як Твої прояви.

Ми передали Твої знання, Боже, в той Ирій, в ті теплі сонячні країни, де ці знання розповсюдились і ствердились задля життя вічного.

Ирій – це та тепла, сонячна країна, в якій розповсюджене і стверджене Споконвічне знання Бога задля безсмертя.

Славимо Тебе, Боже! Славимо Твої вічні знання, вічні заповіді!

О Ирій! О Божий прояв!

О Ирій! О Божий прояв!

...

...

Боже. Ти кажеш: «Не вбивай живе». Я так і роблю. Але, захищаючись, я вбиваю паразитів. Я не вважаю їх живим. І я, захищаючи себе і тих, хто зі мною, їх просто знищую. Вони скорочують життя. Вони висмоктують з мене кров і скорочують моє життя. Вони зменшують життя взагалі.

Я виконую Твій заповіт, Боже. Вбиваю паразитів. Від того життя взагалі квітне. Це моя любов, Боже. Але я не вбиваю свої спонукання, думки і почуття, які відсторонюють мене від Тебе, Боже. Я їх просто засвідчую,

спостерігаю, споглядаю, пильную. І не йду за ними.
Я йду за Тобою, Боже.

Я йду за Твоїми проявами, Боже.

Див, Ладо, Жив, Жива, Доля, Око, Дажбог, Перун,
Купала, Ирій. Все це Твої прояви, Боже. Йду за ними.

Слаблю Тебе, Боже!

...

...

Боже. Людей-паразитів вбиваю словом, Твоїм словом, Боже.

Минуле і майбутнє у мене тільки мить. Є Ти, Боже, в дійсності.

Слаблю Тебе, Боже!

Слаблю Твої прояви, Боже! Див, Ладо, Жив, Жива, Доля, Око, Дажбог, Перун, Купала, Ирій – це Твої прояви, Боже. Слаблю їх. Вишній, Вішну, Брахман, Ахурамазда, Будда, Дао, Єлохім, Іегова, Отець Небесний, Аллах, Сварог, Білобог, Чорнобог, Стрибог. Все це Твої прояви, Боже. Слаблю їх!

...

...

Боже. Як би Тебе не назвали, то буде не зовсім так. Ти неназваний.

Боже. Ти – Вищий, вище усілякого розуміння, ширше усілякого розуміння.

Ти – Вишній, Всевишній.

Слаблю Тебе!

...

...

Бог. Тебе так звать. Ти – в мені. Ти – в нас. І Тебе я не можу ніяк назвати. Бо Ти вище за усі назви.

Боже. Як Тебе тільки не називають люди. І Біг. І Бга. І Бхага. Але Ти вище, ніж якась назва. Ти Вищий. Хоча і ця назва не для Тебе. Бо Ти є все в нас.

Ти і Вищий і Вишній. І Ти поза всім цим.

Слаблю Тебе!

...

...

Боже. Твоя назва: ВсеБог, Всевідо, Вишній, Всевишній. Людина у назві хоче відбити Тебе в дійсності. Але

Ти вище цього. Ти в глибинах. В глибинах мого духу. Я можу торкнутись Тебе, коли засвідчую свої спонукання, свої думки, почуття, засвідчую світ. І народжуюсь до щастя, до багатства, яке ховає недоліки і розгортає досконалість.

Слаблю Тебе, Боже! Ти – досконалість.

...

...

О Бог! Ти ПершоБог, ВсеБог, Всевідо, Вишній, Всевишній. Зі своїх глибин Ти бачиш добро і зло, бачиш боротьбу БілоБога і ЧорноБога. Ти бачиш, як Сварог пильнує, щоб ЧорноБог не здолав БілоБога, щоб була надія на життя вічне у людей, життя без смерті, без страху.

О Бог! Ти ПершоБог, ВсеБог, Всевідо, Вишній, Всевишній. Дай нам Долю багатства, щоб сховались недоліки і розквітла досконалість. Дай нам Долю щастя, стан без смерті, без страху. Щоб і у нас була можливість на життя вічне.

Славимо Тебе!

...

...

О Бог! Ти ВсеБог, Всевідо, Вишній, Всевишній. Щиро віримо у вічне життя, у вічне життя у всякому світі; і в цьому світі й у потойбічному світі; у всякому світі.

Знаємо, що Ти даєш Долю, Долю багатства, коли ховаються недоліки і розгортається досконалість, даєш Долю щастя, даєш стан безсмертя, стан без страху. Тому ми збираємось разом і поглиблено засвідчуємо свої спонукання, свої думки і почуття, засвідчуємо світ. І це для того, щоб мати хоча б щось подібне до того, що даєш Ти, Боже, невпізаний.

Славимо Тебе!

...

...

Боже. Ти божество долі, щастя. Ти і БілоБог, і ЧорноБог, і СтриБог, і ДажБог. Це все твої прояви.

Ти все в моїх глибинах, відкіля розквітає Всесвіт,
коли я дивлюсь, коли дивлення моє над думками і по-
чуттями, над моїми спонуканнями.

Славлю Тебе, Боже!

...

...

Боже. Славлю Тебе! І нічого від Тебе не прошу. Бо
коли Ти в мені розквітаєш, то стаю я Всесвітом, всемо-
гутньою силою. Стаю єдиним з Тобою. Ти те багатство,
яке ховає недоліки. І тоді я досконалий, як Ти.

Боже, славлю Тебе!

...

...

Боже. Ти Див, Дивування, Дивлення.

Ти кажеш: «Засвідчуй свої спонукання».

Я засвідчую свої спонукання.

Ми всі засвідчуємо свої спонукання.

А Дивлення відкриває шлях до Тебе, до Життя Віч-
ного, до життя без смерті.

Славимо Тебе!

Ми кажемо кожному: «Засвідчуй все, весь світ, за-
свідчуй свої спонукання й думки, залишаючись собою,
залишаючись у своєму справжньому Я. І ти отримаєш
життя вічне, отримаєш безсмертя».

Але ми не можемо самі увесь свій час засвідчувати,
займатися Дивленням. Ми спокушаємось. Спокуса іноді
бере нас.

Боже, Див. Збери нас разом, щоб ми могли хоч одну
годину поглиблено засвідчувати, поглиблено зайнятися
Дивленням. Одну годину, коли сонце угорі.

Збери нас. Спаси нас.

...

...

Боже. Тобі належить моя сутність. Адже Ти заснов-
ник безмежності в глибинах мого духа.

Хто може піднятися на гору Бога?

Хто може стояти на Вищому?

Той, у кого руки чисті і серце не проти життя.

Славлю Тебе, Боже!

...
...

Боже. Якщо я буду йти по пустелі смерті, то ніяк все одно не убоюсь ні зла, ні смерті. Адже, Боже, Ти зі мною, поруч. Твої основи – як зернятко в моїх глибинах, заспокоюють мене, дають тишу. Цю тишу я підтримую, не вживаючи нічого, що порушить в мені рівновагу, рівновагу між Вогняним і Водяним, між Дивом і Ладом. І від того не припиняю засвідчення своїх спонукань. Цю тишу я підтримую жалістю і співчуттям до живого, пробуджуючи в собі Жива. Від того не припиняю засвідчувати свої спонукання.

Тиша в моїй душі від Тебе, Боже.
Славлю Тебе!

...
...

О Боже! Ти даєш Долю багатства. Ти сам є Доля багатства, багатства, яке ховає недоліки, даруючи досконалість, даруючи стан без усілякого страху.

Боже. Ти даєш Долю щастя. Ти сам є Доля щастя. Ти занурюєш людину в це щастя як стан Життя Вічного, як стан Безсмертя.

Славимо Тебе, Боже!

...
...

Боже. Ти в моїх глибинах розгортаєшся Всесвітом. Ти Один Єдиний, та Доля багатства, яка ховає мої недоліки і розгортає досконалість, та Доля щастя, яка зветься життя вічне, життя без смерті, без страху.

Славлю Тебе, Боже!

...
...

Боже, Всевидяче Око. Було засвідчення спонукань, думок, почуттів, засвідчення світу. І Ти зронило сльозу. Від сльози зродився Світ, Новий Світ, зродилися Світи.

Боже, Всевидяче Око. Ти кажеш: «Засвідчуй свої спонукання».

Я засвідчую свої спонукання. Ми всі засвідчуємо свої спонукання. У нас у всіх сльози течуть по щоках. Ми близькі до Долі Твого багатства, яке ховає недоліки і

дає досконалість. Ми близькі до Долі Твого щастя, до стану Життя Вічного, до Безсмертя.

Нам буде Життя Вічне, коли ми померем. Ми віримо в це. І це – наше спасіння.

Боже, Всевидяче Око. Посилай нам сльози.
Славимо Тебе!

...

...

Боже, Всевидяче Око. У мене зір гострий, як у Першоптаха, як у Сокола.

Боже, Всевидяче Око. Нема сльози. Дай сльозу. Дай відродитися в Долю Твого багатства і щастя. Дай відчути Життя Вічне. Відчути Безсмертя.

Дай Долю багатства, що сховає недоліки, відродить досконалість, Твою досконалість, Боже. Дай відродитися в Долі Твого багатства.

Славлю Тебе!

...

...

Боже. Ти Око, Всевидяче Око. Ми зроняємо сльозу, спиняємось, завмираємо, засвідчуючи в собі глибини Всесвіту.

Спиняємось...

Завмираємо...

Поворушивши ногою чи рукою, усміхаємось у своїх глибинах. Від того всього стає смішно.

Усміхаємося.

Ми – Всесвіт. В наших глибинах Всесвіт.

Зронена сльоза породила Всесвіт.

Око. Всевидяче Око. Ти породило погляд Сокола.

Славимо Тебе!

...

...

Боже. Ти Око, Всевидяче Око. Ти зронило сльозу кришталево чисту.

Ми тут у Храмі зроняємо сльозу, очищуємось в надії, що наша сльоза також кришталево чиста, що з неї буде шлях до Життя Вічного.

У тиші поглиблено засвідчуючи свої спонукання,
думки і почуття, засвідчуючи світ, ми зроняємо сльозу,
як Ти, Око.

Віримо, що з цього починається світ Життя Вічного.
Славимо Тебе, Боже, Всевидяче Око!

...
...

Боже. Коли сонце угорі, над головою, ми збираємося у Храмі, в тиші й поглиблено засвідчуємо свої спонукання, думки, почуття, засвідчуємо світ.

Боже. Ти Око, Всевидяче Око. Ми, як Ти, зроняємо сльозу і пробуджуємо у собі світи, йдучи до Життя Вічного.

Боже. Ти – наш дороговказ.
Славимо Тебе!

...
...

Боже. Ти Око, Всевидяче Око. Ти зронило сльозу кришталеву чисту. З неї почались усі Світи.

Боже. Я, як Ти, засвідчуючи свої спонукання, думки і почуття, засвідчуючи світ, зронив сльозу. З неї почався мій світ, боротьба за життя вічне.

Боже, Ти вказав мені шлях.
Славлю Тебе, Боже!

...
...

Боже. Ти Око, Всевидяче Око. Ти зронило сльозу. Зі сльози почалось усе, усі Світи. І почався шлях до Життя Вічного.

Вклоняюсь Тобі, Боже.
Славлю Тебе, Боже!

Уранці, засвідчуючи свої спонукання, думки і почуття, засвідчуючи світ, я, як Ти, Боже, зронив сльозу. З цього в мені почали народжуватись світи. І почалась боротьба за Життя Вічне.

Боже, Ти – дороговказ.
Вклоняюсь Тобі, Боже.
Славлю Тебе, Боже!

...
...

Бог пробуджує у вас свої прояви. Пробуджує Дива, Лада, Ладо, Жива, Живо.

Обожнюйте Бога, адже Він підштовхує вас не вживати те, що змінить ваш стан і порушить рівновагу Дива і Ладо у вас, порушить рівновагу Вогню і Води у вас. Нерівновага порушує свідчення, засвідчення спонукань.

Бог підштовхує вас не вбивати живе, мати жаль і співчуття, пробуджуючи у ваших глибинах Живу, Ладу, життєву силу. Безжалісність порушує свідчення, засвідчення спонукань.

Бог підштовхує вас засвідчувати свої спонукання, думки, почуття, засвідчувати світ і пильнувати за собою, відкриваючи у вас Всевидяче Око, Душу, Дух, Долю-Двійника, ДажБога, Сварога, що веде до Життя Вічного.

Бог підштовхує вас йти до Вирію, йти в теплу, сонячну країну, яка у ваших глибинах. Відкрийте її. І підіть туди. Там рай, щастя, там сам Бог. Відкрийте його у своїх глибинах.

...

...

Славте Бога!

Слав, душе моя, Всевидяче Око.

Буду славити Бога, поки я живий, поки рухаюсь, поки існую. Ні на кого нема надії. Пробуджую у собі Око – і зникають хибні думки.

Нема хибних думок – і настає щастя.

Настає щастя для тих, хто має надію на спасіння. Око творить істинне, руйнуючи оману, руйнуючи хибне. Око відкриває очі. Тільки засвідчуй свої спонукання, спостерігай себе, пильно стеж за своїми спокусами, засвідчуй світ.

Славлю Бога!

Славить душа моя Всевидяче Око!

...

...

Славте Бога з гори свого Духа.

Славте Бога, його прояви Див і Ладо.

Славте його Небесний Вогонь і Воду.

Славте Його Вирій – теплу сонячну країну.

Хай усі славять Бога. Адже Він підштовхує засвідчувати світ, засвідчувати свої спонування, пильнувати за собою задля життя вічного.

Славимо Його!

...

...

Не вбивай живе! Боже, це Твій прояв як Жива, Живо.

Дай прояв своєму жалю, співчуттям до усього живого, до своїх власних думок.

Ой, Жива!

Ой, Живо!

Це прояви Бога, який не затримує приємні думки і не відсторонюється від поганих. А свідчить їх.

Славлю Бога!

...

...

Боже. Тебе колись звали Див.

На тебе будуть казати Брахман, Ахура Мазда, Будда, Дао, Єлохім, Ієгова, Отець Небесний, Аллах. Але Ти поза назвою. Ти в глибинах моїх, неназваний як відчуття Всесвіту Вічного.

Славлю Тебе!

...

...

Боже. Ти відбираєш; відбираєш все хибне, потворне, ілюзорне, недобре, неістинне. І залишається сама природа Твоя, Божественна природа.

У нас є Божественна природа, в наших глибинах. Вона залишається.

Ми багаті й щасливі.

...

...

Боже. Я мав Стан Життя Вічного. Знаю. Це можливість мати стан життя без смерті й без страху після того, як я піду з цього світу в потойбічний, в Ирій.

Із вир'їчка солов'ї летять. То тепла сонячна країна. Дехто з нас пішов туди, в Ирій, в ту теплу сонячну країну пішов; пішов – відкіля солов'ї прилітають. Я залишився тут, на цій землі. Знаю, що Ирій – то першоземля

богів і світу. Він – в глибинах мого духу. Бо я мав Стан Життя Вічного, стан життя без смерті.

Боже. Дай мені можливість знову пережити стан життя без смерті й страху. Хоча я і маю в собі слід від такого стану і мене покинули всі бажання, а отже – і бажання мати Вище. Просто цікаво, що таке буває за життя, за життя на цій землі.

Боже, славлю Тебе!

...

...

Боже. Як тебе тільки не називали. І Бог. І Біг. І Бга. І Бхага.

Але Ти в мені; Ти в нас. І Тебе я не можу ніяк назвати.

Боже. Ти Вищий, аніж якась назва.

Ти Вищий! Хоча і ця назва не для Тебе. І тут люди кажуть по-різному. На тебе кажуть Вишній. Потім ведійці будуть казати Вішну. Хоча Ти поза усілякими назвами. А раніше Тебе звали Див як Денне Сяюче Небо. А потім Ти став птахом, що віщує нещастя. Хоча Ти даєш Долю Щастя. Ти був Небом, а став птахом. То – люди, то людські перевертання.

Але Ти – в глибинах Духа.

Бог є Дух. Бог є Доля багатства, яке ховає недоліки і дає досконалість.

Славимо Тебе, Боже!

...

...

Боже. Ти Доля, Доля щастя. Ти сяйво, світло в моїй душі. Коли сонце і зірки на небі згаснуть, то світло в моїй душі залишиться. То Ти.

Боже. Ти Доля, Доля багатства. Ти ховаєш недоліки мої і я стаю досконалим, як Ти, Боже.

Славлю Тебе, Боже!

...

...

Боже. Ти кажеш: «Засвідчуй свої спонукання».

Я засвідчую все, засвідчую свої спонукання й думки, залишаючись собою, залишаючись у своєму справжньому Я. І я отримаю життя вічне, без смерті й страху.

Адже від того Ти відкриваєшся в мені, Боже, відкриваєшся як Доля. Тоді Доля біля мене, мій Двійник. Спасіння зі мною.

Славлію Тебе, Боже!

Тоді я, як Першоптах, як Сокіл залишаюсь стороннім спостерігачем усіляких руйнацій в моєму Всесвіті.

Тоді я й співаю:

Ой на Чорному морі, на білому камені,

Ой там сидить ясен сокіл –

Низенько голову склонив,

Та жалібненько квилить-проквіляє,

Та на святес небо, на Чорне море споглядає,

Що на святому небі,

На Чорному морі негарзд починає.

Отже і я споглядаю. Споглядаю за своїми спонуканнями, за своїми думками і почуттями. Споглядаю за світом.

І то Ти, Боже, в мені відкриваєшся.

Славлію Тебе, Боже!

...

...

Боже. Ти Першобог. Ти почав усе живе.

Ти даєш Долю.

Та не винна тому доля,

А все винна твоя воля.

Бо що заробляєш,

Та й те пропасаєш.

Так ми співаємо і не міняємо свій стан, не вживаємо те, що змінює стан, те, що порушує рівновагу і припиняє свідчення, спостереження, пильнування, споглядання.

Див і Ладо у рівноазі.

Славимо Тебе, Боже!

...

...

Роди, Боже, на всякого Долю!

Так співаємо ми про ту Долю, яку даєш Ти, Боже.

Ту Долю, яка завжди поруч, завжди біля нас; від того і вливає у нас сили.

Роди, Боже!

Славимо Тебе!

...

...

Боже. Ти ПершоБог. Ти створив Вирій.

Ти Род. Адже Ти обіймаєш всіх людей. Ти обіймаєш усіх, кому боляче, бо вони будуть мати Стан Щастя, Стан Життя Вічного, Життя Без Смерті, як Ти.

Як Ти, Щастям будуть.

Славимо Тебе, Боже!

...

...

[ПИСЬМО. 2017. БЕРЕЗЕНЬ]

...
...

І «Стан Безсмертя» – це компенсаторна реакція на страх смерті. Страх же смерті з'являється у розвитку особистості (у 15 років – у хлопців) разом з виникненням самосвідомості (Дидьє Жюліа). Але з'являється й компенсаторна реакція на страх смерті. В нормальному стані компенсація позасвідомо, тобто вона впливає на свідому діяльність, регулює її позасвідомо (Карл Юнг). У людини виникає «Стан Безсмертя» як позасвідомо компенсація страху смерті. Виникає відчуття безсмертя, усвідомлення Вічного Життя (Антті Ревонсуо). Смерть уявляється неможливістю (Вільям Джемс). І це не переконання, що ми будемо жити вічно, а усвідомлення, що це так і є (W. James). І абсолютно нема страху ні перед чим (М.Г. Мурашкін). «Стан Безсмертя» як компенсація страху смерті приходить як позачасове (Джидду Кришнамурти). Це екстатичні спалахи, які уявляються, що вони лежать по той бік часу (Корлісс Ламонт).

У психіці людини багато незрозуміло відкіля виникаючого. Незрозуміло, відкіля взявся прекрасний настрій після глибокої скорботи (Карл Ясперс). Незрозуміло, відкіля взявся «Стан Безсмертя» після страху смерті.

Джерела: Джемс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; *Дидьє Жюліа.* Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; *Кришнамурти Д.* Записные книжки. – М.: Разум / Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; *Ламонт К.* Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; *Мурашкін М.Г.* Записи 2000 года. – Дніпропетровськ: СІЧ, 2006. – С. 127–132; *Ревонсуо А.* Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 288–305; *Юнг К.* Психологические типы. – СПб.: Ювента, М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; *Ясперс К.* Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 150–483; *James W.* The varieties of religious experience. – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389.]

...
...

[Прадавні люди (арії, у яких Всесвіт це Див, і арії, у яких Всесвіт – Лад), які жили в степах Північного Причорномор'я, вживали різні трави, лікувались ними.

Але вони вживали і трави, які стимулюють, міняють стан людини. Вживали скислий виноград, від якого – вино. І було явлення Бога, і було сказано: «Не міняй свій стан».

Прадавні люди займалися жертвоприношенням, приносили в жертву тварин. І було явлення Бога, і було сказано: «Не вбивай живе».

Прадавні люди не володіли собою, впадали в лють, в гнів. І було явлення Бога, і було сказано: «Засвідчуй свої спонукання».

Ще було сказано: «Передавай ці знання іншим і життя вічне буде».

Прадавні люди понесли ці знання туди, відкіля прилітають ириці. Ириці прилітають з Ірїю.

Ирїй – тепла, сонячна країна.]

...

...

[«Храм Споконвічного знання Бога». Богослужіння в цьому храмі схоже на медитацію. Тому людина, яка вперше потрапила до цього храму і не поділяє вчення, про яке тут говорять, все одно не втратить часу, тому що при богослужінні вона фактично медитує. А медитація йде на користь. Символ «Храму Споконвічного знання Бога» – восьмикутна зірка. Восьмикутна зірка – це фундамент храму. Восьмикутна зірка – це символ Бога.

Арії йшли від Балтійського моря на південь в степи Північного Причорномор'я. В степах Північного Причорномор'я трава була висока, різноманітна. Цими травами лікувались. Їх вживали.

Але почали вживати і стимулюючі трави, які змінюють стан людини. Тоді було явлення Бога, і було сказано: «Не міняй свій стан».

Арії займались жертвоприношенням. Вони приносили в жертву тварин. І тоді було явлення Бога, і було сказано: «Не вбивай живе».

Арії не володіли собою. Вони упадали в гнів, лють. І тоді було явлення Бога, і було сказано: «Засвідчуй свої спонукання».

Ще було сказано: «Передавай ці знання іншим і життя вічне буде».

Ці знання відображені в піктографічному і рунічному письмі Кам'яної Могили. Ці знання арії понесли в теплу сонячну країну, звідкіля прилітають ириці, тобто в Індію й Іран. Отже арії вплинули на виникнення індуїстських «Вед», і зороастрийської «Авести».

Споконвічні знання Бога – це «Не міняй свій стан, не вбивай живе, засвідчуй свої спонукання. Передавай ці знання іншим і життя вічне буде». Досконало це виконати неможливо. Наприклад, заповідь «Засвідчуй свої спонукання». Неможливо людині увесь час засвідчувати свої спонукання. Людина відволікається в своїх думках, спокушається. І не засвідчує свої спонукання. Тому послідовники «Храму Споконвічного знання Бога» збираються в храмі опівдні і поглиблено засвідчують свої спонукання, тим самим очищуючись від усіляких спокус. Це і є богослужіння.

Послідовники «Храму Споконвічного знання Бога» спочатку повторюють самі знання, тобто повторюють: «Не міняй свій стан, не вбивай живе, засвідчуй свої спонукання. Передавай ці знання іншим і життя вічне буде», після чого протягом години, коли сонце в zenіті, в тиші поглиблено засвідчують свої спонукання. Послідовники заглиблюються в себе і зливаються із Всесвітом, доторкаючись до Божественного. Проходить процес очищення і у людини з'являється можливість пережити Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя. А це дає шанс після свого земного життя мати Життя Вічне, мати Безсмертя. Людина хоч раз у житті повина пережити Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя.

Поглиблено засвідчувати свої спонукання відразу не вдається. Людина відвертається. В голові з'являються різні думки, які відвертають, з'являються різні почуття. В голові виникають думки. Але треба бути над думками, не йти за ними, дивитися, як вони з'являються і зникають, дивитися в те незмінне в собі, звідкіля виходять думки, змінюючи одна одну. У людини може з'явитися Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя. А це – запорука

того, що є шанс мати Життя Вічне після свого земного життя.]

...

...

РЕЛІГІЙНА СВОБОДА І АБСОЛЮТ БОЖЕСТВЕННОГО (на прикладі «Храму Споконвічного Знання Бога»).

Релігійну свободу і Абсолют Божественного можна вважати протилежностями. Релігійна свобода – це зміни. В релігії змінюються ритуал, догми, спосіб життя. Були католицизм і православ'я, а виник протестантизм. Одне і те саме Святе Письмо, а трактування різні. На нових трактуваннях виникають і нові релігії. Це релігійна свобода. Але наскільки можна змінювати розуміння Святого Письма? Адже Абсолют Божественного незмінний. Це Абсолют. І Бог Один, Єдиний.

Релігійні конфесії конкурують між собою. Заповіді Мойсея у Торі майже дослівно співпадають із заповідями Будди у Трипітаці. Хоча деякі іудеї скажуть, що буддизм – це зовсім не релігія, і там нема Бога. В Біблії є висловлювання проти язичників. Хоча Абсолют Божественного був і у них. Бог був і до написання Тори, до написання Біблії. Йде конкуренція. Йде конкуренція за людські уми, за людський розум. В людський мозок вкладаються певні ідеології. Але треба примирювати людей.

Абсолют Божественного як незмінне виник в Північному Причорномор'ї.

Як це було?

Прадавні люди (арії, у яких Всесвіт – це Див, і арії, у яких Всесвіт – Лад), які жили в степах Північного Причорномор'я, вживали різні трави, лікувались ними. Але вони вживали і трави, які стимулюють, міняють стан людини. Вживали прокислий виноград, від якого вино. І було явлення Бога, і було сказано: «Не міняй свій стан».

Прадавні люди займалися жертвоприношенням, приносили в жертву тварин. І було явлення Бога, і було сказано: «Не вбивай живе».

Прадавні люди не володіли собою, впадали в лють, у гнів. І було явлення Бога, і було сказано: «Засвідчуй свої спонукання».

Ще було сказано: «Передавай ці знання іншим і життя вічне буде».

Прадавні люди понесли ці знання туди, відкіля прилітають ириці. Ириці прилітають із Ірью.

Ірій – тепла, сонячна країна.

«Храм Споконвічного знання Бога» сповідує первинні слова Бога, які є у всьому Святому Письмі.

«Храм Споконвічного знання Бога». Богослужіння у цьому храмі схоже на медитацію. Тому людина, яка вперше потрапила в цей храм і не поділяє вчення, про яке тут говорять, все одно не втратить час, тому що при богослужінні вона фактично медитує. А медитація йде на користь. Символ «Храму Споконвічного знання Бога» – восьмикутна зірка. Восьмикутна зірка – це фундамент храму. Восьмикутна зірка – це символ Бога.

Арії йшли від Балтійського моря на південь в степи Північного Причорномор'я. В степах Північного Причорномор'я трава була висока, різноманітна. Цими травами лікувались. Їх вживали. Але почали вживати і стимулюючі трави, які змінюють стан людини. Тоді було явлення Бога, і було сказано: «Не міняй свій стан». Арії займались жертвоприношенням. Вони приносили в жертву тварин. І тоді було явлення Бога, і було сказано: «Не вбивай живе». Арії не володіли собою. Вони упадали в гнів, лють. І тоді було явлення Бога, і було сказано: «Засвідчуй свої спонукання». Ще було сказано: «Передавай ці знання іншим і життя вічне буде». Ці знання відображені в піктографічному і рунічному письмі Кам'яної Могили. Ці знання арії понесли в теплу сонячну країну, звідкіля прилітають ириці, тобто в Індію й Іран. Отже арії вплинули на виникнення індуїстських «Вед», і зороастрийської «Авести».

Споконвічні знання Бога – це «Не міняй свій стан, не вбивай живе, засвідчуй свої спонукання. Передавай ці знання іншим і життя вічне буде». Досконало це виконати неможливо. Наприклад, заповідь «Засвідчуй свої спонукання». Неможливо людині увесь час засвідчувати

свої спонукання. Людина відволікається в своїх думках, спокушається. І не засвідчує свої спонукання. Тому послідовники «Храму Споконвічного знання Бога» збираються у храмі опівдні й поглиблено засвідчують свої спонукання, тим самим очищуючись від усіляких спокус. Це і є богослужіння. Послідовники «Храму Споконвічного знання Бога» спочатку повторюють самі знання, тобто повторюють: «Не міняй свій стан, не вбивай живе, засвідчуй свої спонукання. Передавай ці знання іншим і життя вічне буде», після чого протягом години, коли сонце у зеніті, в тиші поглиблено засвідчують свої спонукання. Послідовники заглиблюються в себе і зливаються із Всесвітом, доторкаючись до Божественного. Проходить процес очищення і у людини з'являється можливість пережити Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя. А це дає шанс після свого земного життя мати Життя Вічне, мати Безсмертя. Людина хоч раз у житті повина пережити Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя.

Поглиблено засвідчувати свої спонукання відразу не вдається. Людина відвертається. В голові з'являються різні думки, які відвертають, з'являються різні почуття. В голові виникають думки. Але треба бути над думками, не йти за ними, дивитися, як вони з'являються і зникають, дивитися в те незмінне в собі, звідкіля виходять думки, змінюючи одна одну. У людини може з'явитися Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя. А це – заповідь того, що є шанс мати Життя Вічне після свого земного життя.

Індо-іранські народи використовують термін «бага», а слов'янські – «бог» для означення «багатства», та його подателя – «бога» (А. Гейштор). Про те, що це за багатство, долю якого дає Бог, нам показує Рігведа.

Рігведа говорить про долю багатства, яке приховує недостачу (Рігведа). А це не матеріальне багатство. Це певний стан душі, Стан Духа як багатство. Бог – це сила, яка наділяє людину певним станом, Вищим станом як багатством. Тут мова йде про стан людини. Цей стан ховає недостачу, нестачу, недолік, людські недоліки, компенсує ці недоліки. Людині приноситься доля як багатство, яке приховує недоліки, приховує через

переживання Вищого, Вищого стану, де ці недоліки ховаються. Цей особливий, Вищий стан позначається як «Бог», як «Вище». В релігійному містицизмі цей стан значиться як «Стан Безсмертя».

Слово «Бог» від слова «Бхага». Бхага – наглядає над появою думок практичного, ділового характеру, думок про розподіл багатства. Наглядання – це і є багатство, це і є якоюсь мірою «Стан Бога».

«Стан Безсмертя» – це компенсаторна реакція на страх смерті. Страх смерті ж з'являється в розвитку особистості (у 15 років – у хлопців) разом з виникненням самосвідомості (Дидье Жюліа). Але з'являється й компенсаторна реакція на страх смерті. В нормальному стані компенсація позасвідомо, тобто вона впливає на свідому діяльність, регулює її позасвідомо (Карл Юнг). І у людини виникає «Стан Безсмертя» як позасвідомо компенсація страху смерті. Виникає відчуття безсмертя, усвідомлення вічного життя (Антти Ревонсуо). Смерть уявляється неможливістю (Вільям Джемс). І це не переконання, що ми будемо жити вічно, а усвідомлення, що це так і є (W. James). І абсолютно нема страху ні перед чим (М.Г. Мурашкин). «Стан Безсмертя» як компенсація страху смерті приходить як позачасове (Джидду Кришнамурти). Це екстатичні спалахи, які уявляються, що лежать по той бік часу (Корлисс Ламонт).

У психиці людини багато того, що незрозуміло, відкіля виникає. Незрозуміло, відкіля взявся прекрасний настрій після глибокої скорботи (Карл Ясперс). Незрозуміло, відкіля взявся «Стан Безсмертя» після страху смерті.

Джерела: Гейштор А. Слов'янська міфологія. – К.: ТОВ «Видавництво КЛЮ», 2015. – С. 49–69; Джемс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; Дидье Жюліа. Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; Кришнамурти Д. Записные книжки. – М.: Разум / Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; Ламонт К. Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; Мурашкин М.Г. Записи 2000 года. – Дніпропетровськ: СІЧ, 2006. – С. 127–132; Ревонсуо А. Психология сознания. – СПб.:

Питер, 2013. – С. 288–305; *Ригведа*: Мандалы I-IV. – М.: Наука, 1989. – С. 258; Юнг К. Психологические типы. – СПб.: Ювента, М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; *Ясперс К.* Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 150–483; *James W.* The varieties of religious experience. – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389.]

...

...

[Був Вогонь і була Вода (жовте і синє), Сонце і Небесна Вода (дощ). Але була і рівновага, гармонія, коли світило Сонце і в той же час йшла Небесна Вода (йшов дощ, сліпий дощ). Ця рівновага і гармонія є Єдине, Бог, ПраБог, ПершоБог, ВсеБог, Всевідо, Вишній, Всевишній. Ця гармонія в людській душі, в людському дусі, як наслідок того, коли вона засвідчує свої спонукання, думки і почуття, засвідчує світ (медитація). Від того виникає Доля багатства, Доля щастя, тобто Бог.]

...

...

[Було Сонце. Його обожнювали. Були грім і блискавка. Їх обожнювали. Обожнювали ясне сонячне небо, природу взагалі. І це був ПершоБог, або ПраБог, або ВсеБог, Всевідо, Всевишній. А в цілому – було Вище, і його ніяк не називали. Це доязичницька віра.

Потім з'явилося язичництво. Воно з'явилося, коли природні явища були названі. Сонце стало ДажБогом. Дощ теж був ДажБогом (Пашник). Грім і блискавка стали Перуном. Вітер став Стрибогом.

Доязичницька віра, коли обожнювали природу і її як вищу силу ніяк не називали. Людина через засвідчення своїх спонукань, думок, почуттів, через засвідчення світу проникала в глибини себе, знаходила там незмінність, зливалася з тією незмінністю, зливалася з природою – ПершоБогом, або ПраБогом – і відчувала Стан Безсмертя. Стан Безсмертя був запорукою того, що після життя на Землі може бути Життя Вічне, без смерті, без страху. Бо в Стані Безсмертя відсутній який би то не було страх. Стан Безсмертя – це шанс мати безсмертя після того, як помреш.

Джерела: Пашиник Світовит Дмитрович. Руська Православна Віра у питаннях і відповідях. – Запоріжжя: Руське Православне Коло, 7519 (2011). – С. 36.]

...

[Бог (або Біг, Бга, Бхага) спочатку не розумівся як божество. Але Бог розумівся за своєю суттю як Доля (Доля багатства, Доля щастя).

Бог розумівся як Доля багатства, багатства як можливості ховати недоліки. Коли ховаються недоліки, то це для людини багатство, бо приходить досконалість. Бог – досконалість.]

...

[МІСТИК ТА МИТЕЦЬ. МІСТИКА ТА МИСТЕЦТВО.

ОНТО. В містиці та мистецтві можуть бути виражені та описані характеристики «Стану Безсмертя» як компенсаторної реакції на страх смерті. В цих характеристиках можна бачити подібність станів містика і митця. «Стан Безсмертя» у містика і «Стан Безсмертя» у митця один і той же. Тому ми маємо подібність у виразах і описах містика і митця про їх «Стан Безсмертя».

«Стан Безсмертя» – це компенсаторна реакція на страх смерті. Страх же смерті з'являється в розвитку особистості (у 15 років – у хлопців) разом з виникненням самосвідомості (Дидьє Жюліа). Але з'являється й компенсаторна реакція на страх смерті. В нормальному стані компенсація позасвідома, тобто вона впливає на свідому діяльність, регулює її позасвідомо (Карл Юнг). І у людини виникає «Стан Безсмертя» як позасвідома компенсація страху смерті. Виникає відчуття безсмертя, усвідомлення Вічного Життя (Антти Ревонсуо). Смерть уявляється неможливістю (Вільям Джемс). І це не переконання, що ми будемо жити вічно, а усвідомлення, що це так і є (W. James). І абсолютно нема страху ні перед чим (М.Г. Мурашкин). «Стан Безсмертя» як компенсація страху смерті приходить як позачасове (Джидду Кришнамурти). Це екстатичні спалахи, які уявляються, що вони лежать по той бік часу (Корлисс Ламонт).

У психиці людини багато незрозуміло відкіля виникаючого. Незрозуміло, відкіля взявся прекрасний настрій після глибокої скорботи (Карл Ясперс). Незрозуміло, відкіля взявся «Стан Безсмертя» після страху смерті.

Онтологічний аспект об'єктивної реальності обов'язково орієнтується на науку, наукову картину світу. Наукова картина світу фіксує повторюваності, установлюючи тим самим закономірності цих повторюваностей, перетворюючи їх у сталості як закони, об'єктивні закони, незалежні від людини, її волі. Спираючись на ці повторювані закономірності, що мають характер сталості закону, людина може далі передбачати. Із усіх наукових теорій, присвячених якійсь одній проблемі, та теорія більш істинна, яка далі передбачає. Теорія, що увібрала більше істинності про світ, краще передбачає (В. Ньютон-Смит). А це необхідно людині за самою її природою. Адже людина за своєю природою – істота завбачлива (А. Гелен). Від цього вся поведінка людини згодом стала передбачливою, спрямованою на майбутнє (А. Гелен). У цьому першим помічником людини є наука і її наукова картина світу, що оперує об'єктивними закономірностями, які не залежать від самої людини, але дають їй можливість виживати в суворих нелюдських умовах природи.

Однак ця можливість пов'язана з теперішнім моментом, коли людина використовує відкриті нею закони природи для переулаштування навколишнього середовища. Ця можливість виживати може мало стосуватися майбутнього. Адже наука відкриває такі закономірності, які не дають можливості для виживання, а вселяють у людину фактично абсолютний песимізм. Наприклад, закономірність щодо розвитку Сонця й Сонячної системи.

П'ять мільярдів років тому виникло Сонце. Зараз воно на середині часу свого існування. Через наступні п'ять мільярдів років воно, віддавши свою енергію випромінювання в космічний простір, згасне й зникне зовсім. Конструюючи ж наукову картину світу, стає зрозуміло, що зі зникненням Сонця зникне все живе на Землі, у тому числі – й людина як жива істота. Адже все

живе, включаючи людину, існує за рахунок енергії Сонця.

Наприклад, енергія Сонця, потрапляючи на зелені листки рослин, за рахунок хлорофілу, що міститься в листках цих рослин, від чого листки мають зелений колір, перетворюється в сахари – складні органічні речовини. Саме сахари й акумулюють у собі цю енергію Сонця. Людина, з’їдаючи ці сахари рослин, одержує дозу енергії, за рахунок якої вона живе. Тому, якщо не буде енергії Сонця, то не буде зелених рослин, а значить, не буде й людини, що живиться їх енергією. Без енергії Сонця всяке життя припиниться. Це досить песимістична ситуація, яку своїми передбаченнями малює наукова картина світу, однозначними передбаченнями, що спираються на відкриті об’єктивні закономірності.

Наукова картина світу не надихає. Навпаки, вона давить людину своїми об’єктивними законами, які людина не може обійти, змінити, які від неї не залежать. Ці бездушні закони природи нависають над людиною споконвічно як дамоклів меч, і найчастіше вона впадає у відчай через безвихідність ситуацій. Однак людина – завбачлива істота. Вона інтуїтивно відчуває, чим може закінчитися песимістичний стан, що нагнітає стресову ситуацію. Тому, перекручуючи закономірності об’єктивної реальності, малює собі ненаукову, казкову, фантастичну картину світу, картину містика і митця, яка відкриває й конструює додаткові можливості вижити й процвітати в майбутньому.

Цим людина надихається й одухотворяється, знімаючи крайнощі свого стресового стану і нормалізуючи тим самим свій гомеостаз. Цей стресовий стан по суті є невід’ємною частиною існування людини. Адже світ більший за неї, у мільярди мільярдів разів більший, у нескінченні мільярди разів більший і потужніший. Людина – істота, залежна від усіляких об’єктивностей. Протягом усього існування вона жила під загрозою природних катаклізмів (землетруси, виверження вулканів, морські бурі, цунамі, лісові пожежі, повені). У XXI столітті все яскравіше постає реальність космічної загрози. Це

метеорити, астероїди, комети, здатні стерти з лиця Землі все, здатні знищити Землю як планету.

Перекручуючи й перевертаючи об'єктивну реальність, містик і митець конструюють й відкривають для себе додаткові можливості, які надихають їх, одухотворяють або просто піднімають настрої, тому що в цьому процесі реконструкції об'єктивної реальності виникає світлий сум (Е.П. Ильин), і навіть печаль світла. «Печаль моя світла», – говорить О. С. Пушкін. Така просвітленість духу, таке його перетворення, що в остаточному підсумку одухотворяє й надихає як містика, так і митця, – результат ненаукової картини світу; картини, створення якої зайняті містика і мистецтво, художній світ мистецтва.

Містика і мистецтво, оперуючи чуттєвим рівнем людини, відкривають можливості для опису тих її станів, які дійсно виникли й пережиті нею як переживання неможливості смерті (В. Джемс), що також людину надихає. Адже людина усвідомлює свою смертність як об'єктивну реальність. Це усвідомлення як страх смерті з'являється в людини разом з виникненням у неї само-свідомості, десь до п'ятнадцяти років (Дидье Жюліа). Це результат і опосередкування людського життя. Адже сфера безпосередності зруйнована в людині (А. Гелен). Крім цього людина наділена надлишком спонукань (А. Гелен), які часто ставлять її в ситуацію неузгодженості її «треба» і «хочеться», через що людина втрачає цілісність. А це додатково погіршує стан: людина відчуває страх смерті, поринає в атмосферу безвихідності через те, що не володіє собою, не може знайти себе, знайти свою справжню природу, де «треба» і «хочеться» злиті воедино, а не розузгоджені. Однак у людині закладені природою й компенсаторні реакції на страх смерті й на надлишок спонукань, і проявляються вони в переживанні неможливості смерті (В. Джемс), переживанні Стану Безсмертя. Адже в Стані Безсмертя в людині відмирає все наносне, незначне, застаріле, віджиле, те, що сковує, заважає, відмирає настільки, що людина переживає зникнення своєї особистості (В. Джемс). Містика і мистецтво, оперуючи образно-символічними засобами,

здатні описувати подібні стани (В. Джемс; К. Ламонт; Р.М. Бекк; П. Рассел; К. Ясперс; С. Гроф, Дж. Хэлифакс; Франклин Меррелл-Вольф; В.В. Налимов; Д. Кришна-мурти), які також одухотворяють людину.

У містиці і мистецтві важливе положення займає прояв естетичного. Естетичне – це основна категорія такої науки, як естетика. Естетика – це філософська дисципліна, що вивчає природу виражальних форм реальності, виражальних форм, що одухотворяють можливостями майбутніх становлень. Виразальні форми віддзеркалюють головне й руйнують у людині другорядне, руйнують своєю багатозначністю.

Необхідно відзначити, що якщо наукова картина світу однозначна, постійно з'ясовує істину, наближаючись до справжності об'єктивної реальності, то містика і мистецтво багатозначні. Людина як особистість губиться в цих багатозначностях, втрачаючи тим самим упереженості, застарілі установки, що віджили внаслідок життєвої ситуації, що змінилася, нівелюючи особисті суб'єктивні істини як помилкове, другорядне, незначне, несуттєве, що заважає по-новому дивитися на змінений світ.

Людина усвідомлює свою смертність як об'єктивну реальність. Це усвідомлення як страх смерті з'являється в людини разом з виникненням у неї самосвідомості, десь до п'ятнадцяти років (Дидье Жюліа). Це результат опосередкування людського життя. Адже сфера безпосередності зруйнована в людині (А. Гелен). Крім цього, повторимося в викладенні матеріалу, людина наділена надлишком спонукань (А. Гелен), які, часто ставлять її в ситуацію неузгодженості її «треба» і «хочеться», через що людина втрачає цілісність. А це додатково погіршує стан: людина відчуває страх смерті, поринає в атмосферу безвихідності через те, що не володіє собою, не може знайти себе, знайти свою справжню природу, де «треба» і «хочеться» злиті воедино, а не розузгоджені. Продовжуючи повторення викладеного матеріалу, зазначимо, те, що у людині закладені природою й компенсаторні реакції на страх смерті й на надлишок спонукань, і проявляються вони в переживанні неможливості смерті

(В. Джемс), переживанні Стану Безсмертя. Адже в Стані Безсмертя в людині відмирає все наносне, незначне, застаріле, віджиле, те, що сковує, заважає, відмирає настільки, що людина переживає зникнення своєї особистості (В. Джемс).

Якщо залишити осторонь практичний бік життя, то у своїй повсякденності людина споконвічно містично-мистецька істота, через що вона злита з об'єктивною реальністю (точніше, злита тимчасово, у певні моменти свого існування), злита з навколишнім світом. У ці моменти людина відчуває спорідненість з оточенням (вона і безпосередня, і опосередкована своїм образом-переживанням одночасно). Цей навколишній світ у людині спонтанно й випадково розкриває себе, розкриває свою сутність у багатозначних символах і образах. Вони спонукають людину концентрувати їх у розумові схеми й структури, тим самим абстрагуючись у науковій діяльності, а потім уже й у безпосередній практичній діяльності, втілюючись у реаліях перевлаштування світу.

Людина споконвічно злита з навколишніми речами зовнішнього світу, як з природним. Це природне в людині є точкою відліку для наукового абстрагування й перетворення у мовні форми. Природне в людині творить саму людину, одухотворяє її, запалює й надихає своїми випадковостями як можливостями, що закінчуються в людині орієнтиром на розумне, тобто на необхідність зберігатися, залишатися, зберігаючи свій гомеостаз як сталість свого внутрішнього середовища, і в остаточному підсумку втілювати ці тенденції в практичних орієнтаціях з перетворення навколишнього світу.

Містичне і мистецьке, що в цьому випадку є синонімами, у людині споконвічні як випадковості. Не споконвічна особистісна сфера, де царює індивідуальність, створена соціальними установками й тілесними потребами. Але одвічна надособистісна сфера, коли проявляються ідеальні стани людського духу, стани, які фіксує містично-мистецька культура.

Звичайно, людина йде на компроміс, проявляє слабкості й не виконує того, що встановила як розумне своїм розумом, через свої тілесні потреби або пристосувальні

соціальні установки. Але людина переживає й ідеальні стани свого духу, коли все намічене реалізується в реальності. Ці стани супроводжуються переживанням неможливості смерті (В. Джемс) і йменуються як Стани Безсмертя. Це надособистісні стани. Тому містично-мистецьке начало говорить не про автора твору мистецтва або певного священнодійства з його тілесними потребами й соціальними пристосувальними установками, а про надособистісні стани автора. Тому у творах мистецтва, а також творах видатних містиків говориться про якусь силу, силу, яка рухає сам творчий процес, про якусь анонімну силу, що містики йменують як «ЦЕ», «ВОНО». Перед цією силою особиста творча воля містика й митця залишається осторонь. Сам же містик або митець опиняється під владою випадку, коли невідома сила, якийсь примус (Я. Парандовский) творить. Сам твор мистецтва, як і містичне священнодійство, нав'язується авторові, примушує його творити, водить його рукою, коли він пише (Я. Парандовский), «вручається» авторові звідкись ззовні (К. Ясперс). Автор же в такій ситуації лише споглядає й дивується тому, що з ним відбувається. Адже священнодійство автора несе в собі те, чому він сам пручається. Виникає священнодійство всупереч тому, чого хоче сам автор як особистість зі своїми тілесними потребами й соціально-пристосувальними установками конформістського характеру. У такому випадку автор безвладний. Ним керує таємний потік думок і образів, що прийшли всупереч його особистим намірам. Цей таємний потік думок і образів впливає зі стану, що їм передує, стану спокою й безмовності, який супроводжується переживанням неможливості смерті й іменується Стан Безсмертя. Автор у такому випадку лише кориться й наслідує думки й образи, які навіть далекі йому. Але ці думки й образи вище нього. І вони володіють ним; і виникають із сакрального спокою й безмовності пережитого як неможливість смерті (В. Джемс).

Цей сакральний спокій і безмовність не просто несвідоме й підсвідоме людини. Це надсвідоме, що несе надособисте, сакрально-священне, у якому зливаються

воєдино містична й мистецька культури, що до кінця не усвідомлюється самим автором містичного й мистецького священнодійства. Цей сакральний спокій і безмовність як надособисте вказують на відсутність значущості особистого змісту творчості. Особистісне регресує в містичній і мистецькій, художній творчості. Разом з ним регресує багато свідомого, але не значного. З регресом свідомих функцій у людині спливає інфантильне й архаїчне, спливає та архаїка, яка несе в собі якраз значуще як надособисте.

Інфантильне й архаїчне може бути значущим у людині, оскільки воно зберігає можливість уявляти ті чи інші феномени. Можливість уявляти сама собою вже ставить певні межі тим чи іншим «разумним фантазіям». Тим самим можливість уявляти нівелює діяльність уяви, уяви зайвої, нежиттєвої, незначущої й незначної, чим і цінна сама собою як містичне й мистецьке в культурі людини, допомагаючи цій людині вижити, позбавивши її від деструктивних зайвих навантажень.

Та що людині? Допомагаючи вижити цілим людським колективом, які відкидають усе незначне. Одного разу містик або художник відкриває в загальноновизнаних принципах їх незначність і другорядність. Ті чи інші принципи й культурні канони стають неважливими й відбувається відхилення від них. Надалі сама сутність діяльності містика або митця – це передати своїми діями позитивний бік відхилення від культурного канону, відхилення, які приносять вищі духовні стани. Адже крім об'єктивного містик і митець, художник своїми діями передають і свій по-справжньому непередаваний суб'єктивний світ, світ, який супроводжує творчий процес своїми екстатично-енстатними позитивними емоціями, що мають теж свій зміст, зміст, що зливає містика й митця, художника з універсумом світу, а не відторгає його, як це відбувається в абстракціях науки. При цьому злиття відбувається стихійно, що будить життєву енергію, кличе жити, спонукає до життя.

Раціональне в людині стає в рівноважне відношення до безпосереднього. І це життєво, ціннісно саме по собі. Тому це коректує культурні канони, прийняті соціумом,

канони, що навіть здатні правильно відбивати об'єктивну реальність, але відсторонюються від неї, відчужуються, втрачаючи при цьому позитивні емоційні вливання, що пробуджують у людині енергії, виходячи за рамки вже відомого, наїждженого. Незацікавленість і неутилітарність І. Канта ламають це наїжджене своїм уливанням у людину нових сил, від чого й відбувається потрясіння серця (В. Дильтей).

Захоплюючі ефекти мистецтва зворушують, викликають у людині значні зміни, що є невід'ємною частиною містичного й мистецького. Без зворушення, а точніше, без зворушення, що очищає, тобто без катарсису, що змінює стан свідомості людини, містичного й мистецького не існує. Цього зворушення домагаються шляхом трансформування об'єктивної реальності, її деформації, перекручування, шляхом перебільшення або зменшення, у процесі створення багатозначних символічних образів, які й впливають на психіку людини, викликаючи ті чи інші ефекти, а точніше викликаючи ефект заспокійливої таблетки, знімаючи стан крайності.

Наприклад, ідея переселення душ. Ця ідея й містична і мистецько-художня. Це не помилкова ідея, це ідея-символ, ідея-заспокійлива таблетка. Перекручені уявлення є заспокійливими. З них виткане все художнє, все казкове. Міркуючи так, можна дійти висновку про те, що взагалі не існує помилкових ідей. Просто ідеї, які перестають відбивати дійсно об'єктивну реальність, стають будівельним матеріалом для нових побудов, стають багатозначними символами, що хвилюють душу, зворушують, очищають. Наприклад, ідеї про те, що Земля не кругла, а квадратна, що вже порушує наукову картину світу, або що вона плоска, про що говорить донаукова картина світу.

Наукова картина світу не дає влади над об'єктивною реальністю. Вона вимагає прийняти реалії. А ненаукова картина світу, тобто містична, мистецька, художня, демонструє владу безмежно вільної особистості над світом об'єктивної реальності (В. Гаузенштейн), що надихає, одухотворяє, вливає в людину додаткові сили шляхом зворушення, яке очищає, тобто катарсису.

Це відбувається за рахунок очищення від усякої життєвої залежності (В. Воррингер), викристалізування людиною в собі станів, пережитих як надприродні, надтілесні, станів неможливості смерті, або Стану Безсмертя (Антті Ревонсуо) як абсолютної цінності.

Тому містик і художник не зображують зовнішній світ образів по-справжньому, не просто захоплюються навколишнім, а беруть лише окремі прояви зовнішнього світу, концентруючи зовнішні образи у свого роду абстрактні форми. Особливо яскраво подібні технології проявляються в безпредметному живописі, коли спостерігається, на перший погляд, розмазаність. Але це не розмазаність. Це концентрація образів. Адже тут ми бачимо не просто розмазаність. Тут розмазаність за формою людини. Може бути розмазаність за формою предмета. Але тут обов'язкова форма. Тому повністю образ не зникає з очей, не переходить у повну абстракцію. Не відбувається повного відходу від живих форм, не пускається в непам'ять принцип мімезису, особливо характерний для пластичних мистецтв. Передаючи свій внутрішній стан душі за допомогою концентрації вихоплених з реальності образів, містик і митець-художник не поривають із живим життям, не умертвляють пульсуюче життя. Адже в міметичних образах наслідування живе наївність, так необхідна для відторгнення тих станів людини, які орієнтуються на реалії світу, відходячи від станів «не від світу цього», від станів, де порушена реальність часу й воскресає вічність, почуття безсмертя, Стан Безсмертя.

Стан Безсмертя приходить до людини спонтанно, без будь-якого стимулювання, приходить через механізми компенсаторних реакцій на смерть, на страх смерті. Але при стимулюванні можуть виникати стани, подібні зі Станом Безсмертя. Це було помічено ще древніми. Так, із сомою набувається властивість амріті (Ригведа: IV, 58.1.). Тобто зі стимулюванням набуваються деякі незначні властивості амріті, або властивості безсмертя, стану безсмертя. Але, зазначимо, лише деякі властивості, або подібності, а не саме безсмертя, не сам цей стан. А тут мова йде про безсмертя як стан людини, що переживає неможливість смерті (В. Джемс). Подібність із

цим станом безсмертя можна знайти, стимулюючи себе сомою (Ригведа: IV, 58.1.), тобто стимулюючими речовинами, наприклад, наркотиками, або ж ритуалами, молитвами, медитаціями, тобто психічними стимуляторами. Аскеза, тобто позбавлення й обмеження, як протилежність стимулюванню також є стимулюючим фактором. Але очищення водою веде до справжнього «Стану Безсмертя» (Ригведа: I, 23.19.).

Позбавлення й обмеження можуть закінчуватися ефектом протилежного характеру, за принципом «плачучи утішатися» (Біблія: Мт. 5:4), або «не смійся багато, а то будеш плакати», або «Блаженні убогі духом, тому що вони знайдуть Царство Небесне» (Біблія: Мт. 5:3). Але будь-яке штучне стимулювання, навіть аскетичного характеру, дає стани, лише подібні до стану безсмертя, стану, коли людина переживає неможливість своєї смерті (В. Джемс), Стану, іменованого Безсмертя.

Справжній «Стан Безсмертя» після очищення (Ригведа: I, 23.19.) в складі натхнення приходять як компенсація за зусилля при звичайному житті людини в соціумі. При звичайному житті в соціумі людина як відволікається тими чи іншими перешкодами, так й повертається до творчого процесу. Тобто щоб прийшло до людини натхнення, а з ним – і «Стан Безсмертя» як складова, необхідне спочатку вольове зусилля. Адже людині властивий надлишок спонукань (А. Гелен), і вона відволікається від наміченого шляху, проявляючи слабкість волі. Тому найкращий спосіб знаходження справжнього «Стану Безсмертя» – це рушити в намічену дорогу.

У проукраїнській релігії – це «В Ирій», відкіля прилітають ириці. Враження від цього шляху потім передані в символічних формах, як це було відзначено в Ригведі. При цьому, незважаючи на суб'єктивність переживань, образи конкретного навколишнього світу не зникають. У найсимволічніших формах містицизму й мистецтва все ж жевріє образ предметного світу, що особливо проявляється в пластичних мистецтвах. Це свідчить про те, що повного зникнення принципу мімезису не відбувається.

За Ж. Дерріда, предметний світ, а з ним і предметність людського образу, їхня видимість, з історичним рухом мистецтва від античності через ренесанс до сучасності насичуються змістовністю, розташовуючись ближче до мови поглядів і жестів людини. Насичення змістовністю відбувається в процесі виникнення нового ставлення до дійсності, де крім буття набирає силу суверенітет (Ю. Хабермас) цього буття, вичленовуючись із буттєвої невизначеності.

Живі форми ніколи не залишали містичну й мистецьку, або художню картини світу. У них завжди був присутній предметний світ. Але це був не просто реальний предметний світ. Тут світ предметів є світом ідей. Під предметами малися на увазі ідеї. Зображений предметний світ – це зображений світ ідей, ідей, що передають найпотемніше в людині. Зображується не просто зовнішній світ, а у формах зовнішнього світу описується внутрішній світ людини, зображується суб'єктивний ландшафт (Х. Отрега-и-Гассет). У цьому ландшафті присутня наївність як відсутність традиції (Х. Отрега-и-Гассет). Звільнення від застарілих традицій одухотворяє людину, дарує їй насолоду, чим і живе містична, а також художня свідомість у цілому; хоча самій містиці й притаманна традиційність.

Звільнення від застарілих і віджилых традицій дарує людині оптимізм, поселяє в ній відчуття світу, яке хоче втілити містик і художник, митець. Цей світ комфортний. Містик і художник відбивають у своїх творах комфортність і життєвість цього світу, втілюючи їх у символічних образах. Але ця комфортність і життєвість лише в окремих проявах. У цілому ж, у реаліях життя людина конфліктує зі світом. Світ її турбує, напружує, поселяє в ній почуття страху перед безмежністю. Це також передає й мистецтво. Адже все це, всі ці реалії, дає людині розгубленість, на тлі якої й висвічуються елементи, що одухотворяють, увічнюють окремі прояви зовнішнього світу, за допомогою яких містик і митець передають потаємні стани своєї душі, стани, у яких час перетворюється у вічність і відчувається безсмертя.

Якщо в мистецтві з'являється більше форм, позбавлених ознак предметності, й предметний світ стає

фактично безпредметним, то це лише від того, що сам соціальний світ і світ людської душі ускладнюється й потребує для своєї передачі не безпосереднього копіювання зовнішнього, зовнішньо-предметного, а винаходу синтетичного образу, який вміщує багато предметів, що й розвиває конкретну предметність.

Така тенденція, як винахід синтетичного образу орієнтована й спрямована на звільнення від зовнішньої оболонки речей. Це звільнення існує через те, що мистецьке саме по собі, чим воно й подібне з містичним це не просто ревокація, або заклик, як елемент спілкування, це й «пробудження» від евокаційних впливів конкретики, помилкової конкретики, як їх зняття (Д. Лукач). «Пробудження» від евокаційних впливів, тобто від закликів, закликів помилкових, застарілих і неістотних, відбивається в людині також звільненням від усього дріб'язкового й незначного. Для такого пробудження потрібне закреслення застарілих ідей, усунення конкретних застарілих образів.

Мистецтво – це не просто мімезис як копіювання або просте відтворення навколишнього світу. Мистецтво – це пробудження від закликів, що копіюють і відтворюють навколишній світ, що відтворюють застаріле навколишнього світу. Мистецтво – це не копія, а зразок, що орієнтує на містичне як внутрішній світ особливих станів людини, станів зразків, станів незмінних ідей-образів, а не мінливих ідей про об'єктивний світ. Мистецтво вміщає в себе й містичне, де присутній не просто образ, а прототип-першообраз, який як містичне начало до кінця не може бути виражений, як у цьому випадку виражений конкретний образ об'єктивного світу. В мистецтві ми зіштовхуємося не просто з образом, а з образом-символом, де відбувається збіг невираженості й вираженості прототипу-першообразу (А. Лосев).

Ось цей збіг і мобілізує сили людини, що в остаточному підсумку є метою містичного й мистецького, та й взагалі метою всякого високого мистецтва. Тому прототип-першообраз як зразок – це не просто образ зовнішнього світу, а саме звільнення від зовнішнього світу, звільнення від зовнішньої оболонки речей у світ містич-

ного й трансцендентного. Там не мінливі ідеї об'єктивного світу, які науково відбиті, а незмінні ідеї-образи, що віддзеркалюють ідеальні стани людської душі, стани, що одухотворяють, надихають, мобілізують сили людини. Тут мобілізація сили і є метою містичного, мистецького, художнього, метою всякого високого мистецтва. Тут мистецтво не просто відбиває предметний світ видимостей, а виражає незмінності ідей за Платоном, тобто ідей-станів людської душі, а не ідей-концептів.

Художник, в остаточному підсумку, відбиває те, що за видимостями. Але в той же час це відбиття не зводиться до суто суб'єктивного світу, чим часто грішить містичне. Тут присутня ідея як стан людини, повторювана й в інших людях, тобто ідея-стан, об'єктивна, очищена від змінностей, які нагромаджують об'єктивна реальність і наукові ідеї, що відбивають цю реальність, наукові ідеї, які змінюються, тобто уточнюються, і спрямовані до міркувань про ці уточнення. Наукові ідеї відбиті в поняттях. Тоді як містичне й мистецьке віддзеркалені не в поняттях, а в символах, де зміст не особисте й не об'єктивно-узагальнено-соціальне, а надособисте, що вміщає в себе особливі, вищі переживання людини, у яких присутні й переживання неможливості смерті, тобто присутній «Стан Безсмертя» як стан зміненого сприйняття часу, що надихає й одухотворяє людину.

Це надособисте вбирає в себе вже зміст, не тільки свідомо вкладений людиною, а зміст, що приходить до людини без свідомих зусиль і цілеспрямованої діяльності, без утилітарного як такого, але прийнятого людиною без попереднього зважування, а значить, без свідомо-цілеспрямованого, як альтернатива всього свідомо-завбачливого життя, яка може містити в собі помилкове, не істинне у своєму неврахуванні змін у навколишньому світі, тих змін, які ще не може помітити раціональне начало в людині й узагальнити це підмічене.

Хоча інтуїтивний розум чуттєвої сфери на несвідомому рівні це вже помітив. Помітив і відбив у символах, символах багатозначних, що не дають зациклитися на чомусь одному, що не мають заповзятливості й підпри-

ємницької суєти, а містять справді містичне й мистецьке як істинно художнє, тобто альтернативне всякій суєтності духу, усякій суєтності, за якою тільки й проглядається цілеспрямовано підприємницьке, що шукає вигоди будь-якими шляхами. Таке позасуєтне дарує людині особливу насолоду, насолоду позачасовим, де перекручене реальне сприйняття часу, але відчувається й відсутність упередженого ставлення до світу.

Упередженостей у людині нагромаджується маса через те, що світ раціоналізується, людина має розроблені системні уявлення про об'єктивну реальність, реальність, що змінюється й вимагає нових підходів раціонального. Але тут на передній план виходить раціональна потреба, потреба в раціональному як необхідному для виживання й процвітання, що в соціальному житті відбито потребою в науці. А мистецтво, у свою чергу, а також містичне як різновид мистецтва перестають бути вищою потребою духу (Г.В.Ф. Гегель). Але це ще не означає, що мистецтво, а також містика як різновид практичного мистецтва, комерціалізуючись і поринаючи в суєтність заповзятливості й підприємницького духу, зникають.

Сучасні священники забули, що Ісус Христос вигнав міняйл із храму. Але в людині є потреба мати альтернативу всякого раціонально-підприємницького життя, того підприємницького життя, яке забуває найчастіше про більш широку проблему, що стосується всіх, усього світу, світу за межами конкретно часового, а значить, зверненого до вічного.

Художнє, а водночас і релігійно-містичне, оскільки художній досвід за своєю суттю досвід релігійний (В. Вейдле), несе в остаточному підсумку катарсис. Катарсис як очищення потрясінням, зворушенням – це не просте очищення від зайвих, застарілих, нежиттєвих і непотрібних закликів, суєтних евокацій, від упередженостей, не відповідних реаліям. Катарсис – це в цілому пробудження від евокаційних впливів, їх зняття (Д. Лукач). Катарсичне переживання взагалі – це результат впливу істинного релігійно-містичного ритуалу, або якогось мистецького твору. При цьому знімаються всякі закли-

ки, тобто евокації, при спілкуванні, і людина «пробуджується» від закличних, евокаційних, впливів оточуючих людей і соціуму в цілому. Досягається якість розсіювання смислів (Р. Барт), або «пробудження» (Д. Лукач) через потрясіння, що очищує, через катарсис, коли відбувається вибух (Р. Барт) від множинності смислів. І не просто від множинності смислів при впливі мистичного ритуалу або твору мистецтва, а коли в людині при подібних впливах здійснюється сама множинність смислів (Р. Барт).

Множинність смислів, здійснена в людині, породжує потрясіння, що очищає, або катарсис. І людина оновлюється. У цьому випадку відновлення – це відчуження в людині всього незначного, суєтного, відчуження й умирання в людській душі всього зайвого. При цьому людина відокремлює в собі персонажів, яких вона грає, і які є тимчасові. Тобто повністю людина не перетворюється. У ній залишається сакральне, незмінне, неперетворюване, що не підкоряється ідеології персонажів, яких грає людина. Відчужуючись, людина нівелює в собі ідеї, ідеології, системи, застарілі для її поведінки. Відчужуючись, людина руйнує в собі все, навіть культуру, але вже застаріле й таке, що потребує перегляду. Адже регулювати себе ефективно людина може, якщо сприймає новий стан речей, а не тільки наслідує найчастіше застарілі традиції, що навіюють і гіпнотизують людину старими зразками, які віджили своє.

Відчужуючи щось у собі, людина не відчуває повного емоційного занурення у власні образи, не відчуває повного вживання й розчинення в собі сприйманого. Відчужуючись, людина руйнує всякі ідеології, які вторгаються в неї через сприйняття творів мистецтва. Ідеології мають сугестивну силу й навіюють певні культурні установки. У мистецтві ж сугестивність може знижуватись, тому що там присутнє сміхове начало і гра. Ігрова й сміхова єдність як певний комплекс не дає поринати й уживатися в образи, втрачаючи критичну свідомість. При цьому ігровий і сміховий комплекс усі звичні речі, відомі нам як освоєні, перетворює в якісь особливі для сприйняття, несподівані речі, що впадають в очі. Люди-

на пориває відносини зі своїми звичними уявленнями. Загальновідоме стає незвичайним (В.Б. Шкловский). Ігрове й сміхове «відсторонює» (В.Б. Шкловский), продовжує довготу сприйняття речей, тому що людиною сприймаються не зроблені речі, а процес роблення речей.

У процесі сприйняття роблення речей відновлюється істинний стан речей. Людина зникає до речей і перемагає їх бачити. Ігрове й сміхове в комплексі оновлюють людину, повертають їй справжнє бачення речей, світу, виводять її з автоматизму і оновлюють її сприйняття, створюючи його нові способи. В остаточному підсумку сприйняття людини виходить із автоматизму. Щоб передчувати більш правильно, більш істинно, необхідно увесь час звільняти своє сприйняття, свій чуттєвий світ від автоматизму, від упередженостей. Цим звільненням і займаються містика, мистецтво. Це їхнє істинне завдання. Воно досягається діалогом, діалогічністю, суперечкою, пародією, всім тим, що несе множинність поглядів, занурюючи людину в невизначеність, закреслюючи монологічність як певну ідеологію шляхом переключу точок зору, шляхом гри й комізму, через символи. Адже останнє, тобто символи, «підривають» реальність, що безпосередньо сприймається, а також всякі окремі ситуації в житті людини (М. Еліаде), ведуть до домінантної емоційно-чуттєвої сфери й відторгають практичні цілі людини. Притому це особлива емоційно-чуттєва сфера, що наповнюється піднесеним і сприяє тому, щоб людина глибше пізнавала саму себе у своїй неповторності й училася розуміти, зрештою, своє призначення. Ця емоційно-чуттєва височина, натхненність як обов'язкове містить у собі чистоту й строгість як відторгнення всього незначного.

У цьому процесі відторгнення незначного, на якому б неусвідомленому рівні воно не перебувало в людині, обов'язково певною мірою присутнє раціональне. Це проглядається і в містиці, і в мистецтві, на якому б надіраціональному рівні вони не були. Символічність містики й мистецтва присутня при передачі й демонструванні найбільш живих форм і образів. Притому передача

й демонстрація цього обов'язково має елемент гри, іронії. Іронію можна побачити навіть у найсерйознішому релігійному ритуалізмі. Ритуалізм і влаштується для здійснення перепаду серйозності й несерйозності як шокування.

Ритуалізм, містика, мистецтво уникають фальші, але не позбавлені іронії, найчастіше в часовому оточенні ритуалізму при перепадах. Наприклад, до й після ритуального дійства.

Обов'язковим компонентом містики й мистецтва є трансценденція. Вона може бути прихованою, але обов'язково є присутньою. Тому художник і відхиляється від «натури», коли малює. Адже він не збирається передати у своєму живописі те, що є в дійсності, справді документально копіюючи цю дійсність. Художник передає трансцендентне, те, що за дійсністю, переступаючи цю дійсність і привносячи вищі стани свого духу, коли цей дух відчуває себе безсмертним при трансформаціях відчуття часу. Передаючи трансцендентне, художник не тільки наближається до реальності, але антагоністично віддаляється від неї, іде проти неї, деформує й спотворює її.

Художник зухвалий стосовно реальної дійсності. Адже він зображує інше ставлення до речей. Вимога передачі іншого взаємовідношення з речами підштовхує художника імпровізувати з реальною дійсністю, деформуючи її й наближаючись у своєму уявленні до передачі трансцендентних станів духу. Ці трансцендентні стани духу особливі, вищі, тимчасові на тлі повсякденного пильнування людини, відторгнутої від безпосереднього. І щоб передати ці стани, художник у своєму зображенні речей відхиляється від опису нашого звичайного життя. Він показує, те що за ним стоїть, за цим життям. Він показує справжнє. А точніше, показує приблизно справжнє, не до кінця пізнаване, винаходячи ті ж сконструйовані абстрактно-відвернені образи. Але і художник до кінця не вловлює реальність, винаходячи образи й імпровізуючи ними. По-справжньому й він не передає той стан реальності, який він пережив у своєму містичному перетворенні духу. Але своїми творами він все-таки на-

ближається до передачі тієї реальності духу, яка прирівнюється до об'єктивної реальності, тієї об'єктивної реальності, яка завжди самодостатня, надлишкова в порівнянні з почуттям, винайденим й імпровізованим образом, а тим більше поняттям. Образи й поняття обмежують і не дають злитися зі справжньою реальністю, на яку орієнтують містика й мистецтво. Точніше, на яку вони намагаються вказати, на яку вони лише натякають. Містик і художник малюють лише схему, ідею в образах, винаходять ірреальне, наближаючи нас до реальності, наближаючи нас до того, що є насправді, насправді в наших вищих переживаннях і станах, а не в нижчих.

Малюючи перед глядачем і слухачем об'єктивний зовнішній ландшафт, містик, митець, художник, музикант зображають внутрішній, суб'єктивний ландшафт. Намагаючись передати вище за допомогою схем, образних ідей і символів, особливо містик удається в екскурси власної душі, найчастіше глибоко суб'єктивні, індивідуально неповторні. Подібне може не переживатися іншою людиною, а значить, бути далеким іншій людині. Але що б не переживалося людиною, саме переживання починається й відштовхується від бачень реальних речей. Спочатку давній містик бачив сонце, яке реально сходить і заходить. І лише потім це сонце трансформувалося в символ свастики як суб'єктивне відображення, що включає й особисті переживання, особисті й неповторні у своїй одиничності.

Жива форма сонця як об'єкта ще не несе на собі особливих, вищих станів людського духу, у які включені переживання неможливості смерті. Але символічне зображення сонця у вигляді свастики є орнаментом, що вказує на існування вищого, Єдиного, особливого стану духу, стану, який пережитий релігійною людиною, містиком, митцем, художником, музикантом одного разу, і який є його ідеалом. Ці ідеали згодом, як традиція, можуть придушувати живе натхнення й одухотвореність. Адже люди інших поколінь мають інші вищі стани духу. Традиція в символах лише частково передає цей вищий стан духу. Усталені й укорінені традиції гальмують безпосередню живу комунікацію людей. Тому виникають

поновлювальні рухи. Будда своєю нірваною фактично говорив про той же атман індуїзму, у той же час заперечуючи цей атман як неіснуюче. Тобто життя вимагає відходу від старого, традиційного в напрямку майбутнього. Життя потребує оновлення.

Містика, мистецтво говорять про людяність; не іронічно, а серйозно ставляться до життя. Тут мова йде про священне, сакральне, йдеться про порятунок. А що може бути священніше й сакральніше того, щоб урятуватися? Притому часто мова йде не тільки про порятунок людської душі, а й про порятунок людства. Один із важливих шляхів до цього – людяність, коли нема боротьби між людьми, коли люди солідарні. Однак у мистецтві, причому в найсерйознішому мистецтві, присутній і елемент іронії, іронічного підморгування (Х. Ортега-и-Гассет). Звичайно ж, ця іронія не доходить до клоунади. Однак іронічність присутня навіть у найсерйозніших релігійно-містичних ритуалах. Тут, у цих ритуалах, здавалося б, повинна бути абсолютна серйозність, і ні крапельки іронії. Проте не тільки мистецтво, але й містика, і навіть релігія мають елемент іронічної гри. Особливо ця гра, грайливість виражені, звичайно ж, у мистецтві. Мистецтво – це фактично гра. Причому не просто гра, а ігрове глузування людини над собою. Мистецтво – це гра в процесі глузування над самим собою, щоб нівелювати помилкові шляхи порятунку людини і людства, щоб людина могла нівелювати помилкову особистість у собі, розчинити її, анулювати, хоча б на деякий час звільнитися від неї, щоб людина могла знищити себе як помилкову. Для цього й існує мистецтво як глузування людини над собою. Цей елемент глузування існує й у містиці, і навіть у серйозній ритуалістиці релігії. Адже тільки насміхаючись над собою, людина доторкається до ірреального. Відроджується ірреальне в процесі заперечення реальності. Мистецтво заперечує реальність, у якій живе людина, реальність застарілу, нежиттєву. Воно розвінчує цю реальність, створювану наукою, особливо соціальними науками. Заперечуючи реальність, у якій живе людина, мистецтво піднімається над нею, над цією реальністю. Але мета не просто піднятися над реал-

льність. Мета мистецтва – підняти людський дух над реальністю, надихнути, одухотворити.

Розмова про порятунок, чим зайняті мистецтво й містика, про порятунок як змістовну сторону, серйозна і не підлягає критиці. Але й хибність цих розмов безмірна. Учені – серйозні люди. Вони висувають концепції порятунку. Справа ж митця, художника, музиканта й поета не приймати всерйоз всіх цих серйозних людей від науки. Концепції вчених можуть бути відірвані від життя. Тому в серйозних темах про порятунок простежується іронічна гра, яку дарує глядачеві й слухачеві людина мистецтва. Мистецтво говорить про порятунок людства, що несе в собі серйозні смисли. Але мистецтво постійно закреслює помилкові шляхи до цього порятунку у своїй іронічній грі, коли людина в остаточному підсумку починає насміхатися над собою.

Поет, як і священник, стає в урочисту позу пророка, патетично віщає серйозні пророцтва про світ, про долю світу й про порятунок. Але в цих віщаннях присутні не тільки серйозність і патетика, але й іронія, легкість танцю. Звичайно ж, тут немає пориву пуститися в танок. Для цього є окремо розважальне мистецтво. Але тут є тенденція розбудити юнацький запал, надихнути й одухотворити. Адже всі шляхи до порятунку такі ефемерні. Тому святковість і елемент розваги відволікає й розважає, дає можливість хоч на хвилину забутися. Але мистецтво, а за ним містика – лише на хвилину стають іронічними, породжуючи ігрове глузування. Потім настає черга патетики, серйозних роздумів про можливість порятунку. Хоча сама ця можливість порятунку для містика, художника й музиканта в принципі теж гра. Адже серйозно цей шлях виробляється в науці. Мистецтво ж, а так само містика займаються лише нівелюванням домагань свідомості, щоб відторгнути в людині зайві спонукання щодо цього, повернути людину до світу, до самих речей, повернути людину до того світу, який є самодостатнім, який існував до появи якихось знань про нього. Тому лише застосовуючи символіку, художник передає самодостатню речовинність світу, існуючого поза всякою символікою. Художник передає самодоста-

тність речей світу барвисто, соковито, виражаючи свою прихильність до самої сутності життя. Виражаючи прихильність до життя, художник тим самим надихає й одухотворяє глядача. Коли художник малює свої картини, то він сподівається через цей процес виникнути, відродитися. Це передається й глядачеві, який одухотворюється можливістю й надією виникнути й відродитися, тобто врятуватися.

Урятуватися, значить, знайти свободу. Хоч якось, хоч якусь свободу. Свобода – невід’ємний елемент мистецтва. Цей елемент пронизує не тільки мистецтво, але й містику. Ця свобода людини – бути поза самою собою, хоч на мить у своїх станах звільнитися від усього наносного, зайвого і приєднатися до самодостатньої речовинності світу. Цю самодостатню речовинність і зображує у своїх творах художник, музикант, поет, а також містик. Адже самодостатня речовинність пронизує й саму людину. Речі світу, їх елементи, інкрустовані в тіло людське; і через уявлення – також. Адже це тіло складається з тих же елементів, що й навколишній світ. Воно просто певним чином організувалося випадковостями часу, організувалося так, що відчуває себе як жива ніжна плоть.

Якби наше тіло не було чутливим, що відчуває біль, живим, ніжною плоттю, то воно б і не мало нетваринного начала, яке відбивається в психічних якостях як чуттєвість до болю іншого, людяність. Якби ми були кам’яними, байдужими, то навряд чи ми, відчуваючи біль іншої людини, були б людяними. Ми, доторкаючись до себе з великою силою, відчуваємо біль. Те ж ми знаємо й про іншу людину, доторкаючись до неї. Доторкаючись до навколишнього світу, ми відчуваємо цей світ своїм тілом.

Навіть не доторкаючись до світу, ми його відчуваємо. Через зір потрапляє колір, через слух – звуки. Колір, його глибина, інтенсивність освітлення сприймаються нами. Звук, його різкість, ритмічність ми чуємо. Кольори й звуки відгукуються у нашому тілі. Художники підбирають приємні поєднання кольорів, музиканти – приємні сполучення звуків, не різкі, не різучі. Але іноді й

ріжучі та колючі, що ріжуть і колють наше тіло, передаючи тим самим реальну дійсність, що ріже й коле, передаючи тим самим реалії життя.

Кольори й звуки релігійно-містичної ритуалістики й мистецтва відгукуються в нашому тілі, сприймаються нашим тілом, але не як речовинне світу. Релігійна ритуалістика й мистецтво лише наштовхують на сакральне, сутнісне. Колір і звук при цьому, потрапляючи в наше тіло, губляться в ньому, а зір і слух, блукаючи зовні, губляться десь в глибинах існуючого. За допомогою релігійно-містичної ритуалістики й мистецтва людина натрапляє на саму себе, переборює себе, відкидаючи в собі все незначне й неістотне. Згідно з релігійно-містичною ритуалістикою й сприйняттям мистецтва людина протвередується від життєвих дрібниць і суєтності. Це протвердження виникає, коли ми бачимо речі ніби заново. Колір, різні відблиски тіней, різне освітлення в певній спрямованості, певні ритми з'єднуються містиком, релігійним віщуном, художником, і перед нами виникає щось суще, і видимі речі висвічуються, через що проступає таємниче.

І тоді ми бачимо видиме заново. Ритми й світлотіні відкривають нам бачення речей заново, відкривають нам бачення часу й простору заново, а точніше, по-новому, незвичайно. Звичайний хід часу припиняється. Час зникає. І людина відчуває вічність як неможливість часу. Ця неможливість часу дарує нам відчуття безсмертя, відчуття неможливості смерті, Стан Безсмертя. Те ж саме відбувається із простором, коли він відчувається як нескінченний. Час і простір стають вічними і нескінченними, і ми переживаємо неможливість смерті, що нас одухотворяє. Це, тобто натхненність, і є результат впливу на нас релігійно-містичного ритуалу, містичного священнодійства, впливу мелодики, ритмів музики й світлотіней живопису. Причому все це не виконується містиком, музикантом або художником. Все це не виконується ними, а виконується в них; відбувається неусвідомлено.

Художник і поет пишуть під диктовку тих сил, які в них творять, відбиваючи в них те, що їм випадково бачиться. У розумній істоті містика, художника раптом

випадково певне бачиться, як відгук на стан внутрішнього захоплення (М. Мерло-Понти), певне бачиться й пишеться, малюється, музичиться лише для того, щоб виникнути (М. Мерло-Понти), народитися, народжуватися знову й знову, безупинно народжуватися (М. Мерло-Понти). Причини цього народження полягають у тому, що в людині відбивається інша людина, її сутнісний бік, значущий бік, бік, де в людині відбито все найважливіше та найживіше від цих відбиттів. Від цих відбиттів і зрими уявлення речей у художнику, музиканті, поеті, у містику.

Однак ці зрими уявлення не однозначні, як в науці. Адже інша людина незбагненна до кінця. Тому містичні й художні тексти мають незавершену побудову, що несе не повну визначеність, а значить, багатозначне. Споживач, читач, глядач, слухач зі своєю індивідуальністю добудовують, домислюють, додумують релігійно-містичне священнодійство, містичне збагнення й художнє уявлення, знаходячи синтонність свого внутрішнього світу й внутрішнього світу інших людей. Цей внутрішній світ дуже складний і неповторний. Люди переживають у ньому неповторні, особливі почуття, які неможливо ніяк назвати конкретно. У релігійно-містичному священнодійстві, містичному збагненні й музично-художньому відображенні особливі почуття часто ніяк і не називаються (Р. Ингарден). Але як тільки є спроба виразити ці почуття, додати їм об'єктивності, змішати їх з об'єктивними проблемами, одухотворивши ці проблеми, указавши на можливе, можливий вихід зі становища, так відразу ж з'являється й твір мистецтва. Тут твір мистецтва не тільки безпосередня чуттєвість, що відбиває суб'єктивні неповторні стани душі й об'єктивно наболілі почуття, тут твір мистецтва й ідейна спрямованість думки, що закликає людину своєю правотою, що відкриває людині можливості, чим і одухотворяє її.

Але при цьому відкриваються лише ідеалізовані можливості, відсторонені, усунуті від прагматичної діяльності, створеної людиною для одержання користі. Тут відкриваються можливості без своєї протилежності, як неможливості, без суперечностей, якими насичена нау-

ка. Тут немає науки логіки з її аналогіями, конкретними послідовними аналітичними висновками, які випливають із реалій, упередженнями в силу швидких змін в реальному світі. Тут панує самодостатня й самостійна, вільна неупередженість, що відриває людину від прагматичних проблем своїм польотом фантазії, усунутої від конкретних предметів дійсності, що потребує від людини прагматизму в ім'я реального, конкретного виживання.

Тут панує усунуте існування, яке необхідне, щоб набратися сил, усунуте існування, відсторонене від реалій дійсності своїми фантазіями, які виражають через процедури наслідування, виражають можливе у цьому світі, виражають одухотворяюче можливе. Це одухотворяюче можливе, можливе, яке одухотворює, по суті, є нашими мріями про можливий вихід зі складного становища в майбутньому. Це наші мрії й фантазії, що конструюють необхідні й у край потрібні нам стани речей, створюють прихильні обставини, чим творять і свою протилежність, тобто стани відсутності мрій і мріянь, стан руйнування всього цього за їхньої надмірності, що ми й називаємо мистецьким. Усе це, породжене в людині, ми відносимо до соціально-культурної дійсності на противагу навколишній природній дійсності, такій дійсності, як гори, хмари, океани, небесні світила. Усе це, породжене в людині, значуще для неї, має сенс і наділяється знаками, позначається. Воно не є самодостатнім, як навколишній природний світ, але має момент самодостатності як певний стан людського духу, стан ідеальний, як зразок, який ми називаємо мистецьке, художнє, містичне. Це невиражене, глибинно-внутрішнє ліричне, і містичне, ми хочемо виразити, передати іншим, для чого займаємося наслідуванням, застосовуємо знаки. У цьому ми бачимо сенс, виражаємо це як зміст, виражаємо експресивно. Експресивне й самодостатнє певною мірою обов'язково містяться в нашому вираженні. Міститься в ньому й ірраціональне, що поєднує й зливає нас із безпосередньо-природним, що дарує відпочинок. Тому мистецьке і художнє не тільки внутрішнє, але й зовнішнє. Воно, стикаючись, а

точніше, зливаючись із зовнішнім, служить виправдан-
ням дійсності, чим і одухотворяє нас.

Мистецтво як прояв естетичного виправдовує зов-
нішню природу, і це надає нам сили, тому що без неї ми
все-таки ніщо. У цих виправданнях мистецтво, як вже
здійснений продукт, є зовнішнє, гранично здійснене
людиною. Причому в цих здійсненнях відображена гра-
нично осягнута дійсність як найближча реальність до
зовнішнього світу. Через цей зовнішній світ людина
знову й знову знаходить свою власну цілісність, повер-
таючись до підвалин власного буття, знаходячи власне
існування, відмінне від природного, тваринного, і знахо-
дячи цим свідомість свого приватного життя. Тут немає
практичності, ні інструментальної, ні комунікативної,
тут немає відірваної змоглядності, що теоретизує
об'єктивну реальність, наближаючись до неї. Але тут є
натхненність як основа, натхненність, що очищає, пере-
буває осторонь від практики інструментальної й комуні-
кативної, від теорій науки, але яка суть релігійно-
містичне й естетичне, яке спонтанно породжує твір мис-
тцтва. Тут релігія й мистецтво – одне.

Релігія й мистецтво розходяться досить пізно
(М. Дюфрен) в історії людства. Споконвічно ж вони –
одне. Корінь і сутність релігії й мистецтва злиті як одне-
єдине, а у своїй спонтанності прояву й релігія, містика, і
мистецтво виражають злитість людської істоти із приро-
дним як самодостатнім, самодостатнім джерелом усього.
Це джерело є постійно виникаюча новизна. У релігії,
містиці й мистецтві потрібний новий погляд на речі,
потрібні нові форми вираження. Інакше й релігія, й міс-
тика, й мистецтво перестають існувати як такі. Новизна
природна. Вона позбавлена якихось протистоянь у свое-
му прояві, тому що позбавлена конструювати застарілі
схеми в людській психіці. Новизна сама по собі як при-
сутність, як абсолютна повнота, виявлена на почуттєво-
му рівні, новизна споконвічно безпричинна, що не при-
пускає нічого у своїх практичних устремліннях до кори-
сті. Через цю новизну людина і виражає найдужчу при-
хильність до світу, відчуваючи власну повноту себе у
світі. Ця новизна, по суті, і є виразність. Вона щось ви-

ражає, віщує майбутнє, вимагає залишатися, продовжувати життя, не припиняти життя; вимагає, як це не парадоксально, «голосом безмовності». Голос не припускає тиші. Тут же голос є безмовність, а точніше «голос безмовності». Значить, «голос безмовності» – особливе сприйняття, незвичайне, містичне й естетичне.

Естетичне, незначить, таке, що відкриває можливість сприймати нове, новизну, чим мобілізує душу людську, надихаючи її новим змістом. При містичному, мистецькому й естетичному сприйнятті людина зливається з навколишніми речами, відчуваючи єдність із їхньою нескінченною різноманітністю, відчуваючи себе родинною душею усьому світу речей, речей як природних окремоостей, що одухотворяють людину. Адже через ці природні речі говорить сама природа у своїй цілісності, повертаючи людину до самої себе через загрози, підштовхуючи людину додержуватися свого розуму, задуматися.

Втрачаючи визначеності й конкретності, містичні й естетичні переживання перетворюються в трансцендентне переживання. Тоді людина, звертаючись до зовнішнього світу речей, чіткіше вгадує саму себе як незмінну й неповторну істоту, віддаливши, а точніше, повністю скасувавши в собі рефлексивне начало. Точніше, рефлексія сама зникає при таких станах. Поза рефлексією людина повертається на рівень сприйняття. Але сприйняття трансцендентного характеру, або містико-естетичного сприйняття, що має свої особливості. Ці особливості полягають у тому, що сприйняття залишається певною мірою незмінним, не маючи тенденції продовжуватися як у раціональному розумінні, що оперує поняттями, так і в ірраціональній уяві, постійно залучаючись об'єктами світу. У такому стані сприйняття, а точніше естетичне сприйняття, відчужене. Тут нівелюється як реальне раціонального, так і деякою мірою ірреальне ірраціонального. А повністю нівелювання відбувається при трансцендентному. При естетичному присутній зміст, що одухотворяє, на рівні сприйняття естетичного, що відроджує людину знову й знову, що переробляє всякий інстинкт, тим самим унеможлиблюючи прояв якогось

варварського пориву. Потенції для прояву цього варварського пориву накопичуються, коли людина веде максимально автоматизоване життя, перетворившись на машину.

Таке життя – є людський інстинкт. У цьому житті людина відчужена від новизни, від безпосередності культурного життя. І якщо тут і присутні феномени культури, то вони відчужені від безпосередностей самого життя. У зв'язку з цим людина втрачає свою цілісність, у якій злиті духовне й тілесне, злиті релігійно-містичні й мистецькі, художні начала людини. Коли наявна ця злитість, то мистецтво в людині проявляється як храмове, літургічне, сакральне, проявляється як результат вільної гри людських сил навіть у ситуації нового катастрофічного світовідчування.

Це катастрофічне світовідчування проникає й пронизує виражальне, виражальні форми мистецтва. Просто «така погода надворі», таке переживання світу в сучасної людини, просто такий світ ХХІ століття, світ космічних катастроф, світ відчуття кінця історії й кінця світу. Але якщо в людини жевріють можливості, то її мистецтво літургічне й сакральне, її мистецтво релігійно-містичне, у її мистецтві проглядається можливість завоювання нових сфер, які дозволяють життю встояти й процвітати, а не тільки відчувати на собі космічний процес розпаду, розкладання й розпилення людського життя, що веде до смерті.

У ХХІ столітті людство має інше світовідчування, ніж в античному світі чи середньовіччі. Це світовідчування накладається на релігійно-містичне священнодійство, на театр, кіно, на релігійно-естетичну картину світу в цілому. У цьому світовідчуванні вже немає сонячного життя. Сонце тут уже не божество, а сукупність ядерних реакцій, що несе загрозу життю. У релігійно-містичному священнодійстві й мистецтві уже не проявляється радість втілення світлого сонячного життя. Людина просто живе під загрозою космічного урагану, що в будь-яку хвилину може здерти з людини шкіру. Опали квіти колишніх світовідчувань людини. Нетлінна краса колишніх релігійних священнодійств і мистецтва

в цілому вже не пророкує зелень листя і космічну весну. Нетлінна краса проявляється, пробивається на світ божий, коли знайдена можливість вижити, можливість виживати й процвітати для життя взагалі, й для людського життя, зокрема. Релігійно-художнє сприйняття й творчість цілісні уже по-іншому. До складу цієї цілісності входить багато аналітичного, знань від наук.

Релігійно-естетичне начало людини шукає твердиню, тверду субстанцію для можливості врятуватися, урятувати життя. Релігійно-естетичне начало фіксує у своїх описах також і протилежний стан людської душі, стан, коли рятуватися не треба, коли переживається неможливість смерті, Стан Безсмертя, коли людина і є Божественне, Бог у своїй самодостатності. Але це лише момент у конгломераті душевних станів людини. Повсякденне життя людини насичує її іншими станами, пройнятими науковими реаліями, що відбивають справжні реалії об'єктивної дійсності, у якій велика можливість розпаду під натиском космічного вихру. Це дає нове відчуття світового життя. У XXI столітті воно переважає.

Вік постмодернізму змінюється віком космізму, або космомодернізму, де царюють чорні діри Всесвіту, існуючи як справжня об'єктивна реальність, а Царство Боже виявляється лише усередині нас (Библия: Лк 17:21), і не має сенсу міркувати про Вищого Бога як про зовнішнє (С.В. Пахомов). Бог перетворюється в стан Божественного в людському дусі. Цей стан Божественного має чітку визначеність. В його рисах вгадується Явлення Господа, Царство Боже, Преображення, Знамення Аллаха, Фана, Дао, Ву, Нірвана, Саторі, Сяння Благого Помислу, Турія, Мокша, Самадхі, Вишній. Він переживається як неможливість смерті, і тому його називають Станом Безсмертя.

Пережити стан неможливості смерті – це пережити стан компенсації усвідомлення своєї смертності, усвідомлення, що поселяється в людині при формуванні особистості, при виникненні самосвідомості. Людина як особистість – це урахування й своєї смертності. Переживання неможливості смерті – це відсутність несправжньої і подвійної особистості, нівелювання всього зай-

вого аж до зникнення особистості, якщо в ній немає чогось значущого, життєвого. Подібні переживання, іменовані як Божественні, трансцендентні, трансгресивні, нумінозні, пронизують містично-художню свідомість сучасної людини. При їх переживанні людський образ зникає як конкретика. У сучасному мистецтві цей образ зникає при впливі багатьох факторів людської особистості, факторів, які треба урахувати, від чого образ символізується.

У сучасному мистецтві цей образ зникає також й при впливі деяких об'єктивних факторів, таких, як космічний ураган, що розпиляє геть усе. Цей космічний ураган спопеляє людину, а в містично-художній свідомості спопеляє образ людини. Людина відходить на задній план. Уперед висуваються космічні сили. Людина ж розчиняється, розріджується в цьому космічному хаосі. Сучасна містично-мистецька картина світу виражена в ліричній марі космосу й у можливості людини вижити, вижити для життя, вижити для майбутніх становлень. Із цим лише й пов'язана радість і сльози людини як тепле на тлі холодного Всесвіту.

Життєва стійкість зникла. Новітні факти науки постійно поселяють цю нестійкість у людині. Людина винаходить машини для своєї стійкості, художню культуру, щоб надихнутися й одухотворитися на нові звершення. Аби тільки образи цієї культури не відірвалися від життя, від його органічного коріння. Машини не можуть замінити цю органіку життя. І про це говорить мистецтво. З якого б творчого ніщо людський дух не творив мистецтво, все одно в цьому ніщо є наліт життєвості. Ніщо у творчості художника – це руйнування старого, віджилого. Коли це ніщо розцвітає, то зникають усі твердо встановлені людством межі. Але ці межі не стосуються живого життя. Воно присутнє завжди. Можуть бути наявні всякі фантазії, створені з нічого. У цих фантазіях, як би площини в них не зміщалися, все-таки присутнє життєве, цілюще завдяки органічним, а не машинним образам. Саме органічні, живі образи одухотворяють і зціляють людину, яка протистоїть космічним вихрам і бурям, нескінченно безмірним і згубним. Але ця

згубність не лякає одухотвореної людини, що героїчними зусиллями переборює перешкоди.

Людина вільна перед лицем грізного Космосу. З духовної глибини вільної людини народжується мистецтво як вільний плід, що надихає й одухотворяє саму людину, людину цілісну, яка об'єднує у своєму мистецтві всі протилежності. Ця цілісність і є теургія мистецтва. Смысл цієї цілісності – служити вищому творчому життю, його розквіту, його продовженню. Тому ця цілісність не допускає краси зів'янення й відцвітання, не допускає краси осені, у якій зникає сама цілісність і можливість відродження. Хоча після осені (і зими) відродження є. І це закладено в образах самої осені. Тому осінь приймається. Тут цілісність, як і безпосередність, все одно містить у собі світло, від якого й печаль світла О. С. Пушкіна, світлий сум (Е.П. Ильин), світло, від якого, так чи інакше, не доходиш до розщепленості й роздвоєності, а залишаєшся витонченим, вишуканим, хоч це світло лише мерехтливе. Але це мерехтіння відкриває невідомі можливості, чим живе і мистецтво, і цілісність людини, яка творить це мистецтво, що дарує людині катарсис як очищення й зцілення для нових подвигів на шляху порятунку й виживання. Тут світло – завжди одкровення, від якого печаль світла О. С. Пушкіна і світлий сум (Е.П. Ильин), від якого відкриваються глибини буття, що витончують людину, позбавляють її роздвоєності, дають людині можливість перетворити в культуру усе глибші й глибші шари буття.

У цій цілісності немає варварського. Хоча й варвар цілісний. Але він ще й грубий, він ще в невіданні. Від того й цілісність. Неварварська цілісність інша. Варвар не знає іншу людину, не знає про космічні процеси. Його груба цілісність і невідання виникають від інстинктів. Він ще не знає внутрішніх катастроф. Але він має про це ще довідатися. І тоді цілісність його перетвориться на роздвоєність. Почнеться криза. Сучасне мистецтво й людина, яка створює це мистецтво, вже переступили цю кризу, але увібрали її. І тому музичні симфонії, картини, поезії ХХ-ХХІ століть містять у собі внутрішню кризу, пронизані цією кризою, дарують печаль. Але ця печаль

все-таки світла як у творах О. С. Пушкіна, світлий сум (Е.П. Ильин), кличе до нового духовного переродження людини й дає внутрішнє просвітління у творчих актах і у всяких справах людських.

Містична ритуалістика й правила перспективи в мистецтві повинні бути порушені, щоб у людині, що бере участь у подібних релігійно-містичних священнодійствах і творчих актах художника, зажеврїлася реальність. Правильно виконаний ритуал містика, правильно виконаний малюнок художника копіюють і позбавлені життєвої основи. У них не побачиш теплоти людської реальності; лише просте копіювання і бездушність. Порушення правила – це необхідність. Інакше можна вважати, що містичне й художнє діяння не відбулося. Ті правила, яким учать, повинні бути зрештою порушені у творчому акті інноваційного процесу.

Не правильність, а суперечливість у рухах, що порушують те, чому вчили, не позбавлені все-таки розрахунку й розумності. Тут ми бачимо просто нову розумність на новому етапі, розумність, що перекреслює старе, віджиле. Якщо в релігійно-містичному діянні на макрорівні, і в мистецтві не здійснюється відступ від правил, то там панує невиразність і безживність, там тоді пряма перспектива, не змінена, а значить, немає правдивості (П.А. Флоренский). У той же час порушена перспектива, або безперспективність за П.О. Флоренським, – показник правди. Особливо це характерно для релігійно-містичного, для храмового, де панують високі почуття, а не просто розважальність, мета якої лише відволікти увагу глядача й слухача. Процес порушення перспективи (або безперспективність за П.О. Флоренським) (П.А. Флоренский) містить компонент, що передає містичний стан людського духу, складником якого є переживання неможливості смерті, Стан Безсмертя.

Порушення перспективи, а точніше звільнення від старої перспективи, – це й звільнення людини від упередженої застарілої своєї окремої точки зору, звільнення людини від своєї старої, застарілої особистості. У такі моменти життя людина переживає зникнення своєї осо-

бистості й смерть здається їй неможливою (В. Джемс). Людина переживає «Стан Безсмертя». Це результуюче релігійно-містичного діяння, релігійно-містичного мистецтва, та й взагалі будь-якого високого мистецтва, що надихає й одухотворяє. Тільки в русі людини до своєї нової особистості відбувається збагнення смислів дійсності, а не дублювання цієї дійсності, її фотографування без розсуду й спеціального наведення об'єктива фотоапарата або копіювання малювальником на полотні, наприклад, дерев і будівель, які вони є в реалії, без змін.

Містик і митець у своєму символічному діянні знаменує існування особливої, найглибшої реальності, знання в собі застарілої особистості й пробудження до нового життя, відновлення, а не просто заміняє дійсність лише видимістю, зовнішньою подобою, позбавленою життєвої правди. Адже мета – це перетворити, оновити, очистити, надихнути, одухотворити, а не повторити точно так само, як було колись в реальності. Ілюзії й повторюваної імітації життя, що привертає увагу й паралізує волю сценічними трюками, недостатньо, щоб відторгнулася застаріла особистість, щоб людина пережила стан неможливості смерті, Стан Безсмертя, що одухотворяє. Необхідний ще й досвід загальнолюдського життя, щоб заперечення застарілої особистості набрало правильного напрямку. Просто безвольного споглядання релігійно-містичного священнодійства або театральної сцени недостатньо. Людина в результаті може одержувати ілюзії й обман і бути далекою від одухотворюючих переживань вищого плану. Людина може загрузнути в ілюзійнізм і у сприйнятті подоб, що творяться містицизмом й мистецтвом, подоб, позбавлених символістики.

Це не торкається містицизму і мистецтва, що пробуджують високе. Високе, піднесене пробуджується в людині не просто від ілюзійнізму й створених подоб, а від символів реальності, реальності пережитого вищого стану духу, при якому відчувається неможливість смерті, реальності, безпосередньо відчуті як переживання, а потім втілені в символи, реальності як нової природності, що одухотворяє й надихає людину, реальності, яка спонтанно досягнута людиною, а не наперед приготовле-

на. Тому й перспектива художника, заздалегідь розподілена (П.А. Флоренский), не передає справжньої містичної реальності духу як вищої реальності. Необхідна змінена перспектива, завчасно не розподілена.

У справжній містици й у високому мистецтві ілюзіоністське створення подоб і всяке зображення взагалі служить лише натяком на реальності вищих станів людського духу. Така містичність й мистецтво наводять на уявлення, на справжню реальність людського духу як Божественного, як Святого. Але така містичність й мистецтво не копіюють образи. Адже те, про що говорять такі релігійно-містичні вчення й мистецтво, – священно, сакральне, Божественно. Воно і є Бог. Тому в деяких релігіях, наприклад, в ісламі, навіть заборонена образотворча діяльність. Адже те сакральне, до якого прагне релігійний містик або художник, настільки самодостатнє, цілісно єдине, що не вміщається в конкретику образу. Потрібні додаткові образи-символи.

Символи єднають в напрямку абстрактного єднання. При сприйнятті людиною такі символи узагальнюють всі її уявлення про світ до ануляції всіх зайвих, застарілих уявлень. Процес ануляції всіх застарілих уявлень і зайвих спонукань робить людське «Я» тимчасово бездіяльним, але в той же час і таким, що віддзеркалює злитість воедино всього істотного в людині. Це людське «Я» з'являється все-таки як позірний фокус злитих воедино уявлень суб'єктивного світу, світу самого по собі, позбавленого реальності як конкретики при відторгненні незначущого, тому й не переданого. А який містичний досвід переданий по-справжньому? Ніякий! А мова йде саме про містичний як про релігійно-художній.

Релігійно-містична й художня картини світу – це не тільки вигадана сфера, але й реальність особливого стану людського духу, вищий стан цього духу, стан, який може пізнавати наука своїми методами, включаючи його надалі у наукову картину світу. Наука може пізнавати подібні стани людського духу, але через свою абстрагованість не може передавати ці стани безпосередньо. Для передачі й донесення до глядача й слухача особливостей подібних станів духу існують релігійна містика й мистец-

цтво, що формують чуттєве в людині. Мистецтво й релігія нерозривні. Тут художній досвід за своєю суттю є досвід релігійний. Цей досвід передає властивість єдності, характерну для вищого стану людського духу. Усе єдине в цьому стані – і чуттєве, і розумне, і вольове. Ця єдність є темою мистецтва.

Хоча сучасне мистецтво все частіше у своїх описах душевних станів людини передає розрив, роздвоєння, розлад. Але мистецтво, підключаючи до цього релігійно-містичне, прагне відновити втрачену єдність. Це має прояв у стилі як формі душі, у якій жевріє ця єдність, тому що стиль завжди стосується надособистого. Надособисте завжди змістовне. Воно визначає наперед. Своїми визначеннями надособисте як стиль, як особлива форма єднання в людині всього, що істотне, і відторгнення неістотного пов'язується із сутністю самої людини як істоти завбачливої.

Але щоб правильно передбачати, від людини повинне відпасти все неістотне, зайве, незначне. Цим відторгненням незначного і зайняті мистецтво і містика. Це практична основа для релігійно-містичної й художньої картин світу, результуючою якої є внутрішня погодженість і гармонія людських душ у їхньому духовному єднанні як соборності. Коли ця результуюча втілена, то розірваність на протилежності, такі як спогад і передчуття в людині злиті в цілісну спрямованість, де доцільність відходить на другий план. Адже точний розрахунок, доцільність і утилітарність у людині, у її розумі, не творять самі по собі, у процесі чого виникають у душі вищі стани свідомості як стиль, що єднає всі начала людської сутності. Для цього потрібна сама душа, а не тільки розум, розсуд, раціональність, що стандартизує, роботизує й механізує, а не одухотворяє людяне начало в людині. Для натхненності потрібний стиль, виразність, прагнення виразити, жага, яка веде до умиротворення у вищих станах свідомості як Божественних, самодостатніх, що дарують відчуття безсмертя. Виразність як обов'язковість, і зображальність не обов'язкова. Образотворчі мистецтва обов'язково щось виражають. Виразність обіймає вже втілене людиною, обіймає не тільки

мистецтва з їх втіленою художньою свідомістю краси й височини, але й релігійно-містичне, – все те, що не являє собою наукову картину світу, але одухотворяє людину, дарує їй можливості, які необхідні в стискаючому людину світі необхідностей, світі законів природи.

Натхненність там, де виразність. Виразність відкриває; відкриває людську душу іншим. Виразність людяна. У ній присутнє людяне у своїй внутрішній гармонії. Тут гармонія і є тією красою, яка є за своєю суттю виражальним, якому притаманна цілісність. Цілісність, яка крім того, що позбавлена практичної доцільності, позбавлена зробленості за наперед підготовленими, мертвими механічними прийомами, позбавлена механічності, механізації мислення, але повна живого життя, одухотворена.

Центр і смисл всієї релігійно-містичної й художньої картини світу не просто цілісність і одухотвореність, а й людяність. Людяність є сутнісно-змістовний бік цієї картини світу, бік, який відсутній в науковій картині світу, яка по сутності позаморальна. Людяність релігійно-містичної й художньої картин світу розкривається через вираження людського життя, людської душі, людського тепла, а не через розрахунок і логіку голого розуму. Розрахунок, логіка розуму і в цілому раціональність властиві науковій картині світу.

Цілісне споглядання й одухотвореність у ненауковій картині світу, або, інакше кажучи, у релігійно-містичній і естетичній – є суб'єктивно результуюче людяність як сутнісне начало, а значить, у цілому людське сприйняття всієї природи, бездушної природи як предмета для наукової картини світу. У містико-художній картині світу важливі не розрахунок, а випадковість і духовність, коли людина раптом віддає останню їжу, останні вітаміни іншому, а сама умирає, або страждає тілесно. У цьому сутність плоті, а не тільки в її абстрагованій механізації, так властивій науковій картині світу, через що й позбавленої живої повноти.

Як вже вказувалось вище, людяність виражена через стиль. І цей стиль властивий не тільки мистецтву, але й містицизму. Скрізь, де присутній стиль, присутні одухотворені форми, а не просто приємні відчуття, що лоскочуть

слух, приємності ритмів замість глибини почуттів. Необхідно розрізняти поверхневі гармонії від гармонії глибинної людяності почуттів, де в способі комунікативної передачі немає механічності, немає розважальності в гаєнні часу. Мистецтво й містицизм для марнування часу мають інший колорит й інші завдання. Вони не входять у картину світу, що має значеннєвий компонент. Вони не пов'язані з визначальною єдністю стилю й соборністю як істотним. Вони не пов'язані з доцільністю абстрактного розуму, що властиво науковій картині світу. Вони поза картинами світу, як механічна тварина.

Усі картини світу виникають тоді, коли людина звернена не тільки до себе, а й до природи для всіх, що спостерігається в науковій картині світу, або до того вищого, чим живе людина в можливостях своїх майбутніх становлень, як це бачимо в ненауковій картині світу, тобто в релігійній, містичній, естетичній, художній. Якщо ж людина замкнута на себе, то в ній говорить тваринне начало. Людське ж відкрите до іншого. Тільки тим воно й людське. Але навіть залишаючись на одному місці у відбитті реалій своїми постійними законами, що властиво науковій картині світу, людина з'їждає також до тваринного начала. Тому й існує рух до надособистої цілісності, до надособистого, до надособистісного, до надприродного, що спостерігається в релігійному містицизмі. Тому й існує ненаукова картина світу, тобто релігійна, містична, естетична, художня, де рух відбувається від душі до душі, і немає відношення тільки або до чуттєвості, або до розуму, немає розваги певними мозковими ходами подібно до шахових операцій і немає ударів по нервах з метою шокування й часткового виконання психотерапевтичного завдання у випадках глибокої патології, що притаманне деяким видам мистецтва.

Але масове має якраз подібне. Там іде змішання всього з усім, аби тільки відволікти. Там і розумність у поєднанні з безплідністю, там і видима, прикрашена світлість, там і розум, що вираховує до дрібниць. Там насамперед втрата цілісності, втрата руху до втілення цієї цілісності. Там повна втрата віри у всеєдність, а лише інтерес до себе, до власних вигод. Там особистості роз'єднані, кожна

сама по собі, вони не мають єдності, яка одухотворяє, дає життя, а лише розважаються й відволікаються.

Релігійно-містична й художня картини світу – це, по суті, істинна вираженість, або адекватне вираження, тобто ситуація, коли всі абстрагованості (абстракції) у людині інтегруються в чуттєве, здатне одухотворити й надихнути можливостями майбутніх становлень. Така виразність уміщає в себе адекватне сполучення реалій життя з тим світом людини, який несвідомий, поза смислами. Таке сполучення вирівнює перекручену людину, організує її в єдність, очищає її й тим самим дарує їй натхнення й відпочинок, одухотворяючи її дух.

Коли мова йде про істинну вираженість, то в людині передбачається цілісність, яку вона знаходить за рахунок очищувальних процесів своєї душі, що очищають її від усього застарілого, віджилого, наносного, несуттєвого, зайвого. Істинна вираженість існує в певній формі, що являє собою певний образ. І все тут тотожне, рівне, злите в єдину цілісність. Містик і митець, художник своїми діяннями творять форму, а результатом цього процесу є істинна виразність. Фактично через форму твориться істинна виразність. Вона містить у собі образ абсолютного характеру, вже не відбиваний ні в чому, а існуючий сам по собі, тому що тут чуттєвість і розумність адекватні й злиті в єдину цілісність, що дає людині справжній стан її душі, що надихає й одухотворяє, що відкриває можливості для процвітання в житті.

Через містика й митця проходить стихія світу як неусвідомлене, що належить до сфери несвідомих структур людської психіки. Це неусвідомлене й надихає своєю глибиною. Воно й спонукає містика й митця своїми стихійними поривами, надихаючи своєю безпосередністю, для прояву несвідомої волі до створення нового.

Містик й митець, постійно творячи не наукову, а містично-художню картину світу, роблять все тотожним, зливаючи воєдино стихію несвідомого і свідомого. Несвідоме стає свідомим, і – навпаки. При цьому стихія людини, що не знає себе, і воля, що не знає своїх намірів, раптом обрамляються світлом образів, перетворюючись у форму як згусток істинної вираженості; з хаотич-

ного руху виникає лад і міра. Глибини хаосу й свідомо впорядкованість мірності зливаються в гармонію, що зрештою народжує символ. Несвідомо-темні глибини хаосу, в остаточному підсумку, розкриваються ясними символами. Несвідоме стає свідомим, і навпаки – свідоме несвідомим.

Містик й митець, художник є подвижниками тих сил, які їм далекі, які від них не залежать, але які виникають внаслідок можливостей, що постають у нас від художності сприйняття і вражень, що народжуються як художня форма, де ці сили переживаються як щось таке, що творить самих себе, як начало, незалежне ні від чого, начало, позбавлене керування згори, де панує самообумовленість, яка не підкоряється нічому часовому, як безчасовість і вічність, а значить, і безсмертність. Тобто переживається стан безсмертя, стан неможливості смерті (В. Джемс). Краса й височина, що таять у собі можливості відроджуватися, є сутністю цього стану. Ці краса й височина проходять через містика, митця, художника й проявляються у світі через їхній рух. Але цей рух неусвідомлений. Тобто панує пасивність. Містик, митець, художник є лише провідниками. Вони ні при чому; і не розуміють, звідки з'являються у них, у їхніх душах ті або інші образи. Тобто у них відбувається творчий процес, під час якого вони не належать собі й не відповідають за свої вчинки. Інакше кажучи, вони пасивні, внаслідок чого є провідниками істинної виразності, що містить можливості майбутніх становлень, можливості, що одухотворяють і зціляють.

Пасивність дає можливість мінімально спотворити ті можливості, які зберігає художній образ істинної виразності. Але крім пасивності присутня й самовіддача, що передбачає напруження волі як необхідність. Ця необхідність переміщується з волею й випадковістю в людському дусі, у проявах цього духу. Істинна виразність вільна в прояві, але сама людина як особистість, як соціальна істота необхідно обумовлена. Тому художня форма, що твориться людиною, сплавляє воедино волю й необхідність. Цей сплав має властивість невимушеності й блаженної самодостатності, що чарує й одухотворює

саму людину і її оточення. Від цього сплаву людині «легко дихається», що є в цілому результуючою всякої ненаукової картини світу.

Натхненність і «легкість подиху» можливі через те, що в людському почутті є повернення на себе, обмеження себе собою ж (А.Ф. Лосев), тобто відкидання несуттєвого, незначного, застарілого, віджилого, умирання будь-яких зайвих спонукань; скасування надлишку спонукань (А. Гелен), а значить, відторгнення застарілої особистості аж до зникнення цієї особистості в переживанні неможливості смерті (В. Джемс), коли час, пов'язаний з особистими проявами, зникає й людина переживає вічне, вічність. Надлишок спонукань, як гра і як смисл, перетворюється в художню форму, повертаючись до себе, коли стихійність людської самосвідомості крутиться сама в собі, постійно повертаючись у вихідний стан, концентруючись і конденсуючись від цього обертання-повернення.

Результуючою цього процесу є така форма людських проявів, яка одночасно відчуває й не відчуває свою істинну вираженість. Це відбувається від абсолютної рівноваги всього (чуттєвого й нечуттєвого), від гармонії. Це свого роду самовідчутна надчутливість (А.Ф. Лосев). Це та форма, форма містична або художня, коли ми відчуваємо те, що вище за почуття (А.Ф. Лосев). Це не просто результат гри. Це результат гри людини із самою собою, де не спостерігається такого надлишку спонукань, який можна було б назвати надмірним. Відсутність надмірності, та й взагалі зайвого, породжує радість і насолоду від подібної художності форми. Гра із самою собою дарує людині радість і блаженство, дарує ясність почуттям, що відбивають атмосферу суспільних відносин, що саме по собі вже виходить за межі особистісного обертання.

Художня форма стикається з атмосферою суспільних відносин. Ця атмосфера вбирає в себе як логічне, так і алогічне, як буття, так і інобуття. Істинна виразність об'єднує їх у єдине своїми можливостями, даруючи людині стан натхнення й одухотвореності.

Художня форма являє собою істинну вираженість. Вона розкриває цю вираженість через демонстрацію лю-

дині її можливостей, тим самим одухотворяючи її й взагалі надихаючи на життя, на його продовження. Художня форма не просто демонструє можливості, являючи собою істинну вираженість, але й відкидає всі зайві можливості, що приносить людині єдність духу, залишаючи один варіант смислу, неподільного і єдиного. Неподільність у смислово-відношенні є нерозрізненість (А.Ф. Лосев). Нерозрізненості притаманна невираженість. Не можна виразити те, чого не розрізняєш (А.Ф. Лосев).

Невираженість властива не тільки художній формі, але й містичному. Але тут справжня невираженість піднесеного стану людського духу все-таки якось виражена, перетворена в істинну вираженість, у художню форму як розкриття цієї істинної вираженості. Простіше кажучи, дійсно невиражений стан людської душі, духу, перетворено в символ. Символ являє собою вираження, і із всіх наявних виражень це істинна вираженість як цілковита виявленість, у всякому разі максимально наближена виявленість, наближена до того дійсно невираженого піднесеного стану свідомості людини, який можна розуміти як Божественне, трансцендентне, трансгресивне або просто піднесено-одухотворене. Символ передбачає невираженість. Але в той же час символ виражений: виражений сам для себе як цілковита виявленість, або просте вираження. Хоча символ – це не просте вираження. Символ – це акцентоване вираження, яке звертає увагу на адекватність віддзеркалення об'єктивної ситуації. Об'єктивність ситуації вимагає від людини певної активності й інтенсивності її дій, що обов'язково повинні враховувати справжню невираженість піднесених станів душі, за яких панує краса й гармонія.

Мистецтво служить ритуальному діянню. Творам мистецтва поклонялися, оскільки це були статуї богів. Однак боги змінювалися. І в середні віки в статуях язичницьких богів уже не бачили краси й вищості. Це були вже не боги, а ідоли. Вони могли лише вселяти страх і наганяти жах. Тобто до статуй богів як до творів мистецтва було упереджене ставлення. Установки людини накладають відбиток на сприйняття творів мистецтва, на сприйняття природи, з якої народжуються ці твори. Ці

установки як частина ненаукової картини світу в людині – слід від ритуальної основи. Ритуальна основа за своєю суттю є практичною діяльністю. Якщо це практична діяльність відносно богів, то ритуальною основою є релігійний містицизм. Якщо ця практична діяльність стосується якихось соціальних установок, то ритуальною основою є політика. Тоді мистецтво служить політичній ритуалістиці й супутнім їй культам.

Мистецтво й релігія мають один корінь, певним чином, у відношенні вищих станів людини злиті воедино. До епохи Відродження розходжень у них не спостерігалося. Лише в епоху Відродження сакральний культ і профанний культ перестали бути єдиним. Крім сакрального релігійного культу виник профанний культ служіння піднесеному й прекрасному. Однак профанне було також сакральним, але без богів, без релігії. Сакральне залишилося як необхідне для мистецтва. Профанний культ служіння прекрасному й піднесеному виник на певний час як артефакт. Творчість художника стоїть на службі культу (релігійного, політичного). Світ переробляється людиною в речі, належні якійсь релігії або політичному угрупованню. Вони (ці речі) є інструментами магії, як у давні часи, або засобами впливу й перевиховання громадян, як при політичній пропаганді. Твори мистецтва самі по собі мали культову цінність: вони переробляли людину, примушуючи її своєю значущістю (цінністю) до більш важливого прояву. Ікони в церкві можуть бути завішені. Але вони впливають, вони цінні. Вони – частина ритуального життя. Якщо художня творчість вивільняється з-під ритуальності, то виникає необхідність демонструвати продукти творчості, виставляти їх напоказ, представляти публіці. Божество усередині храму не потребує виставляння напоказ. Це божество – частина ритуального життя. Воно пов'язане з таємничими моментами переживання найвищої досконалості в людині. Тому культовість не потребує експозиційності, зазивання подивитися. Культовість мистецтва не просто демонструє розуміння неминучостей, які керують нашим світом, культовість, через переживання досконалості, відкриває все-таки вільне поле діяльності для люди-

ни, суб'єктивно розсовує простори в ній, змінює її психологічний час, сповільнюючи або прискорюючи його.

Деякі свої потреби людина не може задовольнити з огляду на певний розвиток соціального життя. Мистецтво ж породжує саме ті потреби, для задоволення яких час ще не прийшов (В. Беньямин). Навіщо такі породження? Щоб переборювати час, заглядаючи в майбутнє, долаючи можливостями постійні кризові стани душі. Людина в такому випадку сама перетворюється на творця, винаходячи можливості для живого життя. Людина прагне до ефектів, які можуть бути досягнуті лише в майбутньому, з виникненням нових форм мистецтва. У такій ситуації людина живе можливостями й не старіє душею. Так, за допомогою живопису були спроби знайти ефекти, які були застосовані в кіно. Живопис і кіно мають різні можливості. Живопис запрошує споглядати, дає можливість глядачеві занурюватися в потік власних асоціацій. Кіно таких можливостей не дає. Тут різка зміна кадрів шокує.

Споглядаючи, глядач концентрується на творі мистецтва, який розглядає. При цьому розважальний момент протилежний цьому процесу: він розслаблює, а не концентрує. При розвагах глядач занурює твір мистецтва в себе. Наростання розважальної функції мистецтва знижує його ритуальний зміст. Коли ритуальний зміст згасає і його місце повністю займає розважальність, розважальна тенденція, то в такому випадку вже не можна говорити про мистецтво взагалі. Абсолютна розвага – поза ритуальним началом. Ця розвага – просто відволікаюча гра як один з психотерапевтичних методів, що не несуть змістовності.

Релігійним містиком або художником, що несе сакральне, може бути не тільки людина, але й природа. Наприклад, мороз, що малює на склі візерунки, або водоспад, що виявляє свою міць як всесильне начало (Бог – це значить Всесильний), чим і несе елемент сакрального. Тільки б усе це було кимось сприйняте. Мистецтво, якщо воно не сприймається й не розуміється людиною, як таке не існує, якщо воно не перетворює людський дух, не просвітлює й не одухотворяє його, то воно існує в

природі речей як не мистецький витвір. Наприклад, краса малюнка морозу на шибці або симетрія сніжинок. Але якщо ця краса й симетрія не здатні вразити і перетворити людський дух, то вони не є естетичним, художнім.

Правда, вони можуть змінити не кожну людину. І тому критерій все-таки людина, її велич, її значення велич як перетворювача й натхненника життя. Критерій – це змінений і перетворений погляд людини під впливом мистецтва, і взагалі естетичного (зоряне небо, водоспад, океанічна хвиля), і наслідок цього зміненого погляду: наскільки людина від цього одухотворена для втілення загальнолюдського начала у Всесвіті. Причому внаслідок впливу релігійно-містичного й естетичного в людини виникає змінений погляд стосовно найзвичайніших речей; це цілісне перетворення людини, перетворення, що охоплює навіть найдрібніше, дріб'язкове, повсякденне.

Людина як релігійно-естетична істота бачить у людському дусі природне. І навпаки – бачить у природі людське. У хмарах бачить білокрилих конячок, як в піснях, або білокрилих коней з міфів. У шматку дерева, витягнутого з води, – силует, прекрасний приклад скульптури (Дж. Дики).

Людина бачить у собі природне, а в природі – людське, Божественне від людини. Це основа для знаходження одухотвореності, натхненності релігійним і естетичним; це основа для існування ненаукової картини світу, що надиhaє й одухотворяє. Змішавши геть усе й переставивши все місцями в процесі порушення наукової картини світу, людина має можливість знайти «атмосферу», що скидає навантаження розумових конструкцій. Водночас розумовими конструкціями відсторонюються помилкові й застарілі думки, які до людини назад не повертаються, тому що вона потім все просіває й повертає тільки значуще, істинне, важливе.

Живучи в соціумі, людина існує в ситуації впливів, коли деякі речі вже позначені іншими людьми як твори мистецтва. Але ці твори мистецтва можуть зовсім не зачіпати конкретної людини, не перетворювати її дух. Тому для неї ці речі (речі, які соціум оцінив як твори

мистецтва) не є красивими й піднесеними. Вона їх не відносить до мистецтва. Нехай навіть ці речі несуть у собі атмосферу чогось нереального, нехай вони є продуктами наслідування чого-небудь, нехай вони мають ще багато характеристик, які змушують інституціонально оформити їх і помістити в клас творів мистецтва, але якщо ці характеристики не впливають на людину, перетворюючи її дух, перетворюючи цей дух у бік натхнення й знаходження можливостей для процвітання в майбутньому людського життя, то ці речі не існують як піднесене, високе мистецтво.

Говорять, що сучасне мистецтво творить за допомогою ідей. Але не можна стверджувати, що тільки сучасне мистецтво творить ідеями, творить за допомогою ідей (Т. Бінкли), що тільки мистецтво в ХХ і ХХІ століттях – це філософські ідеї, передані образно-символічними засобами. Це не так. Наприклад, посмішка Мони Лізи Леонардо да Вінчі – це не звичайна посмішка. Це посмішка загадкова, що таїть у собі певні смисли, таємності. Це посмішка, що виражає певні піднесені стани духу, посмішка символічна, багатозначна. Подібність цієї посмішки можна знайти в інших культурах. Наприклад, загадкова посмішка Будди, посмішка, що передає стан Нірвани, а значить, і всі подібні піднесені стани душі, такі, як стан Знамень Аллаха, стан Царства Божого, стан Мокші, стан Самадхі, стан Саторі, стан Дао, стан Турія, стан Ірій.

Посмішка Мони Лізи – це не проста посмішка. За нею стоять глибинні далечини людських життів і особливого досвіду людини з її переживанням сакрального. За цією посмішкою стоять ідея й ідеал, певні смисли й філософії, знову-таки в сполученні з передачею особливого досвіду людини. Тому не можна сказати, що до ХХ і ХХІ століть існувало лише мистецтво видимого, і лише потім виникло мистецтво ідей, виражених видимостями. Мистецтво передає не просто ідею, яка не потребує досвіду особливого почування людини. В основі мистецтва лежить саме особливий досвід, пережитий людиною, а потім нею відтворений образно-символічними формами. Цей досвід для людини сакральний, містичний. Більше

того, саме до ХХ – ХХІ століть релігія й мистецтво рухалися в напрямку передачі своїми проявами й творами особливих станів людини, станів піднесених, містичних. Наприклад, лірика стає все витонченішою в передачі, на перший погляд, суперечливих і одиничних психічних станів (Л. Гінзбург). Тому не просто естетика шукає видиме (Т. Бінкли), а вся ненаукова картина світу, що включає в себе, крім естетичного, ще й релігійне, містичне, шукає видиме як можливості для майбутніх становлень людського життя, всупереч жорстоким законам природи, яка рухається хаотично.

У цю ненаукову картину світу включене й чуттєво-індивідуальне людини, чуттєво-індивідуальне, що компенсує промахи в процесі використання людиною законів природи на благо самої людини, компенсує факт смертності відповідно до законів природи періодичними переживаннями неможливості смерті (В. Джемс), Станами Безсмертя. Ці переживання яскраво описані образно-символічною мовою мистецтва, де образи ближче до видимостей, а символи – до ідей. Тут видимості, або ілюзії, як властивість естетичного переживання, переживання як реальності незацікавленого сприйняття відірвані від реальності практичного інтересу. Тобто речі, які виражає мистецтво, не можуть бути використані з практично корисною метою. Вони – видимості. Вони – ілюзорні. Але вони мають властивість краси. Краса не тільки вони мають властивість краси. Краса як властивість лежить в основі мистецтва й природи (Т. Бінкли). Мистецтво й природа вливають у людину красу як цілісність, що народжує в самій людині цю цілісність, цілісність духу, нероздвоєність, що відкриває людині можливості перетворюватися заради життя, перетворюватися для себе як особистості й для оточуючих як для спільників у загальній справі.

Але це уливання краси може коректуватися соціальною атмосферою, що сприймає її або відкидає, тим самим впливаючи на силу й швидкість цього уливання. Деякі твори мистецтва в соціальному середовищі, у якому цей твір і створювався, шокували глядачів. Наприклад, картина Е.Мане «Олімпія». В іншому сере-

довиші, наприклад, у сучасному, Олімпія своїм оголеним видом нікого не дивує. Хоча все зводиться до особистості. Тобто для одного це шок, а для іншого – ні, з огляду на ті або інші етичні установки. Правда, ці етичні установки особистість отримує в умовах, у яких вона перебуває, в озвученості при комунікації як умові соціальної атмосфери, у якій є можливість для твору мистецтва реалізувати свою красу. Краса – це результат не тільки людської творчості, але й артикуляції за допомогою комунікації (Т. Бинкли). Художник у процесі творчості вселяє красу у свій твір, просто виділяючи щось. Виділяючи якийсь об'єкт або деяку ідею, художник акцентує увагу на їх значущості, тим самим наділяючи цей об'єкт красою. Потім художник наголошує на певній зробленій речі, говорячи, що це твір мистецтва. Тим самим художник вносить в атмосферу соціальної комунікації цю річ, тобто своє творення, як твір мистецтва, виносить його на суд соціальних інституцій. Твір мистецтва – це щось, придумане художником і запропоноване увазі глядача й слухача. Якщо це щось, запропоноване увазі оточення, буде входити в мережу взаємозалежних інтересів, то воно буде констатуватися як твір мистецтва. Для людських взаємозалежних інтересів важливі ідеї. Різні художні твори несуть у собі різноманітні ідеї, подані в образно-символічній формі, чим вони й цікаві. Вони цікаві, тому що викликають інтерес.

У контексті людської культури об'єкти наділяються особливим значенням внаслідок того, що для них створені нові ідеї, які викликають інтерес і входять у мережу взаємозалежних інтересів людей. Тут важливі взаємозалежні інтереси людей. Саме взаємозв'язок породжує красу, що властива і мистецтву, і природі. Саме взаємозв'язок несе естетичне начало. Естетичне народжується у відносинах (Т. Бинкли), відносинах людей. Відносини потребують ідей. Тому ті твори мистецтва, які мають глибоке значення, стоять ближче до естетичного. Хоча естетичне в природі, найчастіше, не має глибини смислів. Це естетичне елементарне, тобто приємне для очей як колірні гама, приємне для слуху як звукова гармонія. Прекрасне існує й у мистецтві, й у природі. Але в мис-

тецтві передбачається глибина ідей і смислів, і естетичне відтворюється ширше.

Містика й мистецтво створюють групові фантазми, об'єднуючи людей. Так, мистецтво, створюючи фантазми, поєднує людей навіть у творчому акті божевілля, що дає силу тому, що було лише можливим. Тобто відбувається переступання навіть через можливе.

Мистецтво дає силу мати те, що було лише можливим. Ця сила додається з кожним разом при вивільненні єдиного, єдиного виходу зі становища. Ця одиничність розвиває в собі ціле, що утворюється при відтворенні, наприклад, мистецтва.

Віртуоз перетворює музичні точки в лінії, виявляючи ціле (Ж. Делез, Ф. Гваттари). Ціле саме по собі зберігає в собі єдність. Єдність же завжди діє усередині порожнього виміру (Ж. Делез, Ф. Гваттари). Вимір відсутній, тому що значуще вже прийняте людиною. Тому залишається наслідувати що-небудь і значуще відтворювати образ того єдиного прийнятого ідеалу, котрий відкриває додаткові можливості. Не наслідувати, не імітувати, не відтворювати – виходить, не виділятися, культивувати непомітність, незначущість. Нема значущості, немає й предмета для містики і мистецтва, предмета, від якого піднімаються сили, піднімаються з порожнечі, яка заперечує все інше, предмета, що дає можливість зрівноважити міжособистісні стосунки, оскільки цей предмет чіпляє всіх, має загальнолюдське значення, стосується загальнолюдських цінностей.

Містика і мистецтво – це розмова про важливе, коли не можеш про це не сказати. Це розмова, що допомагає іншому, і тому приваблює іншого. У містиці – це порушити застаріле. У мистецтві – це бажання сказати щось, що буде почуте (Ж. Деррида). А почута буде правда. Вона стосується всіх. Вона діє на всіх. Вона важлива. Правда в живописі (Ж. Деррида), правда в музиці, правда на сценічних підмостках, у кіно. Але правда й у релігійно-містичних польотах, коли розшифровуються казкові, міфічні сюжети й перед нами з'являється Божественне, коли в багатозначності ми втрачаємо застаріле в собі й переживаємо образ і подобу Бога. Усе це закінчу-

ється бажанням сказати щось, що буде почуте (Ж. Деррида), буде почуте, тому що воно істотне й для інших. Хоча правда інонаукової картини світу найчастіше у своєму мальовничому відтворенні виявляється не рівною собі (Ж. Деррида). Вона лише двійник. Але цей двійник має цінність адекватності; цінність зняття вуалі (Ж. Деррида). Це зняття вуалі, що є рисою мистецтва, а ширше – усього естетичного, розкриває безодню перед людиною. Тут форми й лінії розкривають безодні, але й з'єднують протилежні краї (Ж. Деррида). Колір далекий лінії (Ж. Деррида). Але в процесі злиття вже проглядається єдність. Результуюче – це переживання людиною Єдиного у всій повноті, аж до переживання неподільності, переживання неможливості смерті.

Містика і мистецтво – це не просто марні видимості, спрямовані до інтенсивності насолоди через аскезу в релігії або через порожність розваг у мистецтві. Містика і мистецтво у своїй глибині насичені закликом людей до єдності й до безпеки, закликом там, де не вистачає достатньої системи аргументації, сформованої до певного історичного часу, з приводу тих чи інших проблем, що стосуються всіх людей, що живуть на планеті Земля. Містика і мистецтво виявляють правду, тут неприпустимі засоби обману, а спокуса або заспокоєння застосовуються лише як допоміжні засоби, як форми, але не як основний зміст. Основний зміст все одно стосується дійсності, що одухотворяє можливостями не тієї об'єктивної реальності, яку виявляє наука і яка може бути досить гнітючою для людських свобод, а реальності, яка несе в собі відчуття єдності.

Людині бракує єдиної єдності об'єктивної реальності, дійсність якої будується на виявлених причинностях і наслідках, з яких випливають певні можливості. Людина, відтворюючи містичне і мистецьке, винаходить інші реальності, відкриваючи для себе додаткові можливості своїх майбутніх становлень, додатково одухотворяючи себе.

Недолік дійсності, яку малює містик і митець, – в її приземленості. Але вводиться піднесене. Містика,

суцільно пронизана мистецтвом, базується на піднесеному.

Для повноти людській істоті необхідні піднесені почуття. Вони, за словами І. Канта, несуть як задоволення, так і страждання, які у своєму одночасному прояві наповнюють людину, насичуючи її повнотою як закінченістю. Тут задоволення виникає зі страждання (Ж.Ф. Лиотар), наділяючи людину здатністю розуміти ще щось, крім установленної дійсно об'єктивної реальності, розуміти й уявляти скороминущі піднесені стани досконалості людського духу, стани, короткочасність яких не дає можливості по-справжньому встановити їхньої причинності, щоб знайти їм місце в структурах містицизму і мистецтва.

Через ці піднесені стани, такі як стани досконалості, стани цілісності духу, людина єднає себе й з ідеями про світ як про цілісність існуючого, і з ідеями про простоту як про неподільність усього у своїх взаємозв'язках. Через ці піднесені стани людина розмірковує про світ як про абсолютно велике й могутнє. Піднесене, де людина оперує абсолютним, нескінченним, вічним, саме по собі – неуявне. Подібні ідеї-символи неможливо описати, уявити, наблизити в поданнях якимось поняттям, продемонструвати комусь, показати на прикладах. Для цього не вистачає уяви. Уява тут фрагментарна, часткова, допоміжна, лише інколи застосовна в передачі піднесеного.

Піднесене, те, що передає абсолют, неуявне до кінця. Тут панує лише натяк, що не дозволяє пізнати дійсність подібного, пізнати своїм розумом. Тут – особливий досвід, особлива дійсність, містична, тобто неуявна. Це неуявне не можна побачити. Воно, за словами І. Канта, безформне як порожня абстракція, коли уява не зображує, а лише шукає зображення, зображення абсолютно, нескінченного, вічного, шукає те, що неможливо зобразити, шукає зображення абсолюту. Тут містика і мистецтво видимими поданнями лише натякають на неуявне. Про це неуявне говорить весь містицизм, весь сучасний авангард і модерн. Воно неуявне, тому що тут немає якихось співмірностей між дійсністю, поняттями,

уявленнями й особливими станами духу, у яких панує досконалість, яка не допускає якихось особистих уявлень, які піддані розладу й можуть передаватися шляхом демонстрації, але проявляють дереалізації.

Містицизм релігійного й модернізм естетичного зайняті спробою передати піднесене переживання абсолютного характеру, коли людиною переживається неможливість смерті, стан Безсмертя, коли підкреслюється слабкість здатності уявити подібні переживання, а також передається ностальгія за відчуттям присутності цього переживання, що зникло, тому що воно тимчасове, навіть короткочасне у своїх особливостях. На подібні стани духу можна лише натякнути, як на щось таке, що не можна охопити справжнім проявом духу, проявом духу в справжньому свідомому повсякденному пильнуванні; а тим більше пам'яттю минулого й мрією майбутнього. Можна лише фіксувати ідентичністю власної свідомості, коли відсутній поділ, який не усувається ритуалами культу.

Піднесене поєднує в собі задоволення й страждання. Задоволення від того, що існує неуявне, від того, що розум не замикається в уявленнях, а перевершує їх, не залишається в них «копатися по замкнутому колу». Страждання ж тут через те, що понятійного рівня не можуть досягти людські почуття, або уявлення, уявлене, уявлюване, уява.

Необхідно відзначити, що наука описує реальність у її дійсності, такою, як вона є. Містичне ж винаходить алюзії, щоб наблизитися до неуявного, до того унікального досвіду, що переживається людським духом як вища досконалість, що містить у собі й переживання неможливості смерті, щоб надихнути й одухотворити тим самим й інших, оточуючих навколо людей.

ГНОСЕО. Узагальнення й синтез значущого за допомогою образу й символу, узагальнення й синтез як містично-мистецька модель світу зі своїми додатковими можливостями наповнює людину емоціями, що одухотворяють. Узагальнення реальності на чуттєвому рівні, узагальнення, доведене до чуттєвого образно-символічним способом, відкриває додаткові можливості

для людини жити й процвітати. Тут можливість – це результат узагальнення, що анулює все зайве. Цей результат узагальнення існує через те, що існує фантазія. Фантазія чітко відділена від дійсності (З. Фрейд). Хоча елементи фантазії пов'язані з дійсністю. Процес фантазування має елемент насолоди, оскільки є вільною грою. Ця свобода гри як насолода передається глядачам, слухачам. Нею не володіє статична реальність як така, дійсність у своєму застиглому стані. Від вільної ж гри ми одержуємо задоволення.

Є гра уяви. У вільній грі уяви творяться фантазії. У фантазіях людина будує повітряні замки через так звані «сни наяву», мрії. Причиною їх є бажання. Бажання, перетворені у вільну гру, а потім, як результат гри уяви, – в повітряні замки «снів наяву», у мрії, відривають людину від її безпосередніх дій у реальному світі.

Що ж штовхає людину до фантазування? Звичайно ж, її незадоволені бажання. У своїх фантазіях людина здійснює свої бажання; мрії її збуваються. Але здійснюються лише в її психічному житті як корекція реальності, яка не може задовольнити людину. Ця корекція може бути значуща й для інших, тобто мати цінність для соціуму. Ця корекція може накидати у своїх зображеннях ескізи майбутнього, передчуваючи це майбутнє, і тим самим відкривати дорогу діям у майбутньому. Адже якщо немає майбутнього, то немає й можливостей для життя. Майбутнє ж може бути вгадане як правильне, як можливе для життя. Тому мрії як «повітряні замки», вигадані твори не обов'язково бувають порожніми. Вони можуть бути значущими, цінними.

Значущими і цінними мріями у вигляді «сновидінь наяву» як особливими мріями людська культура пронизувалася зі стародавності. Прикладом можуть бути міфи. Їх можна розуміти як мрієподібні бажання людей, як їхні мріання, мріання давніх часів. Хоча ці мріання прадавніх людей часто були для них і справжню реальністю.

Крім того, що мріання окреслюють ескіз майбутнього (З. Фрейд), чим і можуть виявитися цінними, вони ще й знімають напруги нашої душі тим, що дарують

насолоду процесом гри фантазій. Але головне тут те, що людина у своїх фантазіях розширює свої можливості й одухотворяється. Фантазії, навіть помилкові, що не відбивають об'єктивної реальності, можуть надихати, вкидати в невизначеність своєю невідповідністю реаліям, тим самим очищаючи людину від істин, правильних, але неістотних і другорядних для життя, створеного в певній ситуації.

Істини як наукові положення звужують і знижують варіанти можливостей. Тому всі застарілі наукові положення не відмирають, а перекочують у сферу багатозначності містицизму і мистецтва. Ці багатозначності помилкових знань розширюють можливості для людини, тим самим надихаючи і спонукаючи її до подальших дій, на подальші перемоги. Розширені можливості, що відбивають стосунки між людьми, постійно відкидають неістинне у самій людині, несправжнє у спонуканнях, відкидають сферу зайвих спонукань, навіть якщо ці спонукання викликаються науковими положеннями, що відбивають реалії, але не затребувані реальною ситуацією.

Установлення навіть об'єктивних законів, що тяжіють над нами, вкидає нас у депресію. Але це сфера науки. І тут з пізнанням глибин реальності можливість песимістичного кінця людства від випадкових процесів у об'єктивному світі зростає. Наприклад, погасне сонце – зникне життя на планеті, людство припинить своє існування. Тому так затребувані містика і мистецтво, що надихають, одухотворяють або просто піднімають настрій.

Говорячи про містицизм і мистецтво, відзначимо, що ще давня людина жила у моторошних умовах страху. Над нею тяжіли природні закони необхідності. Наукові здогадки про невідворотні закони природи з одного боку звільняли людину, але водночас і погіршували її становище. Встановлення об'єктивних істин усувало почуття страху стосовно певних явищ природи, давало волю, почуття звільненості, але лише образно-символічна багатозначність значною мірою знімала необхідності законів, які були часто не значущими, щоб на них звертати увагу в певних соціальних умовах існування, коли були

безпосередні завдання з перетворення навколишнього світу.

Наукова картина світу відбиває реальність як таку, відбиває по-справжньому. Містично-мистецька картина світу віддзеркалює реальність людських стосунків у своєму ідеалі, ідеалі розширювальної можливості для людини й людства в цілому, ідеалі, що знімає всі застарілі хитросплетіння думки, які роздвоювали людську душу. У результаті цього людина знаходить цілісність.

Цілісність людини виникає внаслідок індивідуації, коли переборена неузгодженість несвідомих і свідомих процесів, коли людина набуває досвіду нумінозного, що має символічну форму й знімає зайву раціоналізованість, що містить у собі небезпеку вилитися в колективне божевілля, позбавлене загальнолюдських прототипів, прототипів людських душ, що зберігаються в глибинних шарах і несуть у собі також і трансперсональне начало на чуттєвому рівні.

Набувши досвіду нумінозного, людина отримує переживання, яке перевершує її саму. У своїй повсякденності людина звичайно відчуває в собі або тілесне, коли їй чогось хочеться, або соціальне, коли вона знає тільки слово «треба». Але існує ще нуміозний стан Божественного, коли «треба» і «хочеться» зливаються воєдино, коли вже немає ні «треба», ні «хочеться», коли вони одне й між ними немає ніяких розходжень. Цей стан має іншу природу, у якій компенсуються недоліки як «треба», так і «хочеться». Розрив у людині між її «треба» і «хочеться», відрив їх одне від одного є наслідком відриву людини від природи. Ритуали й обряди певною мірою зменшують цей відрив. Це відбувається за рахунок того, що ритуали й обряди містять у собі компоненти від мистецтва, яке, проникаючи в людину, коректує однобічність її свідомих установок, чим і знижує в цілому відрив людини від природи.

Мистецтво за своєю суттю відрізняється від науки. Мистецтво – це не пізнання, що виливається в практичне життя, що очевидно для науки, особливо коли мова йде про прикладні науки. Мистецтво – це насамперед ревокація, або заклик, як елемент спілкування людей один з

одним, а також пробудження від евокаційних впливів (Д. Лукач). Пробудження й просвітління людини від евокаційних впливів є результатом зняття. Знімаються помилкові моменти спілкування, помилкові впливи одних людей на інших. У результаті людина перетворюється, стає вільною, відчуває свободу від усього наносного від непотрібних спілкувань, що несуть помилкове. Однак у реальному житті спілкування людей один з одним (пробудження від впливів спілкування як їхнє зняття) і пізнання (практичне застосування пізнання), тобто засади мистецтва й науки, тісно пов'язані. У давньої людини вони нероздільні. Магія первісної людини містить у собі як наукове, так і релігійно-естетичне, художнє у своїх хаотичних сплетіннях. Ментальність давньої людини вмщає в себе ці протилежності через присутність катарсичного моменту, моменту зцілювального впливу на людину.

Однак надалі, з розвитком культури, наукова об'єктивність стоїть окремо. Релігійно-художнє ж посилює акцент на одиничних, неповторних переживаннях людини, а також на її особистому, інтимному. Ці неповторності виникають в умовах крайнощів, у тих умовах, у яких у людини виникає й патологія, невроз, психоз. Релігійно-художнє начало вбирає в себе як особисте життя, так і все те, що піднімається над усім особистим, над всією оманною фантазією істерика, над несвідомими потягами надлишкового характеру.

Релігійно-художнє начало втілюється також і як вищий стан духу, стан, який не можна передати словами. Цей стан в індуїзмі позначається як Турія, Мокша, Самадхі, в зороастризмі – як Сяяння Благого Помислу, у буддизмі – як Нірвана, Саторі, у даосизмі – як Дао, Ву, у іудаїзмі – як Явлення Господа, у християнстві – як Царство Боже, Преображення, в ісламі – як Знамення Аллаха, Фана, в українській релігії – як Вищий, Бог, Ирій. Ісус Христос говорить про Царство Боже притчами, які самі по собі є символами. За допомогою цих символів, багатозначних символів, Ісус Христос намагається виразити ті речі, а точніше, ті стани душі, для яких, за словами Карла Юнга, ще не існує словесного поняття. Однак ці

стани виражені, а значить, оточені загальнолюдськими обставинами. Оточений загальнолюдськими обставинами невиражений стан людини як надособисте, де немає особистості, де особистість не критерій, тому що відсутня безвихідь особистісної сфери, відсутнє все тимчасове й недовговічне обмеженої індивідуальності, про що казав Карл Юнг.

Якщо тут відсутнє все тимчасове, то, значить, у людині присутній стан, або переживання, неможливості смерті. Тут смерть здається неможливою, майже смішною через те, що зникає особистість (В. Джемс). Смерть тоді не знищення, а єдине справжнє життя (В. Джемс). Подібні стани як основа релігійно-містичної, художньої картини світу описані у всіх релігіях – як давніх (наприклад, Вищий, Бог протоаріїв, або протоукраїнців), так і сучасних (наприклад, «Записні книжки» Джидду Кришнамурті). У даосизмі – це Ву або Дао. В індуїзмі – це Турія, Мокша, Самадхі. У буддизмі – це Нірвана або Саторі. В іудаїзмі й християнстві – це Явлення Господа або Царство Боже, Преображення. В ісламі – це Фана або Знамення Аллаха.

Передаються подібні неувявні стани людини символами й позначаються як Стан Безсмертя. Приклад яскравого злиття символу, або багатозначності, що позначає особливий стан свідомості людини у зв'язку із загальною картиною походження світу, можна знайти в українському релігійному фольклорі, насамперед в етимології слів, які є священні, сакральні. Перше із цих слів «Вирій», а точніше «Ірій». Українська форма цього слова з початковою буквою «в» виникла внаслідок злиття «В» і «Ірій». Спочатку говорили: «Куди?», – і відповідали: «В Ірій!». Потім «В» і «Ірій» злилися в одне слово. Ірій – це фактично південь. В українській фольклористиці ириця – це пташка, що повернулася з Вирію, тобто повернулася з півдня, куди вона літала зимувати. Одного чудового дня і самі протоарії (або протоукраїнці) рушили на цей самий південь. У результаті протоарії прийшли в Іран й Індію, і стали аріями, зафіксувавши в Рігведах свою подорож. Протоарії асимілювалися, змішалися з місцевим населенням, заклавши корінь ведичної релігії

і надалі продовжуючи розвивати міфологічний лад цієї релігії в інших Ведах, таких, як Яджурведа, Самаведа, Атхарваведа. Ці Веди написані на санскриті, мові, яка вже значно відрізнялася від тієї мови, якою було написано Рігведи, перші Веди аріїв.

Але справа навіть не в мові. Справа в душі, що передає певний стан свідомості людини. З ведичної традиції брахманізму виник буддизм, що заперечував існування індуїстських богів і Атмана (Турії) як вищого стану духу. Але, в сутності, буддизм продовжував передавати той дух індуїзму (брахманізму), який описував певний стан свідомості людини, Стан Безсмертя (Стан АМРІТА), стан неможливості смерті. Цей дух стану безсмертя продовжує жити й у даосизмі, перекочуювавши в зовсім інше середовище, зовсім іншу культуру – китайську. Цей дух стану безсмертя став фактично іншою культурою, не індійською (арійською) і не українською (протоарійською), а китайською.

Ірій – це символ багатозначний. Ірій означає й море (із прус. *iūriāu* «море»). Але це не просто море. Адже як виник світ? Коли ще не було світу, або світла, не було неба й землі (а точніше – «небесного» й «земного»), було лише широке море (Українська народна обрядова поезія). Тобто море (або Ірій), а точніше широке море, – це насамперед багатозначний символ, що означає стан духу давнього протоарія (або протоукраїнця). Вирій – це не просто південь, із якого прилітають птахи, це вищий світ, чарівний сад (Б.Д. Николаев), це рай, райське світове дерево. Біля вершини цього дерева живуть душі померлих і птахи. З Ірію прилітають птахи. Але знову-таки не треба сприймати Ірій як райський південь реально. Ірій – це символ райського півдня людського духу, це певний стан людського духу, стан «широкого моря», від якого виник світ (внутрішній світ створеної людиною конкретики як Небо й Земля, а точніше – Небесне й Земне) (Українська народна обрядова поезія), це той остаточний стан духу, який починається з дивного, із чудового, тобто з Дива, з Божества Дива. Адже Див пов'язаний з верхом дерева (В.В. Иванов, В.Н. Топоров). Хоча це не просто

дерево. Це райське світове дерево, тобто Ирїй як стан людського безсмертного духу, коли людина переживає неможливість своєї власної смерті, переживає Стан Безсмертя. Переживши подібний стан, людина знаходить натхнення й творить у своїй уяві світи, такі як Небо й Земля, тобто Небесне й Земне).

У періоди вищого стану натхнення ноти й слова так і течуть із-під пера творця, організовуючись у щось цільне й готове. Ноти й слова, формуючись у твори, буквально нав'язують себе авторові, ніби водять його рукою. І, як відзначає Карл Юнг, рука пише речі (твори), які розум сприймає в здивуванні, здивуванні від випадкового й спонтанного їх вияву. Ці речі (твори) з'являються, як потік думок і образів. Вони виникають не за нашим наміром, викликаються до свого існування не нашою волею, а мимоволі. Це натхнення. При натхненні ми мимо своєї волі підкорюємося і йдемо за своїми імпульсами й почуттями, навіть тими, які нам чужі. У момент натхнення ці імпульси й почуття панують над нами, підкоряють собі нашу особистість. Ці імпульси й почуття панують над нами, як чужа воля. Значить, натхнення як творчий імпульс не збігається з нашою волею; але ми захоплені цим імпульсом так, що не бажаємо нічого іншого.

Натхнення до нас приходять ніби ззовні. Це натхнення як неусвідомлений імпульс не просто впливає на нашу свідомість. Воно управляє нашою свідомістю. Воно прокладає собі шлях до мети, як це відбувається в природі, тобто стихійно. Натхнення – це стихійна сила. Проривається в людині навіть тоді, коли вона утримується від творчої діяльності, утримується довільно, свідомо. Карл Юнг відзначає, що усе одно думки й образи з'являються на світ навіть без участі людської свідомості, всупереч свідомості, протаскуючи так чи інакше до існування свої форми. Ці форми як певний рівень свідомості відкриваються тому, хто має той же рівень свідомості. До цього рівня свідомості треба дорости, постійно оновлюючи свій дух, постійно дивлячись на світ новими очима, не привченими очима, а очима оновленими, не призвичаєними до старого, а відкритими до нового.

В образах, які входять до містичних або до художніх картин світу, приховані символи. Білий місяць – символ одного, чорний місяць – іншого. Ми розпізнаємо ці символи. Вони нам несуть можливості, що відкривають додаткові можливості в нас як щось уроджене, що протистає навіть найвитонченішій нашій фантазії. Тут ці символи є не особистісними фантазіями, а ніби діяльна уява, що не буде ніяких повітряних замків, а лежить в основі як якась апріорна ідея, як щось, що залишилося після відкидання всього зайвого, усього, що затемнює. Ця діяльна уява, іншими словами, типова ситуація, і відчувається нами як звільнення. Знаходячи це звільнення, ми стаємо всесильними й летимо немов на крилах. І це все на початку створення, тобто на початку творчого процесу.

На початку всіх стадій творчого процесу ми боги, ми Всесильні. І не випадково Священне Писання починається словами «На початку створення Всесильним...». Однак докладніше зупинимося на самому початку Тори як світоглядному моменті. Перше слово Тори, як і Біблії, – це «На початку» (Библия: Быт 1:1). Потім іде пояснення – на початку чого. За Торою, ясно, що на початку створення. Тобто мова йде про процес творчості, процес, властивий людському духу. Момент творчості, або створення нового, відбувається на стадії натхнення. Але в Торі йдеться про попередню стадію, тобто стадію, яка на початку. Мова йде про стадію, яка стоїть перед натхненням. Перед періодом натхнення вклинюється період відсутності уваги до проблеми (Р. Вудвортс), проблеми, яка вирішується в процесі творчості. Ось цей самий період відсутності уваги до проблеми, період, який стоїть на початку створення, і розглядає Тора. У цей період, або в момент творчого процесу, людина відчуває себе Всесильною, або Богом. Це момент трансподібного стану (Б.М. Теплов), переживання неможливості смерті (В. Джемс), екстазу (Е.П. Ильин), «Стану Безсмертя».

Можна сказати, що мова йде про Бога, тобто про людину в цьому стані. Бог, або Всесильний, – це людина в стані, коли переживається неможливість смерті як

компенсація виникнення в людині самосвідомості, а з нею – і усвідомлення смертності.

Тора починається зі слів «На початку створення Богом...». Далі йде пояснення того, що створювалося. А створювалося Небесне й Земне. Тора говорить про те, що «На початку створення Богом Небесного й Земного» – це створення двох символів, які розкривають технологію збагнення того ж стану, коли людина переживає момент неможливості смерті і є Богом, або Всесильним. Зауважимо, що Бог, або людина в стані, коли нею переживається неможливість смерті (коли людина Всесильна), творить не Небо й Землю як зовнішню об'єктивну реальність, а творить Небесне й Земне як два символи, що розкривають технологію збагнення, або знаходження людиною стану Божественності, або стану Бога, коли людина Всесильна й переживає вічне життя.

Небесне й Земне – це два багатозначні символи. Вони стосуються насамперед внутрішнього життя людського духу, а не об'єктивної реальності. Адже Царство Боже усередині вас (Біблія: Лк 17:21). Небесне в людині – це все піднесене, ширяюче, це надсвідомість, життя духу, натхненність, осяяння. Земне в людині – це все тілесне, підсвідоме в психічній сфері, де має місце прояв цього тілесного, інстинктивного. Отож на початку створення як створення способу (технології) знаходження Божественного Земне, тобто тілесне, було неувяним хаосом і тьма покривала безодню, що ми можемо прочитати в Торі. Тут мова йде про Земне, або тілесне, як неупорядковане, хаотичне, покрите тьмою. Але тут, в Торі, все ж присутнє і Небесне, коли Дух Бога витав над поверхнею вод. Тут Тора в символічній формі описує момент створення Богом Небесного й Земного, коли Небесне ще мало переважало. Потім іде опис у символічній, багатозначній формі способу (технології) практичного знаходження Божественного, у процесі чого наростає сила Небесного. Вона наростає, починаючи з того моменту, коли Бог говорить: «Хай буде світло!», як це зазначено в Торі.

І далі ми бачимо, що протягом всіх Священних Писань –Тори, а також Біблії, Корану, Вед, Упанішад,

Бхагавадгіти, Трипітаки, Авести, Дао де цзін, у символічній формі описані різні варіанти знаходження стану Божественності, знаходження того стану, коли людина переживає неможливість смерті. Інше питання, що ми не завжди можемо розшифрувати символічну мову збагнення Божественного. Але це від того, що ми самі мало осягли. Однак кожного разу збагнення Божественного, його знаходження відбувається через певний уклад, спосіб життя. Тому в Торі Бог, або Всесильний, розкриваючи свої таємниці, створює день і ніч як певний порядок і спосіб життя, за якого людина має можливість осягти Божественне. Далі Бог створює свій внутрішній світ працею, а на сьомий день він відпочиває (Біблія: Быт 2:2). Тобто ми стикаємося з демонстрацією укладу життя, за якого з'являється можливість осягти Божественне. Для цього людина повинна мати певний ритм зміни праці й відпочинку, шість днів працювати, а на сьомий – відпочивати. Звичайно, у різних Священних Писаннях ми бачимо розбіжність у проповідуваних укладах життя, ми бачимо різну ритуалістику й специфічні способи збагнення Божественного. Однак люди різні. І різним людям різне підходить. Тому й повинна бути релігійна свобода, щоб людина мала можливість вибрати для себе найефективніше й наблизити себе до Божественного. Навіть в одному і тому ж Священному Писанні є різні способи збагнення Божественного.

Існують два писемні значущі начала релігійних культур двох давніх народностей – аріїв і семітів. Арійське начало – це Рігведа, семітське – Тора. Можна стверджувати, що Рігведи у своїй основі малюють матеріалістичну картину світу. Адже в Рігведах немає моменту творення. Світ речей був споконвічно, як самодостатній. Бог Індра народився потім (Ф.Б.Я. Кейпер). Але можна нетрадиційно стверджувати, що Тора, а значить, і Біблія, також матеріалістична книга, тому що творяться символи Небесного і Земного, а не Небо й Земля в реаліях. А якщо людина шукає ворогів собі, шукає образ ворога в особі матеріалістів, атеїстів або націоналістів, то це її особисті проблеми. Адже Бог у Торі як Людина-Всесильна створив не небо й землю як об'єктивну реалі-

льність, а Небесне як верх й Земне як низ, і створив як символи, створив у своїй уяві. Він створив Небесне й Земне як два символи, що передають способи (технології) знаходження стану, у якому людина Всесильна, позбавлена страху смерті. Тут можна розуміти Бога як людину, яка знайшла стан неможливості смерті, Стан Безсмертя.

Символ, схований в образі, наділяє цей образ значенневою перспективою. Угаданий образ – це образ, що перейшов у символ і відкрив людині перспективу її існування, відкрив людині смисл в її житті. Образ являє собою ту цеглинку, з якої будується містично-художня, не абстрактна картина світу. Образ обов'язково щось означає й містить у собі символічно виражені смисли. Але образ також розуміється як чуттєва реалія. Ця чуттєва реалія не відділена від її змістовно-символічної структури, різні смисли якої виражають зв'язок людей як цілокупність, і не говорять про людину без зв'язку з іншими людьми. Ця цілокупність надає повноту людському духу. Тим і значуща містично-художня картина світу як образно-символічна у своєму виконанні за формою й одухотворяюча своєю повнотою за своїм значенням.

Більш того, це натхнення як суще множить можливості, усе більше й більше окриляючи людину. Ці можливості конкретного індивіда (людини) не відірвані від загальнолюдських можливостей. Тому від них віє теплою, тому вони об'єднують, породжують почуття згуртованості. Адже в символі, за словами С.С. Аверинцева, обов'язковою є теплота гуртуючої таємниці. Тут теплота любові (М.М. Бахтин) на протигагу холоду відчуження. І якщо це відчуження визнається як наявність, то воно вже світить, дає тепло. Дає тепло, а значить, входить у містично-художню картину світу, відриваючись від холодного розрахунку наукової картини, що холодить, несучи істину й обливаючи людину холодним потом, залишаючи мінімальні можливості для виживання й процвітання. Містично-художня картина світу, сплітаючи воедино релігійно-містичні й естетичні начала, дарує передбачувані можливості, тим самим хоч якось одухотворяючи людину.

Позитивний погляд у майбутнє надихає людину. Навіть спогади, сповнюючи людину, спрямовують її до передбачених можливостей майбутнього. Спогади, так чи інакше, враховують подальші події (М.М. Бахтин). Тому в основі людини в цілому лежить її спрямованість у майбутнє. Символ, як складова містично-художньої картини світу, або інонаукової форми знання (М.М. Бахтин), стикаючись зі смислами інших символів, витлумачує і перетворює в інші символічні структури, не зводиться до поняття й не перетворюється в наукову картину світу, що за своєю суттю має перед собою як предмет творчості безмовну об'єктивну річ. Містично-художня картина світу як предмет творчості має голос іншої людини, а не безголосу річ. Тут присутній діалог і оцінювання різних смислів, що прийшли як з наукової картини світу, так і з містично-художньої.

Інонауковість (М.М. Бахтин), або містично-художня картина світу, починається вже у філософії (М.М. Бахтин), як тільки вона втрачає свою суворість, інтегруючи наукові істини, перевірені експериментально. Але із втратою суворості у філософії зменшується присутність догматичних думок. Адже світ змінюється й установлені строгою наукою ідеї частково старіють. І якщо ці застарілі ідеї присутні у філософських системах, орієнтованих на наукові знання, перевірені експериментом, то тоді такі філософські системи у своїй логіці міркувань розвивають найчастіше застарілі знання. Беззастережність цих знань так чи інакше переводить сувору науковість філософських міркувань у символи, приєднуючи їх до містично-художньої картини світу, перетворюючи філософський текст у свого роду роман, якому властива застережна мова. Хоча застережна мова не є достатньою ознакою, щоб вписатися в містично-художню картину світу. Чистий епос і чиста лірика не знають обмовок, помилок на слові (М.М. Бахтин), але вони належать художній картині світу. Роман знає мову обмовок, помилок на слові. Але він теж належить художній картині світу. Є більш ґрунтовні ознаки, властиві містично-художній картині світу. У науковій картині світу об'єктивна річ так і залишається безмовною. Вона піддана як бездушне начало маніпуляціям ученого,

експерименту. Містично-художня картина світу одухотворяє бездушні речі, аж до того, що змушує їх говорити, влітає в смисловий контекст натхненності особистості, яка говорить, мислить, діє згідно з тим або іншим принципом.

Тобто в містично-художній картині світу все живе, все оживає, усе одухотворене. Речі заряджаються смисловим потенціалом, щоб впливати на людей, на їхній духовний світ. Речі не просто механічно діють на особистість, а перетворюються в смисловий контекст цієї особистості, починають говорити. Так, у ліриці говорять гори, моря, долини (якщо вони не говорять, вони все одно з'являються як ландшафти людської душі). Дійсна об'єктивна реальність, що оточує людину й впливає на неї, перетворюється в смисловий контекст людини, контекст її вчинків і переживань, контекст учинків і переживань героїв, придуманих людиною.

Містично-художня картина світу своїми символами змінює найбільш загальний смисл реальності в уявленні людини, не міняючи нічого практично, не впливаючи на реальність суто фізично. Людина спостерігає смислове перетворення буття. Хоча нічого в дійсності не помінялося.

Символи стосуються форми, а не змісту, якщо зміст належить науковій картині світу. Символи – це відображені емоції. У науковій картині світу емоції лише допоміжний елемент, що влітається в процес творчості. У містично-художній картині світу емоції – це емоційно-ціннісні вигуки й заклики, спрямовані в майбутнє. Ці емоційно-ціннісні вигуки й заклики передбачають майбутнє у своїх побажаннях, страхах, надіях. Вони творять і створюються. І тому безсмертні, поки живуть люди, що їх сприймають. Вони – передбачене майбутнє, бажане майбутнє. Вони – смисли, сенси. І якщо вони коли-небудь забуваються як смисли, то через певний час воскресають, оновившись і оживши. У містично-художній картині світу ніякі смисли не можуть бути забуті зовсім. Навіть найбезглуздіші. Вони все-таки відроджуються, коли настає їх час. Навіть застарілі помилкові смисли, хоч і в головах людей, час від часу набувають сили,

розбурхуючи й шокуючи собою людські душі, відроджуючи і просвітлюючи їх. Джайністське незаподіяння шкоди навіть комахам, наявне, при всій своїй безглуздісті, якщо комахи шкідливі, трансформуючи людський дух своєю безглуздістю, перетворюючи, виліковуючи від «правильності, на перший погляд», яка може не спрацювати в мінливому світі реалій.

Містично-художня картина світу в людині сама по собі самоцінна, тому що супроводжується станами свідомості незрівнянного характеру, вищими, неповторними, не поясненими, Божественними. У порівнянні із цими станами практичні цілі людини стають другорядними. «Самоцінність» проявляється в станах екстатичного натхнення з подальшими проявами. Наприклад, такими, як «заумна мова» поетів-футуристів або глосарії релігійних сектантів. Через подібне дуже яскраво проявляється «самоцінність» як стрижень містично-художньої картини світу у тієї чи іншої конкретної особистості, «самоцінність» через те, що в цьому випадку відбувається неповторний і своєрідний танець органів мовлення (Б.М. Эйхенбаум) шляхом вимови, що дає насолоду (Б.М. Эйхенбаум).

Прояв містично-художньої картини світу в людині в остаточному підсумку приносить насолоду. Через насолоду й існує в людини потреба у містично-художній картині світу. Насолода – тут кінцевий результат. До цього ж був стан Божественного, після якого йде потік виражень, проявлень. У цьому випадку звуками «заумної мови» або глосолаліями виражається щось особисте, що за ними стоїть, тобто виражається Божественне; за ним стоїть Божественне. У вираженні важливе значення мають звукові повтори, які за змістом передають «трагедію протверезіння» (Б.М. Эйхенбаум). Повторення як естетичне результуюче, по суті, є сполученням, що гармонізує всі начала в людині, скасовуючи крайнощі своєю повторюваною в часі тривалістю. У такій тривалості час швидше лікує. В остаточному підсумку все закінчується й зводиться до гармонії всього в людині.

Провокуючим же агентом у цьому процесі є переживання форми. Переживання форми є результатом ху-

дожнього сприйняття, що містить повноту. Від цієї повноти й гармонія в людині. Виникає питання, що ж таке повнота? Повнота там, де руйнується автоматизм у людському сприйнятті. Тоді й виникає повнота. Вона від того, що зруйновано автоматизм. Від руйнування автоматизму виникає й особливе сприйняття тих чи інших предметів, сприйняття художнє, сприйняття, що містить повноту; або ж простіше – при якому руйнується автоматизм людини.

Нівелюванням автоматизму руйнують певні образи. Ці образи пов'язані з відстороненням. Вони містять повторення як однорідні явища, через які й розбивається автоматизм, розбивається через подібне: клин клином вибивають; автоматизм вибивають подібним, тобто повтореннями як однорідними явищами. Це явно проглядається в музиці й ліриці. Повторення характерні й для казкового сюжету, і для епосу, який оснований на реальних подіях. Так, у «Пісні про Роланда» три удари Роланда по каменю можна розуміти як потрібне повторення (Б.М. Эйхенбаум). Ці повторення в творах мистецтва, в релігійних священнодійствах є паралелями й протилежностями якому-небудь зразку (Б.М. Эйхенбаум). Ці повторення як форми заміняють старі форми, які не так чітко знімають у людини її автоматизм, не так значно оновлюють її, а значить, не так художні, не так чіпляють за живе, не так могутньо перевертають людину, не так сильно перетворюють її, що може бути більш значуще через інші форми, порушуючи в уявленнях вже створені канони форм, замінюючи в ментальній сфері старі форми новими, в реаліях не порушуючи, а відстороняючи як більш дріб'язкові, але рухаючись далі в творчому процесі.

Нові форми заперечують старі. І тому з'являються зовсім нові жанри. Наприклад, виникає новий тип роману, у якому немає мотивування, яке б зв'язувало частини цього роману. Прикладом може служити письмо В. Розанова (Б.М. Эйхенбаум). Тобто виникають нові форми. Форми самі себе створюють.

На прикладі музичних і ліричних творів можна побачити, як містично-художня картина світу, що прита-

манна особистому в людині, в її відчуттях, фільтрує й організує переживаний світ самої людини (К. Леви-Стросс). Причому музичні й ліричні твори, фільтруючи й організовуючи переживаний досвід, в остаточному підсумку заміщують його пробудженням у людині благодійної ілюзії того, що суперечності в людині можуть бути розв'язані й труднощі переборені (К. Леви-Стросс). Тобто вселяється якась надія на більш піднесене, більш світле, від чого в людини змінюється стан душі, піднімається настрій. Адже продукти містично-художньої картини світу, чи то музичні твори, чи то релігійно-містичні священнодійства, розкривають проблеми й прагнуть вирішити їх. Вони із завзятою спрямованістю розкривають межі проблем, за які ми якщо й виходимо, то все одно повертаємося назад. Щоб продовжувати в даному напрямку, треба однаково повернутися назад (H. Pousseur).

У цьому допомагає ритм. Ритм прямує не просто до симетричних, а до багаторазово помножених бінарних опозицій (К. Леви-Стросс): людина губиться, слухаючи ці ритми, і від неї, як луска, відскакує все неістотне. Людина, концентруючись, слухає ритми, втягується, поринає в них, потім розчиняється і зливається з ними. Людини нема. Вона злилась. Нема і незначного, дріб'язкового. І тут мелодійне в протиборчій грі з ритмічним, відлушуючи від людини незначуще, підкріплює очікування, передбачає істотне в людині, пробуджуючи тим самим натхненність. Мелодійне й ритмічне як опозиції між симетрією й асиметрією зводять у людині «інше», якесь одухотворено піднесене у своїй гармонії. У цій гармонії не випинається ні мелодійне, ні ритмічне, ні симетричне, ні асиметричне. Мелодія як тотальність і ритм як подвійність, балансує між симетрією й асиметрією, породжують «інше», породжують цінність всієї містично-художньої картини світу в людині, добавляючи нову сутність. У цьому «іншому» примиряються протилежності, а символічне й уявне (уявні образи) сполучаються й, нівелюючись, вивільняють духовний світ людини для нового як більш значущого. Тут переборюються суперечності між симетричним і асиметричним.

Містично-художня картина світу широка, багатокомпонентна. Однак між компонентами легко встановлюються зв'язки. І перший зв'язок, що проходить червоною лінією через всю містично-художню картину світу, – це естетичні емоції. Естетичні емоції викликаються як міфом, так і певним твором мистецтва (Р. Якобсон, К. Леви-Стросс). У цьому зв'язку міфи також є творами мистецтва. Міфи і прадавнє мистецтво – це одне і те саме. Міфи не просто зближуються із творами мистецтва, а точніше з поетичними творами. Міфи збігаються з поетичними творами стосовно певного рівня (Р. Якобсон, К. Леви-Стросс), допускаються інтерпретації, стиснення, а також розширення простору й часу, що збільшує можливості для людини, яка в цілому сприймає й бере в розрахунок містично-художню картину світу, від якої сама ж стає іншою. Тоді в ньому, як і в містично-художній картині світу, жіночність і надмужність перестають виключати один одного (Р. Якобсон, К. Леви-Стросс). Там можна повністю віддаватися будь-якій несподіванці, що з'явилася, і як поет, у якому живе одночасно поезія й милосердя, бути за власним бажанням і самим собою, і кимось іншим.

Людина має в собі як наукову картину світу, так і ненаукову. Якщо наукова картина світу – це сталий досвід як текст відстороненого характеру, що водночас відбиває справді об'єктивну реальність, то ненаукова картина світу – це текст, який завжди включає в себе деякий «суміжний досвід», про що каже Р. Барт, це суміжні твори, що граничать із правилами, які висловлюються, проговорюються в здоровому глузді, стані повсякденного пильнування, що граничать із правилами, за якими живе людина, живе людство. Границя проходить із правилами висловлення. Але «суміжний досвід» не належить цим правилам висловлення. Цей досвід поза правилами. Тому його треба розгадувати.

На те існує герменевтика, яка займається інтерпретацією цього «суміжного досвіду». Ми можемо інтерпретувати «суміжний досвід» з абстрактної, наукової точки зору, наприклад, з погляду марксизму або фрейдизму. Але ми можемо інтерпретувати цей «суміжний

досвід», спираючись на свій власний «слід» від переживань подібного характеру. Так, містики інтерпретують Священні Писання, тобто Тору, Біблію, Коран, Веди, Упанішади, Бхагавадгіту, Трипітаку, Дхаммападу, Авесту, Дао де цзін, спираючись на власний досвід осягнення Божественного, тобто спираючись на власний «суміжний досвід».

І тут набирає сили текст, висловлюваний містиком як парадоксальний, текст, що порушує традиції, що розкриває багатозначність, а не однозначність самих священних текстів. Багатозначність Священних Писань – це, значить, їхня символічність. Більш того, Священні Писання – це один суцільний символ. Хоча їх символіка швидко вичерпується, тобто, за словами Р. Барта, застигає. І людину, яка відкрила в собі Божественне, його ж одноплемінники не розуміють. Так, іудеї з оточення Ісуса Христа, не розуміли його як людину, що відкрила в собі Бога, або в якій відкрився Бог. Хоча Христос говорив про того ж Бога, що й іудеї, про Бога Авраама, Ісаака, Іакова. Але іудеї не розуміли Бога так, як про нього говорив Ісус Христос, не розуміли, тому що розуміли свої Священні Писання, тобто Тору, як щось застигле. Вони не мали в собі свіжого містичного досвіду, для якого Священні Писання – лише натяк. Священні Писання лише натякають на Божественне, на особливий вищий стан свідомості людини. А так, крім Священних Писань, людина осягає Бога як щось живе, реальне, реально існуючий стан духу. Бог є Дух (Біблія: Ін 4:24). Тому тексти Святого Письма як символічні й багатозначні піддаються поділу за своїми смисловими основами. Вони піддаються поділу смислів у них і тому можуть переходити від ситуації приналежності теології й містицизму до матеріалізму, і – навпаки. За Р. Бартом, Священні Писання можуть піддаватися як теологічному й містичному прочитанню, так і матеріалістичному.

Читати тексти Священних Писань – це споживати. Споживається певною мірою тут і «суміжний досвід». Але на «суміжний досвід» Священні Писання лише натякають. Для набуття «суміжного досвіду» необхідний насамперед власний досвід. Він може відкрити людині в

деталях як наукову картину світу, так і містично-художню. Для містично-художньої картини світу голос людини повинен відірватися від свого джерела. Тобто для людини як особистості й творця далі містично-художньої картини світу, наприклад, у вигляді письма, повинна наступити смерть.

З настанням смерті особистості (або автора) починається творення містично-художньої картини світу (або письма, або «суміжного досвіду»), а також і наукової картини світу в моменти осяяння, коли людину осяюють якісь ідеї. Тут письмо є споконвічно знеособленою діяльністю, і автор замінюється письмом (Р. Барт), процесом письма; причому письма з різким порушенням смислових очікувань, як це яскраво передано в автоматичному письмі сюрреалістів, тобто «перебиви смислу» (Р. Барт). Тут рука записувала якомога швидше те, про що навіть не підозрювала голова; тобто автоматичне письмо (Р. Барт). І тут висловлення є порожнім процесом, що відбувається сам собою.

Виходить, акцент ставиться на неусвідомленій діяльності людини. У такому випадку людина (автор) народжується одночасно з текстом, вона існує в момент письма, у момент мовного акту, де цей акт як акт висловлення не має змісту, не приналежного самому акту, самому висловленню. Тоді рука автора не встигає за думкою або пристрастю (Р. Барт). Рука втрачає зв'язок з голосом (Р. Барт) і креслить текст як багатовимірний простір, а не просто ланцюжок слів (Р. Барт).

Усі Священні Писання являють собою ці багатовимірні простори. У той же час логічні, наукові тексти, де ми бачимо вибудовані ланцюжки слів, не мають багатовимірності й багатозначності. Цим текстам передувало осяяння, а потім вони свідомо вибудовувалися. Це – кінцевий продукт наукової картини світу, що відбиває об'єктивну реальність. Відбиває, але не наслідує. Містично-художня ж картина світу наслідує. Наслідує життя, наслідує тексти (книги), наслідує фільми, наслідує, щоб вирівняти спілкування між людьми, щоб від цього спілкування виникла натхненність і людина одержала очищення (катарсис), очищення й можливість. Адже за пе-

редчуттями людини, можливості – це можливості на-самперед для життя, для її розвитку й процвітання. Тобто в містично-художній картині світу ми бачимо не просто наслідування як копіювання, а наслідування кращого, ідеального, збірного образу-символу, наслідування життєвої, насиченої відкриттями можливості для життя.

І тому в цих наслідуваннях присутній смисл. Життєві ситуації породжують смисл. Містично-художня картина світу породжує смисл; письмо, як один із проявів містично-художньої картини світу, присутній у людині, породжує смисл. Якщо цей смисл остаточний, то, звичайно, свобода людської діяльності обмежується. Остаточні смисли дає наукова картина світу, обмежуючи людські свободи й можливості якоюсь певною спрямованістю. Містично-художня картина світу не дає остаточних смислів. Релігійно-містичні істини як істини в останній інстанції не остаточні. Адже вони багатозначні. Священні Писання, тобто Тора, Біблія, Коран, Веди, Упанішади, Бхагавадгіта, Авеста, Трипітака, Дхаммапада, Дао де цзін символічні. Священні Писання виткані з двозначних слів. Ця двозначність різними типами людей (шизоїдами або епілептоїдами) розуміється односторонньо й по-різному. Звідси й трагізм. Трагедія полягає в тому, що люди не розуміють один одного.

Якщо ж людина набуває нової якості у своїй особистості крім своїх природних схильностей (тобто шизоїд певною мірою набуває якостей епілептоїда, а епілептоїд – шизоїда), то стає особистістю багатогранною й цільною – вона розуміє й інший смисл двозначного слова, розуміє його подвійність. Подвійність розумітися і тоді, коли людина пережила «інший» стан душі. Людина стає багатшою, стає ціліснішою і більш адаптованою до складного й багатогранного світу людей. Від цієї багатогранності й змістовності, і означальне, і сама природа означального. Від цієї природи означального залежить форма й зміст упорядкованості тієї гри, яку веде людина, щоб придбати можливість вижити, урятуватися, жити й процвітати у своїх життєвих проявах. Людина може вести найрізноманітнішу гру. У письмі, у музиченні, у інженерному конструюванні мостів людина грає, упоря-

дкуючись певним способом. Цей спосіб залежить від самої природи того чи іншого означального (М. Фуко). У своїй грі людина порушує уже існуючу регулярність, породжуючи нове, відкриваючи тим самим ті простори, у яких вона як суб'єкт «не перестає зникати» (М. Фуко). Зникнення – це фактично смерть. Але це й безсмертя, якщо має місце героїзм, тобто рішуча настроєність на зміну ситуації, а не рух уторованою стежкою. Героїчне – тематика епопеї. Вона створюється для того, щоб обезсмертити героя (М. Фуко). Тут мова не йде про будь-якого героя, будь-якого епічного твору. Але епічне сказання є викупом за прийняту смерть у молодості, смерть, на яку погоджується герой, щоб прославлена його смерть перейшла в безсмертя (М. Фуко).

Героїзм творить нове. І творіння приносить безсмертя. Хоча діяння й безсмертя в пам'яті людей можуть бути й зі знаком мінус. Може бути й злий герой. Може бути й злий геній. Але й у злого генія стираються індивідуальні характеристики його суб'єкта-творця у процесі самої творчості. Це значить, що зміст колективного характеру виходить на передній план. Адже індивідуальні характеристики стираються, а стверджуються загальні, для всіх. Але і колектив у своїх бажаннях може нести зло, може бути спрямований проти життя, проти людського життя. Завершуючи мову про епічний героїзм, скажемо, що тут прикладом може бути Адольф Гітлер як зло, і німецький соціум того часу відносно інших народів. Повертаючись до епічного героїзму, відзначимо, що в епосі, щоб підкреслити героїчне, застосовується система противаги, щоб ще більше випнути героя. Наприклад, Макбет – втілення злодія. І колектив тут ні до чого.

Коли геній творить, музичить, пише, то він відсутній. Тобто він виконує роль мертвого в грі письма (М.Фуко), у грі звуків під час музичення. Бере участь якесь alter ego, а не особистість, що творить. Причому між особистістю, що творить, і цим самим alter ego може бути досить велика відстань. Вона може бути величезною навіть у ліричних романах, що викладаються від першої особи теперішнього часу дійсного способу.

Продукти містично-художньої картини світу мають недоцільні властивості, тобто властивості, що не мають і не несуть у собі безпосередні матеріальні вигоди. Ці властивості можна виявити вже у давніх народів. Наприклад, на їхніх знаряддях праці, на їхньому озброєнні, виявити у орнаментальних прикрасах, які одягала на себе давня людина. Не можна сказати, що продукти містично-художньої картини світу, маючи недоцільність, у свою чергу, винятково ненавмисні, продукти підсвідомого життя людини, що ненавмисно вторгаються в її свідоме життя й потім запам'ятовуються в продуктах творчості. Ні. Адже й підсвідоме має навмисність (Я. Мукаржовский).

Паралельно з метрикою свідомих правил є не метричне. Адже абсолютна метрика дає ритмічну одноманітність. Ця одноманітність не дозволяє повністю розкрити властивості комунікативної діяльності. Адже значущість і цінність художньої і містичної картини людського світу – в її комунікативних можливостях, призначених для більш повного посередництва між індивідами. І тут повноту посередництва між індивідами підсилює неоднозначність ставлення до дійсності, тобто багатозначність, що вибирає багатолікість чуттєвого світу людини при її контакті з іншими людьми і з природою. Без однозначного ставлення до дійсності (Я. Мукаржовский) залишаються всі Священні Писання, тобто Тора, Біблія, Коран, Веди, Упанішади, Бхагавадгіта, Трипітака, Дхаммапада, Авеста, Дао де цзін, містичні твори дзенбуддистів, суфіїв, даосів, художні твори. Тобто без однозначного предметного зв'язку існує знак художній, містичний, релігійний, але не науковий. Науковий знак однозначний. Художній і містичний же – багатозначний і не вступає в обов'язковий зв'язок з дійсністю, що цей знак зображує (Я. Мукаржовский).

Однак незважаючи на свою багатозначність, твір художній, містичний, релігійний або езотеричний вимагає смислової єдності. Єдність художнього або релігійно-містичного твору полягає у його силі, яка переборює суперечності й складності. Напруга ж боротьби, зображеної у цьому творі, влітає єдність у смисловий контекст тво-

ру. Тобто смислова єдність творів, що виробляють містично-мистецьку картину світу, лежить у їхній енергії. Енергійна сила й сприяє смисловій єдності. Ця енергійна сила спрямована на мету й вселяє в людину, що сприймає цей твір, сили до подолання перешкод. Ці сили надихають і одухотворяють людину, яка сприймає, чим, втім, і цінні твори містично-мистецької картини світу, такі як містичні, художні, релігійні або езотеричні.

Натхнення й одухотвореність знаходить людина, яка сприймає той чи інший твір, також і через жвавість впливу цього твору. І чим жвавіше впливає релігійно-містичний або художній твір на людину, тим більше різноманітних можливостей сприйняття цей твір несе (Я. Мукаржовский). Причому розширення можливостей сприйняття не затуляє й не нівелює навмисність релігійно-містичного або художнього твору. Навмисність видно в поглинанні дійсності єдністю форми. Але акцент на формі в остаточному підсумку деформує формотворний канон з його навмисними установками. Врешті-решт, стара форма переборюється й виникає новий спосіб утворення форм. Це відчувається як динаміка в перетворенні форм. Це життєво. Це заряджено енергією і це заряджає енергією. Але це не означає, що прадавня форма застаріла. Вона містить в собі зміст, життєве. І тому вона потрібна. Має попит.

Релігійно-містичний або художній твір має знаковість і смислову єдність як якусь навмисність. Усе, що виявляє смислову єдність, відчувається людиною, яка сприймає, як ненавмисне (Я. Мукаржовский), відчувається як природне. Знаковість твору самоцільна й позбавлена однозначного ставлення до дійсності. Крім знаковості релігійно-містичний або художній твір сприймається як річ зі своєю ненавмисністю і відсутністю смислової єдності, як факт природи. Така природність несе в собі силу безпосередності. Тобто твір сполучає у собі, з одного боку, внутрішню єдність і навмисність як знак, а, з другого, відсутність єдності в смисловій спрямованості, тобто ненавмисність, що і має глибокий вплив на людину, яка сприймає цей твір, значно впливає на її переживання, на її потоки свідомості, впливає своєю саме

ненавмисністю. Релігійно-містичний або художній твір не просто знак, а річ, що перевертає внутрішній світ людини, викликає в ній незгладиму зацікавленість. Навмисність як знак не може замінити й скасувати необхідність ненавмисності твору як речі, що хвилює духовний світ людини внаслідок порушення символічної єдності. Ненавмисність і немотивованість руйнують канони й активізують сприйняття людини. Ненавмисність руйнує її автоматизм і народжує в людині новизну, поселяючи небачене й незвичне, чим і захоплюючи повністю людську душу, народжуючи її заново, а значить, очищаючи від застарілого, віджилого змісту.

Релігійно-містичний і художній твір, крім своєї загальнозначущості (як загальнозначуща система знаків і як об'єкт культури, що несе в собі загальнолюдські цінності), являє собою також вираження психічних станів автора як вищих станів, у яких прихований якийсь трансцендентальний зміст (Ю. Кристева). У цих вищих станах немає розщеплення. Але ці вищі стани тривають недовго в людині. А звичайний, повсякденний стан свідомості людини, стан пильнування якраз припускає розщеплення, розщеплення суб'єкта. Розщеплення властиве природному, звичайному стану суб'єкта. Адже людина в процесі свого спілкування з оточуючими людьми повинна чути голоси інших людей у собі, повинна вибирати. Людина перебуває в дискурсі. І тому вона розщеплена, роздвоєна. Суб'єкт розщеплений, він розколюється, тому що дуже часто стає конституційований «іншим» (Ю. Кристева). В остаточному підсумку він цілком розколотий, тому що зрештою стає «іншим» стосовно самого себе. Через свою розколотість він набуває множинності, поліфонічності у своєму комунікативному діянні. Так, врешті-решт, відбувається роздроблення «я». У цій роздробленості губиться стійкість, губиться й стійкість смислів. Єдність дробиться під натиском, під нестримним напором безлічі голосів різних людей, під їхньою неповторністю акцентів. Усе це належить «іншим» і міститься в одній людській душі, що прагне цілісності, із мрією належати собі.

Різностороннє багатоголосся в самій людині й у соціумі довкола неї породжує нестійкість суб'єкта.

Нестійкий суб'єкт виявляється носієм нестійкого смислу. Ця нестійкість підсилюється, тому що суб'єкт є суб'єктом бажання, спонукання. Причому максимальну нестійкість дає надлишок спонукань, що є у самій природі людини. Цей надлишок спонукань іде ще від тварин, у яких ми спостерігаємо надлишкові ігрові рухи (А. Гелен). Цей надлишок спонукань є одна із причин дискурсів, у процесі яких суб'єкт, мовець і слухач, або людина як єдність, не тільки розщеплюється, але й розсіюється. Людина ніколи не збігається із самою собою (Ю. Кристева). Вона веде діалог між собою й своїм двійником, тобто між «я» і персонажем. Вона неухважна. І якщо ми відправляємося в пошуках «я», то зрештою можна буде констатувати його відсутність.

В остаточному підсумку, у продуктах містико-мистецької картини світу, у продуктах містики, релігії, у художніх картинах немає суб'єкта як осі, що організовує зображення (Ю. Кристева). Суб'єкт позбавлений єдності. А значить, він позбавлений єдності смислу. Суб'єкт містить у собі множинність, розщеплену й розсіяну множинність, нетоталітарність. У такому суб'єкті сполучаються такі суперечності, як закон і його порушення, священне й профанне. І одна з важливих причин всього – цей дискурс. У ньому, у дискурсі, суб'єкт розчиняє власну об'єктивність (Ю. Кристева). У своєму діалогізмі дискурсивних та ідеологічних інтенцій суб'єкт фантазує, проявляючи своє «ониричне», «сексуальне» (Ю. Кристева). Тут присутні тільки множинність і поліфонічність, які не мають завершеності, не синтезуються для набуття більш-менш стійкого стану. Тут наявна лише серія нестійких станів. Тут людина перебуває в боротьбі із самою собою, з іншими. Однак якщо відкинути все низьке, очиститися від скверни, тим самим зм'якшуючи своє розщеплене й розсіяне «над-я», применшуючи його до норми, то в остаточному підсумку можна на якийсь час знайти у своїй душі єдність, що зрівноважить надалі всякі прояви у світі, допоможе адаптуватися в такому нерівноважному оточенні людей.

Для цього й існують мистецтво, містика й релігія, що дають катарсис через уявлення прекрасного і огид-

ного, й подальше відкидання огидного шляхом гри, що сплавляє воедино все розрізнене в людському «я», у множинному й пихатому «над-я». Для цього набирають сили перетрансформації душі. Наприклад, сміх все жахливе, страхітливе, огидне перетворює й трансформує в більш високі форми. Для цього сама висота, височина, піднесене як суто суб'єктивне начало особистості огортає й поглинає все те низьке-жахливе, яке тероризувало й розщеплювало людину. Піднесене вкриває й розчиняє все жахливе своєю неповторною суб'єктивністю, в корені позбавленою об'єкта розчиненого в безмежності. Художній і релігійно-містичний досвід як такий, що очищає (катарсичний), – є одне.

Що стосується релігії, то необхідно сказати, що як би не трансформувалися в історії релігійні форми культів, свій час переживають ті культури, за яких людина зживає в собі все незначуще, відкидаючи його. Значущим остається та релігійна свідомість, яка містить у собі красу й піднесеність і має технології очищення (катарсису) від низького. Красою й піднесеністю як релігійними (і художніми) способами освоюється й приручається все низько-демонічне в людині. При цьому інтерпретуються всілякі людські фантазми жахливого характеру, а також прищеплюються довіра й любов до людини, спочатку до вчителя (гуру). Такі технології дають людині опору в самій собі, сприяють знаходженню ясності розуму, коли людина вже не протиставляє себе запекло навколишньому світу. В остаточному підсумку можна говорити, що мистецько-містична картина світу очищає. І тут виявляється разюча подібність очисних (катарсичних) процедур релігійної сповіді, психоаналітичної ігрової інтерпретації, ігрового огортання піднесеним, огортання всього низького у художньому світі й світі взагалі.

АКСІО. Нові покоління людей ставлять перед собою нові цілі. Переслідування нових цілей пов'язане з тим, що науками отримана нова картина світу. І її необхідно враховувати, щоб пристосуватися й адекватно реагувати на реалії, що змінюються. Покоління людей, що пересягнуло в ХХІ століття, незважаючи на підкорення космосу, міць інформаційних систем та інші завоювання нау-

кової думки, відчуває ще більшу слабкість свого становища перед обличчям випадковостей Всесвіту у вигляді, наприклад, комет, астероїдів, метеоритів, здатних за досить короткий час нівелювати людську цивілізацію, що так важко тривалими тисячоліттями пробиває собі дорогу.

Висновки наукової картини світу позначаються на інонауковій картині світу в людині. Тому відбуваються різкі трансформації в релігії, містиці, у художньому світі людини. Останній, тобто художній світ людини, уже не подає нескінченний єдиний навколишній світ у «площині», як це описували в античні часи. Художній світ людини в ХХІ столітті проникає в глибини простору, а не задовольняється «площинними образами». Мистецтво прогресує. Воно вже не відокремлює одиничні явища одне від одного, а зливає все в загальне світоуявлення, перед яким індивід, як щось окреме, несамотійний і нестійкий. Безпосередня очевидність речовинної явленості одиничних форм (А. Ригль) стушовується злиттям у загальні явища, що чітко видно у мистецтві ХХ і ХХІ століть.

Інонаукова картина світу й естетичне або мистецтво як її основа, її фундамент проявляється, коли звучить музика Моцарта або Бетховена, коли з'являються перед нами шедеври живопису, картини Леонардо да Вінчі, Ван Гога. Тоді прокидається в нас відчуття ідеально повного й вільного життя, що одухотворяє і впливає в нас сили для подальших дій, щоб запобігти небезпекам і врятуватися, урятувати себе й свій рід від негод Всесвіту, що рухається випадково. Випадковий рух Всесвіту, що продовжується у нас ірраціональними силами й породжує страх, дає нам поштовхи також і для подолання цього страху, поштовхи через мистецтво, яке дарує об'єктивовану насолоду. Особливо яскравий прояв об'єктивованої насолоди ми знаходимо у давньому мистецтві. Давня людина ховалася від випадково виникаючих катастроф за своє мистецтво, постійно виготовляючи амулети як запобіжні речі, які заспокоюють і приводять нервові сили у рівновагу, що допомагало впоратися зі стихіями, які намагалися поглинути людину.

Сучасна людина вже не ховається від всепоглинаючого Всесвіту, від того ворожого Космосу, який усюди. Сучасна людина дивиться правді в очі й усвідомлює ті небезпеки, які таїть у собі непередбачений рух у глибини космічних просторів. Сучасна людина, створюючи те ж мистецтво об'єктивованої насолоди, що й давня людина, усвідомлено бачить, що її маленький теплий світ, насамперед тілесний, фактично чудом утримується на самому краї безкрайньої прірви всепоглинаючих мегагалактик і чорних дір, що всмоктують у себе безповоротно все, розчиняють у собі життя, перетворюючи його в ніщо. Правда, це усвідомлення робить мистецтво об'єктивованої насолоди до певної міри іншим, додаючи до нього символізм. Символізм сучасного мистецтва робить його більш абстрактним, але водночас і більш глибоким, надаючи йому варіанти більших можливостей щодо виходу зі скрутних становищ, що в остаточному підсумку приносить те ж відчуття ідеально повного й вільного життя, надихаючи й одухотворяючи людину.

На перший погляд, мистецтво явно і прямо не пов'язане зі спасінням, Всесвітом. Але це – лише на перший погляд. Коріння ж саме там. Спасіння від Всесвіту – у майбутньому. У сучасному мистецтві більше песимістичності, тому що відкривається більше варіантів до згубного кінця, чіткіше усвідомлюється неминучість цього згубного кінця. Але цей песимізм пом'якшений як переживанням трансцендентного, так і героїчним поривом. Більш того, опис трансцендентного як суб'єктивних станів людини, її провітлінь і перетворень душі, причини чого лежать у компенсаторних реакціях на надлишок спонукань, в остаточному підсумку нівелює нотки песимізму в сучасному мистецтві. Адже від позитивних перетворень людської душі навіть печаль світлішає. І як тут не згадати переживання О. Пушкіна, коли він говорить, що «печаль моя світла». І як тут не згадати роботи психологів про естетичні емоції, в яких «сум світлий» (Е.П. Ильин). При цьому песимізм сучасного мистецтва допомагає нівелювати присутність героїчних ноток, нівелювати присутність героїчної поведінки споглядача там, де цей героїзм не потрібен. У сучасному мистецтві

красиві форми об'єкта обов'язково доповнюються поведінкою суб'єкта, що споглядає ці об'єкти, що надає глибину мистецтву, розкриваючи багатство внутрішнього світу людини. Сучасне мистецтво припускає насолоду красою як насолоду самим собою в чуттєвих формах предмета, а не просто насолоду формами предмета. Причому людина реально відчуває себе в предметі, у його формах.

Краса форм – це не зовнішне. Це наше ідеально вільне й повне життя в цих формах; життя поза насильством. Краса робить людину щасливою (В. Воррингер). У красі закладене почуття світу, тобто своєрідність, видима у всьому. Краса властива як мистецтву, так і релігії, містиці, як митцю, так і містику. Тому про «почуття світу» говорить взагалі вся метанаукова, інонаукова, або ненаукова картина світу, у якій людина насолоджується самою собою, протиставляючи себе Космосу, явищам зовнішнього світу (В. Воррингер) як бездушним утворенням. Душа підсвідомо завжди припускає урахування життя як цінності. Цінність форми, якою оперує естетичне й релігійне, припускає й цінність життя. Форми й лінії передають своїми проявами життя, життєве як цінність. Цінність – це зміст. Передбачається присутність символічності, абстрагованості. Тенденція до символізації й абстрагування не є виключною протилежністю потреби натхнення, оскільки в іншому випадку натхнення перетворюється у тваринне задоволення від біологічно необхідних речей. Але натхнення – це більше, ніж задоволення від власного шлунка.

Натхнення зумовлене не тільки щастям особистим, але й щастям оточення. Прагнення до натхнення зумовлене щасливими стосунками ширості не просто між людиною і явищами зовнішнього світу, а між людьми і явищами зовнішнього світу. Тут тільки через серце, милосердя або просто поступливість з'являється можливість і прокладається дорога до злиття з явищами зовнішнього світу в якісь моменти життя як компенсації за ту ж поступливість. Абстракція ж – від конфліктної ситуації між людиною й навколишнім зовнішнім світом, але не від конфліктної ситуації між людьми й навколишнім

зовнішнім світом. Бог породжує відчуття страху, коли цей Бог являє собою якусь зовнішню силу, що тяжіє над людиною, коли існує помилкове розуміння Бога. Але Бог не породжує страх, коли Царство Боже є усередині нас (Біблія: Лк 17:21). Зовнішній же Бог стає страшилкою, якої треба боятися, яка призначена для карного елемента, щоб приструнити й пристрахати його фразами типу «Побійся Бога», щоб кримінальник міг задуматися про те, що буде після смерті. Адже якщо фізична сила є, а совісті немає, то немає заборон перед самим собою і така людина небезпечна для оточення. Культура починається із заборон. Дикість – це коли їх нема. Якщо заборон немає, то така дикість не те що не будить у людині Божественне, вона небезпечна для оточуючих людей.

Людина видобувала якусь річ із зовнішнього світу, проєктуючи тим самим певні зв'язки соціальних відносин, очищаючи цю річ від випадковостей і дикої сваволі вируючих стихій, увічнюючи її як найнеобхідніше й нівелюючи інше як незначне, тим самим символізуючи її, а значить, певною мірою абстрагуючи. І тоді ця річ уже була точкою опори серед стихійних явищ випадкового світу, що саме по собі задовольняло потребу в спокої, давало можливість бути щасливим. Ця річ була релігійним ідеалом або твором мистецтва. Вона була вилучена із плутаних зв'язків зовнішнього світу, що грається стихіями, очищена від залежностей дикої сваволі, але залишилася приналежністю природи як необхідність, а значить, певною мірою розумність. Розум в пошуках необхідності; тобто показ людиною розумності у свободі природних випадковостей. Але це не ті природні випадковості дикої природи, «дикого космосу». Це певні, особливі природні випадковості, переломлені через призму соціальних відносин, через які людина має можливість наблизитися до природного, а то й злитися з ним.

Річ, вихвачена з природи й перетворена в символічні форми, втрачає свої точні позначення, відповідні зовнішнім об'єктам, тому що через символічне вона наділяється ще переживаннями вищих станів свідомості як станів всесильності, або Божественності, набуваючи тим самим могутності такої динамічної сили, з

якої й виходить вища символічна, або абстрактна краса, або Божественність, переживана людиною як неможливість смерті.

Людина своїм релігійним ритуалом і формами мистецтва творить те, що можна назвати ідеально стійким і надійним, надаючи йому тим самим важливість, значущість і необхідність як головне, підкреслюючи значення необхідності життя серед розпаду, у грі мінливих проявів природи, повних сваволі, яка дає неясність подальшого існування. Це одухотворяє. У цю натхненність вплітається символічне й абстрактне як єдино неповторне, що відбиває вище в людині, у якому вона й може знайти спочинок або просто відпочити від безпросвітної плутаності навколишнього світу. Від цієї безпросвітної плутаності віє неясністю, що викликає стан занепокоєння, стан, який віддаляє можливість бути щасливим.

Символічне, котрим наділяються предмети зовнішнього світу у зв'язку з їх цінністю для людини, робить їх ще ціннішими. Тут символічне, або абстрактне, звільняє той чи інший предмет оточення від його залежностей і зв'язків з іншими предметами, роблячи його самодостатнім і абсолютним. Ця абсолютність набувається через те, що улюблений або важливий предмет виривається із загального ходу дій з перетворення його в інші предмети. При цьому придушється зображення реального простору й виступає на передній план індивідуальна форма як абсолют і самодостатність, форма, через яку людина може більш повно розкрити свої суб'єктивні стани, пов'язані з переживаннями неможливості смерті.

Метанаукова, або іонаукова картина світу, в основі якої лежить досвід натхнення, зводиться до об'єктивованої самонасолоти людини, коли до натхненності додається символічність, або певна абстракція, де натхненність і ця абстракція не подані порізно як протилежності.

Рівноважно-гармонійне сполучення натхненності й символістики, певної абстрактності, задовольняє, в остаточному підсумку, потребу в самовідчуженні людини, коли її надлишок спонукань нівелюється за рахунок компенсаторних процесів психіки й людина одержує

стан, протилежний тому, коли царює надлишок спонукання, одержує стан ряду катарсисів, одержує вищий катарсис, тобто переживання неможливості смерті, або Стан Безсмертя, Стан Бога.

Прагнення до самовідчуження проглядається в тенденціях до символізації, до певного абстрагування, в потребі до абстрагування, тому що максимально символізована, або абстрагована, ситуація народжує компенсаторну реакцію – самовідчуження.

Прагнення до індивідуалізації, до виділення людиною своєї власної, неповторної індивідуальності, бачимо в тенденціях до натхнення, у тенденціях до задоволення потреби в натхненні, тому що максимальна натхненність народжує компенсаторну реакцію як нівелювання індивідуальності, нівелювання неповторною натхненністю. Тому натхнення як основа – це теж імпульс до самовідчуження. Але натхнення як процес – це поки що самоствердження, затвердження своїх дій шляхом одухотворення тих чи інших об'єктів, предметів. Одухотворяючи інше, ми існуємо в ньому, поринувши в цей інший зовнішній об'єкт, у його зовнішню форму, тим самим звільнившись від свого власного індивідуального існування. Наша індивідуальність уливається в інший світ, більш стабільний, ніж хиткий світ потоку нашої індивідуальної свідомості. Тим самим ми відчужуємося, одержуємо відпочинок, хоч і прагнемо при цьому до якоїсь діяльності.

Людина своїми тенденціями до символізації й абстрагування прагне позбутися випадковостей свого існування, сваволі випадків.

Життя як таке порушує самонасолоду. Ми втрачаємо своє «я», споглядаючи релігійне священнодійство або твір мистецтва. Прагнення до насолоди й щастя як до чогось піднесеного диктується потребою до самовідчуження, до того, що вище життя, до того, що є наджиття.

Абстрагуючись аж до символу, «Стан Безсмертя» як компенсація страху смерті несе у собі й практичний момент. Момент краси ж – це не технічний фокус, це утруднення сприйняття, виведення людини з режиму її авто-

матичних дій. Тобто краса перетворює людину, компенсує в ній усі недоліки й тим самим окриляє, звертаючись безпосередньо до людських емоцій. При цьому споглади образів у людини орієнтують її в остаточному підсумку на майбутнє.

Це чітко видно в музично-ліричних началах мистецтва як безобразних началах, але які звертаються безпосередньо до емоцій (В.Б. Шкловський), емоцій, які посилюють враження, справляють найбільше враження, посилюють труднощі й тривалість сприйняття. Мета – продовжити сприйняття, що виявить і відіб'є сам процес неусвідомленого повстання в людині світу, що твориться в ній, через що прийде відчуття речі, обраної містиком і художником як бачення; речі обраної, значущої й цінної, воскреслої в людині як бачення, бачення нове, оновлене, а значить, очищене від усього застарілого, тобто перенесене в суб'єктивні простори нового сприйняття. Переносити предмети зовнішнього навколишнього світу зі звичайного, повсякденного сприйняття у сферу нового, або оновленого сприйняття допомагає, крім звертання людини безпосередньо до емоцій, ще й сама образність. Образність супроводжує звертання людини безпосередньо до емоцій, щоб вивести її з автоматизму сприйняття. Із автоматизму сприйняття виводить таке бачення, яке одночасно є й метою, на чому сприйняття й затримується, досягаючи сили й високого ступеня тривалості, а значить, високого ступеня безперервності. Для цього звук у музиці, слово в поезії, сакральне в містиці повинні мати характер дивного. Дивне створює труднощі для всього застарілого в людині. Тому потрібні утруднені форми для знищення всього віджилого в людській душі.

Утруднені форми загальмовані, припустимі труднощі при відтворенні в поезії, наприклад, криються в окремому випадку повторення однакових звуків (В.Б. Шкловський). Повторення однакових звуків народжує загальмованість, кривизну. Гальмування й затримка є законом не тільки мистецтва або сакрального містики, але й усієї мистецько-містичної картини світу в людині. Але повторення однакових звуків – це ритм. Окре-

мий випадок повторення однакових звуків – це ритм порушений. Порушений ритм не може бути передбаченим. Така непередбаченість і створює утруднення й загальмованості як способи виявлення й розкриття (розквіт) художнього в естетичній картині світу й сакрального в релігійно-містичній картині світу, що втілюється в кінцевому своєму прояві як катарсис. В іншому випадку, коли немає порушень у ритмі, а все йде за правилами й входить у прописаний канон, у передбачені закони й закономірності, прояви художньо-сакрального начала зникають.

Наукова картина світу ХХІ століття, перевернувши й затвердивши нову космологію про далекі галактики, змушує дивитися на ближнє земне очима іншого художника, нового митця. Митець дивиться на світ вже під кутом широких і ємних уявлень, враховуючи ворожість і сторонність холодного космічного світу, що не бере в розрахунок теплих живих істот. Сучасний художник, створюючи об'ємності й глибини зображуваного, сягає космічного у своїх уявленнях про просторово-часові світи. Художні форми, стаючи космічним символом, не забувають про простоту, строгість і ясність, завдяки чому не забувають і про живе, людське, те, що змінює нескінченну природу своїм творчим поривом.

Наукова картина світу й метанаукова, або інонаукова картина світу, які створюють містик і митець, мають діаметральну й змістовну протилежність стосовно можливостей. Якщо наукова картина світу має невеликий ступінь врахованих можливостей, то ненаукова, або містецько-містична, реалізує у своїй безпосередній емоційності (а точніше, у сфері тонких почуттів) максимум можливостей, максимум можливих можливостей становлення людини в майбутньому, що надихає й одухотворює. Наукова картина світу не має достатньої повноти всіх закладених і врахованих ученим можливостей. З розвитком науки ці можливості додаються. І наука має певний рівень розвитку, який у майбутньому може закреслити багато чого як ненаукове. Митець і містик творять естетичні цінності відразу на всі часи. Підставою для цього служить дружній зв'язок і взаємодопомога

людей для того, щоб забезпечити собі життя, усуваючи катастрофу (К.С. Малевич).

Релігійно-художній світ – це вікно, через яке ми виявляємо життя (К.С. Малевич), споглядаємо його. Релігійно-містичний світ і світ мистецтва змінюються в тому напрямку, щоб давати людині реальне уявлення про нескінченне (К.С. Малевич), щоб затверджувати знак чистоти людського творчого життя (К.С. Малевич), життя, яке завжди має якусь можливість для становлення в майбутньому, якщо це не проти самого життя. Роби будь-що від душі – і це вже творче життя, уже привнесення твоєї неповторної душі, уже мистецтво, твір мистецтва. Питання в іншому. Питання, наскільки затребуване саме таке творче життя, наскільки таке мистецтво потрібне іншим, потрібне сучасності, наскільки правильно обраний об'єкт для творчості, щоб мистецтво, яке ти створюєш, було змістовним. Треба наповнити свою справу загальнолюдським змістом.

У кожній історичній епосі мистецтво було співзвучне певному предметному світу. Сучасні світи, що фіксуються мистецтвом, спрямовані до Космосу, виражають співзвучність з Космосом. Космос і людина в космічних просторах проглядаються навіть там, де про це безпосередньо не говорить, де це безпосередньо не демонструється. Але все одно помітна спрямованість вгору, у Космос. І це властиво сучасності, сучасному мистецтву, а також сучасній релігійно-містичній ритуалістиці, хоча Бога шукають усередині себе, віруючі повернені в себе, містичні. Виникає питання: так що, все це (мистецтво, релігія, містика) до сучасності, до теперішнього моменту (сучасного стану мистецтва й релігії, містики) було суцільним неуцтвом? Ні. У мистецтві й містиці завжди було присутнє певною мірою прагнення вгору, до вищого. Неуцтва немає. Мова не йде про неуцтво. Просто антинаукові уявлення влітаються в ненаукову картину світу, щоб підтримати психічну рівновагу від кризового світовідчуження. Неуцтво з'являється тоді, коли антинаукові уявлення реалізуються в практичному житті, у неадекватній поведінці. Або коли це неуцтво повторюється в промовах з наполегливістю й завзятістю,

не бажаючи перетворитися у символічну гру або просто в гру, що відвертає людину від помилкової серйозності чи ж просто від серйозності щодо неправильних уявлень, помилкових ідей.

Мистецтво, релігійна сакральність, містичний досвід та інші феномени метанаукової, або інонаукової картини світу у своїй вираженості містять конкретне й абстрактне одночасно, або ж, точніше, утворені з конкретних форм (або образів) і абстрактних форм (або символів). Останні, тобто абстрактні форми, не точні (В.В. Кандинский) Тому не можна обмежитися тільки ними, цими символами та абстракціями, тому що при цьому людина позбавляє саму себе можливостей. Адже можливості збільшуються й розширюються з наближенням до образності. Обмежитися лише неточним – значить, виключати суто людське (В.В. Кандинский).

Наближаючись до чистої образності й до чистого протоколювання матеріального предмета, ми перестаємо його виражати. Якщо ж ми не задовольняємося протоколюванням матеріального предмета, то в такому випадку ми прагнемо надати зображуваному предмету вираження, ідеалізуємо його, стилізуємо (В.В. Кандинский). Копіювання предмета, протоколювання його матеріального образу запозичує в предмета його виразність, звучність (В.В. Кандинский). Змістовність же предмета – у самому предметі. Вибір реального предмета наповнений значеннями (В.В. Кандинский). Людина говорить про значущість, зосереджуючи увагу на конкретному предметі, виділеному нею з мільйонів предметів, виключаючи всі інші предмети як незначні, менш значущі. У самому виборі предмета уже присутнє абстрактне начало, абстрактна форма. Елемент абстрактної форми чистий і примітивний (В.В. Кандинский). Він присутній у вибраному предметі як сакральному поряд із самою його предметністю. Тобто у формі містяться два його елементи: предметність і абстрактність, предметність і предметна інтерпретація, оголеність і завуальованість. Наявність цих двох елементів форми відкриває нові можливості, можливості в основних мотивах композицій форм (В.В. Кандинский). Тут основні мотиви з'являються як сама

художність. Адже принцип суто художній, а це, значить, вільний від другорядностей (В.В. Кандинский).

Другорядності відпадають і залишається істотне, причому виражене істотне, як художня мета, як можливість зсування форм, зсування оголеного й завуальованого, аритмічного й ритмічного, асиметричного й симетричного, з метою впливу на почуття. Саме через протилежності й відбувається вплив на почуття. Ритм просить аритмії, симетрія – асиметрії. Тепло – холоду, а холод – тепла. Гармонізація пропорції всього цього й пробуджує у людині натхнення, й закликає до життя. Так, прохолодне (блакитне) і тепле (жовте), які в русі, у пошуку умов для життя, у пошуку необхідної температури для тіла (для гомеостазу), зупиняються у рівноважному стані, в абсолютному спокої (зелене). Цей спокій (зелене) уже нікуди не рухається. У цьому спокої (зелене) уже не проявляються ні радість, ні сум, ні пристрасті (В.В. Кандинский), які були необхідні в ситуації пошуку умов для життя. Коли ці умови перебувають у рівновазі (як необхідний гомеостаз для тіла), приходять спокій (зелене), що уже нічого не хоче, нікуди не кличе (В.В. Кандинский). Спокій, відсутність руху в зеленому, що погасив протилежності блакитного й жовтого, що прагнуть до нас (коли ми дивимося на жовте) і від нас (коли ми дивимося на блакитне), заспокійливо діє на людину. Але спокій зеленого як пасивність може викликати нудьгу. Жовте й блакитне такого не викликають. Жовте випускає промені тепла, молодості, веселості. Блакитне – прохолоду, серйозність, вдумливість, глибину. У них рух, активність. У них немає самовдоволеного спокою літньої зелені, коли зелене бушує, коли воно в розквіті. І там немає білого. Біле ж стоїть високо над нами. Біле в наших картинах світу, картинах релігійних, художніх, містичних, символізує мир і велике мовчання (голос безмовності). Велике мовчання білого – як музична пауза (як звук, «подібний мовчанню»), наповнена можливостями (В.В. Кандинский).

Цей розквіт можливостей у білому охоплює і занурює в нього усе містичне і мистецьке. Адже розширення можливостей – це той відмітний компонент містики

і мистецтва, який і дає привід людині одухотворитися, не закреслити, не знищити або нівелювати її. Розширюючи можливості на шкоду науковій картині світу, людина може хоча б просто підняти собі настрій, так стушований тиском об'єктивних законів і закономірностей, які пригинають і приземляють людину. Саме біле (білий колір) тут переповняє людину можливостями й відкриває перспективи для життя в майбутньому, забираючи всяку депресію в надії майбутніх становлень. На противагу білому чорне (чорний колір) надає людині «ніщо» без усяких можливостей, без усякого виходу зі становища. У чорному «ніщо» просто мертво, коли сонце згасне, а вічне мовчання існуватиме без майбутнього, без надії на майбутнє (В.В. Кандинский). Якщо біле уявляється нам як музична пауза, що лише на якийсь час перериває розвиток нашого світу, то чорне є пауза абсолютно остаточна, за якої немає продовження для нашого світу, а є інше продовження, а точніше, початок зовсім нового світу, не нашого світу, у якому, можливо, зовсім не знайдеться місця для життя, а тим більше – людського життя, яке потребує додаткової залежності від оточення.

У чорному вже відсутнє і звучне, відсутній рух. Чорне постає як нерухомий труп, як мовчання тіла після смерті (В.В. Кандинский). Чорне – це погасле багаття, що згоріло до кінця, воно лежить уже за межами людського сприйняття. Це символ глибокого суму, символ смерті. На противагу глибокому суму чорного виступає радість білого (білого кольору), радість чиста, непорочна.

Рівноважний стан цих двох крайностей криється в сірому, беззвучному й нерухомому, що породжує невтішність кінця світу й людини при наростанні темного. Але якщо в сірому переважає світле начало (біле), то в людині, що сприймає подібне, підсилюється й надія на життя, на виживання в цьому світі, світі темному, світлому, середньому (сірому), світі різноманіття й розмаїтості. Особливо це стосується сучасного світу, світу ускладненого, а точніше вже достатньою мірою складного, світу високого рівня складності й півтонів. Тому

виявити гармонію у сучасному світі, спираючись на один колір або на кілька кольорів, неможливо.

Гармонія сучасного світу проявляється в гамі кольорів, у гамі півтонів, у гамі звуків, найчастіше ріжучих, гучних, але таких, що несуть правду життя, правду навколишнього світу, правду, відбиту в нашій сучасній суб'єктивній, намальованій містиком і митцем, що так різко відрізняється від картин світу Античності, Середньовіччя, Відродження. Тоді, у ті далекі часи, музика, живопис, релігійна проповідь несли розраду, заспокоєння. І якщо ми звертаємося до творів тих епох, то одержуємо таке ж заспокійливе переривання нашого бурхливого й нервового життя, у нас розцвітають розрада й надія на краще. Але якщо ми припиняємо слухати музику тих часів, то відразу ж повертаємося в катастрофи нашого сучасного світу. Той минулий світ у корені інший. Він далекий нам, тим, хто живе у світі, де немає розради, де неможливо утішитися під вагою знань тієї наукової картини світу, яка розкрила глибини Всесвіту, катастрофічного Всесвіту, Всесвіту, що у майбутньому поглине нас.

Ми живемо у світі, відкритому до синіх глибин Космосу, світі без розради, де рівновага втрачена, де чується раптовий стукіт барабанів по голові як музика століття. Гармонія прокидається лише епізодично, коли перериваються безцільні устремління, розірвані зв'язки, розрізнені шукання істини й правди. А так панує битва кольорів, тонів і півтонів у живописі, високих і низьких звуків – у музиці. Схрестили шпаги всі кольори й звуки, всі протиборчі рухи людської душі, всі релігійно-містичні символи у виявленні своєї єдності. Усе з'єднане в один конгломерат, усі протилежності сплелися. Це і є гармонія нашої сучасної картини містицизму і мистецтва. Гармонія, що віддзеркалює сучасний світ, – це сплетені суперечності, у яких починає переважати синій колір, що вказує на глибини Всесвіту, колір, якого ми не можемо позбутися просто так, закривши його іншими, не холодними кольорами втішливого характеру; колір, що несе холод, заморожує життя і, зрештою, нівелює його.

Колір, звук, рух у містиці й мистецтві, у світі містичних прозрінь – це багатозначні символи, що намагаються закодувати вічні сутності існування, звертаючись в остаточному підсумку до проблем суб'єктивного світу людини й пошуку в ньому первозданності, справжності, до вічності у людині. Ці символи стосуються й об'єктивного зовнішнього майбутнього, затверджуючи вольове перетворення реального світу, за яким майбутнє, намагаючись прогнозувати хід історії. У такий спосіб символічна, ненаукова картина світу (так само, як і наукова), прогножуючи майбутнє, роблячи прорив до цього майбутнього, з огляду на катаклізми буття, катастрофи в існуючій реальності, намагається створити підбадьорливу мрію, що надихає й одухотворяє сучасну людину науки, людину, яка розуміє весь песимізм від тяжіючих об'єктивних закономірностей, людину, яка усвідомлює свою власну малість у порівнянні з безмірністю Всесвіту. Того Всесвіту, де Сонце є порошиною, як і всі інші зірки (В. Хлебников).

За допомогою символів, за допомогою заклинань і заумної мови змовлянь людина намагається возз'єднати людей, створюючи містичне або мистецьке поруч з розумним світом науки, що фіксує об'єктивні закономірності. Є надія, що містичне або мистецьке краси, піднесеності своєю заумною мовою возз'єднає людей. Розумні мови вже зараз роз'єднують (В. Хлебников). Але так необхідна єдність людей для звершень у перебудові світу і, в остаточному підсумку, для виживання, для порятунку всіх. Тому не відкидається й не скидається з постаментів містичне і мистецьке, де звучить заклик до єдності, звучить музика, що одухотворяє людський дух. Адже навіть звучання однієї струни викликає зрушення людства (В. Хлебников). Наука, вивчаючи той чи інший феномен, наприклад, хвилі світла, дає можливість керувати ходом променів (В. Хлебников). Але наука найчастіше не може самих же керівників, які управляють ходом цих променів, у тому числі й ходом історії, об'єднати, возз'єднати, спрямувати в одному напрямку, у напрямку власного порятунку, в ім'я спасіння всіх. Наука найчастіше не може надихнути їх, влити в них

сили для того ж керування ходом променів. Це дають пророки й оракули, що віщають своїми ораторськими промовама передбачення майбутнього. Хоча це, за великим рахунком, не передбачення, а передчуття майбутнього у випадку роз'єднаності людей.

В цих пророцтвах панує емоційність, чуттєва сфера людини, сфера, що безпосередньо реагує на світ, сфера, що відтворює містичне і мистецьке. Передбачають же майбутнє вчені за допомогою холодного розумового розрахунку, а не за допомогою символів, образів і емоційних сплесків закличного характеру. Для передбачення майбутнього існує наукова картина світу, яку припускає людство, віруюче в людство, людство, що розуміє вплив космічних тіл, а значить, що має істинну свободу. Хоча існує й об'єктивна випадковість, яку не скувати вченому. Її враховує лише містик і митець, що застосовує автоматичне письмо, що відбиває цю об'єктивну випадковість. Об'єктивна випадковість сама по собі в людині стає суб'єктивною випадковістю.

Ця суб'єктивна випадковість проявляється як у вільних асоціаціях здорових людей, так і у зорових й слухових галюцинаціях душевнохворих. Суб'єктивна випадковість вільних асоціацій виходить за межі вузьких рамок розуму людини. При цьому підсвідома сфера звільняється. Марення як процес цієї підсвідомої сфери звільняє її від нагромаджених і зім'ятих смислів, що виходять назовні у вигляді галюцинаторно-сновидного як чудесного цього творчого процесу. Тут душа вільна. Над нею не панує закон і правило. Вона певною мірою сама по собі прекрасна, прекрасна хоча б у своїй природній конвульсивності й динаміці. Це «найпрекрасніше» вже як продукт, як деякі згустки, точніше, деякі сторони людського духу в цьому продукті згустків, що трансформують бажання у творчому процесі через спонтанне створення мрій, прагнуть вийти зі скрутного становища, що створилося, до свободи, що влаштовує усіх. При цьому використовується ігрова сутність буття, ігрова натура буття людини. І нарешті, досягається якась точка духу, деякий стан душі, у якому життя й смерть, реальне й уявлюване не сприймаються як суперечності (А. Бре-

тон), де мислення вирване з рабства до споконвічної своєї чистоти.

Споконвічна чистота – суть прекрасне. Шлях до цього прекрасного починається з важкого, неприємного, відразливого клетотання позбавлених смислу уявлень, які мурмочуться у наших душах і розуміються як важка праця з невідомим результатом. Але тільки цей процес важкої праці народжує у нас бажання вийти за межі такого збиткового, абсурдного розходження між прекрасним і потворним. Ступінь опору всій цій абсурдності народжує у нас зліт духу. Цей ступінь повинен бути досить високим, щоб виник крик духу, який повертається до самого себе, творячи прекрасне, а також піднесене як таке.

При цьому поверненні зауважується, що все це була лише чергова роль. У цій ролі брала участь і рефлексія, і раптове спонукання людини. Але все закінчується вираженням, виразністю. Через вираження ми приєднуємося до інших і втрачаємо суверенність свого мислення. Людське мислення одночасно має суверенність і не має її (А. Бретон). І там ще присутнє життя для себе. У вираженні ж від цього багато чого губиться. І тоді вже наявна спрямованість на інших людей (після гіркого досвіду); спрямованість на перетворення й поліпшення Всесвіту (А. Бретон).

Потреба у вираженні викликає натхнення. І навпаки. Але натхнення викликає не просто потребу у вираженні. Натхнення викликає особливу, вищу потребу у вираженні, потребу одухотвореного духу. Одухотворений дух всеосяжний. Тому й натхнення від нього повністю охоплює наш розум. Тоді людина захоплена тим, що сильніше за неї. Тоді людина перестає належати самій собі. Вона починає належати всім нам. Вона творить для всіх, маючи стан душі такої напруги, яка рівна істинному божевіллю. І вона вже тоді не демонструє себе, а тотально впливає, вкидаючи оточуючих у стан повної розгубленості, проявляючи абсолютну внутрішню цілісність як наслідок перетворення свого власного мислення. Вона бачить світло, яке перестає згасати. І вона всіх веде до цього світла, залишаючись хазяїном своєї волі.

Вона піднялася над своїми минуцими почуттями й уже не відчуває поряд небезпек, рухаючись уперед і вперед до порятунку.

Містичне і мистецьке у своєму розмаїтті зливається у виразності, найчастіше виразності, яка шокує. У самій же виразності завжди можна побачити дві складові: образну й символічну. Образні форми виражають історичну специфіку. Символічні форми (або символістика форми) виражають умоглядні конструкції як значуще. Значуще виноситься на поверхню виразним. Воно вимагає вчуття (вимагає високого рівня чутливості), а не простої ідентифікації, як це відбувається найчастіше з образом, що ніяк не змінився, документальним.

Містично-мистецьке завжди має змістовний момент, який можна представити і як предметність, і як виразність. Тобто і предметність змістовна, і виразність змістовна. Предметна змістовність у тому, який предмет обраний для демонстрації, для показу. Виразна змістовність у тому, яку емоційно-чуттєву атмосферу несе вибраний предмет. При цьому використовуються засоби, завдяки яким порушуються фізичні закони світу. Порушується наукова картина світу. Наприклад, порушується закон тяжіння, коли люди, тварини або якісь предмети зображуються в живописі висячими у повітрі. У живописі сполучаються в одному зображенні різні літературні сюжети й історії. Наприклад, зображення Соломеї (Е. Panofsky; Э. Панофски). У цьому випадку ми маємо справу не просто з образами або предметними зображеннями, а із символами, з образними символами, що надають особливого змісту виразним зображенням. Для розуміння символів уже необхідний певний рівень культури, що містить у собі знання конкретних історичних процесів, конкретних епох, конкретних традицій. Адже не тільки символ, але й образ обумовлені історичними умовностями й умовами, а не просто тілесними схильностями людини до сприйняття того чи іншого досвіду. Стосовно символу можна додати, що він походить, звичайно, від тієї чи іншої ідеї. Наприклад, від ідеї гармонії протилежностей, їх узгодженості й контрасту, тобто непогодженості. Такі ідеї несуть у собі багатовимірність

і багатозначність; від чого й символи мають багато значень.

Образи займають проміжне положення між мовними висловленнями як кінцевими продуктами людської життєдіяльності й об'єктами природи, об'єктами, яким ми самі надаємо певного значення (Е.Х. Гомбрех). Це значення уже намічається в самому виборі об'єкта природи. Потім іде процес образотворення й символотворення, аж до кінцевого продукту. Іде процес, коли уява вільно підказує, що творити і як творити в образах; коли символам приписуються значення (наприклад, фенікс означає безсмертя). При цьому образи містяться в контексті, а за символами закріплюється множинність значень. Останнє, тобто символи із множинністю значень, орієнтують нас на містичне. Є містична інтерпретація символів (Е.Х. Гомбрех). Тобто символ розглядається як мова божества, а значить, і мова для передачі особливих, вищих станів духу, коли людина переживає неможливість смерті (В. Джемс), коли людиною переживається «Стан Безсмертя». Адже Царство Боже усередині нас (Біблія: Лук 17:21).

З огляду на містичність символу Священні Писання містять двояку істину. Містять істину в речах й істину про те, як речі стають образами інших речей (Е.Х. Гомбрех). Тобто тут присутні два значення – і от уже багатозначність, яка виконує завдання містичного характеру, коли людина розпорошується в цих багатозначностях, применшується гординою й від неї відпадає незначуща, пиша. Відкидається наносне, типу надмірної гордині. У цьому процесі відторгнення від людини всього незначного, віджилого своє, застарілого й упередженого проявляється справжнє, справжній стан духу, проявляється переживання неможливості смерті, «Стан Безсмертя», стан Божественного.

Символ розкриває перед людиною безліч значень (Е.Х. Гомбрех). І людина відправляється в дорогу, залучаючись до процесу знаходження смислів цих значень. У цьому процесі вона постійно втрачає й розсіює незначні, другорядні смисли, смисли упереджені, застарілі. Залишається одне, значне. Це значне і є справжній стан

її духу й тільки один-єдиний смисл. Тобто відбулося очищення від другорядного, очищення духу. Очищення (очищення потрясінням, або катарсис) – це результуюче не тільки мистецтва. Це результуюче всього містико-мистецького.

Візьмемо документальний образ. Деформуємо його, наділяючи символічними багатозначностями, виразністю. Ми губимося в цих багатозначностях, після чого як головне виступає (проступає) назовні наша справжня природа, що супроводжується переживанням неможливості смерті, «Станом Безсмертя», Божественним. Правда, деформація образу не повинна доходити до абсолютної абстракції, тому що губиться зв'язок з людськими реаліями, від чого може не проступити головне, а лише «Стан Безсмертя» як компенсаційна реакція.

Чільне значення ми маємо в собі. Це додаткове значення, відсутнє насправді у творі (Е.Х. Гомбрех) мистецтва або в релігійному ритуалі, відсутнє в їхніх образах. Але образність зберігає натяк на це чільне значення людини. Тому образ (предметність образу) не слід доводити до абсолютної абстракції, де смисли розсіюються у своїх кількісних нескінченностях, у безпредметності почуттів.

Багатозначність містичного включає й протилежності, рівновагу протилежностей, їхню гармонію. Тобто включаються й переживання особливих станів свідомості, рівноважних, гармонійних станів, у яких гасяться й одночасно присутні протилежні емоції й почуття, що яскраво описано при переживанні неможливості смерті, «Стану Безсмертя», стану Божественного. Так, у посмішці Мони Лізи, або Джоконди, можна побачити й момент гіркоти. Те ж можна побачити й у посмішці Будди. Те ж можна побачити й у собі, переживаючи подібні стани.

Відзначимо, що символ завжди відкритий. Двозначність (багатозначність) образу теж указує на його відкритість. І тому підлягає переосмисленню всяке містично-мистецьке: переосмислюють містику, переосмислюють твори мистецтва. Переосмислюють, щоб знайти рівноважний стан між серйозністю й несерйозністю гротеску, що проявляється у вільній грі форм, знайти

стан, де гасяться як серйозність, так і несерйозність, анулюються в процесі творення нових серйозних смислів і в новому процесі руйнування цих смислів несерйозністю вільної гри форм, що наближають людину до безпосередності життя. Про безпосередності життя ведуть промови усі Священні Писання. Для прикладу зробимо екскурс в Євангелії, чим покажемо водночас додатково релігійно-містичне в різноманітності спрямованостей, продемонструвавши спрямованість на релігію і містику.

Євангеліє Біблії. Народження Христа від Святого Духа (Біблія: Мф 1:20) – символічна вказівка на нетілесне, ідеальне. Йосип не вірив, що Марія народила від Святого Духа, але не хотів її ганьбити (Мф 1:19). Він виконував те, що говорив йому ангел уві сні. Підкреслюється, що подружньої близькості між Марією і Йосипом не було, доки вона не народила. Тобто акцентується, що народжений Христос не тілесного походження, не матеріального, а ідеального, плід Духа. Народження від Святого Духа є символом важливості в людині ідеального, духовного.

Духовному належить особливе місце у Святому Письмі. Це, насамперед, порятунок від відплати, що насувається (Мф 3:7). І тому є потреба жити духовним, ідеальним. Адже не тільки хлібом живе людина, а й Божественним (Мф 4:4), щоправда, не слід спокушати (Мф 4:7), якщо воно їй відкрилося в людині. Щоб не було спокуси, людині необхідно схилитися тільки перед Божественним у собі (Мф 4:10). Але для цього людині спочатку необхідно відкрити в собі це Божественне.

Ісус Христос робив своїх учнів ловцями людей (Мф 4:19) за допомогою проповіді радісної звістки про Царство (Мф 4:23). Сам же Ісус Христос як великий учитель зціляв від усіх хвороб (Мф 4:23). Зціленню подібного роду легко піддаються істероїдні типи людей. У цьому випадку зникають сліпоту, параліч і багато недуг. Однак онкологічні захворювання, тобто рак, злоякісні пухлини, навряд чи виліковуються, хіба що на ранніх стадіях. Але на цих стадіях людина, звичайно, ще не помічає своєї хвороби.

Піддаються зціленню багато психічних захворювань. Але Ісус Христос не тільки зціляв, але й своїми проповідями ніс психологічні й профілактичні знання. Своїми промовами Христос закладав у людей запобіжні заходи стосовно психічних захворювань, фактично розкриваючи механізми вирівнювання психічної нерівноваженості й відновлення духу. Приміром, відомі фрази про те, що щасливі убогі духом, тому що їм належить Небесне Царство (Мф 5:3), щасливі ті, що плачуть, тому що утішаться (Мф 5:4), щасливі чисті серцем, тому що побачать Бога (Мф 5:8), фактично розкривають механізм компенсаторного зрівноважування психіки. На додаток до цього можна згадати народне прислів'я: «Не смійся багато, а то плакати будеш». В Ісуса Христа рекомендація щодо компенсаторних механізмів протилежної спрямованості така: горюй, плач, страждай сильніше, і ти одержиш як компенсацію психічну рівновагу, коли буде радісний настрій, розрада, Царство Небесне, бачення Бога. Ті, що плачуть, будуть утішені (Мф 5:4): плач зміниться своєю протилежністю у вигляді розради.

Щасливі милосердні, адже з ними теж обійдуться милосердно (Мф 5:7). Така компенсація не спрацьовує, тому що вона виходить за межі суб'єктивного людського духу. Адже в житті не так. З милосердною людиною можуть вчинити зовсім немилосердно. (Хоча, якщо бути милосердним до своїх власних думок, то вони тебе помилують). Але у Євангелії від Матвія говориться, що поставляться все-таки милосердно. Тому з об'єктивності цей випадок можна повернути у світ суб'єктивного. До світу суб'єктивного можна віднести й те, що щасливі чисті серцем, тому що вони побачать Бога (Мф 5:8). Тут Бог – це Божественний стан людини. Цей Божественний стан настає в людині, коли вона чиста серцем, тобто на серці нічого немає: ні помислів про помсту, нічого задуманого стосовно своїх статків, ніяких думок і помислів підступного характеру. Це компенсація за те, що вона всього цього не мала, а самовіддано жила для всіх.

Євангеліє говорить, що спокусі необхідно протистояти. І тому якщо твоя права рука тягне тебе до гріха,

то відсічи її (Мф 5:30). Але спокуса є, коли є мета, від якої відхиляєшся. Відхилення і є спокусою. Відхилення і є гріхом. Питання в іншому. В тому, від чого відхилитися. Який зміст того, від чого ми будемо постійно відхилитися, роблячи гріхи, спокушаючись? Метою є порятунок майбутнього людства. Заради цього ми живемо. Відхилення від цього є гріхом, егоїзмом, спокусою. Спокуси будуть. Сьогодні ви заприсяглися не робити щось, а завтра вже порушили свою клятву. Тому й говориться про те, щоб людина не клялася (Мф 5:34).

Людина не повинна клястися, витрачаючи марно час, а повинна постійно робити зусилля й, постійно порушуючи свої клятви, все-таки повертатися до колишньої мети – врятувати майбутнє людства. «Так» повинне бути дійсно «так» (Мф 5:37). Щоб не було ніяких вилянь. Мета одна. Відхилень від неї безліч. Філософія Ісуса Христа – це філософія в душі японських коанів, коли йдуть суцільні суперечності здоровому глузду. Тебе вдарили по щоці – підстав іншу (Мф 5:39). З тобою судяться за щось – віддай усе, що є, і не пручайся (Мф 5:40). Якщо хтось примушує тебе, то підкоряйся, підкоряйся як раб, не маючи себе (Мф 5:41).

Такий стан речей просто шокує, але він веде до просвітління, тобто до Царства Божого. Дійсно, сприймаючи такі парадоксальні вирази, де передається дух пропащої людини, людина втрачає свою особистість, свій дух, втрачає всі гарантії і просвітлюється, знаходить Царство Боже. Тому християнство у своїй основі не має ніяких особливих відмінностей від дзен-буддизму. Та ж технологія нівелювання особистості, застарілої особистості. Дзенськими парадоксами засіяне усе Євангеліє. Любіть ваших ворогів (Мф 5:44). Шокує? Шокує! Просвітлює? Просвітлює! Знайдете Царство Боже? Знайдете!

Правда, таке шокування перетворюється у певну позицію. Нагороди не буде, якщо ви любите тільки тих, хто любить вас (Мф 5:46). Любити ворогів своїх на сьогодні – це зникнути як особистість. Це не мати вибору й відбору, як у дзен-буддизмі. Не май вибору й відбору, і ти знайдеш нірвану. Яка тут різниця, яка відмінність від дзен-буддизму? Ніякої! Усе це є втратою себе як шоку-

юча духовна практика перевероту душі. Це втрата застарілої особистості.

Не виставляй свої праведні справи (Мф 6:1), вказує Євангеліє. Адже роблячи щось спеціально, ти не даєш безпосередності заволодіти тобою. Тим самим ти відсуваєш від себе Божественне, Царство Боже.

Моліться, щоб ніхто не бачив (Мф 6:5). Не слід показувати своїм виглядом, що ви молитесь або поститесь (Мф 6:16). Нічого не треба показувати, станьте простішими, і ви знайдете Божественне. Служіть чомусь одному. Якщо служити Божественному і прагнути розбагатіти (Мф 6:24), то нічого не вийде. Служити двом панам не можна (Мф 6:25). Віддайте себе чомусь одному. І тоді не піклуйтеся про те, що вам їсти й що вам пити, у що одягатися (Мф 6:25). Турбота, праця. Невже це не потрібне? Для осягнення Божественного не потрібне! Для життя потрібне. Тому Біблія й пропонує не трудитися й ні про що не піклуватися. Польові лілії не трудяться й не прядуть (Мф 6:28), а як прекрасно одягнені (Мф 6:30)! Усе в точності, як у дзен-буддизмі, брахманізмі, даосизмі. У дзен-буддизмі теж не май вибору й відбору, і ти осягнеш природу Будди. Тут же через Біблію ти осягаєш природу Христа. Тобто мова йде про одне, про осягнення стану Божественного. Божественного Христа, Божественного Будди.

Нормальна людина трудиться й піклується, має вибір і відбір. Це життя людської свідомості. Людина ж, що осягає Божественне, повинна мати парадоксально-шоковую ситуацію у житті, ситуацію, що суперечить самому життю. Адже життя піклується. Нормальна людина піклується про їжу, про питво, про одяг, тому що їй треба підтримувати свій гомеостаз, сталість внутрішнього середовища свого організму. Нормальна людина постійно про це думає. Язичник, якого критикує Біблія, теж постійно про це думає (Мф 6:32). Але це язичник у побуті. Якщо язичник звертається до свого сакрального, то він як Христос і як Будда. Те, що говорив Ісус Христос, і те, що говорив Будда – одне. Це рекомендації зі знаходження того самого стану Божественності. Якщо ти знайшов його, то ти вже не розрізняєш слова Христа й слова Будди. Для

тебе все це одне. Для тебе слова матеріаліста й ідеаліста – одне і те ж. Якщо ж ти бачиш різницю, розрізняєш, то ти ще в дорозі. Ти ще не знайшов стану Божественності. Ти перебуваєш у стані пошуку, розрізнення. На тебе поширюється не піклуватися ні про що, а шукати Божественне, або Царство Боже (Мф 6:33). Тому не судіть, щоб і вас не судили (Мф 7:1). Точно як у дзен-буддизмі не судіть, тобто не майте вибору й відбору. Тобто не включайте свідомість. Адже судити – це вибирати, і це функція свідомості. Свідомість може накопичувати ілюзорне розуміння певних положень. І свідомість повинна очищатись від ілюзорного.

Але це розмова про процеси суб'єктивного світу. Тобто у житті часто не так. Насправді, якщо ви нікого не будете судити, то інші люди, однак, можуть вас засудити. Так є у житті. Але для осягнення Божественного потрібна парадоксально-шокуюча ситуація, яка очищує. Це очищення дає людині певний стан. В нашому розгляді стан цей має назву «Стан Безсмертя». Тоді у людини припиняються розрізнення. Після цього переживання «Стану Безсмертя», якщо ви розрізняєте буддизм і християнство в своїй сутності, то ви ще не знайшли Божественного. Ви шукаєте. Ви в пошуку вищого. Ви зважуєте, вимірюєте, щось вишукуєте. Хоча іудаїзм, християнство, магометанство, даосизм, буддизм, брахманізм – одне і те ж. Коли ви за словами бачите розходження, то це теж нормально. Цим ви проводите об'єктивне дослідження. Коли ж розходжень уже немає, то це Божественне, «Стан Безсмертя» як компенсаторна реакція на страх смерті.

Щоб відкрити в собі Божественне, «Стан Безсмертя», необхідні зусилля для його пошуку. Хто стукає, тому відкриють (Мф 7:8). Батько Небесний дає тим, хто в нього просить (Мф 7:11). Але якщо не будеш прагнути відкрити Божественне в собі, а будеш життя берегти, то втрадиш його (Мф 10:39). Якщо втрадиш життя своє через пошук Божественного стану своєї душі, то знайдеш його знову (Мф 10:39). Чому знайдеш? А хоча б через те, що Божественне заспокоює. Знайшовши Божественне, знаходиш спокій душі (Мф 11:29).

Людина знаходить Божественне. Однак воно вже їй і дане. Вона ніби відкриває його, розуміючи, що повернулася до самого початку. Знання таємниць Царства вже дане (Мф 13:11). Люди цього просто ще ніяк не можуть зрозуміти (Мф 13:11). Зрозуміє лише той, у кого мудрість (Мф 13:12). Зрозуміє, кому дано зрозуміти (Мф 13:12). А в кого серце огрубіє, той нічого не зрозуміє й не побачить. Необхідно мати неогрубіле серце (Мф 13:15). Огрубілий чує про Царство Небесне, але не розуміє. І диявол відразу ж краде те, що вже посіяно в серці (Мф 13:19).

Так що огрубілий у складному становищі. Йому важко зрозуміти. Неогрубілий же зрозуміє, що є Царство Небесне. Відкривши Царство Небесне в собі, Ісус Христос намагається цей стан передати іншим, розповідаючи притчі.

З Євангелія видно, що там, де люди не вірили Христу, він чудес не творив (Мф 13:58). Значить, мова йде про те, що чудеса відбуваються від віри, навіювання, самонавіювання, гіпнозу. Так, дійсно істероїдні особистості, у яких сліпота від зробленого їм навіювання, а значить, і від їхньої віри, могли прозрівати. З вірою людина може багато чого робити. У Євангелії від Матвія описано, як Петро йшов по воді з вірою (Мф 14:29). Але як тільки Петро став сумніватися, то почав тонути (Мф 14:31).

Ісус Христос говорив, що те, що виходить у людини з вуст, робить її нечистою (Мф 15:18). Тим самим Ісус указував на мовчання як джерело Божественного. Та й саме Божественне разом з людською вірою Ісус Христос пов'язував насамперед із жалістю, з тим, наскільки людина здатна жаліти не тільки людей, але й собак (Мф 15:27). Якщо людині шкода людей і звірів, якщо вона здатна жаліти інших, то вона має певний рівень чутливості й здатна переживати стан Божественності, «Стан Життя Вічного», «Стан Безсмертя». Вона жаліє і себе, від того переживає Стан Безсмертя.

За Євангелієм видно – якщо в людини сильна віра, то вона зцілюється (Мф 15:28). Через віру, навіюючи собі, людина може звільнитися від багатьох хвороб, але

не від усіх. Зцілюються німі й сліпі, особливо якщо в них німота й сліпота істероїдного походження. Таких Христос зцілює з легкістю (Мф 15:30). Але каліки й кульгаві (Мф 15:30) під сумнівом. Тут необхідно розглядати конкретний випадок. Адже якщо у людини немає ноги, то за тих часів, тим більше ногу, не приста-виш. Але коли німі говорять, а сліпі бачать (Мф 15:30), це теж постає як чудо.

Однак у Євангелії все-таки чудеса наявні. Сімома коржами й декількома рибами Ісус Христос нагодував понад чотири тисячі людей: чотири тисячі тільки чоловіків, не враховуючи жінок і дітей (Мф 15:38). Але навіть у такому випадку у Святому Письмі чудеса подані символічно, просто показуючи віруючому читачеві, що важливо дякувати Богові, тобто показуючи існуючий у людині стан Божественності, осягнувши який, вона зможе багато дечого здійснити. Наголошується, що важлива віра (Мф 16:8). У Святому Письмі Ісус Христос так і говорить: «Невже ви ще не зрозуміли?». Мова взагалі не про хліб, а про фарисейське ставлення до життя (Мф 16:11), про фарисейське навчання (Мф 16:12). Адже тут і скрізь йдеться про живого Бога (Мф 16:16), про зречення людиною самої себе (Мф 16:24), втрату життя заради чогось святого (Мф 16:25).

Прикладом цього є Ісус Христос. Від цього і його перетворення. У Євангелії так і написано, що на горі він раптом перетворився і лице його засяяло (Мф 17:2). Тут так само важлива віра. Образно говорячи, віра може й гори переставляти (Мф 17:20). Однак необхідно ще змінитися й стати таким, як маленькі діти (Мф 18:3). Багато негараздів через жорстокість людського серця (Мф 19:8). Але все це необхідно розуміти, щоб знайти Царство Боже. Не всі люди це розуміють. Розуміють лише ті, кому дано (Мф 19:11). Заради Небесного Царства люди відмовляються навіть від шлюбу. Слова Ісуса Христа сприймаються по-різному (Мф 19:11). Хоча в них є й визначеність. Наприклад, визначеність, що таким, як діти, належить Небесне Царство (Мф 19:14). Значить, люди з такими якостями, як у дітей, люди з характеристиками дитячості, тобто з характеристикою безпосеред-

ності, будуть урятовані. І ця дитячість і є Бог у людині. Адже відомо, що людині врятуватися неможливо (Мф 19:26). Але врятуватися можливо Богові, Бог усе може (Мф 19:26). Тобто може все людина, яка відкрила в собі Бога, людина, у якій відкрився Бог, відкрився стан Божественності, стан неможливості смерті (Вільям Джемс). Це стан, коли людина не купує й не продає. Він (цей стан) позбавлений подібних операцій. Це символічно відбито в Біблії, коли Ісус Христос вигнав із храму (храму душі, хоча в Євангеліях це показано на життєвих історіях) торговців (Мф 21:12). Людині необхідні не тільки торговельні операції, здійснені нею в голові. Людині потрібно, без сумніву, вірити (Мф 21:21).

Своєю вірою людина може одержати все, що їй потрібно. Головне – повірити (Мф 21:32). А віра глибока внутрішнім світом людини, тому що людина вірить, що є стан Божественного, «Стан Безсмертя», вірить, не відчувши цей стан у собі. Ця віра людини – суть її внутрішній світ і до соціального світу влади й підпорядкувань не має ніякого відношення. Тому людина повинна віддавати кесареви кесареві, а Боже – Богові (Мф 22:21). Тобто вона повинна крім своїх суспільних функцій прагнути знайти стан досконалості, у якому компенсуються страхи, привнесені в неї від людей, від соціуму, царів, влади, від кесарів. Це стан, що компенсує будь-які страхи, переживається як стан повної відсутності страху, як воскресіння від смертельних страхів, як неможливість смерті. Його можна означити як «Стан Безсмертя», або Божественний стан, або Бог.

Після справжньої смерті людина воскресає в такій формі, яка якимось чином стосується стану неможливості смерті, пережитого людиною за життя. У Біблії ця форма описується символічно, коли людина як ангел на небі (Мф 22:30). Але в Біблії чітко говориться, що воскресіння людей буде в такій формі, яка зовсім не відповідає земному життю, життю реальному. Тому в Біблії зазначено, що, воскреснувши, люди не будуть ні одружуватися, ні виходити заміж (Мф 22:30). Тобто люди воскреснуть не в тілесній формі зі своїми дітородними органами. Про ту форму, у якій воскреснуть люди, Біб-

лія говорить багатозначно, символічно. Форма ангела в небі (Мф 22:30), яку описує Біблія, це символ, що має багато значень. Під це значення підходить і форма нахненності, про яку говорять атеїсти як про людські сліди на землі за життя й після смерті. Що ж стосується воскресіння з мертвих (Мф 22:31), то мова йде про воскресіння людини за життя, воскресіння з мертвого стану. Посередність і упередженість людину мертвить, руйнуючи сферу безпосередності, якої багато в дітей.

Бог саме і є тим безпосереднім станом людини, станом, який був колись у Авраама, Ісаака. Іакова. Бог – це певного роду безпосередній стан, який позначений як Бог Авраама, Бог Ісаака, Бог Іакова (Мф 22:32). Тобто коли мова йде про Бога, то не йдеться про мертвих. Бог – це певний стан живих, живих людей, таких, як Авраам, Ісаак, Іаков. Тобто Бог не мертвих, а живих (Мф 22:32). Людина відкриває Бога усередині себе й для себе. Тому їй зовсім не треба виставляти напоказ свої довгі молитви (Мф 23:14). Дія напоказ стосовно Бога говорить про лжепроцтво. З'явиться безліч лжепророків і багато людей будуть обмануті (Мф 24:11). Вони будуть робити знамення й здійснювати чудеса, щоб обдурити (Мф 24:24).

Біблія пророкує, що буде час, коли сонце померкне, від того місяць не дасть світла і зірки впадуть із неба (Мф 24:29). Люди не думали про майбутнє (Мф 24:39). І катастрофи почалися. У зв'язку в цим Біблія говорить, щоб людина пильнувала (Мф 24:42). Вона повинна пильнувати не тільки відносно зовнішнього світу, чекаючи катастроф, але й стосовно свого внутрішнього світу, очікуючи приходу Сина Людського (Мф 24:44), Христа як стану душі, стану Царства Божого. Адже людина не знає ні дня, ні години, коли прийде Син Людський (Мф 25:13), тобто настане «Стан Безсмертя», стан Царства Божого, коли людина переживає неможливість смерті. Христос як стан душі зникає в людині. Повсякденність залишається, повсякденність, де убогі завжди з нами (Мф 26:11). А от Христа як стану душі незабаром уже не буде (Мф 26:11).

Бог як стан душі може залишати людину. Бог залишив й Ісуса Христа. Тоді Ісус запитував, чому Бог його

залишив (Мф 27:46). Христос є і Богом, і людиною. Як Бог він з'являється, коли має «Стан Безсмертя», пережитий як неможливість смерті. Як людина Христос з'являється, коли має звичайний, повсякденний стан пильнування. У цей час він молиться в безлюдних місцях (Мк 1:35). Молитвою очищається він і потім очищає інших (Мк 1:41). Ісус очищає й лікує людей. Ісус бачить їхню віру (Мк 2:5) і лікує. Тобто мова йде про лікування вірою. Іншими словами, мова йде про лікування навіюванням, самонавіюванням, гіпнозом. Ісус зцілює й прощає гріхи ім'ям Бога. Деякі зауважують, що це богохульство. Адже прощати гріхи має право тільки Бог (Мк 2:7). Так само було помічено, що учні Христа не постяться (Мк 2:18). Адже з ними Христос, Христос в їхніх душах як стан Божественності. От коли вони будуть розлучені з цим станом Божественності, або «Станом Безсмертя», отоді й виникне необхідність поститися (Мк 2: 19-20).

Адже практика релігійна й містична виникає тоді, коли людину залишає стан Божественного, «Стан Безсмертя». В іншому випадку немає необхідності в практиці. Коли присутнє Божественне, «Стан Безсмертя», не виникає потреби в яких-небудь надуманих правилах. Тоді можна їсти жертвний хліб, який має право їсти тільки священик (Мк 2:26), тоді можна порушувати правила відносно суботи (Мк 2:27, 28). Адже субота, як правило, для людини (Мк 2: 27-28), а не людина для суботи. Людина може порушувати правила, аби тільки її серце не черствіло (Мк 3:5). Якщо буде так, то не буде поділу царства усередині людини, не буде суперечок усередині людини: у людині буде все разом, як у сім'ї, у якій немає суперечок (Мк 3:25).

Єдність у людині творить Дух Святий. І тому огула Духа Святого не прощається (Мк 3:29). У своїй єдності людина вже стоїть на шляху відкриття таємниць Божественного Царства. Але ці таємниці доступні не всім (Мк 4: 11-12). При цьому виникають ще й перешкоди. Наприклад, суєта, суєтні бажання (Мк 4: 18-19). Але в людині повинна споконвічно перебувати таємниця Божественного Царства. І в кого є, тому ще буде дано (Мк 4:25). Царство Боже саме в людині проростає. Вона і не

знає, як це відбувається (Мк 4: 26-27). Царства Божого у людині спочатку найменше. Але коли воно виростає, то затьмарює в людині все (Мк 4: 30-32). Однак, крім цього, потрібна й віра (Мк 4:40). Той, хто вірив у своє видужання, одужував (Мк 5:28). Віра рятувала його (Мк 5:34). Якщо люди не вірили, то Ісус Христос чудеса своїй не творив (Мк 6:5). Значить, усі зцілення від гіпнозу й навіювання, а точніше, від самонавіювання або віри в себе. Не вірили Ісусу Христу ті, хто знав, що він просто тесля (Мк 6:2). Тобто упереджене ставлення до Ісуса Христа й невір'я не давали людям зцілюватися. Але багато хто дивувався, звідки в Христа така мудрість (Мк 6:2). Будучи теслею, Ісус робив чудеса (Мк 6:2). Він додержувався велінь Божих, а не людських звичаїв (Мк 7:8). Люди ж веління Божі підмінювали власними правилами (Мк 7:9).

Веління Божі йдуть зсередини людини несвідомо, а правила насаджують соціум, і людина свідомо їх виконує. Людина часто замінює слово Боже (Мк 7:13), що є новим і йде з несвідомої сфери, своїми власними звичаями (Мк 7:13), які є сталими соціальними установками, що найчастіше віджили своє. Тоді людина думає про людське, а не про Боже (Мк 8:33), не думає про смерть і воскресіння (Мк 8:31). Божественне ж припускає зречення себе (Мк 8: 34-35), наслідування Божественного, Христа (Мк 8:34-35). Якщо хочеш зберегти своє життя (Мк 8: 34-35), то втрачаєш Божественне. Необхідно віддати життя за Божественне, за Христа, за Євангеліє (Мк 8:35). Така повинна бути заповідливість. Але віддати життя за правильне розуміння Євангелія. Бо Євангеліє – символічні тексти, а значить, багатозначні.

Яке ж значення правильне? Те, яке не суперечить ніякому світогляду й світоспогляданню, не суперечить світогляду інших релігій, світогляду науковому, матеріалістичному. Адже Бог є Бог живих! Деякі й не вмруть, не побачивши пришествя Божого Царства (Мк 9:1), пришествя усередині себе, звичайно. Адже Царство Боже усередині нас! Коли приходить Царство Боже до людини, то вона зовсім змінюється. Ісус Христос теж на очах своїх учнів раптом повністю змінився (Мк 9:2). Про це

символічно говорить Євангеліє, деформуючи реальний світ, указуючи, що одяг Ісуса Христа при цьому став сліпуче білим (Мк 9:3). Коли до людини приходить Царство Боже, або, іншими словами, «Стан Безсмертя», то її це лякає. Петро, один з учнів Ісуса Христа, також злякався, коли побачив Христа в стані Царства Небесного. Від переляку він не знав, що говорити (Мк 9:6).

Деформуючи об'єктивну реальність, Євангелії передають особливий світ Царства Небесного як процес людського духу, у якому присутнє і Божественне як складова. Тому з'являється хмара, із хмари звучить голос (Мк 9:7). Це все процеси Духа Святого, а не об'єктивна реальність. Лише на Духа Святого не повинно бути огуди. Дух Святий чистий. Він виганяє нечистий дух. І він вірить. Хто вірить, той усе може (Мк 9:23). Для вигнання є певні способи. Це молитва й піст (Мк 9:29). Вони перешкоджають, коли людину тягне до гріха. Але людина повинна діяти й радикальніше. Відрубувати руку собі, якщо вона вводить людину в гріх (Мк 9:43), відрубувати ногу, якщо вона тягне людину до гріха (Мк 9: 45-46), виколувати око, якщо воно веде до гріха (Мк 9: 47-48). Адже головне – берегти в собі сіль (Мк 9:50).

Сіль – це дитяча безпосередність людини. Дитячій безпосередності належить Небесне Царство (Мк 10:14). Адже споконвічно необхідно прийняти Царство Боже як дитина (Мк 10:15). Тобто не міркувати й не вибирати, а, ще не відчувши на собі Царства Божого, тобто стану неможливості смерті, «Стану Безсмертя», прийняти його за достовірне, що воно є. Повірити, що є стан Царства Божого в людині, «Стан Безсмертя», стан неможливості смерті; повірити й рухатися до його досягнення. Тоді з'явиться можливість урятуватися. Адже Бог сильний зробити все (Мк 10:27).

Бог як надсвідома сфера людини і є «Стан Безсмертя», стан неможливості смерті, стан життя вічного. Людина своїм надсвідомим як безпосереднім зливається з усім світом, з буттям і небуттям. Але його, цей стан Божественності, треба ще знайти. Заради цього стану людина повинна залишити все: і будинок свій, і братів, і сестер, і батька, і матір, і дітей, і поля свої (Мк 10:29).

Людина повинна віддати все заради цього. Тільки тоді є надія знайти «Стан Безсмертя». Заради Євангелія (Мк 10:29) повинно бути віддане все. Але заради Євангелія, яке розуміють правильно. Тільки в такому випадку в майбутньому людина одержить життя вічне (Мк 10:30). Життя заради Євангелія – це служити іншим людям і віддати за багатьох своє життя (Мк 10:45).

Однак тут є небезпека, щоб тебе не використовували інші люди для своїх корисливих цілей. Тому служити й віддавати своє життя не просто комусь, а всім людям, заради всіх людей. Тому дім істинного Бога – це дім молитви усіх народів (Мк 11:16). У ньому немає місця гендлярству (Мк 11:16), вигоді. Людина повинна, не маючи у своєму досвіді стану Царства Божого, «Стану Безсмертя», ризикнути й повірити, що такий стан є, що є стан істинного Бога. Вірити необхідно без найменшого сумніву в серці своєму (Мк 11:23). Вірити й прощати, благодати себе. Адже благаючи себе, зникаєш, і в тобі починає процвітати надсвідома сфера, сфера не від світу цього, не від світу свідомого.

Прощаючи, благаючи себе, відкриваєш шлях Небесного Батька, «Стану Безсмертя» у своєму серці. Небесний Батько прощає тобі й твій опір, твоє бажання вижити й утвердитися, перетворюючись у кесаря. Адже кесаре реве кесареві, а Боже Богові (Мк 12:17). Як кесар ти нічого нікому не прощаєш і спуску не даєш. Але у своєму прагненні до стану Божественності ти прощаєш. Тоді Небесний Батько у твоєму серці простить усі твої гріхи (Мк 11:26). І ти воскреснеш із мертвих. Адже ти мертвий, доки не знайшов у своїй душі стан Небесного Батька, «Стан Безсмертя».

Воскресли з мертвих у цьому світі або в якомусь іншому, говорячи образно, як ангели на небесах (Мк 12:25), тобто не відповідають цьому світу з його потребами, і тому не одружуються й не виходять заміж (Мк 12:25). Однак коли мова йде про воскресіння з мертвих, то це воскресіння стосується цього світу, воскресіння стосується трансформацій у людській душі. Адже Бог не є Богом мертвих (Мк 12:27). Він Бог живих (Мк 12:27), живого Авраама, живого Ісаака, живого Іакова (Мк

12:26), як їх трансформований, перероджений і перетворений стан душі. Людина відкриває цей стан у собі як Бога. І людина повинна любити його усім серцем і всією душею (Мк 12:30). Так само вона повинна любити ближнього свого (Мк 12:31), тому що без іншої людини вона ніщо. Можна, звичайно, напоказ довго молитися (Мк 12:40). Але тоді буде покарання (Мк 12:40); напевно, від втраченого часу. Адже все буде зруйноване (Мк 13:2). А ти не беріг. Гаяв час. Кладуть пожертвування на храм. Багаті жертвують більші суми (Мк 12:41). Але все буде зруйноване (Мк 13:2).

Необхідно витримати усі розрухи. Хто витримає до кінця, врятується (Мк 13:13). Адже сонце померкне (Мк 13:24), місяць перестане світити (Мк 13:24), зірки впадуть із неба (Мк 13:25). Це не тільки поза, але й у душі людини. Коли ми побачимо все, що збувається, то значить, кінець (Мк 13:29). Таке передбачається. І тому все залишається в силі. Піднебесся й землі може не бути (Мк 13:31). Трапитися це може завжди. Є можливість загибелі неба й землі як в об'єктивній реальності, так і в суб'єктивній. Реальна загибель неба й землі, тобто свідомого й несвідомого, у суб'єктивній реальності людини.

Страшна картина можливої катастрофи вимагає від людини бути пильною (Мк 13:33). Адже до людини повинен прийти «Стан Безсмертя», стан Царства Небесного. Цей стан не повинен застати людину сплячою (Мк 13:36). Тому необхідно бути завжди на сторожі (Мк 13:37). Пильнувати необхідно, щоб не піддатися спокусі (Мк 14:38). Тоді Бог як «Стан Безсмертя» буде з нами. Правда, людину в сильних муках стан Бога може залишати. Розп'ятий Ісус кричав про те, що Бог його покинув (Мк 15: 33-34).

Бог залишає Христа, коли він у сильних муках. Священики засудили Ісуса через свою заздрість (Мк 15:10). І Ісуса Христа розпнули. Він кричав, що Бог його покинув (Мк 15:34). Потім, голосно крикнувши, Ісус умер (Мк 15:37). Бог покинув Ісуса Христа, тому що допускалися надмірні біль і муки. І це вже – як розлад тіла.

Однак стійкість і байдужість до болю свідчать про силу духу. Таку силу духу ми спостерігаємо в багатьох видатних містиків. Шрі Рамана Махарші байдуже переносив страждання (А.Осборн). Для цього в людині повинен бути Дух Святий. Він може бути від народження (Лк 1:15). Коли говориться, що Дух Святий у людини від народження, то мова йде все ж про природну схильність цієї людини мати стан Царства Божого, або «Стан Безсмертя», стан неможливості смерті. Насправді ж людина за життя знаходить Святий Дух. У людину входить Дух Святий і її охоплює сила Всевишнього (Лк 1:35). Але Господь як схильність людини пережити стан Царства Божого може бути від самого початку життя, як це було в Іоанна, породженого з Духом Святим (Лк 1:66). Тому Дух Святий і від народження як схильність, і за життя сходить на людину. Так, на Ісуса зійшов Дух Святий (Лк 3:22). Ісус був переповнений Духом Святим (Лк 4:1). Він із владою й силою наказував нечистим духам виходити із людей (Лк 4:36), забороняв проявлятися хворобам (Лк 4:39) і ціляв людей. Однак Ісус робив це, коли бачив віру людей (Лк 5:20). Значить, моменти навіювання й гіпнозу були присутні в його ціленнях. Ісус Христос ім'ям Бога прощав людям гріхи, чим обурював деяких. Адже ніхто, крім Бога, не може прощати гріхи (Лк 5:21). Але Христос у собі відкрив Бога. І деяким це було незрозуміло. Христос займався хворими як лікар (Лк 5:31). Він не займався праведниками, а займався грішниками як хворими (Лк 5:32). Він закликав їх каятися (Лк 5:32), применшувати свою гординю, свою помилкову личину.

Грішникам необхідно поститися. Але коли в грішнику з'являється Божественне, з'являється стан вічного життя, «Стан Безсмертя», то піст необов'язковий. Коли Ісус Христос як Божественне є присутнім у людині, коли він серед людей, учнів, то піст необов'язковий. Коли ж Божественне буде взято від людей, отоді вони й будуть поститися (Лк 5:35). Люди самі роблять собі закони постів, молитов, субот, роблять собі закони, за якими тільки священикам дозволено брати освячений хліб у Домі Божому (Лк 6:4).

Але люди самі й скасовують закони. Тоді можна брати в Домі Божому освячений хліб, який законом дозволено їсти тільки священикам (Лк 6:4). Людина сама устанавлює суботу, але й порушує її. Людина Божественна є владикою, що відкрив у собі суботу (Лк 6:5). Життя вище суботи й тому заради нього суботу можна порушити (Лк 6:9). І Ісус Христос порушував суботу. З нього виходила сила, яка зціляла людей (Лк 6:19). І він зціляв і в суботу. Ісус Христос проповідував знаходження певного стану, стану життя вічного, «Стану Безсмертя», стану Царства Божого. Цей стан приходить до людини, компенсуючи протилежний стан, коли людина «не у своїй тарілці» і має страх смерті.

Тому Ісус Христос і говорив, що будуть щасливі убогі, голодні, плачучі, гнані, принижені (Лк 6: 20-22), тому що знайдуть Царство Боже (Лк 6:20), тобто стан Духа, протилежний всьому цьому. Багаті, ситі, що веселяться (Лк 6: 24-26) не знайдуть Царства Божого, тому що компенсація їм не призначена. Вони не терпіли й не жертвували собою. Необхідно применшити себе у своїй жертвовності до ніщо, аж до того, щоб любити всіх, що ненавидять (Лк 6:28), благословляти всіх, що проклинають (Лк 6:29), і всіх, що ображають (Лк 6:29), аби тільки жертвувати собою. Якщо у вас забирають верхній одяг, то віддайте й сорочку (Лк 6:29), аби тільки жертвувати собою. Просяють? Давайте (Лк 6:30). Забирають у вас, не вимагайте назад (Лк 6:30). Любіть ворогів. Адже Бог Небесний добрий і до неблагородного, і до недоброго (Лк 6:35).

Необхідно бути милосердним, наслідувати той стан, який іменується Бог, Божественне, Царство Боже, «Стан Безсмертя», наслідувати стан неможливості смерті. Будьте милосердні, як Батько милосердний (Лк 6:36), як ви милосердні, коли перебуваєте у стані Царства Божого. Правда, цим можуть користуватися егоїсти, що оточують вас. Але необхідна пильність. Адже ви милосердні не тільки до кожної конкретної людини, а до усіх у справах своїх.

Не судіть, прощайте, подавайте (Лк 6: 37-38), говорять Євангеліє, і тоді вас не засудять, просять, дадуть.

Часто це дійсно так. Але буває, що ти не судиш, але тебе судять, як у випадку з Ісусом Христом. Буває, що ти прощаєш, але тебе не прощають. Буває, що ти даєш, але тобі не дають. Усяке буває. Але чому ж тоді необхідно обов'язково не судити, прощати, давати? Мова йде про те, щоб звернутися до себе, до бачення свого внутрішнього світу, як ти не судиш, прощаєш, подаєш милостиню. Мова йде про те, щоб прощати і не судити свої хибні думки. Мова йде про те, щоб не розглядати смітинки в чужому оці (Лк 6:41), а заглянути в себе, і у свої очах шукати колоди – як ти судив, як ти не прощав, як ти не давав. Не судити не можна. Ми судимо щохвилини. Судження – це наше свідоме життя. Але воно може бути теж застаріле, віджиле; коли судити не варто, коли засудження зайве. Адже Божественне в людині позбавлене судження. Лише людське в людині судить.

Несудження й несумнівні – там, де віра. А віра – необхідний елемент цілющої практики Ісуса Христа. Якщо є віра, то людина видужує (Лк 7:10). Тут віра рятує (Лк 7:50). Але до віри людині потрібно чисте й добре серце (Лк 8:15). Адже просто вірити й закликати мало. Необхідна ще й спрямованість. У Євангелії символічно описано, як Ісус Христос наказував вітру й воді (Лк 8:25). Ісус Христос наказував нечистому духу, і він залишав людину (Лк 8:29). Тут уже не символічно, а реально передані події зцілень Ісуса Христа. Ці реальні події підсилюються символічними описами, коли Ісус Христос воскресив мертвих. Такі деформації об'єктивної реальності показують силу й міць Ісуса Христа. Що стосується об'єктивної реальності, то, по суті, віра самих людей зціляла їх (Лк 8:48). Євангеліє, передаючи чудеса, створені Ісусом Христом, показувало його міць і силу. Це символи сили. Сили, коли Ісус Христос нагодував п'ятьома хлібами й двома рибинами велику кількість людей (Лк 9: 16-17). Щоб знайти подібні сили, необхідно нести свій хрест (Лк 9:23), втрачати своє життя заради вищого, заради Бога (Лк 9:24), заради життя вічного. Тільки тоді людина врятується. Тільки тоді буде осяяння яскравим сяйвом (Лк 9:31), тільки тоді буде хмара й голос Божественного у вас (Лк 9:34). Треба нести свій

хрест і бути малим. Тому що хто зараз найменший, той буде найбільшим (Лк 9:48). Адже мале, затримане в розвитуку, потім значно компенсує свою затримку й стане великим. Шляхи Господні недовідомі.

Однак бездомність – перша ознака Божественності. Це символічна бездомність. Вона стосується не тільки того, щоб не мати будинку. Хоча в Євангеліях символ бездомності розкритий на життєвій конкретиці. Лиси мають нори, а птахи – гнізда. Але тільки Божественному ніде навіть голову прихилити (Лк 9:58). Божественне не мертво. Людина, що відкрила в собі стан Божественного, «Стан Безсмертя», справді жива. Вона несе це людям, проголошує Боже Царство (Лк 9:60). У той же час мертві, що не відкрили в собі за життя Божественного, займаються повсякденністю. Мертві ховають своїх мерців (Лк 9:60). Але мертві ще мають відкрити у собі життя вічне, Божественне. Просто не настав час. Усе відкривається в процесі життя. І мертві за життя знаходять життя вічне, «Стан Безсмертя». Хоча для цього не можна обертатися назад (Лк 9:62). Необхідно увесь час йти вперед. Уперед до осягнення все більших глибин Божественного. Для цього необхідно увесь час діяти милосердно, щоб спрацьовував механізм компенсації в людині й людина знаходила Стан Життя Вічного, Стан Безсмертя.

І початок всьому – це звичайна людська жалість, коли людині шкода (Лк 10:33) бідного, бідолаху (Лк 10:33). У людині повинна бути жалість, милосердя. Це ознаки чутливості. Але повинна бути й завзятість. Необхідно домагатися, просити (Лк 11:9), шукати (Лк 11:10), стукати (Лк 11:9). Стукайте й вам відкриють (Лк 11:9), відкриється Божественне. Коли у вас відкриється Божественне, то Царство внутрішнього світу вашої душі перестане бути розділеним саме в собі (Лк 11:17). Усередині вас припиняться сварки (Лк 11:17). Дух Святий прийде. Дух Святий у нас – як основа Царства Божого, як Божественний «Стан Безсмертя».

Тому усе людині прощається, але огуда Духа Святого не проститься (Лк 12:10). Дух Святий – це надсвідома сфера людини. Він говорить сам, не замислюючись (Лк 12:11). І людина говорить, не замислюючись, тому що

діючи, Дух Святий говорить замість неї. Дух Святий діє замість людини. Тоді людина стає подібною до ворони, що не сіє, не жне (Лк 12:24). Бог, або Дух Святий, налаштовує людину діяти певним чином (Лк 12:24). Людина не клопочеться про це свідомо (Лк 12:26). Все відбувається саме собою, не завбачливо з гарантіями на майбутнє. Тоді людина подібно ліллі, яка не трудиться, не пряде (Лк 12:27). Дух Святий, Божественне штовхає людину на працю. Тому їй не треба ні про що піклуватися (Лк 12:29). Батько Небесний усередині людського серця й так знає, у чому людина бідує (Лк 12:30). Їй треба лише постійно шукати Царства Божого (Лк 12:30), перебуваючи в стані пильнування (Лк 12:37).

Необхідно так само постійно каятися (Лк 13:5) про вчинене, направляючи себе до необхідного. Необхідне ж - це допомога іншим, зцілення інших. Для цього можна порушувати будь-які правила й закони. Навіть найбільш священні, на зразок суботи (Лк 13:14). Закон не дозволяє що-небудь робити, у тому числі й зціляти, у суботу (Лк 14: 3-6). Але заради того, щоб допомогти людині, цей закон можна порушити. Допомогою іншим ми підсилюємо свою чутливість, за яку потрібна компенсація у вигляді Царства Божого. Царство Боже, життя вічне, стан неможливості смерті, де немає страху смерті, – це компенсація за появу в людині усвідомлення своєї смертності, що з'являється разом з виникненням самосвідомості при формуванні особистості. Але компенсація можлива за певного рівня чутливості. Чутливість породжує страх смерті при її усвідомленні, але вона й компенсує її Царством Божим, «Станом Безсмертя».

Праведні воскресають і за життя своїм духом, і, можливо, після смерті. Воскресіння праведних (Лк 14:14) – це воскресіння тих, хто допомагав бідним, калікам, сліпим, кульгавим (Лк 14:13). Воскресіння – це знаходження «Стану Безсмертя», стану Божественності. Це повинне бути найважливішою справою у житті людини, важливішою за життя (Лк 14:26). Людина повинна нести свій хрест через життя, тобто нести й переносити всі тяготи, які перешкоджають просуванню вперед (Лк 14:27), і наслідувати тих, хто має «Стан Безсмертя»,

наприклад, Христа (Лк 14:27). Необхідно відректись від усього (Лк 14:33) у прагненні до «Стану Безсмертя».

Каяття – це один зі способів знаходження «Стану Безсмертя», стану життя вічного. Адже до цього людина мертва, а після каяття знову жива (Лк 15:24). До цього людина пропадає, пропадає для самої себе, а після знаходить себе (Лк 15:24). Все відбувається усередині людини. Вона там знаходить і Царство Боже. Адже Царство Боже усередині нас (Лк 17:21). Там ми його виявляємо як «Стан Безсмертя», тобто – життя вічного. Біблійні притчі на життєвих прикладах показують рух внутрішніх станів людського духу, розкриваючи Царство Боже, котре усередині нас (Лк 17:21). Це Царство відкривається тому, хто цілком і повністю служить йому. Людина може служити ще й вигоді, багатству. Але людина не може служити одночасно Богові й багатству (Лк 16:13). Практичні люди, люди цього світу кмітливі в практичних справах (Лк 16:8). Споглядальні люди, діти світла, менш кмітливі в практичних справах (Лк 16:8) і вигодах. Але й ті, й інші повинні орієнтуватися на вічні цінності, щоб бути прийнятими у вічній обителі (Лк 16:9).

Нехай ця орієнтація супроводжується муками й стражданнями. Адже за законами компенсації муки й страждання зміняться на розраду, райську розраду (Лк 16:25). Але для того, щоб спрацювали компенсаторні процеси, необхідно бути пильним (Лк 17:3) і не піддаватися спокусі (Лк 17:1). Для цього потрібна віра, хоч маленька. Добре, якщо вона хоч із гірчичне зерно (Лк 17:6). Віра допомагає виконати обов'язок (Лк 17:10). Віра зціляє (Лк 17:19). Але кінцева мета – це друге народження людини, коли вона стає особистістю, знаходить самосвідомість і усвідомлення своєї смертності. Вона перероджується. Це відбувається десь у 15 років. Хоча це може статися в будь-якому віці. 15 років – це початок.

Пройшовши через багато страждань (Лк 17:25), усвідомивши свою смертність, людина як компенсацію за страх смерті знаходить «Стан Безсмертя», знаходить Царство Боже. Царство Боже є особливим станом люди-

ни, тому що воно всередині вас (Лк 17:21). Це стан особливий. У цьому стані людина безпосередня, вона зливається зі світом. Тому людина не може сказати про цей стан нічого. Він тут, або він там (Лк 17:21). І це лише тому, що Царство Боже усередині вас (Лк 17:21). Але в Біблії Царство Боже описується на тлі природних катастроф, на тлі потопу. Потоп, zalivni doщи, вогонь і сірка (Лк 17:29) символічні. Усе це знищує внутрішній світ колишньої людини. Але на місце цього світу приходить Царство Боже. Це Царство Боже усередині вас (Лк 17:21).

І не треба зберігати життя, зберігати в собі колишню людину. Хто намагається зберегти своє життя, той втратить його (Лк 17:33). Але хто втратить своє життя, той збереже його (Лк 17:33). Царство Боже прийде як неминучість. І не слід триматися за своє колишнє життя, за свій колишній внутрішній світ. Але Царство Боже прийде не до всіх у їхньому внутрішньому світі. Одна людина буде взята у Царство Боже, а інша залишена (Лк 17: 34-36). Коли людина буде трупом для свого колишнього життя, то прийде Божественне, «Стан Безсмертя», стан Добродії (Лк 17:37). Людина повинна стати трупом для свого опосередкованого життя, знайшовши безпосередність, дитячу безпосередність, не обтяжену упередженостями. Людині необхідна дитяча безпосередність.

Царство Боже належить таким, як вони (Лк 18:16) – людям з дитячою безпосередністю. Та й саме Царство Боже повинне бути прийняте людиною безпосередньо, як це приймають діти (Лк 18:17). Навіть якщо людина не відчула це Царство Боже на собі. Хоча врятуватися людина може, лише відчувши стан Царства Божого, знайшовши «Стан Безсмертя», стан життя вічного. Відчувши стан Царства Божого, людина стає Богом. Адже ми, по суті, створені за подобою Божою, коли компенсується страх смерті. Людині врятуватися неможливо. Можливо – Богові (Лк 18:27). Але для цього треба залишити все (Лк 18:29) у пошуках Божественного. Лише тоді з'явиться можливість мати життя вічне в майбутньому (Лк 18:30), тому що людина шукає її власну неповторність.

Ця неповторність може служити життям вічним у майбутньому.

Але ця неповторність може суперечити можновладцям, суперечити нинішній владі, суперечити кесареві. Тому кесареві кесареви, а Богові – Боже (Лк 20:25). Необхідно віддати й продовжувати вірити у воскресіння мертвих (Лк 20:27). Адже люди стануть безсмертні як ангели (Лк 20:36). Ангел – це символ, що має багато значень і розумінь безсмертя. Адже люди, ставши ангелами, не будуть людьми напевно. Вони не будуть ні одружуватися, ні виходити заміж (Лк 20:35). Вони будуть не люди, а як ангели (Лк 20:36). Вони будуть діти Бога й діти воскресіння (Лк 20:36). Діти Бога й діти воскресіння – це теж багатозначні символи. Їх можна розуміти і як продукти людських дій. Бог же у своїй сутності пізнається за життя людини як її особливий «Стан Безсмертя». Тому Бог не є Богом мертвих (Лк 20:38). Він Бог живих (Лк 20:38). У Біблії описується безсмертя, яке знаходить людина усередині самої себе, і описується руйнування у собі колишньої людини з паралельним описом руйнування світу й великих знамень на небі (Лк 21:11).

Усі руйнування людині необхідно витримати. Тоді вона врятує свою душу (Лк 21:19). Руйнування ж будуть великими, навіть небесні тіла похитнуться (Лк 21:26). Але руйнування ці пов'язані з наближенням Царства Божого (Лк 21:31) усередині людини. Тут руйнування – це руйнування в людині її колишнього світу. Щоб відбулося це руйнування й виникло Царство Боже в людській душі, людина повинна бути завжди на сторожі (Лк 21:35), повинна бути пильною. Більш того, Царство дається в труднощах (Лк 22: 28-29). Життя за правилами – вже праця, уже подолання руйнівних тенденцій. Субота – одне із правил. Її необхідно проводити в спокої (Лк 23:56). Тобто спокій і той регламентований. Усе являє собою правила – і праця, і труднощі. Від цього зневіра.

Але до людини може спонтанно з небес прийти ангел і підбадьорити, як це траплялося з Ісусом Христом (Лк 22:43), підбадьорити й пожвавити. Тоді не треба шукати живого серед мертвих (Лк 24:5). Тоді воскресєш (Лк 24:6). Ангели повідомляють, що людина жива

(Лк 24:23), що Христос живий (Лк 24:23), живий у людині. Ангели – це багатозначні символи. Після воскресіння й переродження людина стає іншою. Вона невидима для інших. Христос став для них невидимим (Лк 24:31). Але Христос і реальний як символ, реальний і тілом, і костями, як символ можливості відродження в майбутньому. У духів не буває ні тіла, ні костей, а в Христа є (Лк 24:39), тому що це символ можливого відродження з мертвих, справжнє відродження в можливо-му майбутньому. Хто постраждав (Лк 24:46), у того з'являється можливість воскреснути з мертвих у майбутньому, воскреснути й піднятися на небеса (Лк 24:51).

На початку було слово (Ін 1:1). І слово було Бог (Ін 1:1). Воно було на початку всяких проявів особистості, тому що перед тим, як особистість проявляється, вона переживає стан Божественності, «Стан Безсмертя». Усе, що існує, було створене через слово Бог (Ін 1:3). Мається на увазі все, що існує у внутрішньому світі людини. Адже внутрішній світ людської особистості починається з другого народження після переживання стану Божественності, «Стану Безсмертя». Без «Стану Безсмертя» нічого не починало існувати (Ін 1:3) у людській особистості. Тут мова йде про внутрішній світ людської особистості, тому що слово належить внутрішньому світу, у якому є місце й Царству Божому, тому що Царство Боже усередині нас (Лк 17:21).

Христос як Бог, як людина, що мала стан Божественності, була у світі, що ним же самим і був створений (Ін 1:10). Це його внутрішній світ духу, душі. Але світ не пізнав його (Ін 1:10). Навколишній світ людей не побачив у Христі Божественне. Адже Бога ніхто ніколи не бачив (Ін 1:18). Щоб пізнати, треба вже мати у собі Божественний стан духу. Бог – це певний стан духу. Але цей стан абсолютно безпосередній, а значить, його не можна визначати опосередкованими способами. Людина в цьому стані – Бог. Христос був у цьому стані. Він сам Бог (Ін 1:18).

Стан Бога не припускає у людині опосередковані процеси розрахунку й торгівлі. Символом цього є те, що Ісус Христос виганяє торговців із храму (Ін 2:15). Тобто

події, що об'єктивно відбуваються й описані в Євангеліях, є символами певних станів людського духу. Серед цих станів є й стан Бога, або Божественного, стан життя вічного, «Стан Безсмертя», стан Царства Божого. Він виникає у людини не з самого її народження, а з моменту формування особистості, самосвідомості й усвідомлення смерті. Стан Царства Божого виникає при другому народженні людини, коли формується особистість. Це відбувається, починаючи з 15 років. У кожного по-різному – через прискорений або сповільнений розвиток.

Кожна нормальна людина повинна бути заново народжена. Спочатку вона народжується як біологічна істота і лише потім – як соціальна, як особистість. І ніхто не побачить Божого Царства, якщо не буде заново народжений (Ін 3:3); тобто народжений як соціальна особистість. Звичайно, деколи дивує, як це людина може бути народжена ще раз, коли вона вже стара (Ін 3:4)? Звичайно ж, людина не входить знову в утробу своєї матері (Ін 3:4). Удруге вона народжується не фізично, не тілесно, а духовно, як особистість. Друге народження – ця умова входу в Царство Боже як певний стан духу. І ніхто не зможе увійти в Царство Боже, якщо не буде народжений від води й Духа (Ін 3:5).

Виникає питання, чому від води? Що за символ – вода? Протилежністю води є вогонь. Люди вогню – це витривалі люди, із сильною нервовою системою. Люди води – це чутливі люди, зі слабкою нервовою системою, меланхолійного темпераменту. Люди води – це люди, схильні до містичних станів від народження. Вода – символ, що пронизує всі містичні системи світу. Наприклад, китайський даосизм. Дао – шлях води (А. Уотс), шлях чутливої людини, а не просто витривалої. Витривала повинна релігійно-містичною практикою підвищити свою чутливість. Однак у цьому випадку мова йде не про властивості людини від народження, а про властивості від другого народження, народження заново. Ми повинні бути заново народжені (Ін 3:7), тоді припиняються зайві потреби. Символічно Євангелії передають це, констатуючи такий стан речей: хто п'є воду, той знову захоче пити (Ін 4:13). Але хто п'є воду, що дає стан

Божественного, того ніколи більше не буде мучити спрага (Ін 4:14). Вода (про що говориться в Євангеліях), яку в цьому випадку дає Ісус Христос, стає в людині джерелом, що веде до вічного життя (Ін 4:14). Тобто мова йде про Божественне як самодостатнє, самодостатній Дух, коли відмирають зайві спонування.

Бог є Дух (Ін 4:24). Цей Дух має «Стан Безсмертя», Стан Життя Вічного (Ін 4:36). Стан Життя Вічного з'являється у людини спонтанно. Людина, на перший погляд, просто пожинає плоди. Жне те, над чим не трудилася (Ін 4:38). Стан Життя Вічного мав Ісус Христос. Він прирівнював себе до Бога (Ін 5:18), чим обурював деяких іудеїв. Ісус Христос бачив у собі Бога як окреме начало, і робив усе, що робив у ньому Бог (Ін 5:19). Бог має джерело життя в самому собі (Ін 5:26). Тобто він самодостатній. Від того й Ісус Христос самодостатній (Ін 5:26).

Ісус Христос виконує волю Бога, яка є в ньому (Ін 5:30) як внутрішній голос. Цей внутрішній голос і є Бог усередині людини Ісуса Христа. Ніхто ніколи не чув голосу Бога (Ін 5:37), тому що це не просто голос, а внутрішній голос. Ніхто ніколи не бачив Бога (Ін 5:37), тому що він не має образу. Але людина відчуває в собі стан Бога, коли відчуває «Стан Безсмертя». Цей стан розуміється як життя вічне. Людина повинна робити все, щоб знайти цей Стан Вічного Життя (Ін 6:27), щоб воскреснути за життя, воскреснути зі стану невічного життя в Стан Життя Вічного.

Ісус Христос промовляє в Євангеліях мовою символів. Мова символів багатозначна. Той, хто не переживав стани Бога, може не зрозуміти того, про що говорив Ісус Христос. Тому й виникає нерозуміння. Нерозуміння виникло між Ісусом Христом й іудеями. Ісус Христос говорив, що прийшов з небес. Небеса тут є символом небесної, тобто вищої сфери духу людського, духу в «Стані Безсмертя», тобто в Стані Життя Вічного. Цей Дух Божественный, тому що Бог є Дух (Ін 4:24). Іудеї ж розуміли слова Ісуса Христа про те, що він прийшов з неба у буквальному значенні, а не в переносному. Вони говорили, що знають Ісуса як сина

Йосипа (Ін 6:42). У такому випадку, як може Ісус говорити, що він прийшов з небес (Ін 6:42)? Вони розуміли небеса безпосередньо, як те, що над їхніми головами. Ісус Христос же образно розумів під небесами вищу сферу духу. Небеса – тут символ. Тому іудеї були здивовані, як Ісус, син Йосипа, прийшов з небес (Ін 6:42), як це він з них спустився. Розуміючи дослівно слова Ісуса, іудеї одержали оману, тому що Ісус Христос спустився з небес як з вищих сфер свого власного духу, духу, що має «Стан Безсмертя», Божественного Духа, тому що Бог є Дух (Ін 4:24).

Ісус Христос не приходив з небес (Ін 6:42), які в людей над головами. Він прийшов з небес як вищих сфер власного духу, а не нижчих сфер підсвідомого. Він прийшов, воскресши від сфер нижчих (Ін 6:43), підсвідомих. Воскреснути – значить, знайти «Стан Безсмертя», Стан Вічного Життя. Тоді людина відчуває, що вона не вмире (Ін 6:50).

Ісус Христос постійно говорить багатозначними символами. І його не розуміють навколишні іудеї. Вони розуміють все дослівно. Іудеї сперечаються, як Ісус Христос може дати їм своє тіло, щоб вони його їли (Ін 6:52)? У них пряме розуміння слів Ісуса Христа. Але Ісус Христос продовжує їм говорити символічними формами, тобто багатозначними формами, тим самим підсилюючи нерозуміння. Він говорить, щоб іудеї їли тіло Сина Людського й пили його кров, щоб знайти життя (Ін 6:53). Якщо їсти тіло Христа й пити його кров, то знайдеш життя вічне (Ін 6:54) і воскреснеш (Ін 6:54). Але мова йде про поїдання тіла як про духовну їжу (Ін 6:55) і про питво крові як про духовне питво (Ін 6:55). Тобто мова йде про духовне, а не про те, щоб їсти й пити реально існуючі тіло й кров.

Усі слова Ісуса Христа в Євангеліях – суцільний символ, що розкриває «Стан Безсмертя», внутрішньо пережитий Христом. Мова йде про те, щоб харчуватися тілом і кров'ю як сутністю духу Ісуса Христа (Ін 6:57), і знайти життя вічне (Ін 6:58) як «Стан Безсмертя», божественний стан духу. Однак Ісус Христос сам зауважує, що ніхто не прийде до нього, якщо йому це не буде дано

Батьком (Ін 6:65), тобто якщо не буде у людини споконвічної високої чутливості, щоб відчути те, про що говорить Ісус. Відчути, а не, почувши, сперечатися, розуміючи мовлення дослівно, розуміючи не в переносному значенні, а в прямому.

Людині повинна бути споконвічно дана здатність або хоча б схильність, яку надалі можна розвинути, переживати стан Божественності. І цьому не вчать. Просто мають від народження, або набувають, високий ступінь чутливості. Іудеї ж, що оточують Ісуса Христа, не маючи достатньої чутливості, щоб відчути переносне значення слів, обурюються: звідки в нього такі знання, якщо він ніколи не вчився (Ін 7:15)? Ісус Христос відповідає, що навчання його не від нього (Ін 7:16). Значить, навчання його прийшло зі сфери надсвідомого через натхнення й осяяння. Коли таким шляхом до людини приходять думки, то їй здається, що ці думки не належать їй (К. Ясперс). Людині здається, що думки «вручаються» їй якоюсь зовнішньою силою, приходять звідкись ззовні (К. Ясперс). Адже вони не мають нічого спільного з тими думками, які звичайно в людини в голові. Це подібно натхненню (К. Ясперс). Натхнення є певним станом. Людина, що пережила натхнення, знає його як певний стан. Цей стан може мати момент екстатичності як найвищий ступінь позитивного емоційного реагування (Е.П. Ильин). При екстазах же людину може охоплювати відчуття чистої нескінченності (К. Ламон), відчуття неможливості смерті (В. Джемс).

Ісус Христос переживав подібного роду натхнення й знав його як Бога. Він постійно говорив, що знає Його (Ін 7:29). При цьому Ісус Христос у своїх проповідях завжди мав на увазі Дух (Ін 7:39), коли говорив про Бога. Бог є Дух (Ін 4:24). Бог і Дух є світлом світу. Адже світле у світі таке ж, як і темне. І тільки Дух людський як Божественне є світлом душевним. Христос, несучи в собі «Стан Безсмертя», ніс світло. Ісус Христос говорив, що він світло світу (Ін 8:12), що він прийшов згори (Ін 8:23). Згори – це не світ повсякденного пильнування, не світ свідомості, яка оцінює, судить, виносячи ті або інші судження. Але пильнування, пильнування і засвідчення

необхідні як практика, як шлях до Божественного, до «Стану Безсмертя», як можливість мати цей стан.

Згори – це не свідомість, а надсвідомість. Свідомість людини належить цьому світу. Вона в здоровому розумі, усвідомлює, що відбувається навколо. Ісус Христос говорив, що люди, які його оточують, належать цьому світу, світу здорового розуму й оцінки, оцінки й суджень. Він указував, що ви належите цьому світу (Ін 8:23). Себе ж Ісус Христос відносив до іншого світу, до світу надсвідомого. Христос говорив, що він не належить цьому світу (Ін 8:23). У своїй суті він належить світу надсвідомого, Божественного, де проявляється «Стан Безсмертя». Багато хто з його оточення туди не зможе прийти. «Туди, куди Я йду, ви не зможете прийти (Ін 8:21)», – говорив Ісус Христос. Іудеї ж не розуміли його й уважали в цьому випадку, що він хоче покінчити з собою (Ін 8:22).

Ісус Христос проявляв себе образно, алегорично, символічно, а значить, багатозначно. Ті іудеї, які не пережили в собі стану Божественного, розуміли Христа дослівно, орієнтуючись на ті змісти й значення, які відбивають закони об'єктивної реальності. Вони не розуміли Христа, деформуючого своїми словами об'єктивну реальність, перебільшуючи або применшуючи, вдаючись до символістики й алегоричності виразів, щоб виразити той стан Божественності, який був у ньому, щоб досягти виразності, а значить, краси справжньої, що містить у собі й добро. Краса Ісуса Христа вміщувала не тільки добро, але й істину. Ця істина була не наукова, що відбиває напевне закономірності об'єктивної реальності. Ця істина була вираженням усього життєвого, вираженням життєвої мудрості у всьому її різноманітті й концентрації як витонченого, що робить людину вільною у її проявах. Ісус Христос стверджував, що істина зробить людей вільними (Ін 8:32) у всіх відношеннях. Така істина є елементом краси й вищості, а не опосередкованим викладом структурного й системного знання об'єктивної реальності.

Виражену красу й вищість Ісуса Христа передає його особливий стан духу, що позначається як життя вічне й переживається як неможливість смерті. При цьому,

переживши подібні стани і набуваючи певної поведінки, у людини виникає можливість ніколи не побачити смерть (Ін 8:51). Це символічне вираження Ісуса Христа, вираження багатозначне й багатообіцяюче, шокує іудеїв. Вони реально розуміють життя й смерть усіх, хто осяг Бога. Вони говорять, що Авраам помер, і всі пророки померли (Ін 8:52).

Але Ісус Христос стверджує те, що людина при певній своїй поведінці ніколи не вмере (Ін 8:52). Під цими словами можна багато чого розуміти. Вони вимагають додаткових пояснень. Адже слова Христа багатозначні. І в кожному столітті їх розуміння змінюється залежно від можливостей, що розвиваються, й інтересів самої людини. Але Ісус Христос не вдається до пояснень, розкриваючи варіанти можливості не вмерти. Не вмерти у своїх справах, які будуть жити після смерті? Не вмерти у своїх дітях? Як не вмерти? Ісус Христос не уточнює, не філософствує щодо цього, а постійно повертається до свого особливого внутрішнього стану духу, стану, якого він іменує Богом, що він пережив і має знання цього переживання. Ісус Христос постійно вказує, що він його знає (Ін 8:55). Тобто він знає певний стан духу, що називається Богом і переживається як неможливість смерті, як вічне життя, переживається як «Стан Безсмертя».

«Стан Безсмертя» виникає у хлопчиків, починаючи з 15-літнього віку (Дидьє Жюліа), з того моменту, коли у людини виникає самосвідомість, а з нею – усвідомлення смерті й страх смерті (Дидьє Жюліа). Тобто стан Божественності, або «Стан Безсмертя» як стан неможливості смерті (В. Джемс) є компенсацією страху смерті, що з'явився. Про це говорять всі Священні Писання – і Тора, і Біблія, і Коран, і Веди, і Упанішади, і Авеста, і Трипітака, і Бхагавадгіта, і Дао де цзін. Вони описують це все у символічній формі, що деформує об'єктивну реальність, зміщує всі часові конкретності дійсності. Тоді всі герої, типу Авраама, що осягли «Стан Безсмертя», або стан Бога, і померли колись, присутні цим своїм станом в інших людях. Наприклад, в Ісусові Христі. Тобто хронологічний, історичний, реальний час тут ні до чого. Мова йде про суб'єктивне переживання стану Бога.

Цього символізму не розуміють деякі іудеї, коли звинувачують Ісуса Христа.

Для Ісуса Христа Авраам, що жив задовго до нього, є символом, носієм стану Бога, людиною, що знайшла стан Бога, стан, який присутній у самому Ісусові Христі. Тому символічні промови Ісуса Христа деформують реальність, конкретний хронологічний час. Іудеї ж, що оточують Ісуса Христа, розуміють все напевне. Ісус Христос говорить, що Авраам побачив десь Ісуса Христа й був щасливий (Ін 8:56). Іудеї ж обурюються й говорять Ісусу, що йому немає й п'ятдесяти років, а він стверджує, що бачив Авраама (Ін 8:57). Адже хронологічно Авраам жив задовго до народження Ісуса Христа. Тому іудеї обурені, як Ісус Христос міг бачити Авраама.

Але Ісус Христос, продовжуючи свою промову, стверджує, що він був ще до того, як Авраам народився (Ін 8:57). Тут, звичайно ж, порушується часова хронологія. Але чи в ній справа? Ісус Христос своєю мовою передає стан свого духу, Духа Божественного. При цьому він деформує всі часові рамки, порушуючи історичний час, і взагалі – всяку наукову картину світу. Адже він передає стан свого духу шляхом побудови естетичної картини світу, тобто виразної картини світу. Для більшої виразності потрібно спотворювати реалії, деформувати, применшувати або перебільшувати. Тобто потрібно створювати багатозначні символи, щоб людина не заціклювалася на своїх суб'єктивних значеннях, що найчастіше віджили своє, застарілі, але ще є в людині як упередженості.

Оточуючі Ісуса Христа іудеї упереджено ставилися до нього. Вони знали, що з Мойсеєм говорив Бог (Ін 9:29). Але вони не могли допустити думки, що з Ісусом Христом теж міг говорити Бог і що він теж міг осягнути стан Божественності, «Стан Безсмертя». Для іудеїв Ісус Христос був звичайною людиною, одним з них. Вони говорили йому, що він звичайна людина, а видає себе за Бога (Ін 10:33). Ісус Христос же вказував їм, що в їхньому ж Святому Письмі сказано, що ви – боги (Ін 10:34). Правда, необхідно, щоб людині відкрилася її Божест-

венність, щоб вона пережила стан Божественності хоч раз у своєму житті.

Святе Письмо перебільшує можливості людини, яка осягає Бога, Божественне. Начебто така людина може воскресати тих, хто вже чотири дні в могилі (Ін 11:17). Якщо такі відродження можливі, то смерть була не справжньою. Не справжня, приміром, клінічна смерть. Спостерігається багато випадків, коли людина пробуджується після клінічної смерті. Однак усі чудеса Святого Письма не потребують докопування до істинного стану речей. Святе Письмо своїми чудесами прагне до виразності, тобто до відображення естетичної картини світу (містичної і мистецької картини), а не до наукової. Містично-мистецька картина світу припускає перебільшення й применшення факту життя, тобто передбачається деформація об'єктивної картини світу з метою розкриття з максимальною виразністю найвищого стану духу, Божественного «Стану Безсмертя», коли людина відчуває вічне життя й неможливість смерті як компенсаторну реакцію на страх смерті, який з'являється у людині з виникненням у ній самосвідомості.

У Євангеліях перебільшені можливості віри людської. Вірою як самонавіюванням можна змінити багато чого в собі й у навколишньому світі. Образно говорячи біблійною мовою, вірою можна й гори переставляти. Але вірою не можна підняти померлого, від якого вже сморід розкладу (Ін 11:38). Однак Євангеліє спотворює факт життя, переслідуючи естетичні (містично-мистецькі) цілі перебільшення й применшення, щоб виразити міць людського духу, а не встановити наукові істини об'єктивної реальності.

У Євангеліях ми постійно зустрічаємо перекручування й деформацію реальності. Хоча б те, що Ісус дивиться на небо, звертаючись до Бога (Ін 11:41), хоча Бог у ньому. Але це може бути й символом. Дивлячись на небо, Ісус показує в собі прояв вищого, надсвідомого, а не нижчого, підсвідомо-тілесного й інстинктивного.

Символами засіяне все Святе Письмо. Символи багатозначні. Своєю багатозначністю вони закреслюють значення, які вже установилися в людині як упередже-

ності, що заважають пробудженню безпосередності духу людського. Символи закреслюють помилкові опосередкування своєю багатозначністю. Ця багатозначність доводить людину до шокуючої парадоксальності, що вбирає в себе й поєднує такі протилежності, як умирання й життя. За рахунок умирання виробляється життя (Ін 12:24). І хто любить своє життя, той втратить його (Ін 12:25). Отже, необхідно зненавидіти своє життя в цьому світі, щоб зберегти його для вічного життя (Ін 12:25). Такі вислови Євангелія символічні й багатозначні. Пояснень Євангелія щодо цього не дає, щоб ці слова були прийнятні й у далекому майбутньому при розвитку наукової, об'єктивної картини світу, щоб людина не бачила суперечностей із цією картиною світу, продукованою наукою.

Ісус Христос говорить про те, що туди, куди він іде, його учні не зможуть прийти (Ін 13:33). Куди ж він ішов? Начебто нікуди особливо не йшов. Просто це символ. Христос ішов углиб себе й говорив про вищий стан свого духу, який кожна людина повинна відкрити в собі. Це стан духу не уявний, це руйнування уявного. Уявне у людині дає світ, уявний світ. Христос же дає зовсім не те, що пропонує цей світ (Ін 14:27). Щоб це зрозуміти, людина повинна бути у Христі (Ін 15:5), тобто пережити те, що пережив Христос. Результатом буде те, що людина буде віддавати своє життя за друзів (Ін 15:15). Друзям відкривається те, що відкрито Христу (Ін 15:15). До них приходять Учитель – Дух істини (Ін 15:26), істини не наукової, що не відбиває об'єктивну реальність, а істини виразної, прекрасної, що відбиває естетичну (містико-мистецьку) реальність піднесеного суб'єктивного світу Духа, або Бога. Але на початку в людини буде біль. І тільки потім народиться дитина (Ін 16:21) і забудеться біль (Ін 16:21).

Щоб знайти Божественне в собі, знайти вічне життя, необхідно перемогти світ, тобто перемогти в собі зайві спонування. Христос переміг світ (Ін 16:33). Він знайшов вічне життя. Вічне життя полягає в пізнанні істинного Бога (Ін 17:3) як стану душі, за якого людина відчуває неможливість смерті. При цьому людина єдина в

собі (Ін 17:11), але вона не від світу цього. Коли Христос перебував у стані Божественного, то заявляв, що він не від цього світу (Ін 17:14), не від світу упереджень і зайвих спонукань як реакцій на реальний навколишній світ. У стані Божественного людина перебуває в повній єдності (Ін 17:23) із собою. У такому стані людина не від цього світу, світу зайвих спонукань як реакцій на навколишні спокуси. Людина не відчуває ніякого страху й готова випити чашу лиха, приготовану їй (Ін 18:11). Царство такої людини не від цього світу. І Царство Ісуса-Бога, що осяг стан, не від цього світу (Ін 18:36). Тому Ісус Христос і беззахисний. Його Царство не від цього світу (Ін 18:36). Цей світ – світ мертвих. Ісус Христос воскрес із мертвих (Ін 20:9). Воскресіння з мертвих (Ін 21:14) є символом другого, нового народження людини. Це воскресіння, цей символ яскраво описаний у Євангеліях як історія життя Ісуса Христа. Тут ціла історія життя багатозначний символ.

Дослідження метанаукової, або інонаукової картини світу показують, що релігія, містика й мистецтво через катарсис очищають людини від скверни, відкидають низьке в людині, залишаючи вищий стан духу. При цьому в людини викликаються «спазми», вона шокується, що применшує її, її гординю, зм'якшує її «над-я». Для викликання «спазмів», шоку, тобто для очищення потрясінням (катарсисом), людина уявляє огидне, жахливе й через гру відкидає це огидне й жахливе, очищається від усього цього. Результат – це сплавлення воедино всього в людині. Огидне й жахливе огортаються піднесенням у процесі гри. Піднесене – це вищий стан духу в суб'єкті, переживаний як неможливість смерті, що позбавлений об'єкта, але в потенції має можливість майбутніх становлень.

Коли присутній містико-мистецький досвід, то в людині проявляється суще, суть (сутнісне), цінність (ціннісне), а суєтне, дріб'язкове, безглузде зникає, залишаючи смисл. У такому стані в людині хоч і виникають імпульси й бажання від потреб, але відразу зникають як дріб'язково-суєтне. Імпульси й бажання розчиняються, тому що людина не відволікається від головного діяння,

від своєї діяльності, у якій вбачає цінність, тому що вона не захоплена дріб'язково-суєтним у своїх інтересах, а робить необхідне. Вона вчиняє за необхідністю. При цьому в людини повністю відсутній страх, а свідомість стає чиста, очищена від дріб'язково-суєтного, від другорядного. Людина переживає стан чистоти. У цьому стані вона безкомпромісна, не вступає у згоду з іншими людьми. Вона непоступлива до людей, із твердою волею, без зайвих рухів, без зайвих дріб'язково-суєтних думок, без мислення дріб'язково-суєтного характеру. Це одиничний психічний стан.

Існують одиничні психічні стани. Про подібні стани наука говорить як про суб'єктивно-неповторні. Наукова картина світу не припускає ні Божественного, ні трансцендентного, ні самодостатнього, ні трансгресивного; ні відчуття безсмертя (К.Ламонт), ні почуття неможливості смерті (В. Джемс). Усе це зв'язується з індивідуально-неповторними станами, або одиничними психічними станами. Але про це говорить художня картина світу, картина містико-мистецька. Вона це припускає як бажане, спочатку пережите як особливий суб'єктивний світ, а потім як можливе для всіх.

Художня містико-мистецька картина світу припускає Божественне і трансцендентне як бажаний ідеал у реаліях життя, бажаний ідеал, узятий із суб'єктивних переживань особистості. У цьому бажаному ідеалі присутня і можливість для майбутніх становлень як виражальна форма. Тому все це можна віднести до естетичної містико-мистецької картини світу, а значить, деформованої картини, перебільшеної і применшеної для більшої виразності ідеальних станів людського духу.

Релігійно-містичне й художнє було єдиним у синкретизмі первісної культури. Ця єдність зберігалася аж до епохи Відродження. Культура, у якій було сполучене релігійно-містичне й художнє, певною мірою була спробою відбити особливі, вищі стани людської душі. Цим вона зберігає міфопоетичне почуття світу душі, що обов'язково відбиває світ зовнішній, об'єктивний, соціальний, спадково-традиційний, що має у своїй суті колективну творчість при повторі, варіації в процесі створен-

ня образів і символів. Однак споконвічний образ при повторях і варіаціях містив і суб'єктивні уявлення про пережитий особистістю стан досконалості. Ця досконалість мала цілісність свідомості особистості, з якої виникав синтез як спосіб у творчих процесах людини.

Синтез лежить у основі образності при формотворенні, що допускає родову сутність як невід'ємний елемент людського. При цьому канонічні системи й традиції у містика й митця перемешувалися з їхнім руйнуванням і відчуттям досвіду безсмертя в процесі творчості. Містик і митець зберігають канон і традицію як історичну пам'ять, що є соціально-історичною передумовою для творчості й зміни того самого канону й традиції.

Канон і традиція містять у собі інтереси людей і визначають життєву й творчу позицію містика й митця, склад їхнього мислення. Цей склад має властивість поєднувати почуття й думки людей. При зміні канону й традиції в процесі творчості властивість поєднувати залишається. Наскільки вона змінена, залишається загадкою. Але ця властивість поєднувати надихає, піднімає й окриляє людину при сприйнятті творинь містика і митця. Ця властивість робить містику й мистецтво суспільними явищами, породженими багатолікістю й суперечливістю соціальної дійсності, де немає фатальної приреченості до певного світогляду, але є властивість поєднувати почуття й думки, властивість, якій притаманний елемент безкорисливості, що походить від материнського інстинкту «давати», давати іншому, і при соціалізації людини стає елементом гуманності в людській істоті.

Наука не заперечує релігію, а релігія не заперечує науку, якщо Бога розуміти як стан Духа, Святого Духа. Адже Бог є Дух (наш справжній Дух), а Царство Боже усередині нас, і треба його тільки побачити, і тоді ми стаємо могутніми, володіємо собою. Коли у Святому Письмі Бог рухає хмарами й насилає дощі, то це можна розуміти символічно й алегорично, можна розуміти і як вираження нашої могутності. Адже Бог усередині нас. Він є Дух. Бог – це просто певний стан людини, Божественний стан нашого духу. Бог є. Але люди розуміють його по-різному. Говорити про Бога поза людиною не-

має смислу, і це позбавлено істинності. Адже перетворення й одкровення відбувається в людині.

Завдання філософії – ліквідувати суперечності між різними картинами світу, між науковою, релігійно-естетичною картинами світу і етико-практичним життям. Цьому допомагають інтеграційні процеси сучасності.

Особливістю сучасної цивілізації є те, що вона живе в умовах масової комунікації. Засоби масової комунікації інтегрують цивілізації й культури різних континентів. Африканська культура інтегрується в азійську культуру, азійська – в американську, американська – у європейську, і навпаки.

Стосовно релігій іде той же процес. Ісус Христос християн уже не може залишатися сам по собі, як у давні часи. Ісус Христос зараз знаходиться в оточенні Аллаха, Будди, Кришни; Аллах – в оточенні Христа, Будди, Кришни; Будда – в оточенні Христа, Аллаха, Кришни; Кришна – в оточенні Христа, Аллаха, Будди. Ми маємо факт інтеграційних процесів релігійних культів. У цих умовах накреслюється пошук подібностей різних релігій, намічається виявлення внутрішніх подібностей. Наприклад, подібність сакрального, оскільки зовні ритуали мають багато розходжень. Адже Богів породили цивілізації, які мало спілкувалися одна з одною, живучи на різних континентах. Щодо цього в сучасному православі, як і в усіх інших релігіях і культурах, на поверхню виходить містичний бік. Адже саме в містичній релігійності ми бачимо подібність. Тут релігійно-містичний екстаз, а також ектаз переживаються християнином так само, як і мусульманином, а мусульманином – так само, як і буддистом, і – навпаки.

У православ'ї на передній план виходить процес прилучення людської природи до Божественного. Особливу роль починає відігравати ідеал обоження. У соціальному плані, рухаючись до містицизму, сучасне православ'я висуває на передній план індивідуально-особистісні стосунки. Щодо цього сучасний православний християнин спрямовує свій пошук Бога усередину себе. Бог стає не якоюсь зовнішньою силою, що тяжіє

над людиною. Бог стає особливим станом людського духу, станом, коли людина переживає неможливість смерті, переживає «Стан Безсмертя». Тоді вся суть православ'я й християнства в цілому зводиться до того, що ідеальний стан духу як Царство Боже усередині нас (Лк 17:21). Той же процес спостерігається й в інших релігіях. Усе зводиться до того, що перетворення й усяке просвітління в людині відбувається ізсередини, а значить, немає смислу міркувати про Бога, як про щось зовнішнє стосовно внутрішнього світу людини (С.В. Пахомов). Як у православ'ї, так і в інших релігіях мова йде про внутрішній світ людини, про збагнення особливих станів свідомості як Божественних, про екстатичні стани, коли людина перебуває поза часом (Е.П. Ильин), про подібні стани, які однакові й у православного, і в католика, і в протестанта, і в іудея, і в мусульманина, і в буддиста, і в кришнаїта.

Деякі вчені й атеїсти ополчаються на релігійні тексти. Але ніяких суперечностей між наукою й релігією немає, якщо розуміти релігійні тексти як символічні, багатозначні. Інше питання, що ці тексти, Святе Письмо, треба розуміти, побачити їхнє правильне значення відповідно до особистого досвіду збагнення Божественного.

Правильне розуміння повинне возз'єднувати наукову картину світу з релігійно-естетичною, а також з етико-практичним життям людини. Якщо це возз'єднання відбувається, то мета філософії досягнута.

Релігійно-містичні промови – це не логічні промови вченого; це музичні промови. У них треба шукати співзвуччя із власними подібними переживаннями, де царюють суперечності («голоси безмовності»), що відкидають незначне й другорядне. Але в цих промовах не можна шукати логіки, яка приводить до умовиводів, що верифіковані. Вони перевіряються на практиці й набувають статус об'єктивних. Ні, це суб'єктивний світ, світ містико-музичний, де ми зустрічаємо суперечливі вирази, як-то «голоси безмовності» або «сліпучий морок», вирази багатозначні, розчинюючі особистість, а точніше розчинюючі в особистості все наносне, пихате, упере-

джене, звільняючи людину для нового життя, а значить, і для нових можливостей майбутніх становлень. І тут є місце для безсмертя, місце для тих екстатичних спалахів, коли наявне переживання безсмертя, відчуття безсмертя, досвід безсмертя (К. Ламонт), тих екстазів, де є почуття, коли смерть уявляється неможливою, переживається стан неможливості смерті (В. Джемс). Подібний стан необхідний людині разом з об'єктивними істинами науки, що допомагають передбачати небезпеки майбутнього. Ці світи, ці картини світу філософ об'єднує, облаго-роджуючи людську душу спокоєм, заспокоєністю від надривних конфліктів про сенс життя.

Причини, які направляють до життя усе живе, які рушують з місця живе уперед – це життя і смерть особи-ни, боротьба проти смерті. Відхилення від правила намі-чаються лише у стадних високоорганізованих тварин. Причини ж усього в людини – це життя й смерть усіх; спочатку всіх відносно окремої групи, а потім і всіх вза-галі. Філософ же говорить про все це загалом. У його промовах наявні і його власні компенсаторні реакції. Компенсаторна реакція – це цінність для себе, що вка-зує, що людина змінюється відповідно до змін у навко-лишньому світі, що вона не зациклюється, не дивиться упереджено.

СОЦІО, АНТРОПО. Істинність розуміння. Людина від природи не є тим, чим вона повинна бути. Оточення, утворюючи людину, впливаючи на неї, саме й робить її тим, чим вона повинна бути, привносячи неприродне, узгоджуючи його з природним, наприклад, з природним агресивним гнівом, неприборканим у своїй сліпоті. Му-дрі оточуючі, привносячи людині здатність відволікати-ся від самої себе, від своєї агресивності й гнівливості, тим самим убивають надмірність, неконтрольованість цієї агресивності й гнівливості. Людина навчається при-боркувати свої потяги, ставати більш-менш вільною від їх сили. Людина жертвує своїм особливим, своїми особ-ливими природними схильностями і жертвує для загаль-ного, необхідного всім. Але це відбувається непросто і не відразу. Людина працює над собою, робить себе ін-шою, такою, що контролює потяги. Праця – це прибор-

каний потяг (Х.-Г. Гадамер). Приборкати потяг – значить, навчитися робити дистанцію від безпосередності потягів, дистанцію від особистих інтересів і потреб заради загального, що влаштовує всіх, домагаючись помірності стосовно своїх потреб, перекладаючи всі свої сили до загального, для загального, для всіх.

Людина навчається віддавати себе спільній справі, а не лише своїй приватній. Цьому вона навчається, набуваючи здатності обмежувати себе. Обмежити себе – це займатися лише тим, до чого покликаний. Але людина не відразу знаходить те, до чого вона покликана. Лише з роками, спробувавши різні роди діяльності, людина фіксує, що в неї найкраще виходить, фіксує те, що до неї приходить несвідомо як кінцевий результат, як відповідь на поставлені запитання. Людина зіштовхується зі своїм способом творчості, коли її неусвідомлене, буттєвуюче життя диктує їй смисли, які мають цінність, диктує, мов якась стороння сила, що піднімається над нею, або просто перебуває поруч, що штовхає її до світла, що просвітлює її, стороння сила, яку неможливо до кінця охопити знанням. Однак людина в моменти творчих піднесень, та й без них, очищаючись від застарілого, знаходить цю силу, одержує після переживання подібного на додаток і знання про неї, але знання не абстраговане, а як особистий суб'єктивний досвід. Це знання про незнання (Х.-Г. Гадамер).

У момент переживання подібних станів духу людина може керувати своїми пристрастями. У звичайних же, повсякденних станах свого пильнування людина вольовими зусиллями може лише частково керувати своїми пристрастями. У цілому не можна керувати людськими пристрастями, користуючись загальними приписами розуму (Х.-Г. Гадамер). Допомогти в цьому можуть лише переконливі життєві приклади. Однак усі проблеми вирішуються відразу, коли в людині виникає «внутрішня енергія розуму», що відвойовує сама себе, усуває віджилі ідеї (Н. Bergson). Результатом переживання людиною цієї «внутрішньої енергії розуму» є здоровий глузд. Хоча надалі, у ході його оцінки, він (цей здоровий глузд) може виявитися й не істинним. Але він не може абсолю-

тно втратити істинність, якщо в ньому є спрямованість спаювати воєдино все суспільство заради загальної користі, більш того, якщо основою здорового глузду є поняття життя, більш того, якщо цей здоровий глузд хоч трохи стосується Божественного життя, стосується його простоти, його трансцендентної функції як естетичної, а не просто понятійної, яка говорить про Божественне, але не відчуває цього Божественного.

Говорячи про Божественне, ми виходимо із загального принципу, обґрунтовуємо це Божественне, але не відчуваємо його, не відчуваємо впливу Божественного як прекрасного й піднесеного, не відчуваємо безпосередньо, не відчуваємо безпосередніх тверджень без усякого процесу пізнання й прагнення знайти закон. Тут, у Божественному (прекрасному й піднесеному), твердження самі собі закон, тут твердження прекрасні й піднесені для себе, з'єднавши в людині її уяву й розум у єдине ціле. У цьому з'єднанні краса й піднесеність є символами моральності, воляють до нашого серця у своїх зображеннях, що виникають завдяки нашій уяві, возз'єднаної з нашим розумом. Уява, возз'єднавшись із розумом, творить у людині мистецтво, що саме по собі показує людині її саму, розкриваючи моральність цієї людини, даючи поштовх до зустрічі із самою собою не тільки в природі, не тільки у її власній історії, але й у історії людей, даючи в остаточному підсумку людині незацікавлене задоволення.

Людина зустрічається сама із собою в мистецтві (Х.-Г. Гадамер), з його значущою визначеністю, з його вільною грою. Мистецтво сполучає в собі певну легку примусовість, коли зображення збігається з відомою нам дійсністю, із простором вільної гри животворящего духу, що ламає застигли, позбавлені життєвості правильності, де вільний порив уміщає в себе й оригінальність. Остання виробляється завдяки натхненню, без усякого розрахунку, виробляється за рахунок почуття свободи як у грі, так і поза нею. Почуття ж свободи є душевним станом, що вміщує й задоволення. Від нього й мистецтво як наслідок.

Очевидно, від нього у мистецтві людина знаходить сама себе, дух знаходить істинний дух. Такі висловлення

орієнтують на те, що в людини існують неінтенціональні переживання, що людська самосвідомість, крім того, що двоїста у звичайному стані пильнування, вміщає в себе момент і трансцендентної єдності. Трансцендентне від слова «транс» (В.А. Пустоваров). Тобто мова йде про те, що самосвідомість може бути присутня під час творчих процесів у трансових станах, за яких спостерігається абсолютна єдність не тільки самосвідомості, а особистості в цілому. Творчість у трансподібному стані (Б.М.Теплов) як відторгнення людини на якийсь момент від дійсності застосовне й до естетичного в цілому. Естетичне як переживання відривається від будь-яких зв'язків з дійсністю (Х.-Г. Гадамер), що відповідає транс-у. Це стосується й містики.

Людина, яка переживає, виривається зі щоденності до своїх особливих переживань завдяки владі естетичного, а в концентрованій формі – владі мистецтва, містики. Завдяки цьому до неї приходять і повнота значень – через творчість, транс, натхнення, осяяння. Завдяки цьому людина набуває впевненості у своїх переживаннях, переживаннях від естетичного, від мистецтва, від містики, тобто переживаннях перетворених. Сам транс, саме натхнення перетворить людині її переживання, вселяючи в неї впевненість у цьому новому переживанні, упевненість, що доходить до сомнамбулізму. З такою впевненістю вже твориться мистецтво, містика. Така впевненість передається й тим людям, які сприймають твори мистецтва, містичні споглядання. Ця впевненість міститься в точних формах, а точніше, в точності форм. Люди сприймають точність форм, що виходить від мистецтва, містики. Люди набувають впевненості в собі від сприйняття точних форм.

Однак необхідно відзначити, що тут точність форм не виключає свобод. Тут маємо вільне поєднання точних форм, що виконується через свободи, вільну гру людської уяви. Саме у свободах цінність естетичного і містичного. Саме у свободах пульсує гармонія. І гармонія тут пульсує неавмисно, інтегруючи в людині її почуттєве й розумове, через що роблячи її цільною, роблячи в людині щось інше. Щось інше робиться в людині і пізнається

людиною за допомогою символів і алегорій, шляхом видалення, шляхом усунення всього низинного, низького, потворного, огидного, просвітлюючи людський розум, перетворюючи його, щоб побачити істинне, а також відчуті хоч якоюсь мірою надчуттєве, Божественне, що стосується незвичайних душевних станів.

Люди переживають такі стани, намагаючись відбити їх якимось у віршах (Д. Каллер), музиці, у містицизмі, називаючи ці стани надчуттєвим буттям Бога, указуючи на їхню невідповідність з нашою звичайною, повсякденною чуттєвістю, яку ми маємо за рахунок наших органів почуттів. Люди вказують на високе значення цих незвичайних душевних станів, адже вони дарують людській душі гармонію, рівновагу, заспокоєння. Для людини – це грань піднесеного. Цю грань, по суті, піднесений стан духу, людина намагається передати іншим за допомогою алегорій і символів. Для останнього, тобто символічного (та й алегоричного, тому що символічне й алегоричне, по суті, розділити не можна), характерна зображальність, але їм не властива безпосередність. Хоча символічне передає сентиментальний спосіб сприйняття, сентиментальність настрою, що містить у собі якусь цілісність (Х.-Г. Гадамер), тобто наближається до безпосередності. Але в той же час він і опосередкований, передає більш глибинні, моральні шари людського духу.

Прекрасне розлите в інонауковому (містичному, естетичному). І прекрасне, за словами І. Канта, є символом морально доброго. Символ тут є осмисленим образом. Але цей осмислений образ (тобто символ) указує на збіг почуттєвого явища й надчуттєвого значення для людини, тому що це надчуттєве дає заспокоєння й гармонію, необхідну всім. Надчуттєве у свою чергу обов'язково стосується незвичайних душевних станів. Це трансподібні стани при творчості (Б.М. Теплов), що несуть людині умиротворення, гармонію, заспокоєння, височину. Тому вони мають для людини трансцендентні цінності (Д. Каллер).

Трансцендентні цінності пов'язані з темною символікою душі, що стосується змінених станів свідомості. Ця символіка одушевляє й робить значним для людини

неживе. Наприклад, одушевляє природу. Або одушевляє й вливає душу в ті явища, які людина сприймає почуттєво, але які вже затерті в повсякденності сприйняття. Трансцендентні цінності несе естетичне (крім свого елемента етичного, морального характеру), насамперед як вільне. Це вільне певною мірою є в містичі. Наприклад, у дзен-буддизмі, коли вчитель говорить: «Зустрів Будду – убий Будду». Тобто тут мова йде про знаходження стану свободи як Божественного стану, як Бога. Бог є Божественним станом людського духу.

У Бога не просто вірять. Його знаходять як реальність, як відчуття свободи й безсмертя. Його знаходять в «Стані Безсмертя». Вірять, це коли не знайшли, коли лише припускають, що щось існує, існує те, що несе це відчуття свободи й безсмертя. Але коли знаходять, то, маючи «слід» від цієї знахідки, проповідують, говорять про це, говорять символами, а значить, говорять багатозначними невизначеностями. Символу властива багатозначна невизначеність (Х.-Г. Гадамер). Ця багатозначна невизначеність символу як естетичного за характером лежить у основі Священних Писань. Тут естетичне докорінно не відрізняється від містичного. Тут естетичний, художній символ, так само як і містичний, у своїй напрузі між образністю й значущістю мають рівноважний стан. Такий стан речей властивий, крім естетичного, релігійного, містичного, також і міфологічному. Особливо це характерно для мистецтва, що перемагає й переборює межі реальності, межі дійсності, що зображено в мистецтві як прекрасне й піднесене. Подолання існуючої дійсності є ідеал. У цьому ідеалі людина відчуває потребу. Цей ідеал пробуджує людину від порожніх мрій, протвержежує. У цьому ідеалі не просте пробудження від порожніх ілюзій, але й піднесення до загального, того загального, яке необхідне для кожної людини.

Піднесення до загального в людини містить насамперед невідповідності власним очікуванням і пристрастям. Це піднесення як естетичне переживання вже значуще у своїй спрямованості на певний предмет. Те, на що воно спрямоване, вже захоплює самою своєю спрямованістю як здійсненим вибором. Все інше, до чого

воно не спрямоване як до обраного, потрапляє у сферу, позбавлену естетичного, а також і містичного. Однак зауважимо, що тут спостерігається не позбавленість естетичного, а просто його зниженість, де те, на що спрямоване естетичне переживання, і є власне творінням (або твором мистецтва, наприклад), є тим самим створеним (або зробленим), перестає мати на увазі тільки себе як самодостатнє.

Естетичне припиняється, коли в людині перестає відбуватися процес протверезіння, перестають помирати вдаваності, перестають бачитися навколишні речі такими, якими вони повинні бути, перестає рухатися неусвідомлена сфера у своїх сомнамбулічних межах, тим самим виявляючи якийсь сакральний, значущий стан духу, значущий і для інших своїми трансцендентними цінностями, цінностями як якостями умиротворення й гармонії, що знімають стресоподібні стани. Тут неусвідомлена діяльність людини суть трансцендентальна функція, що дає розпад людського уявлення у своїй пережитій цілісності на безліч переживань як потоку, у якому губиться те, що випирало, заважало, комплексувало. У результаті людина одержує ідентичність із самою собою, втрачаючи безліч другорядних проявів, не значущих, не істотних.

Однак іде концентрація на значущому, не суб'єктивному, але зовні значущому, дотичному до нескінченного, Космосу, Всесвіту. У цьому нескінченному, космічному, всесвітньому людина знаходить себе. Це естетичне як опосередковане у своїй зовнішній значущості. Воно не може бути без непосредності суб'єктивних переживань особливих митей, що відторгають незначуще, що осяюють. Ці компоненти естетичного, компоненти як опосередкованого, так і непосредного, дають людині пророкування колективістського майбутнього, у чому в цілому й цінність самого естетичного. Подібні пророкування можуть з'являтися в ігрових діях людини. Хоча в них людина може втрачати ініціативність, і взагалі розчинятися в процесі гри як окрема свідома, вольова особистість.

Однак за рахунок цього розчинення й відбуваються сплески свідомості у своїй змінності, сплески, що продукують нові виходи зі становища, творчі викиди ідей у символічних формах як пророкування завбачливого характеру, пророкування, спрямовані на майбутнє. У цьому процесі неабияку роль відіграють спонтанні повторюваності, що створюють в людині її саму, проєктовану в майбутнє. Ці повторюваності ігрових рухів назад і вперед захоплюють гравця, опановують його, дарують певні душевні стани. У цьому процесі гри людина веде й тримає себе, іноді зісковзуючи, розчиняючись, перетворюючись. У своїх перетвореннях людина стає відразу іншою, знаходячи значуще.

У перетвореннях людина втрачає своє несправжнє, незначуще і прогресує. У перетвореннях, а точніше в перетворенні, людина стає іншою. У перетворенні колишня людина у всій своїй цілісності перестає існувати, перетворюється в нову людину. Старе заперечується. Перетворення – це перетворення в справжнє, в істинне, у нове, а не зачаровування й причарування старим. Нове більш адекватне вже зміненій дійсності. Дійсність завжди з'являється на обрії майбутнього. У людини дійсність часто ховається за очікуваннями, за потоком очікувань, які породжуються невизначеностями майбутнього. Це як реалії життя. Вони в повсякденності. Поза повсякденності незвичайні стани людини як Божественні. А потім іде повсякденна гра, що зображує це Божественне. Гра як танець. Цей танець зображає Божественне, зображає «Стан Безсмертя». При цьому зображення шляхом наслідування не просто копіює, повторюючи, але й привносить сутнісне, смислове, загальне з повсякденного життя, з істин повсякденного життя, а не з особливих станів духу як Божественних. Сутнісне – це не просте копіювання заперечень, скасування несуттєвого, а виділення істотного, навіть момент перебільшення.

Коли у творі мистецтва або в містиці відбувається зустріч з Божественним, то це лише одне заперечення. Істотне ж виходить наперед завдяки цьому запереченню, перебуваючи на тлі цього заперечення, на тлі переживання особливого стану свідомості з його якостями за-

тишку, умиротворення, гармонії, тиші, коли й «голос є безмовністю».

Естетичне, а також містичне, його існування як таке має одну з основних характеристик – це позачасовість. Позачасовістю називають одночасність, і в той же час сучасність естетичного буття. Однак у естетичному ця позачасовість мислиться людиною у зв'язку із часом.

Кілька слів про позачасовість. Позачасовість – щось інше в людині, ніж її повсякденний стан пильнування в здоровому розумі, коли вона в тісному зв'язку із часом у своїх повсякденних обов'язках. Позачасовість – це момент екстатичності, коли певною мірою зникає зовнішній світ і людина перебуває поза часом і простором (Е.П. Ильин), коли вона виходить за межі власного «Я» і відчуває зіткнення з вічним (К.Э. Изард). Позачасовість – це ті екстатичні спалахи, які викликають втрату почуття тривалості часу, дають відчуття нескінченності (К. Ламонт), позбавляють людини страху смерті (Шри Рамана Махарши). У результаті цього смерть людині здається неможливою (В. Джемс). Крім того, що в екстазі смерть людині здається неможливістю, зникає особистість як смерть і перед людиною постає її справжнє життя (В. Джемс), почуття безсмертя характерне й для осяяння (Р. Бёкк). Почуття безсмертя властиве й трансцендентному «Я», коли в людині є внутрішнє відчуття, що вона насправді безсмертна, і людина не може уявити своє неіснування (К. Уилбер). Але трансцендентне людського «Я» – це та частина цього «Я», яка реально пов'язана з трансом як зміненим станом свідомості. Транс – це змінений стан свідомості (А.П. Забияко), за якого людина втрачає чітку орієнтацію в часі. Але в трансподібних станах проходить і процес творчості (Б.М. Теплов). У стані трансу активізуються креативні здатності інтуїції людини, відтворюються креативні акти, які позначаються як «інсайт», «осяяння», «просвітління» (А.П. Забияко). Ці акти в суб'єктивних уявленнях людини містять у собі зміни відчуття часу й розуміються як позачасовість. Позачасовість, як зазначалося вище, властива естетичному, властива такою ж мірою, як і зв'язок з часом. Останнє, тобто зв'язок з часом, або тимчасовість, подана

як обтяженість турботами й рух до смерті. Позачасовість же, що особливо проявляється у Священних Писаннях, а це Тора, Біблія, Коран, Веди, Упанішади, Бхагавадгіта, Трипітака, Дхаммапада, Дао де цзін, і пов'язана з божественним одкровенням, де час зображений як цілісне, що позбавляє людину уявлення. Це позачасовість. Зв'язок же з часом відтворюється в уявленнях. Але в уявленнях все-таки можна завжди помітити елементи перетворення й перекручування, через що позачасове вкрадається в естетичне, і у містичне, вкрадається у твори мистецтва, не заважаючи їм залишатися самими собою, зі своїми поданнями, що виникають у зв'язку із часом, а не з позачасовістю.

Позачасовість присутня. У буквальному значенні цього слова. Присутня при бутті. А точніше, це саме буття, саме існування є присутністю; при існуванні людини є присутність. Виникає ряд уточнювальних запитань. Присутність чого? Присутність при чому? Присутність чогось невизначеного, невловимого? Присутність при людині? Тобто мова йде про якісь суб'єктивні стани людини, коли наявний змінений стан свідомості, транс-овий стан, екстатичний стан, але зауважимо, стан певного характеру. Адже змінених станів свідомості безліч. Безліч різновидів трансу, безліч різновидів екстазу. Але екстаз, наприклад, намагаються характеризувати однозначно, коли людина поза собою, коли «буття поза собою», на противагу зрівноваженому буттю, «буттю при собі». Але «буття поза собою» можна розуміти і як причетність до чогось певного. І це «буття поза собою» характеризується як самозабуття.

Але це не те самозабуття, коли людина забувається у видовищі й не в змозі від нього відірватися, коли привабливість видовища приковує своєю новизною, а коли щось інше переживається як присутність чогось таємничого й незбагненого. Тобто документально зафіксовано, що людина може раптово відчувати поруч із собою чийось «присутність», що існує в особливій невловимій формі, але займає конкретне місце в просторі (В. Джемс). Це може розумітися людиною як присутність Бога (В. Джемс).

Подібні стани супроводжують людину, коли вона створює твори мистецтва або виконує релігійні ритуали, літургійні дії. Адже релігійний адепт за кожним разом, заново, оновлено діє в своїй проповіді. Тут сама новизна може провокувати (Г. Парсонс) подібні трансіві й екстатичні стани як співприсутність. Трансові й екстатичні стани можуть бути викликані різними життєвими ситуаціями. Наприклад, коли людина не творець, а глядач. У цій ситуації глядач священнодійства або будь-якого видовища може мати екстатичне самозабуття, відмовляючись від самого себе, втрачаючи себе, але тимчасово знаходячи тотожність із самим собою. Естетичне ж містить все подібне. Як позачасове, безсмертне, так і в співвіднесеності зі смертним, у зв'язку з даним часом, що вимагає певних зображень, зображень вибіркових. Наприклад, зображень певного історичного часу, коли людина не відчувала стосовно дикої природи нічого позитивного, лише відразу. І навпаки, зображень, насичених замилюванням природою, зображень, що виникають в інший історичний час, коли в людини з'являється почуття природи (Т. Рибо).

Те, що уявляється людині в її внутрішньому світі, від впливу зовні тих чи інших видів природи, ікон або сценічних зображень трагедійного або комічного характеру, має забарвлення естетичного з огляду на те, що впливає на людину через страх і жаль. Особливо естетичне концентроване в трагедії, коли людина охоплена страхом, тривогою або тривожним трепетом, побачивши те, як людська душа за когось тривожиться, приймаючи при цьому як даність згубність свого становища. Тривога й жаль є формами екстазу, тобто «буття поза собою». В естетичне, а також в містичне, крім соціально значущого й загального, домішується індивідуально-неповторний змінений стан свідомості особистості. Цей змінений стан свідомості присутній на всіх трьох стадіях естетичного процесу.

На першій стадії естетичного процесу змінений стан свідомості присутній, коли працює продукуюча свідомість. Перша стадія естетичного процесу – це продукуюча свідомість (А.Е. Махов). На цій стадії змінений стан

свідомості перебуває у вигляді трансу. Тут можна говорити про творчість у трансподібному стані (Б.М. Теплов). Перша стадія естетичного процесу – це натхнення, яке можна розуміти також як певною мірою змінений стан свідомості. Адже в цей момент, в момент натхнення, вольове людини зникає. Натхнення – це відсутність вольового. Це коли тобі якась сила диктує й ти робиш, виконуєш. Наприклад, Вільямові Блейку диктувалися вірші (Я. Парандовский). Думки при цьому вручаються людині, подібно натхненню, звідкись ззовні (К. Ясперс). Однак для того, щоб до людини прийшло натхнення, необхідне попереднє вольове зусилля.

Друга стадія естетичного процесу – це сприймаюча свідомість (А.Е. Махов), процес сприйняття (А.В. Дранов, Е.В. Соколова). Цей процес сприйняття супроводжується появою естетичних форм через те, що не позбавлений емоцій. Під час сприйняття розриву з емоціями немає, через що й з'являються естетичні форми (В.А. Барабанщиков). Тут відчувається естетична насолода (А.Е. Махов). А насолода й блаженство як найвищий ступінь позитивного емоційного реагування – це екстаз (Е.П. Ильин). Тобто знову присутність зміненого стану свідомості.

Присутність зміненого стану свідомості ми спостерігаємо й на третій, останній стадії естетичного процесу. Третя стадія, або момент естетичного процесу – це катарсис (очищення), звільнення душі (А.Е. Махов). Звільнення душі відбувається, коли людину опановує спочатку жалість, жаль, а також тривога, що доходить до страху, який завершується станом роздвоєння, що відриває людину від того, що відбувається в реаліях. У роздвоєності людина позбавлена внутрішньої єдності, її свідомість конфліктна від зовнішніх вражень невідповідностей життєвості вражень, які не відповідають ідеалам і досконалості. Але катарсичний ефект очищення виникає, якщо до всього цього домішується, та гасить, заміщає все-таки протилежність, стан весільності, умиротворення, цілісності. Весільність, умиротворення й цілісність можуть бути лише засліпленістю, від якої необхідно звільнитися. Засліпленістю можуть бути й ідеали досконалості, якими людина керується в житті.

Звільнення ж від осліплення відбувається в людини в разі зіткнення взаємовиключних протилежностей як життєвих трагедій, у яких людина пізнає саму себе й власне скінченне існування, від якого не позбавишся. Ця непозбавленість і є кульмінацією звільнення від заслпленості, від чого в людині руйнуються ілюзії, від чого знаходиться більш-менш цілісність внутрішнього світу.

Естетичне і містичне мають властивість самодостатності. Цю самодостатність можна спостерігати в тих зображеннях релігійних культів або живопису, які самі по собі цілісні. Якщо така цілісність присутня, то в цьому зображенні маємо єдність, навіть якщо воно (це зображення) не відділене певним обрамленням від іншого навколишнього світу. Наприклад, ця єдність зберігається в картинах, якщо вони не взяті в позолочену раму, і взагалі ніяк не відділені від оточення. Вони самі по собі єдині, самі по собі відділені й вражають через те, що від них нічого не можна забрати й нічого не можна до них додати. Вони самодостатні – і тому прекрасні. Вони прекрасні, тому що не відображають у несуттєвому навколишній світ, не відображають чистим копіюванням і його продовженням, продовженням цього світу, а являють собою суть світу, істинність людського існування. І це через їх самодостатність. Самодостатність в естетичному і містичному можна фіксувати, коли нами показано не просто відображення, а показаний вияв зображеного в людській душі, більш того, такого зображеного, за яким стоїть стан, що відсуває все зайве, несправжнє, що відсуває віджиле, але дарує новизну сприйняттю, новизну нашому духу.

Прояв зображеного в людській душі має момент трансності, екстатичності, момент втрати свободи, що змінюється натхненням. Цим представлений примішує просто зображення світу, зображення, що існують у душі і копіюють зображення світу. Але цим представлений не до кінця примішує відображення самої об'єктивної реальності, а точніше – не примішує прототип цієї реальності. Ця невблаганність прототипу, що народжується в людській душі від відображення в об'єктивній реальності суті солідарності при соціальних

стосунках, упізнається іншою душею, душею іншої людини. Впізнання прототипу за відображенням, яке демонструє одна людина іншій, відображенням, яке відбиває й об'єктивну реальність соціального рівня, рівня соціальних стосунків, це впізнання прототипу, у якому міститься не тільки свідоме й соціальне зі своїми інтересами, але й неусвідомлене, яке не має ніякого «для себе буття», прототипу, у якому вгадується й упізнається принцип об'єктивної реальності як природної, нелюдської, але спаяної й зливої з людським, що відчуває патологічність тих чи інших певних соціальних стосунків. Через цю спаяність і злитість зображення, за яким стоїть відчуття самодостатності, починає мати власне буття, а не просто бути значущим для людини через злиття й спаяності з людським.

Тут зображення являє собою особливе відображення, що має щось незображуване, що вказує на прототип. Про таке зображення йде мова у всілякому Святому Письмі. Через це існує неприязнь, яку можна спостерігати й у Старому Завіті, й у Ведах, ворожість стосовно будь-яких зображень. Більш того, у релігіях наклали заборони на зображення, щоб підкреслити, що справжнє, тобто Божественне, не можна зобразити. Зображуваність і незображуваність стосуються різних станів людини. Через це можна констатувати, що Бог олюднюється, Бог не відривається від людини. У станах людини, як зображуваних, так і не зображуваних, прихований зразок, досконалість. Людина відчуває їх, угадує, періодично переживає цю досконалість. Досконалість відкривається, коли людина може бути повністю тим, чим вона є насправді. Але навіть і тоді не зберігається незмінність, а наявна відкритість для довільного наповнення почуттями, думками, фантазіями, які раптово прийшли до людини. Відкритість як першообразність не має обмежень, щоб набувалася стабільність, набувалася функція, що відображає зображення. Відкритість навіть не видимість самої ідеї. Відкритість є джерелом видимості. Але це джерело не може повністю відірватися від видимості, від зображення, від світу. Це джерело як змінений, особливий стан свідомості людини.

Естетичне і містичне має сакральне, яке висвічує людський дух, що сам по собі. Якщо він сам по собі, то він такий, який він для інших. І тому до особливого стану цього духу приєднується й значуще для інших, тому що цей дух відкритий іншим, інформує про щось інших у своїх можливостях.

Естетичне і містичне завжди маніфестують дух, завжди щось виражають. У цьому вираженні завжди проглядається як сакральне, так і світське. У мистецтві найчастіше на тлі сакрального, заспокійливого, що одухотворяє, надихає й окриляє, можна побачити світські, соціально значущі змісти, що зачіпають будь-яку людину, тобто мають загальнолюдські цінності. Сакральне, звичайно, символізується. Його не можна зобразити, воно нескінченне, веде людину від конкретики відчуття в далечині, що розсіюють, знімають напруженість, заміщаючи відсутнє й тим самим здійснюючи повноту шляхом доповнення нескінченністю й невловністю, анулюючи відсутність тієї чи іншої предметної конкретності.

Сакральне й світське у мистецтві присутні як невід'ємне. Основи сакрального – у зображеній культовості, світського – у значущості, що запам'яталася. Інтегруючись, сакральне і світське підносять мистецтво вище якихось значущих основ, надаючи йому нових якостей.

Як містичне так і естетичне дивують й захоплюють, увергаючи нас в екстатичний стан. Однак вони не поривають із життєвою спрямованістю й можливостями майбутніх становлень. Це особливо виражено в естетичному, що, з одного боку, створює людини настрій, екстатичність, а з іншого – спрямоване до чогось об'єднувального, що вселяє почуття солідарності з іншими, через що й виникає можливість майбутніх становлень особистості.

Але ті смисли, які можуть викликати у людини почуття солідарності, постійно старіють. Особливо якщо вони стосуються предметних смислів, тимчасових предметів, які руйнуються. Тому предметні смисли руйнуються як застарілі. Наприклад, руйнуються процесом стилізації в мистецтві. Предметний зміст руйнується також повтором, який стирає те, що привертає до себе

увагу як смисл, як змістовність конкретно предметного начала, але в чому смисл невеликий, тобто немає головного смислу. Але повтори поживляють у людині щось інше, привертаючи до себе увагу, дивуючи й захоплюючи якимись «туманними» можливостями майбутніх становлень. «Туманність» і таємничість можливостей майбутніх становлень, що містяться в тому чи іншому творі мистецтва, ввергають людину в стан перебування поза часом і простором через те, що сам твір мистецтва виникає з геніального осяяння, у якому руйнуються межі, руйнуються неможливості, що виникають від фізичної картини світу, що зображується людиною, яка зіштовхується зі стабільними законами, установленими науками, законами, що не дозволяють здійснити намір з порятунку життя.

Естетичне (або прекрасне) не має саме по собі змісту й смисла, смислів, сенсів. Воно набуває цих змістів у зв'язку з тим, на тлі чого це естетичне (або прекрасне) перебуває, виявляється. Оточення й обрамлення виявляють самодостатність і цілісність естетично оформленої речі (або прекрасного). Тут важливі інші зв'язки, зв'язки в цьому прекрасному, зв'язки до подиву й замилювання інші, не подібні з оточенням. Те саме стосується й містики, релігії. Наприклад, краса пластики церковного орнаменту на тлі церковного приміщення, відчуття перепаду в цій красі. Орнамент поданий на тлі церкви. І навпаки – церква стосовно орнаменту, поміщеного в ній. Подання, або зображене (або значеннєве) тут лише момент релігійно-містичного (або естетичного). У всьому іншому передаються миті творчого процесу, процесу створення церковного начиння (самої церкви з її орнаментом). Цей творчий процес повторюється в душевному стані людини, яка сприймає цю церковну будову й орнамент, повторюється у вигляді катарсису, викликано-го в сприймача.

Релігійно-містичний ритуал або твір мистецтва втрачають своє призначення, якщо їх вирвати з їхнього оточення, з певного навколишнього середовища, зі споконвічного навколишнього середовища. Споконвічне навколишнє середовище, у якому відбувається станов-

лення релігійного ритуалу або твору мистецтва, привносить смисловий компонент, не відриваючи його від переживань естетичного характеру, що одухотворяють. Адже релігійний адепт, містик або художник творять свій первісний істинний стан, занурений у оточення, у споконвічне оточення. Тому для глибокого розуміння цього релігійного адепта, містика або художника необхідне привнесення історичних знань, привнесення споконвічних умов, що відновлюють, існуючих створень, щоб угадувалося хоч якийсь первісне призначення діянь.

Тоді до промов людей, до добірності їхніх жестів домішується щось незбагненне, щось таємниче, що йде зі сфери неусвідомленого, надсвідомого, неповторно-особливого, зі сфери вищих станів Духа, коли переживається або переживалося позачасове, вічне, що дає відчуття безсмертя, відчуття неможливості смерті, відчуття, що відкриває можливості для майбутніх становлень.

В естетичному і містичному наявне задоволення. Задоволення тут велике, на рівні екстазу. І тому воно виливається в людини назовні. Містико-мистецьке – це моментальний акт індивідуального мислення у своїй вільній комбінативності, що здійснюється над приземленими речами світу. Тут змістовність невіддільна від форми. Наприклад, те, що сказано в ліриці, невіддільне від того, як це сказано. Тут усе злите й вільне, вільне виявлення, вільне комбінування в мисленні, що саме по собі індивідуальне, але не загальне, не предметне, як це в абстрактних ученостях. По суті, свобода – сутнісний бік художності й містичності. Прикладом, вільна розмова двох людей. У ній уже присутня художність і пошук Божественного. Тут свобода від усяких правил творить нові форми. Ця свобода властива індивідуальності генія, що маніфестує все своє пройдене життя й життя, що йде, як цілісність. У процесі цієї маніфестації всі правила порушуються й механічно нічого не застосовується під час діяння. Порушення правил відбувається через те, що світ змінюється і тому самі правила застарівають, тобто не допомагають нічим у житті.

Порушення правил виходить за рамки проблем людського життя. Це стає загальною рисою (всіх лю-

дей). Мінливість усього земного потребує зміни правил. Мінливість усього земного – це смисл всієї історії, що поселяється в людині як сутнісна основа для мислення й діяльності. Справжня основа історії, її смислова сутність у тому, що існує мінливість усього земного. Та й небесного – теж. І до цього треба людині пристосовуватися, завжди це враховувати. А тому постійно змінювати віджилі правила в нових обставинах. Адже справа не в правилах, а в тому, для чого вони служать, у значенні цих правил.

У ситуації ж мінливості всього земного й небесного виникає проблема розвитку людини в майбутньому. Адже мінливість зазіхає на живе. Майбутнє для живого є цінністю. Немає майбутнього в живого, немає й живого. Прогрес тут – це вміння передбачати й мати шанс життя в майбутньому. Для цього існує наука, щоб далі передбачати, спираючись на стабільні необхідності, що вселяють тривогу обмеженими можливостями. Для цього існує й інонаукове, щоб далі передчувати з огляду на нестабільності й випадковості, що вселяють тривогу, але, відриваючи віджиле, дають можливості для майбутніх становлень через порушення законів, що притискають людину, порушення лише в уявленнях людини.

Людина відкритими варіантами можливостей своїх майбутніх становлень затверджує вищі цінності. Вона маніфестує ці цінності. Відбувається маніфестація самої історичної дійсності. Маніфестація людини, охопленої інонауковою (або позанауковою: естетичною, релігійною, містичною або езотеричною) зображальністю, помагає у свободах і випадковостях. Ця маніфестація як подія. Вона історична. Вона – історія. А історія не має мети поза собою, необхідності, даної ззовні.

Історію творять люди. І тому її мірило – успіх або неуспіх, програш, невдача. У цій людській історії удачі й невдачі лише деякою мірою спричиняють одна одну. Тут лише певною мірою царює необхідність. А в основному тут варто говорити про випадки, про людські свободи творців історії. Людина у своїй свободі має силу. Але без споконвічної сили немає свободи. У людських свободах сила може існувати не тільки в зовнішніх про-

явах. У цьому випадку сила в людині – це щось більше, ніж її прояв, це просто здатність впливати своїм виглядом, своїм душевним станом. У такому випадку сила не є дією. Вона відчувається як щось внутрішнє. Хоч сила тут не є дією, але людина суб'єктивно відчуває власну величезну могутність. Вона переживає стан, за якого дійсно здатна робити все, що завгодно (К. Ясперс). При цьому відчувається незвичайна міць і ясність думки.

Подібні стани можуть виникати в людини як у нормі, так і при патології. Про норму можна говорити, коли подібне виникає при деяких видах трансу й екстазу, які супроводжують натхнення й осяяння людини. Це можуть бути релігійний транс і екстаз. Почуття могутності й абсолютної свободи, мабуть, відчував той геній, який починав писати Тору. Адже Тора починається з того, що на початку створення Всесильним Небесного й Земного... Тут Бог, або Елохім, у своєму дослівному значенні «Всесильний». Мабуть, трансіві й екстатичні стани, що супроводжуються почуттям могутності, відчував той іудей, який почав фіксувати свої відчуття на папері, вказуючи на Всесильність Бога, а точніше Всесильність себе в певні моменти свого життя. Цей момент життя позначається як розширення людського «Я» до масштабів внутрішнього універсуму, тобто приналежного психіці людини.

У такому випадку дійсно Бог є Дух (Ін 4:24), певний стан Духа. Усі ці переживання Всесильності (Божественності) стосуються змінених станів свідомості трансіві й екстатичного характеру і є глибоко суб'єктивними. Але вони примислюються до реалій, коли людина ці реалії висловлює, коли ці реалії інонаукового характеру, тобто не належать науці, не верифікуються. Поети примислюють до події її психологічну інтерпретацію, розкриваючи певні стани свідомості. Інтерпретація містить глибоко суб'єктивний світ, неповторний у своїх можливостях, що дарує надії, що передчуває шляхи виходу зі скрутних ситуацій. Вихід зі скрутних ситуацій легкий, коли люди солідарні між собою.

Людина, з одного боку, обумовлена своєю індивідуальністю, до складу якої входять одиничні, неповторні

стани душі, що включають і стани вищого порядку, коли людиною переживається неможливість смерті, могутність. Тут одиничні психічні стани добре передає лірика (Л.Гинзбург). З іншого ж боку, людина обумовлена об'єктивним духом, що керується науковими законами для виживання всіх (соціуму в цілому), законами об'єктивного характеру, типу законів Чарльза Дарвіна, керується законами біології, що говорять про об'єктивну смертність людини, людського тіла. Цей об'єктивний дух людини пов'язаний з процесом перебудови світу, з попереднім складанням і виконанням намічених планів.

Але що стосується індивідуальності, то мова не може йти про намічене роблення. Художнє і містичне в людині не складають і не виконують планів, не суперечать природному ходу речей, а зливаються із цими речами, намагаючись намацати можливості для майбутніх становлень у потоці всесвітнього перетворення хаосу нескінченними випадковостями. В історії ж таке людське, як художнє й містичне, крім того, що споконвічно має естетичне самозабуття, що заколисує, заспокоює, надихає, окриляє, набуває ще додатково незалежності, самодостатності, відчуття неможливості смерті, відчуття в собі незабгненого Всесвіту як вічного, цей світ не тільки умиротворяє, але є одночасно й ріжучим, колючим, є відгуком в анестезованому тілі. Тобто тут ми бачимо історичне приплюсовування все нових і нових особливостей і, в остаточному підсумку, ускладнення почуттєвого.

Це ускладнення інтегрує в людині скінченне й нескінченне. Людина усвідомлює скінченність, через що вона виражає потенційну нескінченність духу. Така інтеграція скінченного й нескінченного можлива на ґрунті цілісності духу. Ця цілісність фіксується у звичайному порівнянні, що завжди естетичне й завжди використовує образ, символ, метафору для свого вираження. Порівняння завжди є естетичним. Порівняння бере на озброєння образ для свого вираження. В історичному ускладненні почуттєвої сфери людини, у процесі приєднання до естетичного самозабуття й умиротворення ще й незалежності, самодостатності й самовладання, у цьому

ускладненні людина перестає бачити сутнісне. Форма переборює свій зміст (Л.С. Выготский). Але звичайні процедури порівняння допомагають прояснити ускладнений світ людини, орієнтуючись на образ.

Інонаукова, або позанаукова картина світу зі своїми знаннями, зображена естетикою, містикою і багатьма мистецтвами, існує для того, щоб людина могла передчувати можливості майбутніх становлень особистості, а значить, щоб мала можливості врятуватися й урятувати оточуючих людей від усіляких випадковостей світу. Однак є інонаукові знання про ті відчуття, коли передчуття, а також і наукові передбачення в людини не спрацьовували, людина мала страх, що, зважаючи на пластичність психіки, компенсувався абсолютною безстрашністю (тобто позбавленістю страху), що давала почуття безсмертя через відсутність страху смерті. Відчуття позбавленості страху виникає спонтанно як компенсація на страх. Це рятує людську психіку в умовах, коли довго не спрацьовують передбачення й передчуття, коли страх наростає.

Людина переслідує мету. Досягнень немає. Мета не здійснюється. Людина відчуває депресію й страх. Але вона через пластичність мозку потім відчуває й компенсацію цієї депресії й страху у вигляді стану абсолютної позбавленості страху, відчуває Абсолют. Абсолют має в людській культурі різні назви. Це насамперед Бог, Боже-ственне в релігії. Це трансцендентне у філософії, нумінозне – у релігієзнавстві. Цей стан Абсолюту намагається передати мистецтво. Мистецтво розкриває глибини людського духу, у яких жевріє, крім передчуття можливостей майбутніх становлень особистості, ще й здійсненність усього, коли повністю розчиняються тривоги, мета вже знайдена й людина зливається з навколишнім світом, стає самодостатністю цього світу, коли трансцендентне й нумінозне вже не слова, а реалії. Така глибина людського духу недосяжна для рефлексій і теорій науки.

Мистецтво ж здатне розкрити життя духу в такій глибині, у глибині високій. Ця глибина містить як знання, що забезпечують захист і надійність, так і знання відображального характеру, знання, які не дають мож-

ливості захисту й надійності, але звільняють від застарілих можливостей захисту й надійності. Усі ці знання в людині відображені як взаємозв'язки переживань у своїй неповторності. Це – «Я» людини. Його, це «Я», достеменно не висловиш і не виявиш у всій повноті. Воно таємниці для іншої людини, таємниці певною мірою й для самої людини. Таємниця через те, що тут самосвідомість людини роздвоюється. Роздвоюється самосвідомість на «самість» і на те, що «не є самістю». Складовою ж «самості» є й змінений стан свідомості (самосвідомість), стан трансний, екстатичний. Серед таких станів особливу роль відіграє стан Божественного як альтернатива всьому іншому в людині, альтернатива тому, що йде врозріз елементарній адаптації, адаптованості; альтернатива, оскільки керована наявністю абсолютної відсутності страху, страху або певною мірою тривоги, яка пристосовує людину до світу об'єктивних реалій соціального життя, життя серед людей.

Характеристиками свідомості й самосвідомості є спонтанність і залежність. Божественне як складова зміненого стану цієї свідомості й самосвідомості спонтанно й високою мірою характеризується як незалежність або самодостатність. У цьому зв'язку Божественне ніяк не стосується життя, а точніше, своїм існуванням постійно перекреслює помилкове, неістинне, застаріле ставлення до життя. Свідомість же у своїх нормах, орієнтованих на науково встановлені об'єктивності, є ставленням до життя. Свідомість припускає роздвоєність мислення, на перший погляд, віддаленість цього мислення від ставлення до життя, відокремленість у своїй роздвоєності. Але це – лише на перший погляд. Змістом мислення, яким би воно не було роздвоєним і відділеним, є життя, життєві проблеми. Для науковості цього мислення завжди постає проблема: як далі передбачати життєві ситуації, щоб зберегти сталості для життя. Для інонауковості, або позанауковості цього мислення інша проблема: як далі передчувати можливості майбутніх становлень особистості, щоб зберегти або врятувати цю особистість у стосунках комунікативних залежностей цієї особистості серед людей.

З огляду на вищесказане, можна говорити про відповідність життя й свідомості людини, її самосвідомості. Життя як живе відрізняє себе від усього іншого навколишнього світу, й у своїй спрямованості зберегти себе це живе привласнює елементи цього оточення, харчується енергетично насиченими елементами навколишнього середовища, привласнює й у цілому перебудовує під себе оточення, що особливо характерно для людського життя, для живої людини. У цьому беруть участь свідомість і самосвідомість людини як необхідні інструменти, що дають можливість людині знати себе в цьому зміненому й привласненому навколишньому світі як життєво необхідному, як такому, що продовжує життя. Свідомість і самосвідомість не тільки відрізняють себе від оточення, привласнюючи й переробляючи це оточення для себе, але й відчують себе як всеосяжне, відкидаючи помилкові присвоєння, пристосування й переробки, не залишаючи в собі нічого, зливаючись тим самим із самим собою, відчуюючи стан Божественного і Безсмертного.

Взаємозв'язок життя з людською свідомістю й самосвідомістю зумовлений прагненням життя до стійкості, до збереження сталості внутрішнього середовища як власного організму (гомеостазу), так й інших навколишніх організмів, що особливо характерно для людського співтовариства, соціуму. Прагнення до стійкого стану речей проявляється навіть при переживанні людиною станів Бога, Божественного, станів нумінозного характеру. Адже в цих станах, хоч і заперечується життя, живе, але заперечується як застаріле, не життєве. Це заперечення, як редукція, так чи інакше має тенденцію повернення до життя, і може розумітися, як трансцендентальна редукція, що повертає людину до її справжнього буття. Тому стосовно буття завжди враховується смисловий контекст протилежностей, таких як справжнє й несправжнє буття, контекст виявлення того, яке з них є сам час, а яке – ні.

Цей контекст присутній, коли мова йде як про суб'єктивне буття, буття Духа, так і про об'єктивне буття, буття об'єктивної реальності. Цей контекст присут-

ній, коли протиставляється буття і «ніщо», коли в людини починає діяти її трансцендентальна рефлексія, що навіть у своїх найзначніших відльотах виходить все-таки з життя, не залишає його остаточно, не залишає його тягу до стійкості як постулат, від якого неможливо відмахнутися навіть у найбільш парадоксальних дзенбуддистських коанах, що заперечують усяку стійкість, однак оновлюють людину й роблять її стійкішою в змінених зовнішніх умовах, у яких не працює застаріле. Намацати тягу життя до стійкості – значить, зрозуміти не тільки людське існування, буття, але й можливість існування в майбутньому, можливість необхідності солідарних стосунків з іншими людьми, необхідності для майбутніх становлень, через відкидання застарілого, віджилого своє.

Відкидаючи застаріле, людське життя тягнеться до очищеної від зайвого ідеальності. Людина, з одного боку, відділяється від оточення й від себе самої у своїй науковості, виробляючи об'єктивне знання, а з іншого – піднімається не тільки над якимось конкретним знанням, але й над сущим, перебуває в русі трансцендування, випробовуючи це конкретне знання на міцність у передчуттях можливості його для майбутніх становлень. Тобто в людини все спровоковане на майбутні можливості себе самої, а також можливості оточуючих людей, спровоковане на більш далеке передбачення й передчуття. Без цього ідеал людського існування повисає у повітрі, стає безжиттєвим. Він перестає бути ідеалом, а свідчить лише про дитяче буття, що не має досвіду життя, або про тваринне буття чистого інстинкту. Ідеал людського існування вміщає в себе не інстинкт, а екзистенцію, не соціальний догмат у зомбованій голові, а історичність у всій її довжині й мінливості, націленій на майбутнє. Хоча екзистенція й історичність у людині протидіють. Але екзистенція позаісторична й природоподібна, тому що містить, крім свідомості, і змінений стан свідомості, свідомості трансогового й екстатичного характеру, що відторгає старе, оновлює людину, не допускає проектування себе на свою здатність буття з огляду лише на минуле, але затримує відновлення. Хоча повністю бути

відірваним від минулого людина не може. У своєму вільному ставленні до власного буття людина не може залишити й порвати стосунки з прожитим, минулим, виїти за межі сьогодення, полетіти мрією в майбутнє. Людина підключена й до минулого, і до сьогодення, і до майбутнього. У людському існуванні значуще з минулого те, що уможливило це існування людини, що обмежує людські проектування, ті проектування, які можуть бути не життєві в майбутньому.

Ідеал людського існування прагне до постійних звільнень від пристосувань до далекої мірки, завжди маючи свою, ідеальну, на даний момент життєву, що враховує іншого, інших, враховує людей. Цей ідеал людського існування ніколи повністю не вкладається у випадкове осяяння людини, у сваволю цього осяяння, у Божественне як змінений стан свідомості, коли, як заявляє Христос: «Я не від цього світу». У цей ідеал завжди привноситься щось свідоме, послідовне, що враховує в людині потреби всіх в особі іншого, інших, ближнього, друга, брата.

Інонаукове знання (або позанаукове, метанаукове), крім того, що це знання, яке передчуває можливість майбутніх становлень особистості й соціуму в цілому, це знання також містить враження людини про особливі її стани, або враження про райський прастан, стан, який передував гріхопадінню людини, стан, що несе знання про якусь божественно піднесену силу, коли людина відчуває свою всесильність; Бог – значить, Елохім, або Всесильний. Ця всесильність, або могутність (К. Ясперс), виводить людину за межі звичайного страху. Більш того, людина повністю втрачає страх, а значить, вона виходить за межі й колективного життя, припиняє виконувати колективні магичні ритуали й взагалі пристосовуватися до оточення. У райському прастані людина – Бог. Але цей стан триває недовго. Він зникає, залишаючи в людській душі «слід». Надалі людина бажає передати хоча б приблизно цей стан іншим, приплюсовуючи свої суб'єктивні враження до своїх естетичних сентенцій, виступаючи в ролі співака, музиканта або релігійного вчителя.

Передаючи свої враження про вищий стан духу, співак, музикант або релігійний адепт нічого істинного не говорить. Вони лише естетично впливають, створюючи фантазії й домагаючись виникнення фантазії у глядача й слухача, намагаючись передати свої життєвідчуття про піднесені стани душі. Фантазії, що виникають у глядача й слухача, мають відтінок тих станів, які пережив співак, музикант, релігійний адепт. І тут мова не йде про істинне. Тут мова йде про життєві відчуття, про життєвість відчуттів.

Саме життєвість інтегрує в інонаукових знаннях художнє й релігійне начало, сплавляючи їх у художню релігію, коли присутня гармонія й повнота як естетичне, як передчуття можливості буття для чогось істинного, справжнього, а, простіше сказати, життєвого. У життєвому перебувають всі смислові передчуття, які перевершують будь-які усвідомлені очікування. Такі передчуття класичні, поширюються на всі інонаукові (позанаукові, або метанаукові) знання, з яких виткана картина світу, до складу яких входять і релігійне, і художнє, і містичне. Передчуття класичні (класика, класичне мистецтво) містять у собі значення, які не залежать від тимчасових обставин, значення, які життєві. Від цього життєвого й стиль, манера в людини. Воно затребуване.

Життєве затребуване. Затребувані стиль, манера. Затребувані, тому що в них життєвість. Життєвість – значить, і причетність до загального змісту, значить, і досягнення згоди, згоди між різними, на перший погляд, течіями. Наприклад, згода між Старим (Вічним) і Новим Завітами, між християнами і язичниками, між християнством і античністю, що відштовхуються від язичества. Тут творці Старого (Вічного) і Нового Завітів, творці язичества (античності) і християнства багато в чому творили неусвідомлено, найчастіше не розуміючи істинного змісту того, що творили. Неусвідомлене властиве всякому творчому процесу. Ми ж, маючи перед собою зразки старозавітної й новозавітної культур, язичницької (античної) і християнської культур, можемо глибоко усвідомити ті смисли, які не обов'язково розумілися самими творцями.

Творча особистість не обов'язково до кінця розуміє істинний смисл того, що творить. Не до кінця істинний зміст, що розуміється, фіксується творчою особистістю в її творах, наприклад, у Святому Письмі. Тому Святе Письмо необхідно ще правильно розуміти. Правильне ж розуміння Святе Письмо (яке, втім, може бути не тільки релігійного характеру. Святим Письмом для людини може бути і якийсь вірш світського змісту) завжди впливає на людину, яка читає. Воно рятує людину не тільки своїми переданими передчуттями можливостей майбутніх становлень, тим самим одухотворяючи і надихаючи особистість, але й просто очищаючи людину від усього низинного, нівелюючи в ній все другорядне, застаріле, віджило своє. Правильне розуміння допомагає. Воно також допомагає зберігати в людині ті підвалини, які ведуть її до правильної поведінки. Правильну ж поведінку можна розуміти як поведінку, сприятливу для солідарності людей і збереження в них (у їхніх тілах і підсвідомій психіці) сталості їхнього внутрішнього середовища (гомеостазу), поведінку, що не руйнує їх фізично й психічно, а стверджує життя, життя як окремої особистості, так і оточення.

Через спрямованість на збереження свого внутрішнього середовища (гомеостазу), а також внутрішнього середовища оточення за допомогою певної підтримки солідарності між людьми, людина не має можливості створювати себе саму. Хоча якоюсь мірою вона цю можливість і має, коли в ній нівелюються всі застарілі істини й діяння. А це можливо в момент перетворення людини, після чого йде смуга одкровенень про знання Божественного. Це є передумова, результатом якої є тлумачення того чи іншого Святого Письма, а також тих чи інших ліричних творів, які багатозначні за своєю суттю й передають сакральне (священне) як особливі піднесені стани душі.

Справжнє перетворення людини є передумовою для тлумачення Святого Письма. Серед людей багато хто відчув справжнє перетворення свого Духа. Значить, є розходження в тлумаченні того самого Святого Письма. В історії є яскравий приклад розходження в тлумаченні

того самого Святого Письма. Так, іудаїзм по-своєму витлумачує Старий (Вічний) Завіт, а християнство – по-своєму, через вислови Ісуса Христа в Новому Завіті. Виникає запитання: хто правильно трактує Старий (Вічний) Завіт – іудеї чи християни? Напевно, той, хто знає істинного Бога у своєму одкровенні, що має екзистенціальне передрозуміння, тобто екстаз (екзистенція від слова екстаз). Але проблема в тому, що екстази бувають різні. Наслідок якого екстазу варто вважати істинним? Того екстазу, який життєвий, який залишає після себе піднесену істину? Який же екстаз життєвий, який залишає після себе піднесену істину? Такими запитаннями ми входимо в людську чисту індивідуальність, яка має фундамент лише в якійсь нескінченній свідомості, абсолютному й невираженому, абсолютному у своїй цінній неповторності для самої людини. Ця цінність неповторність виражена в інонауковому (позанауковому, або метанауковому) знанні, тотожному буттю. І якщо в цьому знанні фігурує «передіснування душі», то це лише для виявлення запитальності й шукання цієї душі, для образного зображення блукань цієї душі, що одержує Божественне як дарунок. Істинне вручається людині з нізвідки. Істинна думка дарується Божественним.

Шлях до Божественного лежить через страждання. Про це говорить все релігійно-естетичне буття. Через страждання вказуються межі людського буття. У релігійно-естетичному бутті й розкриваються межі того буття. Релігійно-естетичне буття як граничне показує в остаточному підсумку те, що не можна спеціально нівелювати, показує ті межі, які відокремлюють людину від Божественного. Спеціально тут нічого не виходить. Божественне приходить саме. Людина стає перед фактом процесу релігійно-естетичного пізнання при збагненні Божественного. За релігійно-естетичним пізнанням йде трагічність, трагічність сприйняття. Згадаємо той факт, що грецьку трагедію народило релігійне пізнання. Трагедія міститься в самому людському житті, у тому факті, що цьому людському життю не підвладний час. Отже, досвід і знання цього людського життя завжди містять розмови про його скінченність. Досвід і знання жадають

від людини того, щоб вона пам'ятала про смерть, про скінченність життя, розуміючи той факт, що час їй не підвладний. А значить, непідвладне їй і майбутнє, на яке є всі надії. Майбутнє вислизає. Але нічого не залишається, як робити зусилля в напрямку цього майбутнього. Для здійснення зусилля в напрямку майбутнього потрібні передбачення. Однак жодне передбачення не має в собі надійності. Ні в одних нами сконструйованих планах на майбутнє не можна бути впевненим. Адже майбутнє нам не підвладне. Це говорить нам дійсність, яку не скасувати.

З огляду на те, що майбутнє й час взагалі нам непідвладні, ми усвідомлюємо свою скінченність, пам'ятаємо про смерть, розуміємо хиткість того, що планує нам наш розум. Більш того, наш розум може напланувати нам помилкових шляхів через те, що не всі змінні під час планування враховувалися. Однак нічого не повторюється. І коли ми будемо реалізовувати свої помилкові плани, то може виникнути така ситуація, що вже не можна буде нічого переінакшити. І майбутнє закриється для наших очікувань і подальших планувань. Щоб майбутнє не закрилося перед людиною, вона повинна мислити діалектично, питаннями схоплюючи протилежності, з огляду на момент того, що може бути й інакше (інакше, тому що щось не враховане), маючи завжди знання, а не упередженості. З упередженостями людина не мислить про можливості. Можливості зупиняються, коли є упереджені думки. І тоді немає прогресу. Ні руху вперед. Ні заглядання в майбутнє. Заглядання в майбутнє регулюється багатьма чинниками. Воно може й обмежуватися, і підсилюватися більш далекими передбаченнями. Один з регуляторів заглядання в майбутнє є свобода слова.

Свободу слова можна поставити під контроль, установивши ті чи інші закони. Можна ухвалити закон, за яким особи, які заперечують холокост, притягуються до відповідальності. Але тоді немає повної свободи слова. За ваші переконання стосовно холокосту за законом вас можуть, наприклад, посадити у в'язницю. Щодо цього показовий один президент, який увів закон про притяг-

нення до відповідальності тих осіб, які заперечують холокост. А от стосовно голодомору, що був в Україні, і стосовно закону про відповідальність за його заперечення він говорив, що в такому випадку не буде свободи слова. Тобто стосовно одних жертв повинна бути свобода слова, а стосовно інших – ні.

Свобода слова повинна бути. Вона відкриває можливість для творчості. Але, незалежно ні від чого, людина повинна пам'ятати про жертви, до яких вона сама причетна. Людина повинна пам'ятати, яким вона буває звіром, що губить безневинні душі. Вона повинна пам'ятати всіх жертв: і холокосту, і голодомору; пам'ятати мільйони безневинних китайців, яких знищив Мао Цзедун, жертв сталінських репресій. І тоді можна залишатися людиною. Це буде серйозна підготовка для серйозних прозрінь. Прозріння до людини не приходять без підготовки. Але прозріння, що настали, не дають остаточних рішень проблем, а часто ще й вводять в оману. І тут справа не в прозріннях, які можуть задовольнити суб'єктивний світ особистості. Тут справа в тому, що проблеми, які постають перед людиною, а точніше, перед людством, через їх об'єктивність не можуть бути остаточно вирішені цією людиною, що додумала все своїм розумом разом з її прозріннями. Розум не дає остаточного вирішення проблем. Ознаки закінченості тут немає. Немає закінченості, тому що є тільки розуміння, розуміння людиною лише себе. Але немає іншого, немає взаєморозуміння. Рух до закінченості лежить у площині взаєморозуміння. Взаєморозуміння веде до взаємної домовленості. Через взаємну домовленість досягається взаєморозуміння на конкретному практичному рівні, з приводу конкретної справи.

Без взаєморозуміння й взаємодомовленості в середовищі мовного спілкування в людей не може бути необхідної солідарності для оволодіння ситуацією за натиску на них зовнішнього середовища. У зв'язку з цим про язик (язик як орган тіла) і про слова можна говорити як про інструментальні значущі знаки, говорити як про знаряддя, якими людина переробляє іншу людину, або, в крайньому разі, впливає на іншу людину. Словесне мов-

лення – це знаряддя, або інструменти тіла для перероблення оточуючих людей, так само, як людські руки є знаряддям, або інструментом тіла для перероблення навколишніх предметів.

Словами людина-керівник, людина-організатор користується як знаряддями, так само як руками користується людина-ремісник, людина-інженер. Руки в людини-ремісника – знаряддя. Тобто в одному випадку – слово, а в іншому – справа. Хоча слово теж справа. Мова у людини, її комунікації вимагають єдності слова й справи. Тільки в такому випадку мова і язик людини будуть виконувати інструментальну функцію, впливати безпосередньо, практично переробляючи співрозмовника. Мова інструментальна, як і рука людини. Мова багато в чому проявляється в несвідомому полі людини. Тому вона здебільшого несе в собі й передає враження не тільки свідомого життя людини, але й неусвідомленого, що включає в себе стани трансу, екстазу. Тому стародавні люди ще вважали, що «слід» від станів трансу й екстазу є суще. А суще, за Платоном, пізнається з нього самого, не вдаючись до слів. Щодо цього доречно згадати китайський даосизм, де суще – це Дао. А Дао, яке може бути виражене словами, не є постійне Дао (Дао дз цзін).

«Слід», що залишається після переживання трансу й екстазу певного виду, тобто стану Божественного в трансі, є задалегідь відоме людині пережите буття, про яке потім ведуться ліричні розмови спекулятивного характеру. Ліричне начало в розмовах висвічується метафоричністю самої мови й установкою на подібне. Це робить інструментальність знаків і мови лише окремим випадком. Але це переводить тверду і жорстку інструментальність і однозначність мови щодо впливу й перероблення людей (одних – іншими) у соціумі на м'яку якість згоди. Мова стає домовленістю про засоби взаєморозуміння. Кінцевий етап, необхідний для руху соціуму до прогресу, – це згода, яка робить із людей спільність, згода в тому, що є добро, що є добре у житті й що правильне. Погодженість у тому, що вважати хорошим і правильним для життя й для збереження сталості внут-

рішнього середовища організму кожного й у цілому всіх, закріплюється законом, який необхідно виконувати, тому що він для всіх. Вищеописаний процес містить адогматичну свободу творчих актів, що в остаточному підсумку закінчується конкретикою закону. Закон уже має наліт загального. А до цього був метафоричний рух у пошуках подібного для привертання уваги більшості людей, щоб вони погодилися із загальністю знайденого закону. Пошук подібного як риторика, як художній прийом метафори, щоб привернути увагу людей на свій бік, закінчується з прийняттям закону як загального для всіх.

Прийняття закону для всіх потребує логічного ідеалу, де одне поняття підпорядковується іншому в нескінченному ланцюзі понять і як у цілому усталена наукова структура панує над живою метафоричністю мови повсякденного життя людей, панує своєю взаємоупорядкованістю спільностей, взаємоупорядковуючи самі речі через дії людей. Однак метафоричність повсякденної мови не вгасає. Зберігаються риторичні фігури мови, як інструменти впливу людей один на одного з перероблення їхніх світоглядних установок.

Інструментальність мови спостерігається не тільки в її метафоричності, у творчій подібності, але й у науковості, тобто в перетворенні відношень слова й знака, де поселяється однозначність позначення, але зникає живе життя самої мови з її метафоричністю й свободами. Живе життя самої мови з її метафоричністю й свободами містить у собі враження людини, тобто «слід» про змінені стани свідомості, про трансї, серед яких є і стан Божественного. Стан Божественного не потребує часової послідовності, як цього вимагає логічна завершеність розумових проходжень у часовій черговості для доведення загального іншому, всім людям, для науково-технічної стандартизації, правда, стандартизації, яка позбавляє стихію мови багатства, широти варіацій. Але мова варіативна, дає людині можливості для висловлення одного й того самого на всі способи неповторним артикулюванням. Варіативність мови поселяє в людині додаткові можливості, одухотворяючи і надихаючи її, розкриваючи суще, глибини людського духу, у яких

спочиває «слід» від пережитого стану Божественного. Тобто людина пізнає як світ, так і глибинні, неповторні, особливі стани своєї душі.

Світ колись буде існувати без людей. Зі зникненням людей зникнуть особливі стани людської душі. Ці стани теж включені в перспективні відтінки сприйняття людиною речей. Правда, через ці стани йде вибракування помилкових станів і перспектив. Однак усе в людині спрямоване на перспективу, на майбутнє. Інакше все втрачає сенс. На майбутнє спрямовані як наука, що є продуктом рефлексивного мислення, так і мова, що не є продуктом рефлексивного мислення.

Майбутнє – це коли є перспектива. Коли давньогрецький філософ мислить буття суцього, то він саме це буття розуміє як якесь суще, як щось присутнє, як якесь присутнє в сьогодні, тут, поруч, котре неприховане. А от нескінченність цієї присутності є та перспектива, яка має можливості. У стані присутності людина осягає себе як у перспективі. У перспективі своєї можливості, тобто своєї Божественності. Стан Божественності – це стан присутності. Цей стан у людини тимчасовий, але залишається «слід». Про нескінченність присутності як про перспективу можна говорити, коли цей стан переживається людиною глибоко й залишає після себе «слід». Тільки тоді в людини відкривається перспектива.

Присутність як стан описана у біографічних свідченнях багатьох релігійних містиків (В. Джемс). В остаточному підсумку, тут мова йде про Бога, або стан Божественного. У такому стані, стані присутності, або стані Божественного як різновиді натхнення або осяяння, відбувається творчий процес. Тут мова йде про творчість у трансподібному стані (Б.М. Теплов). Трансподібний стан і трансцендентальні зв'язки подібні тим, що тут фігурує зв'язок з реальним станом трансу в людини. Тобто повинні бути присутні особливості процесу творчості людини в трансівному стані. Ці особливості розкриваються як психологами, так і філософами. Так, у метафізиці описуються певні трансцендентальні зв'язки. Ці зв'язки є зв'язками між буттям й істиною. Тут можна констатувати не діяльність суб'єкта, а момент самого

буття. Тоді думки не належать людині, а «вручаються» їй, з'являючись, подібно натхненню, звідкись ззовні (К. Ясперс). Тобто мова йде про деперсоналізацію.

І тоді людиною володіє несвідомий імпульс настільки, що йому не можна протистояти (В.И. Петрушин). У ці моменти філософ фіксує якусь присутність (М. Хайдеггер). Є присутність (М. Бланшо). Присутність є, коли наявна певна просвітленість людської душі, перегляд колишнього. На просвітління спрямована вся негативна діалектика. За допомогою негативної діалектики в співрозмовника викликають збентеженість. Через збентеженість в людини виникає просвітленість, людина відкривається справжньому діянню. А перед цим руйнуються всі зайві справи, людина очищається від зайвих спонукань, очищає свій погляд від помилкових інтересів, що нагромаджуються через те, що розпадаються незначущі, неспроможні упереджені думки й відкривається істинне.

Істинне відкривається при відторгненні догматичного під час розгляду протилежностей, коли думка перевертається й переходить у свою протилежність. У такому випадку догмат перевертається й стає своєю протилежністю, перетворюється в спекулятивне. Спекулятивне є протилежністю догмату. Тут не потрібні факти, поняття, смисли. Спекулятивне мислення – це не мислення в поняттях, а мислення в уявленнях, які увесь час переходять у протилежні уявлення, чим постійно руйнують самі уявлення, очищаючи психіку від догм, від упереджень. Упередження для людини найчастіше бувають дуже шкідливі – вони затримують її рух уперед.

Як філософське, так і поетичне мислення спекулятивне, тому що виражає власне ставлення до буття. Поет звільняється від повсякденного, звичного, по-справжньому істинного для неспекулятивного мислення, і бачить все навколо, як вперше, демонструючи просвітленість. Спекулятивність поета, як і філософа, особливо проявляється в тому, що поет не приймає як дане ні закони природи, ні догмати соціального життя. Поет не виходить ні з чого позитивного, як дзен-буддист. У творчості поета руйнуються застарілі ідеали, і лише похва-

влюється, одухотворяється, надихається й окриляється дух. Поет, як, втім, і філософ, не називає конкретне суще, але розгортає відчуття стану Божественного, все-таки констатуючи й соціальні реалії. Тут немає сутнісного стану дійсності, який відповідає законам природи.

Хоча філософію в цілому не можна назвати спекулятивною, тому що у філософії є тенденції гуманітарної науки, тенденції, що інтегрують наукові знання у світогляд, орієнтований на наукову картину світу. Тобто лише певний напрямок філософії можна назвати спекулятивним, напрямок, який разом з поезією орієнтується на ефекти містицизму. Кінцевий результат цього – це демонстрація каскаду суб'єктивних переживань у разі руйнування в людині зайвих спонукань.

Роблячи речі прекрасними, людина фіксує в цих речах той рівноважний стан духу, який вона мала, коли їх створювала. Рівновагу, гармонію, умиротворення, окриленість людина відбиває у прекрасних речах. Тому ці речі прекрасні з очевидністю. У такому разі вони не заради чогось іншого, не заради якої-небудь утилітарної мети, а самі по собі як значні, переконливо помітні. Вони чудові самі по собі. Ці речі постають перед людиною, виявляючи таку якість, як єдине, безмірне, виявляючи, що творила їх душа в стані єдності, безмірності.

Прекрасне й піднесене нас перетворюють. Мета – перетворення новим станом речей, станом, що відкриває перспективу й можливості, тим самим окриляючи нас. До того ми жили ошадливо й з упередженістю. Яке ж космічне сяйво комети або зірки, що падають, повинне опромінити нас і нашу душу, щоб розрахунки й упередженості спали з неї? Часто розрахунки й упередженості не спадають, а вселяється страх і навіть жах від масштабів зовнішніх пригод, коли ми розуміємо, що не можемо опанувати подібну ситуацію. Але прекрасне й піднесене, що можна замінити одним словом – Божественне, саме там, де розрахунки й упередженості спадають.

Божественне як прекрасне, піднесене, трагічне розширює розрахунок людини, перевершуючи цей розрахунок, перевершуючи своєю мірою, пропорційністю, домірністю. В античності – це космос, що перевищує

своєю упорядкованістю, домірністю, симетрією. Тут на перший план виходить онтологічний аспект, коли між природою й мистецтвом не намічається утворення будь-яких протилежностей, а природа як Божественне має цілісний образ, що містить порядок. Надалі в історії прекрасна вже не природа, що перевершує всяке мистецтво своєю Божественною красою, а механічна корисна конструкція, у яку втілилася митецька думка людської істоти, прекрасна конструкція, тому що створена за образом духу людського. І ще надалі в історії з розвитком естетичної думки механічна корисність відстороняється, і на передній план виходить незацікавлена насолода.

Корисність декартового часу змінюється незацікавленістю кантівського періоду. І тут онтологія міри й Божественний порядок буття відходять на задній план. На передньому ж плані – деякі деталі про Божественно прекрасне, деталі, які заклала ще античність. Це відкритість, сила, що повертає до себе тим, якою вона є. Сама Божественна краса являє собою і ясність, і демонстрований блиск, який може побачити кожен, який виявляється, висвічується кожному, тобто є для всіх навколо очевидним і привабливим. І ця Божественна краса розміщується в речах. Її буттєве прекрасне і є «присутність». У цій «присутності» відблиск неземного, сама видимість. Сяйво прекрасного й тут. І одночасно, за Платоном, воно закрите для нас. Але воно і єдине. Ідея і явище тут злиті. Божественна краса у своїй єдності зрима, висвічує себе із себе самої ж, відділяючись тим самим від усього іншого. Це відділення приступає насамперед мірою, коли нічого не додаси й не зменшиш, коли немає ні надлишку, ні нестачі, – як це казав Аристотель. Ця міра античної Божественної краси як тонкість на тлі бруталності проходить через століття й у нашій сучасності виявляється як крихкість звукових гармоній, крихкість у змішанні фарб.

Божественно прекрасне побутує світлом, висвітлюючи, знаходячи, притягаючи до себе людські потяги своїм гармонійним цілим, виявляючи своєю мірою крихкість, а значить, певною мірою ненадійність. На цю ненадійність і поширюється світлоспрямованість.

Світлоспрямованістю ж і проявляється суще Божественної краси. Проявляється світло, блиск. Світло й блиск перетворюють видимі речі у форми. Це світло Духа, але не світло зірок, не світло сонця або палаючого нічного багаття. Світло Духа очевидне, воно спалахує, сяє. Воно і є Божественно прекрасне в момент просвітління. Містичне просвітління, очевидність цього, розсовує можливе, вражаючи людину. Сяйво очевидного вражає новизною все нового й нового світла, розширюючи все те, що нами вже прийнято в розрахунок. Але прекрасне припускає те, що людське існування скінченне. Прекрасне припускає принципівість скінченності людського існування. Це рух скінченної екзистенції. Воно суть і аристотелівського Бога, і гегелівського Духа. І суть у тому, що Божественне як прекрасне і піднесене припускає скінченність людського існування. Скінченність є основою трагічності, у якій і краса, й піднесеність як Божественне.

Божественне як піднесено-прекрасне переживається у звичайному стані людини як «слід», а в незвичайному, зміненому стані свідомості – як відчуття неможливості смерті або Безсмертя (Божественне – це Безсмертя) як компенсація за неволодіння часом. Ці реалії, перетворені в ідею, без усяких сумнівів розривають єдність самої ідеї з явищем, розривають єдність реаліями життя. У Божественно піднесено-прекрасному абсолютний розрив між ідеєю і явищем. Це Божественно прекрасне нереальне для іншої людини, але реалії у власних переживаннях людини, реалії, які очевидні без усяких сумнівів для цієї людини. Й ідея, яка міститься в цій реалії, поза усякими сумнівами. Вона стійка, постійна, не зникає в потоці мінливих явищ і являє собою те, що є, було й буде. Хоча ця ідея в обрамленні переживань містить певну двозначність. Двозначність міститься і у звуках музиканта, і у висловах поета, і у промовах оракулів і релігійних адептів. Коли ці двозначності розуміють дослівно в певному контексті, то не приймають інших контекстів, не приймають інші розуміння й в остаточному підсумку породжують образ ворога (супротивника), що розуміє все в переносному значенні. Двозначність перетворюється в

певну ідею, після чого починається з'ясування, хто в які іпостасі богів вірить, починаються з'ясування того, чи дійсно вірили в певне розуміння текстів Святого Письма ті чи інші авторитетні особистості.

Естетичне буття – це уявлення людиною себе як ідеального. Тому нічого особливого до нього ззовні не додається. Просто це ідеальне соціально-значуще, значуще й для інших людей, що переживають подібне. Бо в цьому соціально-значущому, соціально-значущій атмосфері у людини з'являються можливості.

Інші люди подібні переживання (ідеальні, піднесені) мають, а значить, певне естетичне буття (існуюче переживання) відіграє соціальну роль солідаризуючого характеру. Але якщо інші нічого такого не переживають, значить, немає соціального, соціально-значущого. Отже, ми маємо або унікально-неповторне, або патологічне.

В естетичному, а точніше, у релігійно-естетичному, або в Божественно піднесеному, немає істини. Тут нічого не пізнається. І це через те, що нічого не додається в змісті. Зміст тут лише подання людиною себе. Інше питання, чи має це подібне подання повторюваність в інших, чи має соціальну значущість, чи може солідаризувати різних людей. Соціальна значущість тут може просто бути або не бути. Просто тут наводиться порядок серед уже відомого, і сюди не додається ніякого нового змісту. Ми не можемо розгадати душевне життя людини, яка з нами заговорила. Але ми не повертаємося до самих себе, тому що ці заговорювання стороннього полонять нас і тим самим змушують їх визнати. У тому їхня Божественність (чарівність і піднесеність). Заговорювання втягує нас у здійснення істини. Істина тут як істинність, яку не залишає двозначність через присутності ігрового моменту.

Гра містить у собі двозначність. У грі двозначність постає як нерозв'язна проблема з огляду на основу можливостей, що вислизає. Без можливостей Божественне руйнується взагалі. Виразна ж сила створює умови для того, щоб можливості були здійснені. Виразність у своїй силі переборює все й розширює реалізацію додаткових можливостей. Ці можливості відкриваються через існу-

вання невмотивованого. Якщо у творі мистецтва, драматичному або ліричному, усе суцільно мотивоване, то цей твір відразу втрачає свою принадність і правду. Правда завжди вимагає можливостей. Без можливостей – лише фальш і песимізм, що рухаються до депресії. Питання, що залишаються відкритими, є матеріалом для додаткових можливостей. Маючи ці відкриті питання, людина виконує розігрування, застосовуючи можливе.

Потім іде повне розігрування дії в стані натхнення, який дає багатозначність, що розіграє все нові й нові можливості. Усі ці тонкощі й особливості людина зрештою виражає разом зі значущими об'єктивностями, які сприйняті, які хвилюють. Вираження збуджує почуття, які передають власну дійсність Духа. У цій дійсності Духа жевріє й Божественне. В літературній грі можна побачити це Божественне. Це Божественне як змінений стан свідомості не може бути не пов'язане зі звичайним, не зміненим станом свідомості, де в людині присутнє саморозуміння. Але саморозумінню людини поставлена абсолютна межа. Смерть є абсолютною межею людському саморозумінню. Тому Божественне як змінений стан свідомості відриває й нівелює все зайве, щоб залишалося головне, щоб людина не знімала з рахунків скінченність і говорила собі: «Пам'ятай про смерть».

Людському буттю властиве руйнування буття. Руйнується буття неістинне, другорядне, незначуще. На це спрямований весь містицизм. Весь містицизм багатозначний. Багатозначність руйнує застарілий досвід у людини. Та й зміст самих символів містицизму спрямований на це. Так, центральним символом містицизму можна вважати смерть як знак для досвіду, що руйнує колишні структури свідомості (С.С. Аверинцев). Містицизм пронизує певною мірою й філософію, роблячи її багатозначною. Прикладом багатозначності можуть служити платонівські діалоги.

Усвідомлення скінченності вимагає дій, спрямованих на захист існуючого, для порятунку людини. Людина не володіє часом. Він їй непідвладний. Час володіє людиною. Але людина у своїх глибинних переживаннях здатна відчувати вічне, відчувати стан неможливості

смерті. Ці відчуття вона передає в релігії, у містиці, у мистецтві. Передається перевага часу над самим часом. Тут релігія, містика й мистецтво – одне. Іде передача Божественного, присутність цього Божественного, передається вища можливість цього Божественного. Непорозумінням є той момент історії, коли мистецтво із зародженням християнства перестало бути вищим видом істини, перестало бути Божественним одкровенням. Мабуть, це через нерозуміння самого християнства. Адже суть релігії – це виразити стан Божественного, Божественно-піднесеного, щоб це було хоч приблизно сприйняте іншими людьми. Те саме завдання й у мистецтва. Особливо тонко передає стан Божественного лірика. У ліриці дія не зображується. Вона не виникає, передаючи Божественне. Лірик зображує саму чисту дію мовлення, а крім неї суб'єктивні вираження внутрішнього життя, в розмаїтості якого ми знаходимо стан Божественного. Увесь суб'єктивний світ, який виражає лірик, спекулятивний, і є лише натяк на стан Божественного, який людина повинна досягнути на власному досвіді. Спекулятивна думка лірики здійснює самовиявлення Духа, що дає можливість просочитися й враженням про стан Божественного.

Ліричні й спекулятивно-діалектичні висловлення каскадом натяків спрямовують людину на те, щоб вона відчула стан Божественного, відчула у нерозривному злитті звучання й значення, де смішною здається будь-яка однозначність, у русі повторень, що вбивають прохідні шляхи, що затверджує себе у повторенні як фокусництві. Фокусництво повторення веде до зачарування подивом і до зачарування збагаченням, збагаченням виразним, прагнучи зображуване наблизити до реалій існування. При цьому зображення намагається стати існуванням. Але поет, музикант, релігійний адепт, містик зображують явища, тому що вони могли б проходити в ідеалі, а не тому що вони проходять у реаліях. Зображення й вираження явищ, оскільки вони могли б відбуватися, вміщають у себе додатково можливе для людини. Такі зображення й вираження явищ розширюють

масштаб можливого, тим самим одухотворяючи, окриляючи й надихаючи людину.

ВИСНОВКИ. Містичне і естетичне митця – є результатом певних суб'єктивних станів людини. Ці стани є специфікою наших органів відчуття, нашої психіки, нашої свідомості. Ці стани накладають певний відбиток на сприйняття нами різних властивостей зовнішніх об'єктів. Ці стани торкаються форми нашого сприйняття, а не їх змісту. Але форма може бути і змістовою. Це особливо ми бачимо в естетичному митця.

Стани людини як специфіка наших органів відчуття бувають різні. Одні з них більш больові, інші – менш. Вищі з них (Божественні) з'являються у нас, коли ми не послабляємо болю, витримуємо, несемо свій хрест; і засвідчуємо, спостерігаємо, споглядаємо, пильнуємо себе, про що говорить усіяке Святе Письмо (Авеста; Біблія; Дао де цзін; Дхаммапада; Коран; Рігведа; Тора).

Джерела: *Аверинцев С.С.* Мистика // Новая философская энциклопедия. – В 4 т. – Т.2. – М.: Мысль, 2010. – С. 579-580; *Авеста* // Авеста в русских переводах (1861-1996). – СПб.: Журнал «Нева» – РХГИ, 1997. – С. 312–313; *Барабанчиков В.А.* Восприятие и событие. – СПб., 2002. С. 86; *Барт Р.* Избранные работы. Семиотика. Поэтика. – М., 1989. – С. 384–417; *Бахтин М.М.* К методологии гуманитарных наук // Эстетика словесного творчества. – М., 1979. – С. 361–373; *Беньямин В.* Произведение искусства в эпоху его технической воспроизводимости. – М., 1996. – С. 3–30; *Бёкк Р.* От самоти к космическому сознанию // Что такое просветление? – М., 1996. – С. 37; *Библия.* – СПб., 1908. – С. 1–1313; *Бинкли Т.* Против эстетики // Американская философия искусства. – Екатеринбург, 1997. – С. 289–318; *Блانشо М.* Пространство литературы. – М., 2002. – С. 267; *Бреттон А.* Второй манифест сюрреализма // Антология французского сюрреализма. 20-е годы. – М., 1994. – С. 290–342; *Вейдле В.* Умирание искусства: Размышление о судьбе литературного и художественного творчества. – СПб., 1996. – С. 158; *Воррингер В.* Абстракция и одухотворение // Современная книга по эстетике. – М., 1957. – С. 459–475; *Вудвортс Р.* Этапы творческого мышления

// Хрестоматия по общей психологии. – М., 1981. – С. 255–257; *Выготский Л.С.* Психология искусства. М., 1968. С. 272; *Гадамер Х.-Г.* Истина и метод: Основы философской герменевтики. – М.: Прогресс, 1988. – С. 54–125; *Гаузенштейн В.* Искусство и общество. – М., 1923. – С. 8; *Гегель Г.В.Ф.* Эстетика. – В 4 т. – Т.1. – М., 1968. – С. 11; *Гелен А.* О систематике антропологии // Проблема человека в западной философии. – М., 1988. – С. 166–197; *Гинзбург Л.* О лирике. М., 1997. – С. 226; *Гомбрих Э.Х.* О задачах и границах иконологии // Советское искусствоведение. – М., 1989. – №25. – С. 275–305; *Гроф С., Хэлифакс Дж.* Человек перед лицом смерти. – М., 1996. – С. 237–238; *Дао дэ цзин* // Древнекитайская философия. – В 2 т. – Т.1. – М., 1972. – С. 115; *Делез Ж., Гваттари Ф.* Ризома // Корневище О.В. Книга неклассической эстетики. – М., 1998. – С. 250–258; *Деррида Ж.* Правда о живописи // Корневище О.В. Книга неклассической эстетики. – М., 1998. – С. 237–249; *Джемс В.* Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 60–314; *Дидье Жюлиа.* Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406–408; *Дики Дж.* Определяя искусство // Американская философия искусства. – Екатеринбург, 1997. – С. 243–252; *Дильтей В.* Собрание сочинений. – В 6 т. – Т.4. – М., 2001. – С. 269; *Дранов А.В., Соколова Е.В. Яусс* // Западное литературоведение XX века: Энциклопедия. – М., 2004. – С. 487; *Дхаммапада.* – М.: ООО «Издательский дом «София», 2005. – С. 29–35; *Дюфрен М.* Вклад эстетики в философию // Эстетика и теория искусства XX века. – М., 2007. – С. 152; *Забияко А.П.* Транс // Энциклопедия эпистемиологии и философии науки. – М., 2009. – С. 999; *Иванов В.В., Топоров В.Н.* Див // Мифы народов мира. Энциклопедия. – В 2т. – Т.1. – М., 1991. – С. 377; *Изард К.Э.* Психология эмоций. – СПб., 2000. – С. 153; *Ильин Е.П.* Эмоции и чувства. – СПб., 2001. – С. 14–136; *Ингарден Р.* Двумерность структуры литературного произведения // Исследования по эстетике. – М., 1962. – С. 21–39; *Каллер Д.* Теория литературы: краткое введение. – М., 2006. – С. 84–86; *Кандинский В.В.* О духовном в искусстве // Избранные труды по теории ис-

куства. – В 2 т. – Т.1. – М., 2001. – С. 112–138; *Кейпер Ф.Б.Я.* Труды по ведийской мифологии. – М., 1986. – С. 29; *Коран.* – М.: Издательско-полиграфическая фирма «АНС-Принт» Ассоциации «Новый стиль», 1990. – С. 187; *Кристева Ю.* Разрушение поэтики // Вестник Московского университета. Серия 9. Филология. – 1994. – №5. – С. 3-30; *Кришнамурти Д.* Записные книжки. – М.: Разум / Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; *Ламонт К.* Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; *Леви-Стросс К.* «Болеро» Мориса Равеля // Музыкальная академия. – 1992. – №1. – С. 167–174; *Лиотар Ж.-Ф.* Ответ на вопрос: что такое постмодерн? // Корневище О.Б. Книга неклассической эстетики. – М., 1998. – С. 259–270; *Лосев А.* Диалектика художественной формы // Лосев А. Форма. Стиль. Выражение. – М., 1995. – С. 78–99; *Лукач Д.* Своеобразие эстетического. – В 4т. – Т.3. – М., 1986. – С. 33; *Малевич К.С.* Издания Витебского периода (1919–1922) // Собрание сочинений. – В 5 т. – Т.1. – М., 1995. – С. 183–189; *Махов А.Е.* Эстетическое наслаждение // Западное литературоведение XX века: Энциклопедия. – М., 2004. – С. 484; *Мерло-Понти М.* Око и дух // Французская философия и эстетика XX века. – М., 1995. – С. 220–228; *Меррелл-Вольф Франклин.* Пути в иные измерения. – К., 1993. – С. 106; *Миколаев Б.Д. (Волхв Богумир).* Родная вера. Источник счастья. – Хмельницкий, 2007. – С. 95; *Мукаржовский Я.* Преднамеренное и непреднамеренное в искусстве // Исследования по эстетике и теории искусства. – М., 1994. – С. 198–244; *Мурашкин М.Г.* Записи 2000 года. – Днепропетровськ: СІЧ, 2006. – С. 127–132; *Налимов В.В.* Спонтанность сознания: Вероятностная теория смыслов и смысловая архитектура личности. – М., 1989. – С. 240; *Ньютон-Смит В.* Рациональность науки // Современная философия науки: знание, рациональность ценности в трудах мыслителей Запада. – М., 1996. – С. 279; *Отрега-и-Гассет Х.* Дегуманизация искусства // Отрега-и-Гассет Х. Эстетика. Философия культуры. – М., 1991. – С. 218–252; *Осборн А.* Махарши Рамана и путь самопознания. – К., М., 2004. – С. 13–167; *Пановски Э.* Иконография и иконология // Эстетика и теория искусства XX века. –

М., 2007. – С. 650–651; *Парандовский Я.* Алхимия слова. М., 1972. – С. 100–245; *Парсонс Г.* Человек в современном мире. – М., 1985. – С. 210–244; *Пахомов С.В.* Рамана Махариши // Религиоведение: Энциклопедический словарь. – М.: Академический проспект, 2006. – С. 846; *Петрушин В.И.* Психология и педагогика художественного творчества. – М., 2008. – С. 27; *Пустоваров В.А.* Путь судьбы. – Днепропетровськ: Пороги, 2005. – С. 28; *Рамана Махариши Шри.* Собрание произведений. – СПб., 1999. – С. 34–37; *Рассел П.* ТМ техника // Высшее сознание. – М., К., 1995. – С. 116; *Ревонсуо А.* Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 288–305; *Ригведа.* Мандалы I–IV. – М.: Наука, 1989. – С. 27–421; *Ригль А.* Позднеримская художественная промышленность // Эстетика и теория искусства XX века. – М., 2007. – С. 526; *Рибо Т.* Болезни личности. Опыт исследования творческого воображения. Психология чувств. – Мн., 2002. – С. 680; *Теплов Б.М.* Конспекты и комментарии к книге А.Анастаси «Дифференциальная психология» // Избранные труды. – В 2 т. – Т. 2. – М., 1985. – С. 268; *Тора.* – М., 576–2005. – С. 1–53; *Уилбер К.* Никаких границ. – М., 1998. – С. 148; *Українська народна обрядова поезія.* – К.: Школа, 2006. – С. 7; *Уотс А.* Дао – путь воды. – К., 1996. – С. 195–212; *Флоренский П.А.* Обратная перспектива // Философия русского религиозного искусства XVIII – XX веков: Антология. – М., 1993. – С. 247–264; *Фрейд З.* Художник и фантазирование // Художник и фантазирование. – М., 1995. – С. 129–134; *Фуко М.* Что такое автор? // Воля к истине. По ту сторону знания, власти и сексуальности. – М., 1996. – С. 10–38; *Хабермас Ю.* Философский дискурс о модерне. – М., 2003. – С. 110; *Хайдеггер М.* Разъяснения к поэзии Гёльдерлина. – СПб., 2003. – С. 115–127; *Хлебников В.* Наша основа // Творения. – М., 1986. – С. 624–632; *Шкловский В.Б.* Искусство как прием // Гамбургский отчет. Статьи-воспоминания-эссе (1914–1933). – М., 1990. – С. 58–72; *Эйхенбаум Б.М.* Теория «формального метода» // Литература. Теория. Критика. Полемика. – Л., 1929. – С. 116–148; *Элиаде М.* Мефистофель и андрогин. – СПб., 1998. – С. 362; *Юнг К.* Психологические типы. – СПб.: «Юве-

нта», М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; *Якобсон Р., Леви-Стросс К.* «Кошки» Шарля Бодлера // Структурализм: «за» и «против». – М., 1975. – С. 231–255; *Ясперс К.* Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 150–508; *Bergson H.* Ecrits et paroles I (RM Mosse – Bastide). – 1895. – P. 84 ff; *James W.* The varieties of religious experience. – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389; *Panofsky E.* Studies in iconology. N.Y., 1939. – P. 3–30; *Pousseur H.* Fragments theoretique sur la musique experimentale. – Bruxelles, 1970, – P. 246.]

...

...

[ПИСЬМО. 2017. КВІТЕНЬ]

...
[

ПРИЙНЯТО
рішенням Загальних зборів
учасників Релігійної організації
«Релігійна громада доязичницької народної віри
«Храм Споконвічного знання Бога»
Протокол №1
від 28 квітня 2017 р.

СТАТУТ

Релігійної організації «Релігійна громада доязичницької
народної віри «Храм Споконвічного знання Бога»

м. Дніпро
2017 р.

1. Загальні положення

1.1. Релігійна організація «Релігійна громада доязичницької народної віри «Храм Споконвічного знання Бога» (далі за текстом – Громада Храму) складається з віруючих, які в установленому законом порядку добровільно об'єдналися з метою спільного задоволення своїх релігійних потреб – сповідання і поширення народної віри.

1.2. Джерелом свого віровчення Громада Храму визнає Святе Письмо, основою якого є фольклорне письмо, а також піктографічне письмо Кам'яної Могили, що мають продовження у Ведах, Авесті, Трипітаці, Дао де цзін, Торі, Біблії, Корані (канонічних книгах індуїзму, зороастризму, буддизму, даосизму, іудаїзму, християнства, ісламу), в яких вірно записане Слово Боже. Святе Письмо є беззаперечним та остаточним авторитетом для Громади Храму, який не допускає, щоб хтось відводив її членів від Святого Письма, привчаючи до послуху будь-яким людським повчанням.

1.3. Члени Громади Храму спільно сповідують свою віру у домашніх храмах, що є складовими Громади Хра-

му, а також – єдиною громадою поклоняються Богу, духовно зростають, проповідують Святе Письмо та займаються місіонерською і благодійною діяльністю відповідно до заповідей Споконвічного знання Бога.

1.4. Громада Храму здійснює свою діяльність відповідно до цього Статуту, Конституції України, Цивільного Кодексу України, Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та інших нормативно-правових актів України, якщо вони не суперечать Святому Письму.

1.5. Діяльність Громади Храму ґрунтується на принципах добровільності, рівноправності, самоврядування і законності. Громада Храму створюється і здійснює свою діяльність відповідно до своєї власної ієрархічної структури, обирає, призначає та замінює свій персонал згідно цього Статуту.

1.6. Громада Храму є незалежною релігійною організацією, але з часом вона може добровільно вступати в союзи (асоціації) релігійних об'єднань, а також – виходити з них згідно рішення Загальних зборів членів Громади Храму та відповідно до статутних положень релігійних об'єднань.

1.7. Громада Храму визначається юридичною особою з дня її державної реєстрації. Громада Храму користується усіма правами юридичної особи, має самостійний баланс, власний розрахунковий та інші рахунки в установах банку, печатку зі своєю назвою і символікою, штамп, бланк та інші необхідні реквізити зі своїм найменуванням.

Емблемою Громади Храму є символ Никшарум, який являє собою восьмикутну зірку зеленого кольору на білому фоні. В середині та на першому (верхньому) кінці цієї зірки – пусте місце. На другому кінці (за ходом годинної стрілки) відображено символ індуїзму – «ОМ» (зеленого кольору). На третьому кінці зірки – чаша з вогнем зороастризму (чаша сталюого, а вогонь жовто-червоного кольорів). На четвертому кінці – «колесо дхарми» буддизму (коричневого кольору). На п'ятому кінці зірки – «Інь-Ян» даосизму (чорно-білого кольору). На шостому кінці – шестиконечна зірка іудаїзму (синього

кольору). На сьомому кінці зірки – хрест християнства (коричневого кольору). На восьмому кінці – півмісяць із зіркою ісламу (червоного кольору).

1.8. Громада Храму є неприбутковою організацією – усі її доходи використовуються виключно на її утримання, для реалізації мети (цілей, завдань) та напрямів діяльності, визначених її установчими документами. Громада Храму володіє, користується і розпоряджається майном, яке є її власністю.

1.9. Громада Храму може від свого імені набувати майнові та особисті немайнові права, нести обов'язки, бути позивачем і відповідачем в суді, в тому числі арбітражному і третейському. Громада Храму відповідає за своїми зобов'язаннями всім належним їй майном.

1.10. Для виконання своїх статутних завдань Громада Храму може співпрацювати з іншими релігійними організаціями, державними установами, підприємствами, громадськими організаціями та окремими громадянами України, а також – з релігійними, громадськими організаціями та громадянами іноземних країн.

1.11. Громада Храму не бере участі у діяльності політичних партій і не надає їм фінансової підтримки. Члени Громади Храму мають право на участь у політичному житті на рівні з іншими громадянами України. Діяльність Громади Храму є гласною, а інформація про її установчі та програмні документи – загальнодоступною.

1.12. Повна назва Релігійної організації: «Релігійна громада доязычницької народної віри «Храм Споконвічного знання Бога». Скорочена назва: «Храм».

Повна назва Храму англійською мовою: «TEMPLE ANCESTRAL KNOWLEDGE OF GOD». Скорочена назва англійською мовою: «TEMPLE».

2. Мета, предмет діяльності та завдання Громади Храму

2.1. Мета Громади Храму: сповідання і поширення Споконвічного знання Бога.

2.2. Предмет діяльності Громади Храму: реалізація права на свободу віросповідання, задоволення релігійних потреб прихильних до Громади Храму громадян.

2.3. Завдання Громади Храму:

2.3.1. Навчати людей слухатись Споконвічного знання Бога в усьому, що Це знання говорить.

2.3.2. Допомогати людям спільно сповідувати свою віру у домашніх храмах.

2.3.3. Заохочувати людей до особистого поклоніння Богу.

2.3.4. Робити все для того, щоб люди духовно зростали.

2.3.5. Проповідувати серед людей Святе Письмо.

2.3.6. Займатися серед людей місіонерською діяльністю.

2.3.7. Займатися заради людей благодійною діяльністю.

2.3.8. Робити все відповідно до заповідей Споконвічного знання Бога.

2.3.9. Розвивати та зміцнювати єдність членів Громади Храму.

2.3.10. Навчати людей істинам Святого Письма та практичного застосування Слова Божого у щоденному житті.

2.3.11. Залучати людей до активної участі в практичних справах Громади Храму через реалізацію своїх талантів, здібностей та духовних дарів.

3. Діяльність Громади Храму, її права та обов'язки

Для досягнення статутних завдань Громада Храму має право на здійснення наступної діяльності:

3.1. Громада Храму спрямовує свою діяльність на людей різних вікових груп та соціальних категорій, які проживають на території України. Форми, способи та періодичність проведення богослужінь та інших релігійних заходів Громада Храму визначає самостійно.

3.2. Богослужіння, релігійні обряди, церемонії, процесії, священнодії та інші заходи Громади Храму безперешкодно проводяться в храмових будівлях і на прилеглих територіях, у квартирах і будинках громадян, а також у приміщеннях, наданих на договірних засадах державними чи громадськими організаціями, або громадянами, також – просто неба, на майданах, стадіонах та в інших громадських місцях, на кладовищах, у місцях

окремих поховань, у крематоріях, на території населеного пункту реєстрації Громади Храму. За потреби Громада Храму погоджує проведення вищезгаданих заходів із відповідними органами місцевого самоврядування.

3.3. Богослужіння, релігійні обряди та священнодії Громади Храму також проводяться у лікарнях, госпіталях, будинках для інвалідів, місцях попереднього ув'язнення і в'язницях та в інших установах на прохання членів Громади Храму та інших громадян, які там перебувають, та за згодою або офіційним погодженням з адміністрацією цих закладів.

3.4. Громада Храму проводить богослужіння, духовно-просвітницькі заходи, концерти та програми, фестивалі, табори, таборування, соціальні проекти та інші масові заходи, а також – внутрішньохрамову роботу через організацію груп навчання Святого Письма та груп спільності різних релігій (індуїзму, зороастризму, буддизму, даосизму, іудаїзму, християнства, ісламу), шкіл та курсів різних релігій (індуїзму, зороастризму, буддизму, даосизму, іудаїзму, християнства, ісламу), семінарів, тренінгів, презентацій та конференцій.

3.5. Громада Храму звершує священнодії та інші дійства у відповідності з віровченням.

3.6. Громада Храму забезпечує дозвілля з духовним змістом дітей, молоді та дорослих, створюючи гуртки та студії творчості, клуби та центри, табори відпочинку, спортивні секції, конкурси, змагання, бібліотеки, читальні зали тощо.

3.7. Громада Храму створює об'єкти та установи духовного, соціального та оздоровчого призначення, реабілітації та ресоціалізації для залежних людей і людей з обмеженими фізичними можливостями, а також служби догляду та допомоги людям похилого віку, бездомним, безпритульним, сиротам, вдовам, важкохворим, малозабезпеченим, потерпілим від стихійного лиха та від різних форм насилля тощо.

3.8. Для формування здорового способу життя та виховання духовно-моральних цінностей Громада Храму проводить просвітницьку роботу у співпраці з державними установами, органами державного самоврядування,

благодійними та громадськими організаціями, навчальними закладами, закладами охорони здоров'я тощо.

3.9. Громада Храму, у встановленому законом порядку, отримує та розподіляє гуманітарну допомогу, здійснює закупівлю продуктів харчування, предметів першої необхідності, медикаментів, медичних засобів та обладнання для подальшого безкоштовного розповсюдження серед малозабезпечених та незахищених категорій населення, а також надання лікарням, навчальним закладам, геріатричним будинкам тощо.

3.10. Громада Храму створює і направляє групи милосердя (або окремих членів Громади Храму) для благодійної праці в лікарнях, санаторіях, пансіонатах, дитячих будинках, притулках, інтернатах та інших закладах, а також для допомоги самотнім, престарілим, хворим, неповносправним, малозабезпеченим і багатодітним сім'ям, сиротам, вдовам тощо.

3.11. Громада Храму організовує підрозділи та відділи, які є структурними одиницями Громади Храму і не мають власних статутів і прав юридичної особи.

3.12. Громада Храму, у встановленому законом порядку, має право засновувати благодійні заклади (притулки, інтернати, лікарні, їдальні, медичні асоціації, реабілітаційні центри, будинки милосердя тощо) та організації (громадські та благодійні) з правом юридичної особи.

3.13. Громада Храму, у встановленому законом порядку, може заснувати виробничі, будівельні, видавничі, поліграфічні й інші підприємства та навчальні заклади з правом юридичної особи, в тому числі спільні з подібними за віросповіданням громадськими національними або закордонними релігійними організаціями.

3.14. Громада Храму має право встановлювати та підтримувати міжнародні зв'язки та прямі особисті контакти з окремими фізичними та юридичними особами, включаючи виїзди за кордон для участі в зборах та релігійних заходах (конгресах, конференціях, фестивалях тощо), направляти громадян за кордон для навчання в духовних навчальних закладах та місіонерській діяльності, а також запрошувати іноземних священнослужителів, релігійних діячів та проповідників, викладачів і наставників

для ведення духовної діяльності, виконання релігійних обрядів та викладання, у встановленому чинним законодавством порядку.

3.15. Для популяризації серед населення відомостей про свою діяльність Громада Храму, у встановленому законом порядку, може засновувати студії дизайну та поліграфії, відео- та звукозапису, а також власні засоби масової інформації (друковані видання, радіо, телебачення, Інтернет-ресурси та інші), а також користуватися послугами існуючих ЗМІ, розповсюджувати продукцію релігійного змісту на різноманітних носіях: друкованих, електронних, цифрових, зовнішніх тощо. Громада Храму виготовляє, експортує, імпортує і розповсюджує предмети релігійного призначення, релігійну літературу тощо.

3.16. Громада Храму має право представляти і захищати свої права, законні інтереси своїх членів, а також інших громадян в органах державної влади, органах місцевого самоврядування та громадських об'єднаннях.

3.17. Громада Храму зобов'язана: дотримуватися законодавства України, загальноєвропейських принципів і норм міжнародного права, що стосуються сфери її діяльності, а також норм, передбачених цим Статутом; надавати на запит органу, що приймає рішення про державну реєстрацію, рішення керівних органів та посадових осіб Громади Храму, а також річні та квартальні звіти про свою діяльність в обсязі відомостей, що подаються до податкових органів та допускати його представників на заходи, що проводяться Громадою Храму.

4. Членство в Громаді Храму, служителі Громади Храму

4.1. Членами Громади Храму можуть бути повнолітні люди, незалежно від національної чи расової приналежності, які увірували в Святе Письмо як особисте спасіння.

4.2. Ритуал Громади у Храмі здійснюється за Святим Письмом. Кандидати до вступу в «Братерство Всіх» проходять підготовчі навчання і співбесіду зі служителями та допускаються до вступу членським Зібранням

Громади Храму на основі рішення Ради служителів Громади Храму.

4.3. Кожен член Громади Храму джерелом свого віровчення визнає Святе Письмо, а також Веди, Авесту, Трипітаку, Дао де цзін, Тору, Біблію, Коран, в яких вірно записане Слово Боже, записане Споконвічне знання Бога, та дотримується цього Статуту.

4.4. Членство у Громаді Храму є добровільним. Кожен член Громади Храму повинен брати активну участь у житті й діяльності Громади Храму: вивчати Слово Боже, зберігати єдність, розповідати іншим про Споконвічне знання Бога, служити Богу своїми духовними дарами та здібностями, жити побожним життям, поклоняючись Богу, а також належати до громади одного з домашніх храмів, яка є складовою загальної Громади Храму.

4.5. Кожен член Громади Храму є служителем, тому його служіння є однаково важливим та цінним як для Громади Храму, так і для Бога. Тому член Громади Храму може бути обраний до керівного служіння в Храмі відповідно до духовних дарів, Божого поклику та вимог Споконвічного знання Бога до служителів.

4.6. Член Громади Храму має право: брати участь у богослужіннях, релігійних обрядах, церемоніях, процесіях, священнодіях та інших заходах Громади Храму; брати участь у роботі членських Зібрань Громади Храму з правом голосу; звершувати служіння в Храмі; обиратися до керівних органів Громади Храму з подання Ради служителів Громади Храму; користуватися майном Громади Храму в порядку, визначеному Храмовою радою; користуватися іншими правами, передбаченими Статутом Громади Храму та рішеннями керівних органів Громади Храму.

4.7. Якщо член Громади Храму у своєму житті не керується вченням Святого Письма, а також вченнями Вед, Авести, Трипітаки, Дао де цзін, Тори, Біблії, Корану та не згідний зі статутними положеннями Громади Храму, до нього можуть бути застосовані храмові дисциплінарні заходи, а саме: взяття на храмове зауваження, або вилучення з Громади Храму за рішенням Ради слу-

жителів Громади Храму з подальшим поданням цього рішення для членського Зібрання Громади Храму. Метою дисциплінарних заходів до членів Громади Храму є виправлення неправильної поведінки та повернення до світогляду Споконвічного знання Бога з метою відновлення у храмовій спільноті, яке відбувається за рішенням Ради служителів Громади Храму з подальшим поданням для членського Зібрання Громади Храму.

4.8. Кандидатури служителів Громади Храму затверджуються керівними органами Громади Храму відповідно до Статуту. Керівні служіння у Храмі здійснюють люди, які відповідають критеріям служителів Споконвічного знання Бога, самовіддано виконують свою працю, мають необхідний досвід та зарекомендували себе здібними у служінні.

4.9. До керівних органів Громади Храму належать: Головуюча Рада Громади Храму, Храмова рада та Рада служителів Громади Храму, у які входять лише члени Громади Храму: благовісники, керівники відділів служінь, служителі домашніх храмів, а також, за необхідністю, інші досвідчені служителі.

4.10. Згідно вчення Споконвічного знання Бога, Громада Храму, піклуючись про потреби своїх служителів, може надавати їм фінансово-матеріальну допомогу відповідно до їхніх потреб.

4.11. Вищим колегіальним органом Громади Храму є членське Зібрання Громади Храму (далі за текстом – Зібрання). Зібрання вважається легітимним, коли на ньому присутні не менше 2/3 членів Громади Храму. Усі рішення приймаються на основі принципів єдності за вченням Споконвічного знання Бога (є правомочними, якщо за них проголосувала більша частина присутніх).

4.11.1. До виключної компетенції Зібрання входять:
– прийняття у члени Громади Храму та виключення з членів Громади Храму за поданням Ради служителів Храму;

– обрання (переобрання) служителів Храму: благовісників; затвердження членів Храмової ради і Ради служителів Громади Храму з подання Благовісницької ради Громади Храму;

- вибори та перевибори членів ревізійної комісії Громади Храму;

- затвердження стратегічних рішень та періодичних звітів служителів Громади Храму;

Благовісницької ради Громади Храму, Ради служителів Громади Храму, Храмової ради, зборів членів домашніх храмів, ревізійної комісії Громади Храму;

- внесення змін і доповнень до цього Статуту;

- прийняття рішень про утворення громадських організацій, благодійних закладів, заснування підприємств;

- припинення діяльності Громади Храму (злиття, приєднання, поділ та перетворення);

- вирішення майнових питань;

- обрання старшого благовісника Громади Храму та затвердження питань рукопокладення служителів Храму;

- розгляд важливих господарсько-фінансових та внутрішньохрамових питань Громади Храму;

- прийняття рішення про придбання та відчуження храмового нерухомого майна, земельних ділянок та інших матеріальних цінностей, якщо ці питання не входять до компетенції Храмової ради, майнових та особистих немайнових прав і обов'язків Громади Храму;

- доручення окремих питань керівним органам Громади Храму.

4.11.2. Зібрання скликаються керівними органами Громади Храму при потребі, але не рідше одного разу на рік. Головує на Зібранні старший благовісник Громади Храму, або один з благовісників Громади Храму за його дорученням. Усі питання порядку денного, які виносяться на розгляд та голосування Зібрання, узгоджуються одногослосним рішенням керівних органів Громади Храму.

4.12. Для ефективної та оперативної організації внутрішньої роботи Громади Храму скликаються Збори членів домашніх храмів (далі за текстом – Збори), до компетенції яких належать дисциплінарні питання, питання членства в Громаді Храму тощо. Збори скликаються Радою служителів Громади Храму, або відповідальним за домашній храм за умови погодження з Благовісницькою радою. Збори вважаються легітимними, якщо

на них присутні 2/3 від загальної кількості членів домашнього храму. Оскільки домашній храм – це мала група людей, що входить до числа Громади Храму, то її рішення приймаються за принципом єдності з приводу Споконвічного знання Бога. Головувати на Зборах може один із благовісників Громади Храму, або служитель домашньої громади.

4.13. Для якісного управління домашнім храмом, з подання Ради служителів Громади Храму, Збори затверджують служителя домашнього храму, який має право звершувати священнодії в межах своєї компетенції та доручення Зібрання, веде душеблагівісницьку роботу, проводить богослужіння домашнього храму та організовує його діяльність.

4.14. У періодах між Зібраннями та Зборами на постійній основі працюють Рада служителів Громади Храму, Храмова та Благовісницька ради.

4.15. До складу Ради служителів Громади Храму входять служителі усіх домашніх храмів, благовісники, інші досвідчені служителі. До компетенції Ради служителів Громади Храму належить розгляд стратегічних питань життя Громади Храму, догматичних та духовних питань, особистої душеопіки членів Громади Храму, а також життя і розвиток домашніх храмів, членство людей у Громаді Храму, дисциплінарні питання, утворення нових храмів та вибір служителів Храму. Головує на Раді служителів Храму старший благовісник Храму, або один із благовісників Храму за його дорученням, питання порядку денного узгоджуються Благовісницькою радою Храму, рішення приймаються на принципах єдності з приводу Споконвічного знання Бога.

4.16. До складу Храмової ради входять керівники відділів служінь Громади Храму та благовісники Громади Храму, інші досвідчені служителі Храму. До компетенції Храмової ради належать організаційні, господарські, структурні та майнові питання, вибір відповідальних за напрямки служіння, питання зовнішніх зв'язків Громади Храму. Головує на Храмовій раді старший благовісник Храму, або один із благовісників Храму за його дорученням, питання порядку денного узгоджуються

Благовісницькою радою, рішення приймаються на принципах єдності з приводу Споконвічного знання Бога. Керівники відділів служінь Громаді Храму призначаються Радою служителів Храму з подання Благовісницької ради Храму та з подальшим представленням їх перед Зібранням.

4.17. До складу Благовісницької ради Храму входять благовісники Храму. До компетенції Благовісницької ради Храму належать: відповідальність за духовне життя Громади Храму, священнодії, богослужіння, представницька функція, вибір служителів Храму, підготовка та проведення Храмової ради, Ради служителів Храму, Зібрань та Зборів. Головує на Благовісницькій раді Храму старший благовісник Храму, питання порядку денного пропонують благовісники. Рішення Благовісницької ради приймаються на принципах єдності з приводу Споконвічного знання Бога.

4.18. Щорічно старший благовісник Храму скликає робочу конференцію (семінар), на якій члени Ради служителів Храму, Храмової та Благовісницької ради Храму звітують про зроблену за рік роботу та планують роботу на наступний рік. Рішення, прийняті на робочій конференції (семінарі), оприлюднюються перед Зібранням.

4.19. Для повсякденного служіння та ведення поточних справ Громади Храму, у відповідності зі Святим Письмом, Громада Храму на Зібраннях обирає благовісників Храму та старшого благовісника Храму.

4.20. Обрання та переобрання благовісників Храму здійснюється Зібранням за поданням Благовісницької ради Храму та узгодженням з Радою служителів Храму. Обрання благовісників Храму здійснюється на принципах єдності з приводу Споконвічного знання Бога; вибір вважається чинним, якщо кандидатуру підтримало не менше 2/3 членів Громади Храму, присутніх на Зібранні.

4.21. Обраний на благовісницьке служіння проходить випробувальний термін впродовж одного року. Після закінчення цього терміну керівні органи Громади Храму, за погодженням, виносять його кандидатуру для підтвердження Зібранням до посвячення на служіння (рукопокладення).

4.22. Старший благовісник Громади Храму один раз на рік звітує перед керівними органами Громади Храму та Зібранням.

4.23. Обвинувачення на благовісника Громади Храму приймається Благовісницькою радою Храму відповідно до вимог Споконвічного знання Бога та в подальшому розглядається керівними органами Громади Храму.

4.24. При неналежному рівні духовного стану благовісника, невиконанні своїх прямих обов'язків та неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я, керівні органи Громади Храму мають право порушити питання про припинення повноважень благовісника перед Зібранням.

4.25. Благовісники Громади Храму відповідають за проведення богослужінь, духовне виховання членів Громади Храму, здійснюють храмові дійства – медитативні засвідчення своїх спонукань, молитви та інші священнодії, які можуть, за погодженням із керівними органами Громади Храму, доручати членам Ради служителів. Члени керівних органів Громади Храму теж несуть відповідальність за духовний стан Громади Храму, сприяють і допомагають благовісникам та виконують їхні доручення відповідно до покладених на них обов'язків.

4.26. Благовісники Громади Храму відповідальні за організацію роботи у всіх її напрямках, з усіма категоріями членів Громади Храму, відвідувачами та її служителями. У випадку тимчасової відсутності старшого благовісника його обов'язки, за його дорученням та погодженням із Благовісницькою радою Храму, виконує інший благовісник Храму. Кожен із благовісників Храму відповідальний за доручений йому відділ служіння.

4.27. Благовісник Громади Храму – духовний керівник Громади Храму, який також представляє інтереси Громади Храму та окремих її членів перед органами влади, різними громадськими організаціями, від імені Громади Храму оформлює клопотання, угоди, контракти та інші ділові документи. За дорученням Громади Храму представником цих інтересів може бути інший представник керівних органів Громади Храму.

4.28. Громада Храму, для допомоги благовісникам Храму, з подання Благовісницької ради Храму та Зборів після затвердження Радою служителів Храму, відповідно до вимог Споконвічного знання Бога, обирає помічників, які опікуються духовними питаннями людей та дбають про їхні матеріальні (фізичні) потреби. Помічники також піклуються про матеріальний стан Громади Храму та її членів, є служителями домашніх храмів, можуть бути відповідальними за окремі напрямки служіння чи відділи Громади Храму, за дорученням благовісників Храму звершують священнодії у межах своєї компетенції.

4.29. Особа благовісника Громади Храму, чи помічника Громади Храму засвідчується відповідним посвідченням, виданим за протоколом Зібрання про його обрання.

4.30. У духовно-виховній роботі, окрім благовісників Храму, можуть брати участь інші духовно-авторитетні члени Храму. У своїй діяльності вони керуються відповідними рішеннями Зібрання, дорученням благовісників Храму та інших керівних органів Громади Храму.

4.31. Роботу з утворення нових храмів і поширення Споконвічного знання Бога координують благовісники, їх помічники та місіонери Храму. Помічники обираються Зібранням з подання керівних органів Громади Храму серед його служителів, відповідно до своїх духовних дарів. Місіонери – це люди, які виявили бажання працювати з метою утворення нових храмів, у своїй діяльності підзвітні благовісникам та керівним органам Громади Храму. Новоутвореними храмами опікується материнський Храм, який об'єднуватиме їх у спільноті дочірніх храмів для росту, розвитку та проведення спільних проєктів.

5. Майновий стан Громади Храму

5.1. Громада Храму володіє, користується і розпоряджається майном, яке належить їй на праві власності.

5.2. У власності Громади Храму можуть бути будівлі, предмети культу, об'єкти виробничого, соціального і добродійного призначення, транспорт, кошти та інше майно, необхідне для забезпечення її діяльності.

5.3. Громада Храму має право власності на майно, придбане або створене нею за рахунок власних коштів, пожертвуване громадянами, організаціями або передане державою, а також придбане на інших підставах, передбачених законом.

5.4. У власності Громади Храму також може бути майно, що знаходиться за межами України.

5.5. Громада Храму має право звертатися за добровільними фінансовими та іншими пожертвуваннями й отримувати їх.

5.6. Фінансові та майнові пожертвування, як й інші доходи Громади Храму, не оподатковуються.

5.7. Громада Храму не проводить примусове обкладання своїх членів.

5.8. Право власності Громади Храму охороняється законом України.

5.9. Кошти Громади Храму складаються із добровільних пожертвувань, внесків за заповітами в Україні та за її межами.

5.10. Громада Храму має право використовувати для своїх потреб будівлі і майно, що надаються їй на договірних засадах державними, громадськими організаціями або громадянами, а також здійснювати будівництво культових та інших споруд у порядку, встановленому чинним законодавством для об'єктів цивільного призначення.

5.11. Кошти Громади Храму витрачаються на досягнення статутних завдань Громади Храму, оплату праці духовних і господарських працівників Храму, а також на добровільні пожертви та внески.

5.12. Громада Храму може продавати, дарувати, передавати за заповітом, давати в користування (здавати в оренду) належне їй майно.

5.13. Розпорядниками храмових коштів є благовісники Храму разом з помічниками та членами керівних органів Громади Храму.

5.14. Громада Храму, як суб'єкт цивільного права, відповідає своїм майном згідно своїм зобов'язанням і не відповідає за зобов'язання інших організацій чи підприємств (закладів), що є складовою Громади Храму або

діють при ній як громадські організації, мають свої власні статuti, що зареєстровані у встановленому законом порядку. Також Громада Храму не несе відповідальності за зобов'язання окремих її членів.

5.15. Громада Храму здійснює користування землею у порядку, встановленому Земельним Кодексом України та іншими законодавчими актами України.

5.16. Громада Храму має право на використання складських приміщень для зберігання та розповсюдження гуманітарної допомоги, релігійної літератури, предметів релігійного призначення тощо.

5.17. Для здійснення прозорої фінансової діяльності Громада Храму створює Ревізійну комісію, що складається з Голови Ревізійної комісії, керівника адміністративного відділу, бухгалтера та інших членів Громади Храму, які мають відповідну освіту. Комісія збирається при потребі, але не рідше чотирьох разів на рік. Комісія перебирається щорічно Зібранням з подання керівними органами Громади Храму, термін каденції Голови комісії – два роки.

6. Трудові правовідносини у Громаді Храму

6.1. Громада Храму має право приймати на роботу громадян України. Умови праці встановлюються за угодою між Громадою Храму і працівником та визначаються трудовим договором, який укладається у письмовій формі, реєструється у встановленому законом порядку. У такому ж порядку реєструються документи, що визначають умови праці служителів Храму.

6.2. На громадян, які працюють у Храмi за трудовим договором, поширюється законодавство про працю нарівні з працівниками державних і громадських підприємств, установ та організацій.

6.3. Працівники Храму підлягають соціальному страхуванню та соціальному забезпеченню відповідно до чинного законодавства України.

6.4. З метою соціального забезпечення та соціального страхування працівників Храм робить внески до фонду Державного страхування та Пенсійного фонду в розмірах і порядку, які встановлені чинним законодавством України.

7. Порядок внесення змін і доповнень до даного Статуту

7.1. Зміни і доповнення до Статуту Громади Храму вносяться за рішенням Зібрання відповідно до пункту 4.11.1 цього Статуту і набувають чинності з моменту їх державної реєстрації.

8. Порядок припинення діяльності Громади Храму і вирішення майнових та інших питань у разі припинення діяльності Громади Храму

8.1. Діяльність Громади Храму може бути припинена у зв'язку з її реорганізацією (поділом, злиттям, приєднанням чи ліквідацією).

8.2. Рішення щодо припинення діяльності Громади Храму приймає Зібрання відповідно до пункту 4.11.1 даного Статуту.

8.3. Для виконання дій, пов'язаних із припиненням діяльності Громади Храму, за рішенням Зібрання відповідно до пункту 8.1 цього Статуту, Зборами обирається Ліквідаційна комісія (до складу якої входять представники керівних органів Громади Храму), яка діє згідно чинного законодавства України.

8.4. У разі припинення діяльності Громади Храму майнові питання вирішуються відповідно до її Статуту та чинного законодавства.

8.5. Після припинення діяльності Громади Храму майно, надане їй у користування державними, громадськими організаціями або громадянами, повертається його власникам.

8.6. На майно культового призначення, що належить Громаді Храму, не може бути звернене стягнення за претензіями кредиторів.

8.7. Після розрахунків із кредиторами та здійснення інших обов'язкових розрахунків все рухоме і нерухоме майно Громади Храму, його кошти та решта цінностей передаються безпосередньо релігійним організаціям, як неприбутковим організаціям.

8.8. У випадку виникнення розколу у Громаді Храму юридичні права Громади Храму лишаються за її існуючими керівними органами, підпорядкованими старшому благовіснику Храму. Відповідно, усіма правами та

усім майном Громади Храму користується та частина її членів, що підпорядковується правомочним керівним органам Громади Храму.

9. Закони, обов'язкові для виконання Громадою Храму

9.1. Забороняється розподіл отриманих доходів (прибутків) або їх частини серед засновників (учасників) Релігійної громади, членів Релігійної громади, працівників (крім оплати їхньої праці, нарахування єдиного соціального внеску), членів органів управління та інших пов'язаних з ними осіб.

9.2. Доходи (прибутки) Релігійної громади використовуються виключно для фінансування видатків на утримання релігійної громади, реалізації мети (цілей, завдань) та напрямів діяльності, визначених її установчими документами.

9.3. Доходи Релігійної громади використовуються також для здійснення неприбуткової (добродійної) діяльності, передбаченої законом для релігійних організацій, у тому числі надання гуманітарної допомоги, здійснення благодійної діяльності, милосердя.

9.4. У разі припинення діяльності релігійної громади (у результаті її ліквідації, злиття, поділу, приєднання або перетворення) її активи передаються одній або кільком неприбутковим організаціям відповідного виду або зараховуються до доходу бюджету.]

...
...

ПИСЬМО. 2017

...

...

Письмо 2017. Пишу. Фиксирую на бумаге свою боль. Мне кажется, от этого она немного снижается.

Но отчего боль?

Чёрный астероид?

А?

В 2017 году знакомлюсь с новыми материалами по астрофизике о столкновении с Землёй астероидов, комет, метеоритов. Знакомлюсь с явно растущей угрозой.

Чёрный астероид.

Он – угроза.

Боль. Боль пробивает всё тело. Её смягчает моё письмо. Отвлекает? Переводит непосредственные переживания в отдалённые плоскости? Не знаю.

Но... Время проходит. И меня телепает. Потом кидает в жар. А так, в общем-то, в повседневности просто поджилки трясутся при виде книг по астрофизике, при виде рекламы о Космосе.

Больной? Я, наверно, заболевший.

Вспоминаю прошлый год. Всё подобное было. Потом как-то устаканилось; овладел собой. В мозгах просветление. И вот опять. Приступ, что ли?

Тогда я был без основного места работы. Бродяжничал. На перекрестках улиц приставал к прохожим с плакатами о космической опасности. Теперь же преподаю. Распространяю знания официальным путём. Вставляю в свои лекции информацию о космической опасности.

Но... Меня телепает. И поджилки трясутся от вида ночного неба с его звёздами. Эти звёзды будто меч, занесённый над моей головой. Земля в действительности испещрена ударными кратерами от астероидов, которые когда-то её бомбили. От этого у меня перехватывает дыхание. Неужели повторится полоса катастроф?

Если разобраться, самое страшное то, что это не моё сумасшествие. Мои опасения вполне оправданны. Ведь рано или поздно произойдёт столкновение Земли

с каким-нибудь космическим телом. Мы не бесконечно неуязвимы. Поэтому в этом направлении надо работать.

– Я не сумасшедший! – кричу порой в пустой квартире, когда запираюсь поразмышлять о своих дальнейших действиях в этом направлении. Ведь некоторые меня принимают за умалишённого, или просто за нервного человека, преувеличивающего положение вещей. Но... с психикой у меня всё в порядке. Я много времени посвятил тому, чтобы овладеть собой. Занимаясь брахманизмом, дзен-буддизмом, даосизмом и другими мистическими практиками, я вроде бы насытил себя вековой мудростью и как будто научился не терять себя в любых ситуациях, всегда быть собой и не иметь никаких страхов ни перед чем. Конечно, до конца овладеть собой невозможно. Иначе ты превратишься в волевое, железное, неживое существо, исполняющее задание. Вот и у меня осталось бессознательное опасение в отношении Космоса. Это было, наверно, моим сущностным идеалом, идеалом действия во спасение. То есть занимаясь жнана-йогой, я не полностью лишился всякого воображаемого. Был один образ, которым я не овладел. Это образ огненного космического тела, которое ударяет по планете Земля. Но этот образ был моим существом, реагирующим на опасность во спасение себя и других. Спасение осталось моим идеалом, которому я должен был служить. Поэтому от практики жнана-йоги я перешёл к практике бхакти-йоги. Другими словами, научившись не терять себя, я начал учиться как раз терять себя во имя служения идеалу спасения, спасения всех и вся.

Свои похождения по практике саморегуляции я записываю в толстую тетрадь жёлтого цвета с синей каймой под названием «*Письмо 2017*». Это продолжение моего прошлогоднего письма. И это – моя отдушина. Потому что перейдя к служению идеалу спасения, я столкнулся с явным недопониманием окружающих.

...а у меня поджилки трясутся при виде ночного неба, усеянного звёздами. Кажется, какая-нибудь сорвётся и... бах по голове. Да и от дневного неба мне как-то не по себе. Даже на рабочем месте у себя в учреждении, где

всё идёт размеренно по плану. Лекции, семинары. Всё – очень путём. Но выгляну в окно, взгляну вверх на небо – и сразу страх берёт, перехватывает дыхание: точно там за облаками что-то сгущается и направляется к Земле. И... нам скоро всем не поздоровится. Вон, вон как сгущаются тучи. Дождь?..

Накрапывает дождь. Сейчас он усилится. Пойдут молнии. И наконец – гроза как шардарахнет! Мои представления перемешиваются с реально надвигающейся непогодой. Одно другое подсиливает. Даже спина вспотела. Так что моя практика в брахманизме, дзен-буддизме и даосизме насмарку? Страхи всё равно во мне бродят.

Что, рекомендации жнана-йоги не проходят? А мои освобождения, просветления и преобразования? Они ведь были. Это была реальность; по описаниям точь-в-точь как у великих святых. Мокша, Nirvana, Сатори, Самадхи...

Да. По описаниям всё точь-в-точь как у выдающихся освобождённых.

И всё равно во мне бродят страхи, страхи всемирной катастрофы.

Отчего бы это?

Пошёл обыкновенный дождь. Ну, сверкнула молния. Ну, громыхнул гром. Но это не мировая катастрофа. А я уже себе воображаю бог знает что. Что, заглянул глубоко в будущее? Ведь рано или поздно произойдёт такое столкновение, которое закончит существование жизни на Земле, закончит существование самой Земли как планеты.

О!

Отчего это во мне? Что, пророк?

Или просто страх, страх в будущем не существовать? Не быть никак? Отчего это? Оттого, что людям ничего существенно доброго не сделал и от меня не останется ничего в памяти людей. Ни дел никаких не останется, от которых переустроился бы мир людям на пользу. Ничего от меня не останется. И этот страх живёт, заглядывая в далёкое будущее; которое не имеет никакой ясности. Что оно там случится? Не знаю.

Копаясь в себе, я пришел к тому, что мой страх оправдан, если действительно существует угроза столкновения Земли с каким-либо небесным телом, в результате чего будет катастрофа. В противном случае, если угрозы никакой нет, то мои страхи патологичны и мне надобно обратиться к психиатру или психоаналитику, обратиться в любом случае – имел ли я в своей жизни просветления и преобразования своей психики, или не имел. Тогда мне надо искать причины в себе. Гадать. Отчего эти страхи? Не оттого ли, что я однажды в пору своего юного возраста осознал, что не вечно мне цвести, что придёт мне конец и не будет меня на свете. Как не стало моего деда. Как не стало моего отца. Как не стало моей матери. Все уходят. И не остаётся от них ничего. А может, я осознал, что был я в своей жизни в принципе никем. И не было у меня ничего такого, ради чего я мог бы умереть, пожертвовать своей временной жизнью. Что разменивался я по мелочам, гонялся за незначительным, что не взрастил в себе ничего такого, что придало бы мне, моей жизни, какой-то смысл. Что, утрата смысла, а точнее его отсутствие, ведёт к страхам? Ох, пойдй разбери. Но! Страхи у человека всегда были и будут. Другой вопрос, в какой степени эти страхи. Могут быть – в норме. А могут выходить за всякие рамки. И... быть просто помехой.

Образ огненного космического тела, ударяющего по Земле, образ, который периодически появляется в моём сознании, в принципе не является мне помехой. Ну, возникает... Ну, исчезает... Это от страха?

А может, это знак? Может, действительно реальное космическое тело движется к Земле? Нет, нет. Так не определяется положение тел в Космосе. Что? Привиделось, и это истина, истинное положение вещей? Что-то привиделось и, значит, есть движение к Земле? Может, просто психическая завирюха какая-нибудь в голове? Галлюцинация. Всё может быть...

Но...

Что бы там ни было, надо жить, и проверять на истинность всё, что случается вокруг, всё, что случается в твоих мозгах. Появился образ огненного космического тела, ударяющегося о Землю. Это результат прочитанного,

вывод о том, что в научной информации перевешивает плачевный вариант будущего, перевешивает вариант катастрофы. Но это может быть мироощущением в виде символического образа, предупреждающего возможность катастрофической ситуации. Наконец, это может быть протопатологический страх как результат собственной физической слабости, результат того, что на различных спортивных соревнованиях ты был последним или в ряду последних. При беге на дистанцию. При плавании. При стрельбе из лука. При... При чём здесь физическая слабость и связь её с галлюцинаторным видением огненного тела из Космоса? Где связь? Где логика? Так я вдавался в подобные размышления, вспоминая различные случаи из своей жизни, когда я проявлял слабость, с тем моментом, когда я впервые пережил в своей психике появления образа огненного тела из Космоса. Но я не мог зафиксировать тот период, когда начало появляться видение космического объекта. Сразу не обратил на это внимания, а теперь ищи-свищи, как оно возникло во мне и когда.

Но оно возникло. Практикой жнана-йоги я вывел из своей психики всякий образ, остался собой. Практика жнана-йоги – это тренировка не терять себя. Практика же бхакти-йоги – это как раз тренировка терять себя, терять себя во имя служения идеалу. Служение в данном случае – это служение жизни вечной. А образ огненного тела из Космоса? Я расцениваю образ огненного тела из Космоса, от которого я не могу избавиться, – это как раз постоянный тренинг как в жнана-йоге, так одновременно и в бхакти-йоге.

Жнана-йога – это тренировка не терять себя в мелочах, так как есть опасность из Космоса; и размениваться по мелочам не время. Опасность – это огненное тело из Космоса.

Бхакти-йога – это тренировка терять себя во имя главного, во имя идеала, во имя избавления от опасности из Космоса. Опасность – это огненное тело из Космоса.

Образ огненного тела из Космоса – это напоминание, что не надо, а что надо делать в жизни. Я расценил всё так – и успокоился.

Вот так я занялся конструированием символов.

Жнана-йога как умение не терять себя по мелочам во имя главного идеала есть сфера интеллектуальной интуиции, отбрасывающей всё, разотождествляясь со всем, сфера холодной текучести, сфера воды и неба – имеет синий цвет, цвет эн-стаза.

Бхакти-йога как умение терять себя не в мелочах, а во имя главного идеала есть сфера чувств, собранных на идеале, отождествляясь с этим идеалом, сфера теплоты, сфера огня и солнца – имеет жёлтый цвет, цвет эк-стаза.

Так. Два цвета: синий и жёлтый. Третье начало – это равновесие, гармония противоположностей, таких противоположностей, как вода и огонь, эн-стаза и эк-стаза; гармония умения не терять себя и умения терять себя. Символом всего этого является ясное солнечное небо и вода, дождь, слепой дождь, когда светит солнце и в то же время идёт дождь, идёт небесная вода. Такую гармонию противоположностей синего и жёлтого понимают как долю счастья, или состояния жизни вечной, состояния бессмертия. А Бог – это то, что даёт эту долю счастья, долю добра, долю богатства. Здесь доля богатства скрывает недостатки. Это я вычитал в Ригведе.

Все мои конструирования символов закончились тем, что я нацепил на себя полоски синего и жёлтого цветов. Через некоторое время я осознал, что с синей и жёлтой полосками я не смогу поехать на Донбасс. Там мне за эту символику и печень отобьют, и почки отобьют, и селезёнку вырежут. Донбасс захватили бандиты. Они, за им неуютную символику, даже руки отрубывают. С такой сине-жёлтой символикой и в Крым не сунься. Его тоже захватили бандиты. А в Крыму не то что руки отрубывают, а с неуютной символикой люди просто пропадают. В Европу можно ехать, нацепив на себя любые символы. Вайшнавистские, буддистские, христианские, мусульманские... Лишь бы теракты не устраивал и людей не убивал.

Мои эксперименты в конструировании символов продолжались. Я подумал, что можно синюю и жёлтую полосы превратить в синий и жёлтый квадраты и скрестить эти квадраты. Получится восьмиконечная звезда. Это тоже символ ясного солнечного неба, символ Бога.

Бандиты на Донбассе и в Крыму пассивно реагируют на восьмиконечную звезду. Этот символ вроде проходит. Можно съездить на крымское побережье – позагорать, покупаться.

Поехал в Крым.

Когда я нацепил на себя новую символику и очутился в среде крымских бандитов, то заметил, что они плохо считают и часто говорят о восьмиконечной звезде как о шестиконечной, записывая меня в евреи, в «жиды». У них плохо со счётом. Все звёзды, у которых больше пяти концов, записывают как «жидовские». Красная пятиконечная звезда – не «жидовская». И поэтому вослед себе я часто слышал: «жид, жид пошёл».

Чтобы не привлекать внимание, мне пришлось снять с себя всякую символику. Мне некомфортно стало в среде этих людей. И я вскоре покинул Крым.

Последователи учения Фалунь-гун часто цепляют на себя символ свастики. Я им не завидую. Их могут спутать с фашистами и хорошенечко избить. Хотя свастику мы можем встретить не только в буддистских храмах, а и в православных церквях. Но у бандитов особое православие. И они бьют, кого хотят. Им разрешено законом. Только двуглавый орёл. Только этот мутант должен быть. Вся остальная символика должна умереть. Вся остальная символика для них – это происки Америки. Я снял с себя всякую символику, чтобы не встревать ни в какие истории.

Но однажды я нацепил на себя много различных символов. В этом случае бандиты теряются. Не знают, за что бить, а за что хвалить. Всякие символы присутствуют.

Я понял одно, что фашизм начинается с символа. Когда ты берешь на вооружение один символ и затеваешь войну против всякого иного символа. Даже не разобравшись в сущности этого иного символа. Иной символ – это образ врага.

Вот такое положение в 2017 году. Я не преувеличиваю. Люди лишены разума. Чего, чего, а разума они лишены. За символ, который в принципе многозначный, могут ухайдокать живого, дышащего человека.

О!

Приехали.

Куда дальше? Можно с таким народом преодолеть космические препятствия?

И вот я. Выхожу на дорогу смертников, контактирую с такими людьми. Какая тут перспектива? Аж никакой. Но... без людей, превратившись в анакорета, я – ничто. Можно, конечно, уединиться на время и писать своё «*Письмо 2017*». Но от этого временного пребывания в одиночестве я возвращаюсь к людям. Я в принципе из них и вышел, впитав их повадки культуры. И я прекрасно понимаю, что без них не станешь строить космические поселения, чтобы спастись от наступающего Космоса, от того чёрного астероида, который может гахнуть по Земле и расколоть её. Ну, или устроить катастрофу небывалых масштабов. Поэтому я начал думать, где произошёл разрыв меня с другим, со всем этим человечеством. Когда пути наши разошлись? Когда это случилось? В детстве? В юности? Может, тогда, когда я увидел, как ни за что избивают человека? Да, да, ни за что. И я мог бы подтвердить это, предоставив доводы во всяком суде. А сколько я видел издевательств одних над другими! Откормленных, полных сил и энергии – над бедными, несчастными, лишёнными всякой защиты.

Наверно, подобное сильно повлияло, что я был настороже в отношении людей. Как бы с их стороны не было какой пакости, подвоха, предательства. Я, конечно, видел в жизни и тех, которые служат самому светлomu, бескорыстно помогают рядом живущему, тратя своё время, деньги...

Но вот сознание меня возвращает к случаям явного разбоя. Более того, оно возвращает меня к тем случаям, когда можно было свидетельствовать издеательства и пытки над живым существом, хотя это не могло принести никакой выгоды. О! Просто восставшее животное начало в человеке. По этому-то я и оцениваю человека. Что в нём там бурлит.

И себя оцениваю. Вижу, как изменяется моё тело, как оно иссыхает. Настанет день, когда я умру. А может, это будет ночь. Не знаю. Но это будет. То есть. Отрезок времени. И – всё. До свиданья! Смерть. Как я жил этот

отрезок времени? Что я делал?.. Последствия, конечно, будут. Но они будут очень малы в масштабах Вселенной. Я сейчас, при жизни, являюсь немыслимо малой песчинкой в сравнении со Вселенной. Во Вселенной, которая, по-видимому, ещё и расширяется, таких звёзд, как Солнце, которое светит над моей головой, миллионы; сто тысяч таких миллионов. Такие цифры не укладываются в голову. А голова, и ты сам, довольно малы для таких цифр. И отрезок жизни, который тобой проживается, лишь миг. Это миг, если брать время геологических изменений на Земле. Но если взять время существования Вселенной, то этот миг будет во много раз меньше. Вселенная существует двадцать миллиардов лет. Опять-таки подобные цифры не укладываются в наши крошечные черепки и потому трудно нами представляемые.

Мы бесконечно малы в масштабах Вселенной, Космоса. Такая бесконечно малая частичка, как Я, ещё и распадается; умирает и распадается на более мелкие частички. Но при жизни душа совершила работу. В каком направлении? В направлении праздности. Так. В прошлом году она и таких ещё двадцать тысяч душ со всего мира собрались в Испании и кидались помидорами, толкли их. В это время намного больше, чем двадцать тысяч душ, страдали оттого, что их тела недоедали, голодали. В 2017 году – голод в Сомали. А в Испании в это время тонны толчёных помидоров вывозили на свалку. Вначале на празднике кидались помидорами, а потом их вывозили на свалку. Нет, чтобы в Сомали отослать голодающим. Человек не чувствует боли другого человека. О! Так мы и останемся маленькими частичками Вселенной, потому что если голодаем, то не размножаемся и не растём. Умираем от голода. А если не умираем, то не набираем веса и силы. А со временем Вселенная такие частички, как мы, поглотит. И не будет нас совсем. Ведь мы останемся слабыми перед колоссальными силами природы. А слабое исчезает, поглощается силою. Необходимо противостоять, чтобы выживать. Выживают наиболее стойкие виды живых организмов. Они приспособляются к окружающей среде. Среда

медленно изменяется и они также медленно приспосабливаются к этим изменениям. Так это живые организмы, не предполагающие ничего наперёд. Человек же может предположить те или иные изменения в будущем и заранее приспособиться, дабы уцелеть. Но... человек этого не делает. Он занимается всем, чем угодно, только не своим спасением. И это меня бесит. После этого состояния, такого внутреннего тихого бешенства, идёт полоса состояний боли. Больно жить среди людей, занимающихся бог знает чем, а значит, не имеющих перспективы, потому что угроза чёрного астероида не прошла. Поэтому всякую праздность, всякий пир можно расценивать, как пир во время чумы.

Чума.

Светит солнце. Ясный солнечный день. Голубое яркое небо. Но... всё это может обернуться катастрофой. Ведь, что есть человек? А это – малое тело... можно сказать так: микроскопическое тело в безмерном океане Космоса. Но микроскопическое тело с мозгами. И что эти мозги делают? А в рулетку играют. В картишки перекидываются; как бы не трудами созидательными жить, а случайно выиграть средства для существования, чтобы потом жить припеваючи, праздно, ничего полезного и доброго не делая. От этого во мне страх и боль за будущее. К чему приведёт такой образ жизни? Во мне бродят образы будущих катастроф. И я лишаясь уверенности и мужества. Во мне вселяется боязнь всего нового. Ведь это новое будет вести не туда. Во мне боязнь всяких перемен. А какая-либо неизвестность меня повергает в ужас. Это ужас перед будущим, перед тем, что может произойти. Ведь я живу в окружении таких людей, которые не отвечают за свои поступки. Им просто хочется, хочется лёгкой жизни. И мне, конечно, надо умерить мой страх. Я фактически страдаю, глядя на то, какими ненужностями занимаются люди.

Когда включено моё воображение, то во мне образуется некий комок из страха, страдания, боли и прочего. И возникает желание выпихнуть из себя куда-нибудь этот комок. В своём «*Письме 2017*» я пишу так: «*Эмоциональную реакцию на боль и саму боль ослабляет осо-*

знанность, осознанность и её внимание, и её осведомлённость. Осознанность фактически лечит боль. Досконально наблюдать за ней. И она, боль, сама постепенно уйдёт. Осознанность уносит тревоги, стресс, депрессию и поднимает настроение. Когда был период осознанности, то чувствовал себя счастливей. От осознанности хромосомы тела становятся устойчивее и старение замедляется. Осознанность, внимательная осведомлённость – замедляют старение».

О!

Старение. Когда я знакомлюсь с фактическим материалом возможных катастроф и наблюдаю за тем, какими ненужностями заняты люди, то чувствую, как кожа на моём лице сохнет и морщинится. Наверно, интенсивнее включаются процессы старения. Или мне так кажется. Во всяком случае, если коснуться Космоса, то звёзд там сотни миллиардов. Может, что-нибудь случится с этими сотнями миллиардов? Ведь они движутся. И, может, случится то, что представляет опасность для человека, живущего на планете Земля. В таком случае у человека возникает необходимость сохранить себя.

Ну? И где эта возникшая необходимость?

В азартные игры играют. В карты режутся.

Ну, ладно, дети режутся; ума не набрались. А то взрослые люди думать не хотят.

А при гибели человечества виной всему будут собственные поступки людей. Поэтому надобно понять сущность угрозы, которую несёт Космос, и приступить к собственному спасению.

Но что делает человек?

Ещё в прошлом году я говорил, что человек занимается тараканьими бегами – чей таракан прибежит к финишу первым. Говорил? Говорил. Критиковал? Критиковал. Но он так и продолжает заниматься тараканьими бегами. Как горохом об стенку!

Подобное поведение человека рождает высокую степень непредвиденности. Космос и так во многом непредвиденный. А человек ещё со своим неадекватным поведением усиливает непредвиденную ситуацию.

Я так не люблю непредвиденное. Даже в быту, если кто-то из родственников или знакомых меняет на моём столе местами те или иные вещи, берёт ручку, бумагу, стиральную резинку, ключи, а потом оставляет их лежать в другом положении, то мне уже эта перестановка вещей, предметов не только на столе, но и вообще в квартире без моего ведома напоминает непредвиденные случайности космического масштаба, напоминает мне катастрофическую ситуацию. И это меня бесит. Чую – будет непоправимо плохо. И тогда боль пронизывает всё моё тело и его психическую составляющую.

Мне надо что-то с собой делать, как-то успокаиваться, урегуливаться. До конца я, конечно, не могу разойтись, расстроиться, распасться. Ведь я имею в себе нечто стойкое и неизменное, так как уже пережил преобразование и просветление, пережил и мокшу и самадхи, пережил и нирвану и сатори. Всё. Всё пережил. И я не могу полностью не владеть собой.

Чтобы уравновеситься, я прибегаю к медитации. В *«Письме 2017»* я фиксирую так: *«Сосредотачиваюсь на дыхании, чувствую дыхательный процесс. Замедляю дыхание на выдохе и наблюдаю за этим. Когда я отвлекаюсь, то спокойно возвращаю своё внимание обратно к дыханию. Мне, как и всем святым, пережив состояния мокши и самадхи, состояния нирваны и сатори, пережив состояние Царства Божьего, всё равно свойственно отвлекаться. Поэтому необходимо умение замечать, что отвлёкся, и опять возвращаться к дыханию. И вообще я просто наблюдаю, что происходит у меня внутри, наблюдаю за всеми внутренними процессами, но никак не реагирую на них и не пытаюсь ничего изменить. Просто каждый раз, когда отвлекаюсь, возвращаю своё внимание к дыханию».*

Как бы я не успокаивался и не уходил в свой энстаз, всё равно объективная угроза астероидов, метеоритов и комет существует. Поэтому боль, а это психическая боль, душевная, полностью не исчезает.

Астероиды. Да. Существует целый пояс астероидов. Пояс астероидов очень широкий. Шире чем расстояние от Земли до Солнца. Астероиды – это камни по

пятьсот километров в диаметре, несущиеся в Космосе. Они сталкиваются между собой. Обломки этих столкновений могут направляться к Земле. Их называют метеоритами, метеорами. Метеоры несутся к Земле со скоростью пятьдесят километров в секунду. От такой скорости они раскаляются при трении о воздух, превращаясь в огненные шары, видимые нам как вспышки-полосы, как падающие звёзды. Вот такое и возникает порой в моём воображении. Это память о том, что я когда-то видел? Или это воображение преподносит образ огненного тела, которое действительно приближается к Земле?

Но... метеоры сгорают, не достигая поверхности Земли. Значит, что? Моё воображаемое огненное космическое тело не такое уж опасное? Нет, нет. Некоторые метеоры не совсем сгорают и достигают поверхности Земли. Значит, опасно. А бывают и метеорные дожди. То есть падающее большое количество метеоров. Опасно? Ещё как.

А кометы? Ведь это – серьёзная угроза. Они больших размеров. Мчащиеся со скоростью тридцать километров в секунду по своим орбитам, они могут в силу тех или иных гравитационных притяжений планет менять свои орбиты. И... столкнуться с Землёй. Они могут так внезапно появиться вблизи Земли, что только и можно будет оповестить население о приближающейся опасности. А вот чтобы предпринять меры по ликвидации этой опасности, то это уже будет невозможно. Вряд ли на момент технического развития 2017 года это можно будет сделать.

Существуют целые пояса комет вблизи Юпитера. Юпитер имеет огромную массу, а значит, и мощное гравитационное поле. Своим гравитационным притяжением он изменяет у комет их орбиты. Комета, изменив свою орбиту, может двинуться к Земле. А сколько комет существует? А их миллионы. Комета Галлея каждые семьдесят шесть лет приближается к Земле. Значит, она приблизится к Земле в 2062 году. А может, уже произошли смещения в её орбите? И она столкнётся с Землёй?

О нет, нет...

Срочно стимулировать техническое перевооружение, дабы помешать этому столкновению.

Но... о чём думают люди? Об этом, что ли? Они в Лас-Вегасе рулетку крутят.

А ведь известно, что Земля несколько миллионов лет назад подвергалась мощной бомбардировке космическими телами. Это происходило раз пять, не меньше. И это известно. И люди с этим известием живут. И люди не угомонились, имея эти знания о катастрофических столкновениях Земли с небесными телами.

Что?

Люди ничему не научаются.

Астрофизики открывают всё новые и новые случаи того, как орбиту Земли пересекают кометы, астероиды, метеориты и другие неизвестные космические тела.

Человек! Определи степень риска! Защити свой мир!

Нет же. Человек продолжает в Лас-Вегасе рулетку крутить. Развлекается. Проводит время в праздности. Это больше всего повергает меня в шок.

И если однажды с неба что-нибудь гахнет по Земле, то это будет сюрприз.

Ненавижу сюрпризы. Они вызывают во мне просто злость. Потом злость сменяется обидой, что, мол, не досмотрел, прозевал. Всякие сюрпризы для меня неприятны. Даже приятные. Думаешь, просчитался, не предвидел. От этого просто себя становится жалко. Не смог предугадать. И тогда возникает страх перед приходящим. В меня вселяется подозрительность. Подозрительность к объектам. Вдруг они вторгнутся в меня? Мир становится чужим. И кажется, что против меня что-то замышляется. Создаётся такое впечатление, что некие чужие темные силы меня используют в своих нечистых делах. Что в окружении нечто скрыто. И проявится внезапно как сюрприз.

О! Мне кажется, что идёт некий сговор за моей спиной. И этот сговор проявится как сюрприз.

Может быть, небо сговорилось с некоторыми непорядочными представителями рода человеческого? Но я не развожу ссоры, скандалы. Я смотрю в себя. Не наду-

мано ли всё это мною? В постоянных столкновениях с людьми могут быть какие-то и неадекватности. Ведь я в своём воображении залетаю в космические пространства. И могу не так оценить непосредственную жизненную ситуацию, оторвавшись от насущных проблем. Смотреть в Космос и решать повседневные бытовые проблемы трудно. За двумя зайцами не угонишься. От этого меня охватывает душевная боль, от которой возникает желание избавиться. Свои попытки избавиться от душевной боли я фиксирую в «Письме 2017» так: *«Внимательно смотрю внутрь себя. Тревожные мысли возникают без какой-либо видимой причины, заполняют сознание. Начинают одолевать страх, беспокойство. Беспокойство за себя, за своё будущее. Всё это вижу. Вижу то неизменное в глубинах себя, около которого возникают и бурлят изменяющиеся мысли-тревоги. Осознаю всё это. И болевое начало тревожных мыслей ослабевает. Осознаю – и восприятие боли сглаживается, исчезает. Появляется чувство спокойствия, ощущение целостности. Это оттого, что я осознавал свои тревожные мысли, но не пытался им противостоять. Я осознанно принимал все свои мысли, чувства, побуждения. И все они исчезали. Ощущалась полная свобода. Моё сознание было чистым небом. На небе появлялись облака в виде мыслей, чувств, ощущений, побуждений. Из глубин своего сознания, более того, из глубин себя, я наблюдал эти облака-мысли, облака-чувства, облака-ощущения, облака-побуждения. Наблюдал, как они сгущаются, как они рассеиваются. Когда они сгущались, эти облака, то я не противостоял этому, не вёл борьбы даже с надвигающимися черными тучами. И тогда наступала умиротворённость. Облака расходились сами собой. Достаточно было открыться всему новому и умиротворённость торжествовала. Напряжение превращалось в открытость, которая затем перерастала в умиротворённость. Торжествовала ясность ума как ясность неба; что сопровождает состояние осознанности».*

Да, все мои медитативные манипуляции действительно заканчивались умиротворённым состоянием духа. Но... эту умиротворённость подтачивало моё страда-

ние, источником которого был страх перед будущим. Страхи порождали факты. Известный факт, что из Космоса на Землю каждый год падает сорок тонн камней. Сорок тонн астероидных и метеоритных камней. Более двух тысяч астероидов размером в километр гуляют на близком расстоянии от Земли. А в Солнечной системе тысячи астероидов, метеоритов и комет, которые являют собой угрозу при столкновении с нашей Землёй. Они могут покончить с человеческой цивилизацией навсегда.

Люди не интересуются такими столкновениями?

Они сталкиваются друг с другом и выясняют отношения. Каждый человек – отдельный мир, который претендует на многое. И что, эти отдельные миры не могут найти ничего общего в решении проблем, касающихся всех? Не могут. Пока, на время текущего 2017 года, не могут. Каждый по-своему.

А я?

А я сталкиваюсь с этими людьми. Сталкиваюсь. Пытаюсь справиться; переманить на свою сторону. А они и в ус не дуют. Живут себе, пытаясь какую-то афёру повернуть, или просто что-то не доделать.

Вот сантехник и электрик в моей квартире. Я их нанял для починки. Поремонтировать кое-что. Так они делают это кое-как.

А на базарах? Обсчитывают. Обвешивают. Недодают.

А госслужащие повсюду? Какие-то безучастные, уклончивые, отстранённо объясняющие. Мумии какие-то. Мол... отцепись.

И, конечно, бросается в глаза, когда сталкиваешься с живым человеком: участливым, старающимся помочь.

А так – помощи не жди. Поскольку нёшься, упадешь. Будут идти мимо. Но... некоторые помогут. И им не жалко на тебя вытратить своё время. А ведь сущность всей нашей жизни – это трата себя на других.

Некоторые люди тратят себя на других. Участвуют. Помогают. И если не учитывать этих немногих участвующих и старающихся помочь добрых душ, если их отставить в сторону, то моя реакция из «*Письма 2017*» будет отражать некие реалии. Вот она, эта реакция:

«Есть лишь два варианта. Третьего не дано. Или я уменьшенный. Или уменьшенные все остальные на земном шаре, все миллиарды людей, какие есть. Они живут для себя; а ты – хоть погибай.

Но... ты не забывай, что тебе надо будет умереть. Придёт время – и ты умрешь.

Что ты оставишь людям, этим недоноскам, этим уменьшенным миллиардам?

А ведь должен оставить. Иначе смысл будет утерян».

Я стараюсь, живу своими трудами, вкладываю себя всего, принося пользу другим во всём. Понимаю, что мы все в одном положении. Над нами – звёздное небо как дамоклов меч. В любой момент может разразиться метеоритный дождь. Подобные представления всегда со мной. Страхи это? Сумасшедший я, что ли? Открываю поутру окно. Небо ясное. А мне представляется, что какой-то огненный шар летит на меня с этого ясного неба. Воображение. Нездоровое воображение. То, что это не совсем здорово, я понял, когда открывал не окно на улицу, а дверь в кухню. Открываю дверь в кухню, а из тёмного верхнего угла летит светящееся космическое тело. И мысли у меня появились такие, что за каждой дверью, которую я отворяю по утрам и вечерам, будет лететь в меня сверху огненное тело, космическое огненное тело. Метеорит. Чёрный астероид.

Я понимаю. Это воображение. Но оно ни с того, ни с сего задействовано. И это неадекватно. Ведь ничего не летит.

Что... сумасшествие?

Или предупреждение о плачевном будущем? Ведь я не боюсь всех этих огненных представлений. Но... я боюсь людей; людей, неадекватно живущих. Самого себя неадекватного боюсь. Не от этого ли я порой уединяюсь; и – надолго; уединяюсь от людей и от себя, от своих проявлений среди людей? И тогда меня начинают посещать странные сны, ставящие передо мной вопрос: в какой реальности я живу? После подобных снов я путаю реальности. Вот один из снов, которые я зафиксировал в *«Письме 2017»*. Хотя приснился он мне ещё в

прошлом году. Я носил его в себе, как чёткое воспоминание, в силу того, что это сновидение возвращало меня к реальности прошлого воображения, возвращало меня к реальности, в данном случае – летящего космического тела, возникающего в моём воображении. Казалось бы, воображение отвлекает от реальности. Но увы... Реальность воображения тоже существует; и – живёт.

«28 сентября 2016 года мне приснился сон. Это было в третьем часу ночи. Долго снилось, как я разбирался с некоторой врождённой патологией у одной женщины. Не мог понять природу этой патологии. Я во сне так и сказал: есть явления в теле, а это было изменение глаз, физиологической природы, а есть – психологической. Мне сказала женщина, что физиологической; физиологической, а значит, генетической (как было мной сделано заключение). Затем я лёг спать. Разбудили меня шорохи за окном. Я встал; прошёлся по комнате. Затем решил выглянуть в окно, взглянуть на погоду. Я подошёл к окну и увидел за стеклом у самой стены моего дома женщину. Это был лежащий комок – весь в лохмотьях. Эта женщина отпрянула от стены. Я открыл окно. А за окном появилась вторая женщина с цветочным горшком в руке. Она забралась ко мне в комнату через окно и поставила горшок с цветком мне на стол, который стоял рядом. Эта женщина производила с листьями цветка какие-то манипуляции, а затем выбралась из моей комнаты опять через то же окно. Я выглянул. А за окном – всё было в снегу. В отдалении мужчина что-то кричал женщинам, которые удалялись, кричал женщине в лохмотьях и той женщине с цветочным горшком, побывавшей в моей комнате. Я обратил внимание, что всё было в снегу. Снег валил – и сугробы были под самое окно. Я немного расчистил снег и, закрыв окно, пошёл к своей кровати спать. Но шёл я, утопая в снегу. Снег был и в моей комнате. Я шёл к своей кровати, оставляя глубокие следы в белом снегу. Добравшись до кровати, я лёг и уснул. Затем я проснулся – и думаю: сон это был или нет, не сон? Действительно ко мне через окно заходила женщина, или всё это мне приснилось? Конечно, это был сон. Ведь сейчас нет никакого снега у меня в

квартире, никаких снежных сугробов, по которым можно было бы пробираться к себе на кровать. Но... всё было так реально. Так сон это был или действительно женщина заходила ко мне через открытое окно и ставила горшок с цветком на мой стол, стоящий у окна? Чтобы убедиться, сон это был или не сон, я встал с кровати, подошёл к окну и к столу, стоящему возле окна. И что я увидел? Я увидел на столе маленький зелёный листочек от того цветка в горшке, который был у женщины, посетившей мою комнату. Я был в недоумении. Зелёный листок от цветка – это явное доказательство того, что в мою комнату входила женщина с цветочным горшком, входила через окно, и что она ставила этот цветочный горшок на стол и производила какие-то манипуляции. Зелёный листочек на столе, оставшийся после посещения моей комнаты был явным доказательством того, что я не спал, что всё было в реальности. Никаких снов. Меня посещала женщина. Она вышла, и вышла через окно, с цветочным горшком в руках. Зелёный листочек, оставшийся от этого посещения, был доказательством того, что мне ничего не снилось; что всё было в реалиях. Я взял этот листочек в руку. Ощутил его бархатистость. Это был живой листочек от цветка. Но... в комнате нет никаких сугробов снега. И за окном нет никакого снега. Сентябрь месяц. Зима ещё не пришла. В недоумении я взял в руки зелёный листочек, мял его, ощущая тем самым его реальность. Пошёл к кровати. Лёг. Продолжал мять этот листочек как доказательство того, что мне ничего не снилось, что всё было в реалиях. Наконец я уснул. Когда стал просыпаться, то возникли мысли в голове: сплю ли я, сон ли это, моё пробуждение, или реальность? Светящееся космическое тело, летящее в моём воображении, отрезвило меня. Было моё воображение и реальность; но не сновидение. Лёжа в постели, я вспомнил, что у моего окна стол не стоит. Я давно его переставил от окна. В моей комнате вообще ничего не было, кроме спальной кровати. Значит, зелёный листочек, который я взял со стола... всё это было длинным сновидением. Я просыпался к реальности. Надо мной и

во мне опять кружило воображение с огненным космическим телом, летящим к Земле».

Далее в «Письме 2017» я зафиксировал так: «Американцы хотят построить на Марсе за сто лет поселение, хотя бы освоить Марс, принести на Марс жизнь. Но за сто лет строительства не гахнет ли по Марсу, и по нашей Земле заодно, какое-нибудь космическое тело? Не разрушит ли Космос плановую работу по освоению планеты? Не знаю. Никто не знает. Мы просто должны идти вперёд, прокладывая пути для жизни. Без людей, без единомышленников это сделать невозможно».

А я что? Боюсь людей? Нет, нет... Не боюсь. Боюсь неадекватных, неадекватных, а значит, сумасшедших. И даже не боюсь. Просто настороженно отношусь к ним. Как бы они чего не вытворили. А то... Хе. Хе. Хе. Опять займутся таракаными бегами; устроят соревнования – чей таракан прибежит к финишу первым. Вместо того, чтобы строить космические города, они будут устраивать тараканы бега.

О!

Это люди.

Хе-хе...

Они в здравом рассудке?

Вряд ли.

К таким я отношусь настороженно.

А сколько таких?

А – тьма. И всё копошатся в праздности. И нет конца и края.

А время идёт.

Всякое может быть. Всякое может случиться.

Гахнет какое-нибудь космическое пылающее тело по Земле... ... и всё прекратится.

Всякая человеческая возня прекратится.

Хотя я в какой-то степени побаиваюсь тоже. Начальников на работе побаиваюсь. Мне иногда не по себе, когда я захожу в кабинет директора, когда надо посмотреть ему прямо в глаза, когда надо дерзко с ним говорить. Не по себе, когда я даже знаю, что за мной ничего нет такого крамольного. А значит, мне ничего не должно грозить.

Преподаю я недавно. Преподаю. А раньше подвизался в любой случайной работе, в той, которая подворачивалась. То есть я дорожу своим положением. Оно даёт мне не только заработок. Оно даёт мне возможность осуществления, реализовать в какой-то степени смысл моей жизни. Я на своих лекциях пропагандирую спасение человечества путём развития космонавтики и заселения Космоса людьми, да и вообще всяким живым, всякой жизнью. В свои лекции я включаю информацию о путях превращения Космоса в живое существо, информацию об очеловечивании Космоса.

Я рад, что у меня есть шанс доносить людям возможность спасения. Но не от этого ли всего у меня появляется какая-то тревога, что меня уволят? Я вроде бы всё делаю, что требуется. Но лёгкий страх периодически возникает. Поэтому я подспудно возвратился к своей старой медитативной практике. После ряда прозрений, просветлений и преображений я опять возвращаюсь к простым медитативным практическим положениям. Я. Хе-хе. Освобождённый. Свободный. Возвращаюсь. Значит, что мои прозрения, просветления и преображения были не в высокой степени, не до конца? Не до конца я стал освобождённым, свободным? Не знаю, не знаю... Но я включился в медитативный процесс спонтанно, осознавая, что мне надо просто пережить момент, когда меня посещает страх и вообще всякая тревога. Мне надо жить с этими страхами и тревогами, которые дают страдания. Я понимаю, что мои страдания появляются из страха перед будущим, и что мне надо находиться в мире со своим текучим положением. Осознавать это положение. Принимать каждый день таким, какой он есть, осознавая все свои мысли и чувства, даже самые тревожные. Я понимал, что от импульсивно возникающих тревожных мыслей нельзя избавиться, но можно изменить свою реакцию на эти мысли. Поэтому я принимал в себе всё то, что нельзя изменить, принимал все мои тревожные мысли. Я не боролся с ними. Не боролся с самим собой. И удивительно, но все мои ненужные побуждения пропадали. От этого я сливался со всем окружением. Ощущение изолированности исчезало.

Я чувствовал окружающий мир более открыто – его звуки, его запахи. Краски этого мира становились более яркими. Я чувствовал себя более живым. Я справлялся с собой, с проблемой страхов за личное будущее. Но как справиться с проблемой страхов за будущее всех, за будущее человечества? Как справиться с мыслью о конце всех, о конце света? Поможет ли здесь буддистская медитация как внимательность и осознанность? Поможет ли здесь разрыв со своими шаблонами, если эти шаблоны являются жизненными фактами? А факты – упрямая вещь. Конец света! Попробуй заставить себя ни о чём не думать. А мысли всё равно врываются в тебя с новой силой, мысли о конце света, о конце человечества; об огненном космическом шаре, прекращающем существование человечества, людей как таковых. Ведь оно, это человечество, беззащитное перед лицом угрозы из Космоса. И жизнь этого самого человечества висит на волоске, так как угроза столкновения Земли с космическим телом, несущимся в космических пространствах со скоростью, например, семьдесят километров в секунду, очень вероятна. О высокой вероятности столкновения говорит то, что на Земле, с одной стороны, уже обнаружено более ста древних кратеров большого диаметра, оставшихся от бомбардировок космическими телами в прошлом, а с другой стороны, по этим следам установлена чёткая периодичность столкновений с Землёй, периодичность, составляющая пятьсот тысяч лет. О! Так что если человечество не одумается и не примет меры в отношении своей безопасности, то это человечество ждёт плачевная история. Чистая случайность сохранила человеческую жизнь на Земле к 2017 году, уберегла её от глобальной катастрофы. И что, это не вызывает тревоги? У меня вызывает. Может, у некоторых и не вызывает. Так для меня эти некоторые – просто отороженные. Эти отороженные делают ядерное оружие с целью уничтожить рядом живущий народ. Хотя технологии в ядерной сфере, технологии по производству мощных ракетных двигателей к 2017 году уже позволяют быть средством защиты от ударов космических тел по Земле. Технологические средства уже есть для предотвращения

опасных столкновений с Космосом. Но... человечество не чешется. А от этого лично во мне поселяется тревога. Тревогу из-за начальства на работе можно, конечно, снять какой-нибудь буддистской медитацией. Но вот тревога из-за опасности из Космоса – глубинная. Она никак не выковыривается из моей души. Да... и что там начальство? Ты тревожишься, что тебя уволят. А потом расслабляешься. Оказывается, тебе дали премию, прибавили к зарплате. Или просто поощрили грамотой. И всякие тревоги уходят. Хотя ты и не дорабатывал. Не заполнил и не сдал половину документации. Хотя... недоделки возвращают гнетущее предчувствие того, что тебя всё-таки взогреют, взогреют за то, что ты недоделал. И такое предчувствие неминуемого последствия поселяет тревогу. Такая тревога не отпускает меня даже тогда, когда я хорошо и надёжно вокруг себя всё урегулировал, со всеми сотрудниками заключил мир, не оставил никаких враждебных отношений. Но начальство... Недоделанная работа в виде неоформленной и несданной документации поселяет тревогу. И что я делаю? Вместо того, чтобы всё доделать и доработать, начинаю снимать тревогу медитацией. Вместо того, чтобы её снять трудами, я ухожу в небытие. Свои медитативные состояния я зачастую фиксирую в письме, в «*Письме 2017*», всегда указывая на то, что не оцениваю свои мысли, чувства, эмоции, ощущения, а просто наблюдаю за ними. Просто наблюдаю за своим дыханием, что избавляет меня от стресса и страдания. Я так и пишу: *«Наблюдаю за своим дыханием. Отвлекаюсь от этого наблюдения. Замечаю, что моё внимание рассеялось. И я вновь сосредотачиваюсь на дыхании, концентрируюсь на нём, не критикуя себя, что отвлёкся. Свои отвлечения принимаю как данность. Концентрация на дыхании даёт возможность мне наблюдать за моими собственными мыслями; и по мере того, как они появляются, я постепенно перестаю с ними бороться. Так я начинаю осознавать, что мысли приходят и уходят сами и что я – не то же самое, что мои мысли. Мысли в моей голове появляются ниоткуда, а потом исчезают, лопааясь, как лопаются мыльные пузыри. Так я на-*

блюдаю за собой без какой-либо критики, но глубоко сочувствую. И так я научаюсь смотреть на своё плохое настроение с искренним любопытством. Плохое настроение исчезает».

Но когда у меня портится настроение от того, что я осознаю чрезвычайно высокий уровень риска от падения метеорита на атомную электростанцию, то я не могу ничего с собой поделать. Ну, пускай попадание метеорита в атомную электростанцию может оказаться редкостью. Но... в целом гибель от столкновения Земли с метеоритом очень вероятна. Уровень риска чрезвычайно высок. От этого в моём воображении появляются огненные объекты, мчащиеся с большой скоростью и бьющие по Земле. Периодически у меня вообще появляется подозрительность, что кто-то тайно следит за мной и не сегодня-завтра схватит меня сзади за полы пиджака. Мне чудится, будто кто-то узнаёт что-то обо мне, узнаёт то что я скрываю. Это что, моё сумасшествие? Нет. Это воображение. Оно проявляется. И оно пропадает. И оно не от моих космических представлений. Оно – от моей напряжённой жизни с людьми.

Я опасюсь некоторых людей. Опасаюсь тех, у которых возникает недоверие ко мне. А недоверие у них возникает от того, что я посвящаю их в катастрофические случаи ударов метеоритов по Земле, ударов, которые были в прошлом. Сказали бы спасибо, что я их просвещаю. Правда, некоторые меня любят. Или делают вид, что любят, а на самом деле думают про себя, что столкнулись с сумасшедшим, ну... нетрадиционным. Нет, нет... Всё-таки любят. Для некоторых я прямо пророк. Но... меня как пророка всё же мучительно тревожит мысль, что в ближайшее время дирекция изменит своё отношение ко мне в связи с тем, что я в рабочее время слишком отвлекаю сотрудников на длинные разговоры об отвлечённых космических телах. И... больше всего я отвлекаю машинистку, которая сидит под дверями директора. У этой машинистки много воображения. Она так живо воспринимает то, о чём я говорю. Она, правда, со странностями, если не сказать больше – немного сдвинутая. То, что она уносится мыслями в какие-то

отдалённые места, а после моего влияния уносится ещё и в Космос, можно считать нормой. Но когда она неадекватно улыбается и что-то шепчет, шепчет, шепчет, то становится не по себе. Тогда я начинаю понимать, что она медленно сходит с ума.

Последнее время я перестал, конечно, грузить её информацией о Космосе. Последнее время я больше занялся собой, своим сумасшествием. Информация о Космосе меня подкашивает и я не могу с собой справиться.

Но больше всего меня всё же подкашивают люди, которые инертны к опасностям из Космоса.

Не инертна машинистка. Но она медленно сходит с ума.

Чтобы возобновить свой статус нормы в отношениях с людьми, я окунаюсь в свои медитативные процессы. Вот несколько заметок из моего «Письма 2017» последнего времени: *«Концентрируюсь на дыхании. И оно успокаивается, становится глубже и ритмичнее. Расслабляюсь на выдохе. От этого испытываю огромное облегчение, умиротворённость. Направляю своё осознанное внимание на тело и ощущаю, как оно оседает на выдохе. Фиксирую, что мои ощущения текучи, как и моё дыхание. Они переменчивы. Неприятные ощущения не цельные. Они распадаются. Направляю своё внимание в глубины своего существа, в ту безмерную бесконечность, которая суть всего и находится в бесконечно малой точке. Пребываю. Через некоторое время я замечаю, что отвлёкся от этого пребывания. Моя осознанность – это когда я замечаю, что моё сознание переключилось на что-то другое, ушло от этого пребывания. Осознанность указывает на взвешенное состояние моего ума, состояние, через которое я вижу мир чётче, реагирую на этот мир более осмысленно. Одним словом, мир видится яснее и чётче. Осознанность пребывает. Всякая боль уходит.*

От подобной практики я становлюсь внимательнее к тому, что происходит в моей жизни, меньше заглядываю в своё прошлое, меньше фантазирую о будущем».

Хотя будущее меня волнует. И ко мне в воображении по-прежнему прилетает огненный шар, разбивающий Землю и всякое будущее.

Я, конечно, ощущаю вину за то, что трачу время на медитацию. Но я тут же начинаю себя успокаивать тем, что медитативная осознанность всё же высвобождает время тем, что я перестаю заниматься ненужными делами. Притом медитативная техника разрушает устаревшие мыслительные процессы, разрушает отжившие свои модели поведения. Но... медитация бессильна упразднить из моего сознания образ огненного тела, летящего с неба и бьющего по Земле. Этот образ постоянно подкрепляется информацией о космических катастрофах, информацией о большом риске погибнуть в результате удара кометы или метеорита из Космоса. Народ вокруг меня, конечно, халатно относится к подобной информации о космической угрозе. Я же – нет. Я принимаю мысль о том, что в прошлом динозавры погибли от астероидного удара из Космоса. И что в будущем люди могут погибнуть как динозавры от подобного астероидного удара из Космоса. Произойдёт массовое вымирание, как это произошло шестьдесят пять миллионов лет назад. Тогда вымерло семьдесят пять процентов живых организмов. Но если бы был немного больший удар, то вымерло бы и сто процентов. И жизнь бы прекратилась.

Я горюю о своих ушедших родителях. Но о человечестве в целом я не буду горевать. Меня не будет. Я уйду вместе с человечеством, когда космические тела обрушатся на Землю.

Шестьдесят пять миллионов лет назад на Землю обрушился астероид величиной в пятнадцать километров. А если бы он был величиной в сто километров? Что бы было? Мы бы тогда, наверное бы, не появились. Человеческая цивилизация тогда бы со временем не возникла. Не из чего было бы возникать. Живого бы не было, не осталось бы.

На Земле существуют огромные кратеры, по двести километров в диаметре. Это следы от ударов космических тел. Значит, небо – это дамоклов меч, который постоянно угрожает человечеству. Подобные факты и сле-

дующие из них истины требуют от человечества задуматься о своей кончине, не летать в мифических представлениях, а думать о спасении. Миф о том, что «подкова – это на счастье», разлетается вдребезги, когда смотришь на копытообразную, подковообразную форму кратера Чиксулуб. Вот тебе и подкова на счастье. От такого счастья когда-то вымерло почти всё живое на Земле. Но самое страшное, что такие удары по Земле были регулярными. Значит, есть опасность от будущих ударов. Так что в будущем столкновения метеоритов и других космических объектов с планетой Земля будут?

Да!

Будут!

Такие выводы от поглощённой информации приводят меня в ужас, волосы на голове становятся дыбом. Потом приходит шоковая окаменелость. И я как сомнамбула хожу целую неделю. В таком состоянии хожу и на работу.

Учебное заведение у нас неплохое. Преподаватели – милые люди, большей частью женщины. И обстановка тоже по большей части простая и непринуждённая. Аудитории просторные, светлые. Цвет в основном зелёный. Много салатного. Если у кого день рождения, то мы собираемся за столом поздравить именинника. И тут я, неделями ходящий как в воду опущенный, со своими ощущениями конца света. Кому это понравится? А нет. Мои идеи разделяют. Со мной выясняют проблемы. Я хожу как в воду опущенный, а со мной выясняют проблемы, выясняют возможность падения метеорита, отличия метеорита от астероида, особенности движения комет. Я довольно-таки порядочно заразил свой коллектив, в котором работаю, идеями космоса; заразил опасениями со стороны этого космоса. Конечно, никто не ходит как в воду опущенный от информационного потока в отношении катастрофического положения. Я не так, наверно, глубоко заразил проблемами спасения. Однако всё же подходят, спрашивают, выспрашивают. Что делать? Как будет дальше идти развитие цивилизации? И меня это радует. Рад ответить всякому подошедшему. Рад, что востребован.

Я всего не высказываю. У меня есть внутренняя направленность: как объединить людей по их собственному спасению, чтобы они занялись проблемой космической опасности? Моя тайная цель, скрываемая от окружающих – это объединять их по решению проблем, связанных с опасностями. И в первую очередь с космической опасностью, как самой катастрофической. Для этого надо людей отвлечь от мелких незначительных дел, не относящихся к проблемам спасения.

Переключить их на решение глобальных проблем спасения!

Такие цели, конечно, полностью не совпадают с целями ученого заведения, в котором я работаю. Поэтому я и побаиваюсь начальства, которое так и следит за тем, как я отвлекаю людей от работы. Вот эта слежка как раз и порождает во мне тревогу. Какие бы я просветления и преображения в прошлом не испытывал, а тревога всё-таки вкрадывается в мой внутренний мир. Поэтому и возникает у меня желание вернуть свою психику в безмятежное состояние.

Безмятежность. А в противоположность ей – тревога. Поэтому я всё же прибегаю к медитативной технологии; чтобы перевести тревогу в безмятежность. Подобное я фиксирую в «Письме 2017» так: *«Сосредотачиваюсь на своём теле, дыхании. Отвлекаюсь. Сознание отвлекается. Отвлекается по поводу прошлого. Отвлекается, фантазируя о будущем. Но я возвращаю внимание к своему телу, к дыханию. После этого я предоставляю своему сознанию полную свободу, но следую за ним со всей осознанностью. В результате моё сознание успокаивается.*

Покой. А был поток противоречивых мыслей, чувств. Такие перипетии происходят внутри меня. Своеобразная борьба. Если я сосредотачиваю своё внимание на этой внутренней борьбе, то моё сознание успокаивается. И я в конце концов вновь, как это было вначале, сосредотачиваюсь на своём теле, дыхании.

Потом появляются мысли. И я обращаю внимание на свои мысли и на то, каким образом они перескакивают с одного предмета на другой. Перескакивают с прошлых впечатлений на фантазии о будущем. В со-

держании своих мыслей я нахожу шаблоны. Наблюдаю за появляющимися шаблонами. Наблюдаю за плохими мыслями, появляющимися в моём сознании. Вижу, как они возникают и как они растворяются сами по себе. И вдруг случается невероятное. Возникает ощущение счастья и покоя. Пустота от растворённых мыслей заполняется безмятежностью.

Оттого, что я осознавал свои мысли, возникла безмятежность. И я начинаю видеть вещи этого мира более открыто. У меня был пункт наблюдения, с которого я разглядывал, как в моём сознании появляются мысли и чувства. И вдруг набегают состояние счастья, гармонии и безмятежности. Тревога уходит. В конечном итоге у меня появляется способность и возможность выбирать наилучший способ решения моих жизненных проблем».

Хотя этот наилучший способ выбора решений, лишь форма. Содержание же одно: спасение. Приобретая безмятежность и отсутствие тревоги в душе, я опять сталкиваюсь с материалами, которые загружают меня тревожными мыслями. Информация об опасных космических объектах поселяет во мне вновь тревогу, тревогу за будущее. Комета в диаметре пятнадцать километров однажды, в глубокой древности, меловой период, гахнула по Земле. Это была причина вымирания живого. И такое вымирание может повториться. Это вызывает во мне большую тревогу. Но ещё большую тревогу вызывают у меня люди. Они не думают о катастрофах. И никакие деньги не расходуются на предотвращение столкновения Земли с космическими объектами. Это настораживает. Настораживает и тревожит. Что будет дальше? Обеспокоенности потенциальной угрозой столкновения нет. Человечество праздно проводит время. А заслуживает ли человечество, заслуживают ли эти люди спасения, если они так ведут себя? Значит, они хотят исчезнуть с поверхности Земли?

Я порой в поту, после утреннего пробуждения напрыгшись, покраснев и сжав кулаки, наедине с собой, один в квартире, кричу что есть сил: заслуживает спасе-

ния Земля и её население, если ради спасения ничего не делалось, и не делается?

Потом я иду на работу. Всё идёт своим чередом. Некоторые из моих сотрудников заслуживают спасения. Они так участливо относятся к моим речам. Прикидываются или не прикидываются? Трудно установить. Кто прикидывается. Кто не прикидывается. Но даже тот, кто прикидывается, всё равно своим поведением поступает в мою пользу, демонстрируя интерес, заражая тем самым других проблемой спасения, спасения не через молитву, а через строительство космических поселений и распространения жизни по Вселенной. Хотя я не против молитвы, не против веры в Бога и вообще во всяких богов. Пусть верят. Жалко, что ли. Хотя вера, молитва и вообще всякое ритуальное действие отвлекают от дела. Для меня, допустим, отвлекает, а для другого – это отдушина, очищение. Хотя и у меня есть вера в Бога, вера, не похожая на ту, которую проводят священники, зарабатывая деньги, вера и надежда на то, что своими жизненными проявлениями я накручиваю себе место в раю.

В свой адрес от верующих я слышу упрёки. Мол, что с того, что жизнь во Вселенной распространится? Спасётся жизнь. Пусть. А личное спасение? Что, помереть – и всё? Меня упрекают, что я не проповедую личное бессмертие, не проповедую спасение своей собственной души. Я говорю, что спасётся тот, кто душу свою загубит во имя жизни вечной. Он будет нужен жизни и жизнь его возродит изнова. Кого трогает моя философия. Кого не трогает. Сплошной штиль. Сплошное равновесие, от которого ничего особого не случается; и не случится; равным счётом ни-че-го.

Ничего не случится!

И это меня бесит. Бесит, потому что перед этим угнетало. Какой-нибудь умник из моих коллег-преподавателей будет говорить о жизни и её возрождении. А я? Что я? Не прав?

Мои речи поглотят иллюзии других людей и всё станет на своё место, будто бы я вовсе и не призывал к жизни вечной. И бунт, который я поднимал в своих речах против всех иллюзий, высказываемых моими колле-

гами и вообще окружающими людьми, бунт мой канет в лету, будто капля воды в океан. Канет и не оставит какого-либо мало-мальского следа. Не будет даже признака никакого о том, что я говорил, что доказывал с пеной у рта.

Ох. Силы меня порой покидают. Я, наверно, уже не смогу поднять такой бунт против своего окружения, чтобы хоть что-то всерьёз изменить в сложившейся ситуации. Люди идут на поводу ложных учений. Про Бога. Про цивилизацию. Чувствую, что утратил в себе ту силу, которой смог бы нарушить привычный ход вещей, изменить всё в своём окружении, повести за собой.

Я, конечно, вношу беспокойство в те умы, с которыми сталкиваюсь. Но степень, степень этого беспокойства низкая. Она не побуждает людей к действиям. Всё остаётся на уровне разговоров. Хотя и на этом уровне от меня могут избавиться, уволить за несоответствие с занимаемой должностью. А на самом деле уволить за то, что я отвлекаю сотрудников от выполнения своих прямых обязанностей. Отвлекаю своими разговорами о Космосе. Начальству, я вижу, это не нравится. И оно может меня в один прекрасный день «турнуть» с занимаемой должности. Но я дорожу этой должностью. И не ради денег. Моя должность даёт мне возможность хоть в какой-то степени воплощать свой смысл жизни в реальность. На своих читаемых лекциях я вставляю материал о космической опасности и о путях спасения от этих опасностей. Поэтому я порой приумолкаю в контактах со своими сотрудниками. Делаю акцент на пропаганду во время лекций. Начальство на этих лекциях не присутствует и не знает, о чём я говорю. А вот когда я говорю с сотрудниками в коридорах, то начальство настороже. Мол, в рабочее время такая болтовня не решает проблем, стоящих перед коллективом. За это могут меня и списать. Уволить. Здесь таких, как я, уже несколько человек уволили. Опаздывали на работу. Раньше времени заканчивали лекции. И фривольничали с сотрудницами по коридорам. Я же на работу не опаздываю. А лекции не то что заканчиваю раньше времени, а ещё и задерживаю студентов, входя в раж и рассыпаясь в своих речах.

А с дамами не фривольничаю по коридорам. Скорее они со мной фривольничают. А я им про пути спасения от космической опасности талдычу. Некоторым дамам я кажуь нудным. Они хотели бы со мной поболтать о чём-нибудь развлекательном и отвлекательном. А я? А я – всё о том же. Да. В принципе – об одном и том же. Но о самом главном. О спасении.

Некоторые сотрудники, конечно, не хотят и спасаться. Живут одним днём. Так жить легче. Но это – жизнь животного. Внутри вызревает проблема отсутствия смысла. А от этого как раз бывают случаи самоубийства. На первый взгляд, самоубийство беспричинное. Но если покопаешься, почему человек прекратил своё существование, то оказывается, отсутствие смысла и породило всё это сумасшествие. У меня в жизни был такой случай с моим знакомым. Сошёл с ума. Выпрыгнул из окна своей квартиры и разбился насмерть. Перед этим он мне говорил, что не видит смысла в своём существовании. После себя он ничего не оставил, кроме записки. То, что он мне говорил, всё было в этой записке. Кроме этого, он ещё жаловался, что нет достаточной дозы опия, чтобы уйти из жизни спокойно. Поэтому приходится прыгать из окна. Конечно, каждый самоубийца хотел бы предпочесть спокойный эйфоричный уход из жизни. Наверно, каждый. Но не у каждого есть под рукой для этого достаточная доза наркотика, тихо уводящая в забвение. Поэтому так и случается. Прыгают из окна, с моста. Или уходят через повешенье. А в принципе многие самоубийства свершаются в критические моменты жизни, при аффекте. В такие моменты не до расчётов, какой способ ухода из жизни принять. Что под руку подвернулось по ситуации, то и делается. С моста, так с моста. Шёл по мосту. И тут на тебя нахлынуло осознание бессмысленности твоего существования. От этого перелез через перила моста – и в воду. Потом тело вылавливают и списывают с реестров жизни.

В сегодняшней ситуации социального устройства, а это 2017 год, человеку нет места для реализации жизненно необходимых проявлений...

...Проявлений, необходимых для жизни всех... Хе! И человек делает проявления не обязательные, и даже ненужные для процветания жизни. Это, конечно, удручает. Ведь время не ждёт. Необходимо капитально приспособливаться к этому миру – с перспективой на далёкое будущее. Как угадать, как познать это будущее? Тебя посещает огромный поток переменных. И через них узреть какое-то постоянство, какую-то стабильность, какую-то закономерность, закон – трудно. Всё течёт, всё изменяется, по воззрениям Гераклита. Где та стабильность? И... где та уверенность в завтрашнем дне? Её нет. И приходят болезни. Да, и помимо всего этого приходят болезни. Просто организм стареет. Механизмы органов и тканей изнашиваются. От времени изнашиваются. Чаще возникают мутации.

Наш коллектив не такой большой. Но если берёшь статистику солидных предприятий с их большим персоналом, то видно, что каждый год один-два человека обязательно заболевают и умирают. Так всё движется. Берут отпуск по болезни, а это, оказывается, прощание с жизнью. Болезнь, оказывается, серьёзная. Раковая опухоль. Вредоносные мутации делают своё дело. Делает своё дело и техника. На больших предприятиях люди погибают от несчастных случаев при работе с механическими устройствами или же просто от внезапного столкновения с механическими устройствами. Это или автомобильные аварии, или авиационные катастрофы. Гибнут на природе. Или тонут в реках, морях, океанах. Или во время пожаров... Люди гибнут. Часто гибнут от своего собственного образа жизни. Пьют алкоголь. Или того круче, употребляют наркотики. Оправдывают применение стимулирующих средств. Проходит довольно-таки небольшое количество времени. Смотришь – умер. Ушёл из жизни. Вроде был весёлым. Заигрывал с женщинами. И тут раз – и нету. Нету человека на этом свете. А смысл, смысл жизни? Ничего после себя фактически не оставил. Разве что поношенную одежду. А мир движется. Эта одежда и все личные вещи расходятся в этом мире, растворяются. И нет человека. Стирается память о нём. Что было совершено этим че-

ловеком? А ничего особенного. Выполнял определённые функции. Механически выполнял. Ничего такого не творил и не сотворил. Своей механичностью и необходимостью вплёлся в мир людей. От этого что-то изменилось в этом мире.

Всё как-то меняется. Приходят новые поколения. Жизнь начинает крутиться немного по-другому. Но... куда она крутится, эта жизнь? А, сплошная неизвестность. И это пугает, удручает. Теряешь всякие смыслы, которые как-то слегка скопились у тебя в голове. В конечном итоге портится настроение. У меня лично портится от этого настроение. И мне приходится применять методы моей излюбленной медитации. При дыхании замедляю выдох, расслабляю тело, останавливаюсь на некоторое время, ничего не делая. Хотя для меня это временные передышки. Информация о том, что каждые пять тысяч лет начинается новая бомбардировка Земли из Космоса, ввергает меня в паническое состояние. А добивает меня тот факт, что человечество не то что не пытается воспрепятствовать будущим бомбардировкам, а своим существованием вносит дополнительно новые проблемы. Такая удручающая информация о том, что наша деятельность способствовала изменению климата и мировое потепление связано с расширением масштабов человеческой деятельности, вызывает во мне хроническую тревогу. Что дальше? Человечество не то что пытается спастись, а усложняет ситуацию. Будто желает конца света, чтобы всё прекратилось. От этого у меня не то что хроническая тревога; от этого наступает прямо депрессивное состояние. Тогда я без сил. Или в напряжении. Или без сил. Или, или...

Или в напряжении.

Или без сил.

Чувствую, что ощущение грусти ещё больше вызывает во мне грустные мысли. Мысли, конечно, могут управлять и настроением, и эмоциями. Но в такие периоды разлада ощущение грусти ещё больше стимулирует грустные мысли. От этого даже видение окружающего мира меняется. От этого я сутулюсь, наклоняю голову, сжимаю плечи, медленнее хожу...

...И тогда я, наперекор всяким жизненным ситуациям, улыбаюсь. Свои выводы из этого я записал в «*Письме 2017*» так: «*Улыбаясь, я становился счастливее*».

Оказывается, как всё просто, как всё легко. Улыбаясь, я, конечно, улучшал своё настроение. Но это не панацея. Улыбаться специально, искусственно, с натяжной улыбкой, как улыбаются идиоты? Улыбаться, когда тебе не до улыбки? Это не выход из положения. Значит, надо что-то менять в реалиях. Что делать? А делать то, чтобы человечество не копало себе яму и не относилось к возможному концу света равнодушно. От осознания полной бессмысленности человеческого существования можно уйти при помощи действий, деятельности. И я действую. Я вписываю факты возможного конца света в свои лекции. И... читаю эти лекции с энтузиазмом. Жизнь постоянно преподносит мне неприятные сюрпризы в виде информации о конце света. Вернее, я её сам откапываю в информационных центрах. Но после того, как я накопил эту информацию в библиотеках и информационных центрах, я восстанавливаю своё душевное равновесие своей деятельностью. Сразу начинаю свою активную деятельность, пока грусть не пустила во мне корни от осмысления полученной информации. А информация страшноватая. Ведь существует шестнадцать крупных метеорных потоков, которые каждый год проливаются над Землёй. Я впечатлительный. Чувствую, что что-то падает сверху и бьёт по земле, по домам, по траве, по голове... А на самом деле ничего не бьёт. Просто воображение работает на полную катушку. Но оно предупреждает. Может и ударить. Ведь кометные обломки били по Земле не только в древние времена, там на стыке мелового и третичного периодов, а это шестьдесят пять миллионов лет назад. Это всё происходит и в наши дни. И это вызывает тревогу, страх. Во всяком случае, у меня. Конечно, есть отморозки. Их ничем не прошибёшь. Им бы только пивка попить. Им говоришь, что народы Земли имеют мифологические легенды о потопе. Но это не просто мифы. Они имеют под собой реальную почву. В древние времена действительно имело

место затопление огромных территорий. А причина этого? Столкновения Земли с космическими телами.

От подобной информации, которую я распространяю, особой реакции у людей нету. Что там в древние времена было, не было? Кто его знает. Время стирает острые ощущения. Вот как сейчас. Я возражаю. Планировать будущее необходимо на основании памяти об ужасных катастрофах, памяти, которая зафиксировала ещё в устной традиции падение метеоритов и астероидов на Землю в очень отдалённом прошлом. Столкновения Земли с небесными телами были. И это – основание для дальнейшего планирования нашего будущего. На мои речи и призывы к жизни в направлении спасения народ особо не реагирует. Это вселяет в меня тревогу и страх. Что будет дальше?

Человек зачешется, когда его клонет жареный пепел. Когда упавший на Землю метеорит разрушит города и систему электроснабжения, от чего в глазах потемнеет, тогда человек подумает, что делать. Но ум дан, чтобы предвидеть ситуацию. А ситуация простая. Когда-то пятнадцатикилометровая в диаметре глыба, гахнув по Земле, стёрла животный мир эпохи динозавров. Что-то живое всё же осталось, расплодилось. Следующая глыба сотрёт с лица Земли цивилизованный мир человека. Вопрос: останется ли что-нибудь после этого? И... Меня охватывает тревога и страх. И я спешу на работу в своё учебное заведение и строчу лекции, вставляя в них сочные куски текста о надвигающихся катастрофах. Потом в бурном эмоциональном взрыве выкладываю перед студентами всё, что я накопил. В эти периоды найти в себе внутреннюю гармонию я и не пытаюсь. Выхожу из себя. Экстаз. Разглагольствую себе не только на лекциях, но и в перерывах, и после работы на улицах. Мой мозг включён и приведён в полную боевую готовность. Он, конечно, должен и выключаться из этой боевой готовности. Но меня подпитывает информация, которая застряла в моём мозгу. Это информация о неосязаемых угрозах. Ведь метеорит даже не приближается к Земле для столкновения. Но эта, пусть даже неосязаемая, угроза в моём болезненном воображении вызывает тревогу,

беспокойство, стресс. Это, конечно, не тот стресс, который граничит с нервным расстройством, но мой организм всё же через некоторое время требует какого-то успокоения, отдыха. Такой боевой всплеск не может очень долго продолжаться. Но мозг не останавливается на имеющейся новой информации. Он начинает приплюсовывать уже усвоенную информацию из прошлого, расширяя возможную опасность в нашем существовании. Мозг начинает разыгрывать сцены того, что может произойти в будущем, когда метеорит или комета ударит по Земле. То есть тревоги возникают не только из-за наличия новой информации, но и в силу уже накопившейся информации из прошлого, а также в силу просто возникающих мыслей о будущем. Во мне всё это происходит очень быстро. Я даже толком не осознаю всего этого. Я тороплюсь. Всё время тороплюсь. Где делась та просветлённость и преображённость духа, которая была? Торопясь, я с трудом сосредотачиваюсь на настоящем. При этом я так сильно зацкливаюсь на своих целях, что значительно теряю связь с теми реалиями, которые меня окружают. В дополнение к создавшейся ситуации приплюсовываются воспоминания угроз, которые я скопил о космических катастрофах в своей памяти. Всё это меня поджучивает и раззадоривает. И я кричу на весь мир: «Люди, очнитесь!».

Моё желаемое... Моё желание, чтобы люди поступали не так, как они поступают. А действительность? А в действительности всё не так, как мне хотелось бы. И это сильно удручает. Несоответствие между желаемым и действительным вызывает во мне отрицательные чувства. Чтобы не застревать на этих чувствах и не оказаться в ловушке собственных мыслей по поводу этих чувств, я действую, не пускаясь в долгие размышления — действую. Действуя, я не поглощаюсь своими мыслями, обращаю внимание на красивые вещи, которые окрыляют и ведут вперёд. Я понимаю, что внутренний анализ проблем, которые скопились в моём внутреннем мире, в принципе проблем не решает. И если ещё решение проблем от меня не зависит, то это может только усугубить положение вещей. Я, конечно, не могу воспрепятство-

вать появлению во мне грусти, оттого что между желаемым и действительным существует несоответствие. Поэтому я даю себе отчёт о реальном положении вещей. Даю отчёт о том, о чём думаю. Осознаю. И это меня спасает. Я выкарабкиваюсь куда-то на гору, на возвышенность своего духа и смотрю на свой собственный внутренний мир как бы с высоты. Смотрю на возникающие и потухающие эмоции, чувства, мысли. Даю себе отчёт об их возникновении и потухании. Но всё равно я ни от чего не застрахован. Всегда нахожусь на грани провала. Ведь я говорю о спасении в далёком будущем. А люди практичные живут реалиями. Поэтому я в конечном счёте выбиваюсь из сил. Я, самый спокойный, самый самообладающий, самонадеянный, когда-то в прошлом просветлённый, теряю силы. Одним словом, выбиваюсь из сил. Но я не ропщу. Я вижу в этом смысл. Пропагандируя пути спасения, я пропагандирую жизнь вечную для себя и для других. А что ещё? А? Поэтому на меня не надо нажимать, чтобы я работал лучше. Я постоянно обновляю свои лекции новыми материалами. Заодно я обновляю их новыми фактами о катастрофах в Космосе и о путях предотвращения этих катастроф. Но как бы я не стал работать хуже. Последнее время я обновляю материал лишь о космических катастрофах, а остальной материал лекций остаётся прежним. Для себя, для своего смысла я не стал работать хуже. Но вот для учебного заведения, не обновляя остальной материал лекций – работать хуже стал. В других учебных заведениях нет таких, как я, помешанных на Космосе. И у них сотрудники, наверно, лучше обновляют лекции, не тратя время на материалы о космических катастрофах и их преодолении. А между учебными заведениями существует конкуренция. И к нам идут. Может быть, послушать меня? Послушать, как я раскрываю ужасающую картину действительности.

Я люблю свою работу. И не променял бы её на какую-нибудь другую. Ведь она мне даёт возможность реализовывать свои планы по информированию населения о спасении от космических угроз. А что ещё я могу делать? В своём социальном положении, стоя на опреде-

лѐнной иерархической лестнице, – пока ничего. Пока ничего другого в этом направлении я не могу реализовать.

Всѐ вроде бы идёт хорошо. Но порой ни с того ни с сего меня начинают одолевать горькие мысли о будущем. Может, от этого я вдруг становлюсь раздражительным. Впадая в мрачное настроение, я, конечно, не прикладываюсь к алкоголю. Наоборот, я начинаю работать как проклятый. Хотя мои доходы от этого никак не увеличиваются. В своих интересах по реализации смысла своей жизни я – волонтѐр. Поэтому я ни на что не ропщу. Хотя у меня нету собственного дома в хорошем месте. Но я не начинаю работать на подобные цели и зарабатывать больше денег. Некогда. Нет времени. Жизнь так коротка. А Космос так велик. Вперѐд! Воплоти намеченное. Просыпаясь утром, я повторяю слова из произведений Лотреамона: «Приложим все силы и с сознанием долга исполним своё назначение на земле». А моѐ назначение на земле направлено в противоположную сторону – к небу, в Космос. Его надо распознать и применить к себе, к себе подобным. Во имя своих целей я готов даже остаться холостяком. Хе. На красоток уходит много времени. Их подолгу убалтываешь. Но постепенно начинаешь и им навязывать космические дали. А у них интересы в ближнем мире. А у меня – в дальнем. Вот и не сошлись. Бывает так, что не то что не сошлись, а нашла коса на камень. И как найдѐт коса на камень, так испытываешь ледяное отношение к себе. У меня как? У меня ассоциации сразу связываются с оледенением как катастрофической ситуацией.

Ни с того ни с сего выплывают катастрофические ситуации!

Испытываю ледяное отношение к себе. Катастрофическая ситуация оледенения.

Известно, что в будущем нас ждѐт новый ледниковый период. В прошлом – оледенение было. И не раз. В будущем оледенение будет. Оно может быть в результате столкновения Земли с каким-нибудь небесным телом. В результате столкновения может быть пылевое загрязнение атмосферы, отчего наступит ледниковый период,

так как свет солнца будет отражён из-за возникшей пыли, пыли от столкновения.

В мире льда, оледенения мог выжить только острый, изощрённый ум человека. Человек уцелел в условиях эпохи оледенения.

О!

Оледенение. И что мне то ледяное отношение, которое люди выказывают в мой адрес, когда находит коса на камень? То ледяное отношение ко мне – не настоящая катастрофа. Меня не пробьёшь. Оледенение! Вот настоящая катастрофа. За оледенением, когда всё начинает оттаивать, идёт потоп.

Потоп может вызвать упавший в океан метеорит или астероид. От такого падения возникает цунами. От цунами возникает потоп.

Удар небесного тела по океаническим водам Земли вызывает потоп. Это – катастрофа. Двухкилометровый в диаметре астероид, упавший в океан, может вызвать цунами катастрофической разрушительной силы для всего живого. Подобное произошло в плиоценовый период. Подобное может произойти и сегодня – в период 2017 года. Десять тысяч лет назад закончился ледниковый период. Человек начал расцветать. Однако неминуемо наступит следующий ледниковый период. И потоп будет. Всякая животная жизнь может исчезнуть полностью. Это угроза реальная. К встрече с ней надо готовиться. Оледенение вернётся. Наступит дефицит продуктов питания, что заставит нормировать потребление. Поэтому может быть введена плановая экономика. Перемещение людей, поездки затруднятся. Перемещающиеся столкнутся с проблемой преступности. Что будет... Что будет? Во многом неизвестно, что будет. И холодное, ледяное отношение ко мне меня не пугает. То мелочи. Я – на правильном пути. И меня никто не собьёт. Путь один-единственный: спасение. Вырабатывать программы по спасению, и действовать согласно этим программам. Но прежде необходимо осознание собственной жизни, чтобы программы не превратились в ложные пути, чтобы постоянно смотреть на мир новыми глазами и корректировать программы. Чтобы рассчиты-

вать силы и не выдохнуться на полпути. Чтобы... Много этих «чтобы». И всё надо учесть.

Что надо, чтобы всё учесть? Ну, не всё. Чтобы учесть побольше... Что надо? Наблюдать за собственной жизнью под другим углом? Это, конечно, изменит чувственную сферу. Но... решит ли это проблемы? Нет, не решит. Мой внутренний мир переключится на другую передачу. Это, конечно, взбодрит. Взгляд с другой стороны может даже кардинально поменять ощущение жизни. Перестану пытаться избавиться от каких-либо навязчивых мыслей и чувств. Идут. Пусть себе идут. Перестану долго думать над чем-либо. Увижу, как моё сознание искажает реалии. Буду осознанно присутствовать в мире. Буду находиться здесь и сейчас, концентрируясь на текущем моменте, никак не оценивая даже этот момент. Буду видеть мир таким, какой он есть. Осознанность возвратит меня в состояние здесь и сейчас. Но решит ли это проблемы? В какой-то мере решит проблемы моего внутреннего мира. Мне станет несложно сосредотачиваться на том, что происходит в настоящий момент. Я перестану быстро ходить, не замечая ничего по пути. Я буду больше обращать внимание на то, что делаю. Буду выполнять свои задачи не торопясь, уделяя им больше внимания. Не буду заикливаться на каких-либо целях, так что перестану отдавать себе отчёт о том, что я делаю для достижения этих целей. Перестану быть поглощённым своим прошлым и будущим. Не буду погружаться в рутину, прокручивая свою собственную жизнь в своих собственных мозгах. Буду проживать её со всей полнотой. Но... решит ли это сами проблемы? О...

От такого способа жизни я буду меньше подвержен тревогам? Да. Буду меньше времени проводить в своих собственных мыслях, а больше видеть то, что происходит вокруг. Перестану жить в мыслях, а буду переживать окружающий мир напрямую. Откажусь от излишних суждений и оценок. Посмотрю на мир и на то, что в нём происходит, другими глазами, непредвзято. Позволю этому миру быть таким, какой он есть. И что позволю? Позволю не решать проблем этого мира? А что?

Наблюдать за ним и не судить его. Это успокаивает на время. Но... не решает проблем. Мои мысли – это просто мысли. Да. Я не отождествляю своё Божественное Я с ними, с этими мыслями. Такой ракурс меня успокаивает. Но он не решает проблем.

Я проживаю свою жизнь по мере того, как она проходит. Вспоминаю прошлое. Планирую будущее. Но всё это я вижу объективно. Владеею собой. Живу настоящим. От проблем не уйду. Но... Это не решает проблем. Не уход от них их не решает. Принимаю жизнь такой, как она есть. Даже вижу её с уникальной, мне присущей, точки зрения. Понимаю её. Понимаю, что действительно важно для жизни, а что – не важно.

А важно что?

Спасение?

И вдруг моя идиллическая уравновешенность и гармония прекращаются.

Информация рвёт душу. Информация про катастрофы. Приходит подавленность и тревога. Воодушевление как-то стирается. Не так давно был счастливым, энергичным, вовлечённым в свою работу, в свою деятельность. И тут – стал другим. Злости и агрессии нет. Просто подавленность. Ощущается изоляция, отчуждённость. Замыкаюсь в себе. Меня никто не понимает. Все живут своей жизнью. Никто не работает на спасение. И у меня в голове идут тревожные мысли. Меня спасает то, что я принимаю свои мысли, не осуждая их; открыт миру. Но спасает ли это положение вещей? Нет. Не спасает. Люди заняты тем, что не нужно для жизни, для её будущего. Я же уделяю время тому, что я по-настоящему ценю, занят тем, что по-настоящему имеет ценность. А... это спасение всех в будущем. Высшая ценность! И меня никто не собьет. У меня железная эмоциональная устойчивость. Временами железная. Вот только наступила – и я готов противостоять всевозможным ударам судьбы. Я целеустремлён и контролирую свою жизнь. Она мне дорога. Моя жизнь наполнена большим смыслом. Я её ценю. Я вообще ценю жизнь как таковую. Сосредотачиваю всё своё внимание на ней, на её проявлениях. Но если я отвлекаюсь, то это отмечаю.

Отмечаю, на что я отвлёкся. А затем вновь возвращаюсь к своему предмету сосредоточения.

О-о-о-о-о...

Такие идеалы. Это, наверно, больше в моём воображении.

Я неоднократно фиксировал, как информационный поток о космических опасностях выбивал меня из колеи. Вот и сейчас... Я читаю Декларацию Совета Европы по обнаружению астероидов и комет, потенциально опасных для человечества. И меня кидает в пот. Там сказано, что существует две тысячи астероидов, которые пересекают орбиту Земли и имеют размеры больше одного километра. Ну? Что? Не зацепит? А наша история полна космических катастроф. И что, мы будем и далее допускать, чтобы возможные катастрофы реализовывались в дальнейшем? Что, мы позволим метеоритным болванкам весом в одну, две или сколько там тонн погубить нас? Ведь это не землетрясение, не ураган. Метеорит или астероид принесут гораздо большие разрушения. Но мы можем воспрепятствовать этому.

Другое дело – межзвёздная катастрофа. Тут пока мы бессильны. Если взорвётся сверхновая звезда в нашей галактике, то мы пока с такой мощной силой не справимся. А так – надо стараться. Делать то, что мы можем делать. Привлекать мировую экономику по созданию проектов спасения нашего будущего. Для этого необходимо задействовать международные силы. Объединить их технологии, выработать культурные и понятийные нормы для взаимопонимания. Сблизить языки в терминологии. И... строить системы защиты от ударов из Космоса. Задача: предотвратить удары из Космоса. Чтобы выжить людям, надо предотвратить удары из Космоса. Но чтобы выжить отдельному человеку, надо не быть ни к чему привязанным. Даже к такой задаче, как предотвращение ударов из Космоса. Ведь привязанности – это тревоги, страхи. А это чрезмерный стресс, нервное напряжение, ответственность, потеря здоровья. Но страх так или иначе будет. Страх вызовет или сам астероид, или предостережение о нём. Если не страх, то какую-то небольшую тревогу подобная информация вызовет.

Ведь в нашем сознании уже сформировались катастрофические представления. Например, о Тунгусском метеорите. Сложилось представление о том, что когда упал этот метеорит, то вся Земля содрогнулась, что небо стало красным, как при пожаре. Сложилось представление об испуге, который должен быть, когда загораются леса от некоего огненного шара. Потом испуг превращается в страх, страх за свою жизнь, страх за своих близких. Страх напрягает. Но страх и спасает. Человек начинает действовать в направлении своего спасения. Так что, мне надо нагонять страх на окружающих, чтобы все вокруг зашевелилось в направлении своего спасения?

Нагонять страх!

Но только правдой, правдивой информацией. Неправдивая, ложная информация делает человека непригодным к реалиям, реагирующим на окружающий мир неадекватно.

Человек часто как вдолбит себе в голову что-нибудь, неправильно понимая смысл той или иной информации. А в результате? А в результате действует неадекватно. Так, в мистицизме часто говорят, что дух независим от тела. Это для того, чтобы человек практиковал смирение на себя, на своё тело со стороны. Это метод саморегуляции. Он нужный и полезный. Но человек зачастую всё понимает прямо. Он вдальбивает себе в голову, что тело – это только сосуд, только носитель его какой-то особой жизненной энергии, которая не зависит от тела. А значит, что? А значит, от тела можно и избавиться. Так, представители секты «Небесных Врат» освободились от своих тел, то есть покончили свою жизнь через коллективное самоубийство. Адекватно? Неадекватно. Это пример того, как человеческие головы захламляются идеями, не соответствующими реалиям. Подобные идеи вызывают тревогу. Ведь они, воплотившись в действительность, могут обернуться против жизни. А вот то, что я представляю, против не обернётся. Оно напомнит, что может быть. А может быть так: «Небо потемнело. И огромный горящий небесный объект с рёвом проносится сквозь утренний туман – и ударяет по Земле».

О!

Такое может быть. Воображение предупреждает об опасной ситуации. Дальше воображение представляет, как горят леса, как стена пламени поглощает всё на своём пути. Пожар пожирает всё живое: деревья, травы, животных. Воображение рисует картины, которые повторялись на Земле, один раз в пятьдесят лет – так это точно. Периодичность в этом есть. Но никто не знает, когда случится падение тела и где это произойдёт. Но это случится. Это произойдёт. Периодичность в этом есть! Поэтому необходимо создавать программу обнаружения околоземных объектов и действовать. Обнаруживать и предотвращать столкновения. К этому подталкивают наблюдаемые случаи произошедших столкновений. Так, в июле 1994 года комета со скоростью двести километров в час врезалась в планету Юпитер. Юпитер большая планета. Своим притяжением она разогнала комету и своим гравитационным полем разорвала её. Огненные куски этой кометы месяцами пылали, вгрузая в Юпитер. Такое зрелище может отрезвить каждого, заставить что-то делать, шевелиться. Полукилометровые куски кометы вызвали разрушения на площади, большей, чем площадь Земли. А если бы подобное произошло с Землёй? Что? Массовое вымирание видов? Трудно предугадать последствия. Вот и возникает необходимость обнаруживать опасные объекты Космоса с помощью компьютерной техники, прослеживать их орбиты. Чтобы предотвратить столкновение, его надо предвидеть за несколько лет. Ведь надо подготовиться к процессу устранения опасности. Для этого необходимо проектировать и выпускать спутники для наблюдения, чтобы наблюдать за опасными объектами из Космоса. С поверхности Земли их можно и не обнаружить. Работа сложная и серьёзная. Это тебе не «козла» забивать, не пиво попивать.

Юпитер. О! Да на Земле уже есть жертвы метеоритных дождей. И надо что-то делать. Направлять ресурсы на предотвращение опасности. Опасность так и светится, как светится в ясную лунную ночь Луна, вся испещрённая тёмными пятнами. Эти тёмные пятна, усеивающие

её поверхность, не что иное, как кратеры от метеоритных ударов.

О!

Нам надо такое?

Нам нужна на Земле послеударная зима, которая когда-то сгубила динозавров?

Не сегодня завтра может произойти катастрофа. Риск высокий. Нужны безотлагательные меры. Жизнь в неведении и страхе истощает человека. Во всяком случае, меня. Но я полон сил и энергии. Хотя бывает растрчиваю её довольно-таки неэффективно. Растрчиваю в основном на сотрудников, преподавателей-сослуживцев. Вместо того, чтобы вытратить силы на правительство которое бездейтельно и несостоятельно в этом отношении, я развожу споры на работе, отвлекая сотрудников от выполнения ими своих прямых обязанностей.

Я меньше всего одержим страхами из-за того, что меня уволят с работы, чтобы не нарушал рабочую дисциплину, одним словом, чтобы не мешал работать. Больше одержимы страхами те сотрудники, с которыми я веду разговоры. Они так и озираются, когда появляются в коридорах начальники, начальствующий персонал. Некоторые боятся оттого, что не смогут найти подобную работу. И стушевываются в разговоре со мной. Начинают молчать. Будто я один участник беседы. Я же периодами не боюсь ничего. Я одержим; одержим в спорах. Потом эта одержимость проходит. И тоже закрадываются страхи. А что будет дальше? А дальше – неизвестность. Известно, что будет со мной. Известно, что будет со страной. Известно, что будет с земным шаром. Известно, что будет со Вселенной. Известно, что будет с её бесконечностью и вечностью. Одна неизвестность.

Потом собирается, во всяком случае собирается в моих мозгах, некая мыслительная сфера, указывающая возможные варианты будущего. Количество вариантов постепенно сужается. И – бах! Остаётся один вариант. У меня почему-то этот вариант пессимистический. Катастрофа, разлад... Или ещё что-то в этом роде. И я становлюсь нервным. Я не только обращаюсь к сотрудникам и коллегам со своими речами. Я выбегаю на улицы и

пристаю к прохожим, к незнакомым лицам с просьбой участвовать. В чём, в чём участвовать? Это я сам себе задаю вопрос. И не нахожу ответа. Всё так расплывчато. Будущее расплывчато. Что с нами будет? Что нам делать? Не находя ответа внутри себя, я стушоваюсь в разговоре с незнакомыми людьми. Я теряю способность убеждать. Тогда во мне возникает замешательство. После чего случается что-то типа нервного расстройства. Я – как побитый. Наплывают нездоровые мысли.

Прибегаю к медитативной практике. Пытаюсь укротить разбушевавшееся собственное сознание. И тем самым избавиться от тревоги, а заодно – разрушить вредные привычки. Чтобы стать более открытым и внимательным, что поможет мне обрести контроль над своей жизнью. Возможность контролировать связана с тем, чтобы отстраниться от отвлекающих мыслей, зовущих не туда, куда надо. Для этого надо предаться рассмотрению своих собственных мыслей, как будто они временные облака на небе моей души.

Да! Мысли отвлекают. А эмоции? Они вообще нарушают спокойствие. Я, сам того не желая, слишком много думаю над различными проблемами, впадая в эмоциональные крайности. Прибегая же к медитативной практике, я возвращаюсь к своему умению рассматривать мысли как некое отдельное событие, происходящее в моём сознании. Тогда мысли возникают и исчезают, подобно звуку. Я возвращаюсь к умению видеть свои мысли и чувства со стороны, отслеживать их. Это, конечно, помогает в жизни вообще. Ведь я перестаю избегать сложных жизненных ситуаций, и без страха реагирую на эти ситуации. Подобная практика выдёргивает меня из жизненной рутины. Когда я во время медитации глубже заглядываю внутрь себя, то это помогает потом в повседневной жизни быть собой.

Во время медитации стойки мысли-помехи, мысли о делах. Они вынуждают бросить медитировать и решить наболевшую проблему. Тогда я даю своим мыслям и созревшим планам полную свободу, не поддаваясь им своими действиями. Эти мысли и созревшие планы возникают в моём сознании и исчезают.

Во время медитации случаются две крайности. Или мой мозг бурлит, как кипящий котёл, выплёскивая мысли, интенсивно одолевающие меня. Или же нападает сонливость.

В медитативной практике я отвлекаюсь. И это – нормально. Я знаю, что самое ценное здесь – уметь заметить, что я отвлёкся в очередной раз. Постепенно я прихожу к осознанию того, что мои мысли – это не я, и не стоит к ним уж очень серьёзно относиться. Я просто наблюдаю за мыслями, наблюдаю, как они возникают, какое-то время существуют, а затем растворяются, исчезают.

Периодически возникают моменты озарения. Это как бы награда за осознанное внимание, за то, что я сосредоточен на настоящем, за то, что я не шёл за своими непрошенными мыслями и чувствами, за то, что я жил в настоящем, замечая, что происходит здесь и сейчас, а не погружался в прошлое или будущее.

Жизнь по-любому утекает, как песок сквозь пальцы. Когда это осознаёшь, то хочется хоть как-то отойти от всякой рутины, вздохнуть с облегчением.

И тогда я начинаю медитативный процесс. Вот как об этом значитесь в «Письме 2017»: *«Сконцентрировался на ритме дыхания. Сосредоточившись на дыхании, вижу, что в основе моего существа лежит нечто, не зависящее от моей личности, от моих личных амбиций.*

Дыхание в естественном ритме. Оно возвращает меня в настоящее, в состояние «здесь и сейчас». И я концентрируюсь на текущем моменте, ничего не ожидая, вижу и принимаю мир, и все вещи, попадающие в поле зрения, такими, какие они есть, не стремясь что-либо изменить.

Сознание перестаёт следить за дыханием. В голове возникают представления, картинки из жизни, мысли, планы на будущее, мечты. Когда я замечаю, что отвлёкся от дыхания, то понимаю, что это та самая осознанность, с которой начинается настоящее путешествие к совершенству. После того, как я заметил, что отвлёкся, концентрируюсь на ощущении данного момента.

Постоянно возвращаюсь к настоящему моменту».

Я понимаю, что цель подобных процедур заключается в том, чтобы очистить сознание от любых мыслей. Очищая сознание от мыслей, я избавляюсь и от стресса. Начинаешь видеть поток своих мыслей в действии. Регистрируешь это своё видение. А это уже состояние осознанности и ухода от стресса. Потом, конечно, снова тебя захлестывает поток мыслей. Практика заключается в том, чтобы пытаться сосредоточиться на дыхании, отмечая про себя любое желание уцепиться за проходящие к тебе мысли.

Хотя что тут цепляться, если приходят мысли о конце света, о конце всего, мысли, несущие поток вопросов и проблем.

Встряхнувшись от медитативного парения и смирения на всё с высот, погружаешься в мир проблемных ситуаций. Всё было бы ничего. После медитации можно оставаться в своей тарелке, быть собой и по-деловому решать те или иные проблемы, встающие перед тобой. Но вот когда ты сталкиваешься с людьми, которые занимаются пустой болтовнёй, то это напрягает.

Большей частью пустой болтовнёй занимаются политики, защищая те или иные интересы. Какие могут быть интересы? Тем не менее: разрабатываются технологии, которые защищают воздушное пространство одной страны от вероятного ядерного нападения другой страны. А ума не хватает разработать технологии, способные защитить воздушные пространства всех стран от потенциально опасного космического тела?

А политики?

Они пропагандируют интересы не для всех, для некоторых. А подлинное превращается в пустую болтовню, заговаривание истинного положения вещей.

А ведь проблема серьёзная. Создать защиту от космической опасности для всех людей на Земле не так-то просто. Это и создание новой системы обнаружения объектов из Космоса. Это и создание нового способа принятия решений по защите, чтобы вовремя отразить кометную, метеоритную или астероидную угрозу. Реагировать-то надо вовремя. А общество землян может

оказаться не в состоянии вовремя ответить на угрозы из Космоса. Ведь необходимо время.

Технологии, которые могут вовремя отражать опасности, существуют в военном деле. Военные разных стран могут, опираясь на спутники, вращающиеся по орбитам вокруг Земли, реагировать на угрозы агрессивно настроенных стран по захвату тех или иных территорий на Земле. Сюда включены также лазерные военные технологии. И что только не включено. Но вот повернуть всё это дело на предотвращение опасности из Космоса ума не хватает. Человек разместит оружие массового уничтожения на орбите вокруг Земли, чтобы уничтожать людей на Земле. Но защитить этих людей от угрозы из Космоса он никак не намеревается. Хотя защита Земли от угрозы столкновения с небесными телами – тема, назревшая донельзя.

А политики?

А политики заговаривают подобные темы. Их задача – держать народ в неведении в отношении событий, которые разворачиваются в Космосе. Их задача – информировать население о чём угодно, но только не о существующей серьёзной угрозе всей нашей цивилизации.

Правда, мир искусства часто пробивает стену лживой информации, исходящей от политиков и военных. Человек мира искусства – художник, музыкант – предчувствует громадьё цивилизационной шелухи и проклёвывающуюся подлинную жизнь людей перед безграничным Космосом. В его воображении всплывают картины возможных столкновений с этим Космосом. Эти картины, эти предчувствия режиссёры и актёры отражают в своих фильмах. На экране можно видеть кричащих от боли в агонии, обожжённых детей, медленно умирающих на больничных койках. Предчувствуя будущее, актёры мастерски воспроизводят картины ужаса, чтобы всё это сполна мог ощутить зритель.

А кто этот зритель?

А тот же политик и военный.

Можно в них пробудить чувство вины?

Вряд ли. Они защищены материальным достатком, который не хотят терять. Им дают этот достаток. Они

служат тем, кто даёт им этот достаток. Правительство даёт. Всё.

Пусть гибнут дети.

Так и их дети могут также погибнуть. Но они, входя в правительственные органы, продолжают, заговаривать зубы, говорить неправду своим гражданам.

Мне так же, как и режиссерам, и актёрам фильмов, приходится в воображении картины плачевного будущего человечества в силу существующей космической угрозы. Я так же, как художник и музыкант, предчувствую неладное. Но в бешенство меня приводит то, что этот политик или военный не скажут правду людям, когда действительно будет угрожать Земле столкновение. Если это столкновение произойдёт через несколько дней, а нам об этом не скажут, то что? Погибать.

А! Мы всё равно не сможем быстро мобилизовать себя для спасения.

Э, нет...

Система защиты от околоземных объектов может быть развёрнута очень быстро. Но если нам не скажут вовремя об опасности, а будут что-то скрывать, то мы погибнем.

Населению надо сообщать всё вовремя, а не затягивать время, что-то скрывая. Примеры того, что не вовремя оповещали о катастрофах, есть. В Украине, в Чернобыле, когда взорвался реактор на атомной станции, то власти населению сразу об этом ничего не сообщали. И люди, вместо того, чтобы эвакуироваться, принимать меры по защите, продолжали жить обычной жизнью в атмосфере повышенной радиации. О! Это власть. Это её лицо. Это политика. Она может преуменьшать значимость и космической опасности. Она может даже уйти от проблемы, когда угроза столкновения очевидна. От власти всего можно ожидать. Преуменьшит опасность столкновения Земли с метеоритом или астероидом. А там, может, всё обойдётся.

Конечно, информация об опасности у населения может вызывать панику. Когда в 1910 году комета Галлея была видна в небе, то у людей возникла массовая истерия. Результатом этого была волна самоубийств

среди населения. И всё это, конечно, тоже надо учитывать. Людей может парализовать страх перед явлениями в небе. И в результате неадекватное поведение может приводить к массовой смертности, даже если реальной катастрофы и не случится.

Да. Всё надо учитывать. Но и скрывать реальное положение вещей нельзя.

Однако ситуация ещё хуже. Человечество пока копается в себе. Вместо того, чтобы выполнять задачу отклонения орбиты астероида, движущегося к Земле, люди направлены на то, чтобы обнаруживать и уничтожать ракетные установки другого государства. Детский сад какой-то! Но при этом применяются космические технологии. Ума пока не хватает, чтобы повернуть эти технологии и обезопасить Землю, обезопасить всех людей на Земле, независимо от национальной принадлежности и религиозного вероисповедания.

А ведь это можно сделать. Обезопасить. Он, в военном оборонном комплексе есть такие системы, которые прослеживают и записывают движения спутников, показывают, как отклоняются эти спутники в своём полёте. Есть военные лазерные системы, которые из Космоса могут уничтожать вражеские ракетные цели на Земле. А почему бы из Космоса этими системами не уничтожать космические объекты, приближающиеся к Земле? А? Или человеческий гений до этого не может додуматься? Он додумался, чтобы уничтожить себе подобных, уничтожить других людей, людей других наций. О! И для этого ума хватает. Ума хватило придумать такие системы, которые могут уничтожить ракеты противника с помощью радиоволны, дистанционно. Всё работает на уничтожение людей. Для этого к 2017 году чётко повернули электромагнитный импульс на службу вооружённых сил как оружие.

Электромагнитный импульс как оружие. Хе! И всё – для убийства людей. А нельзя ли перенацелить вооружение, чтобы использовать его для защиты Земли от угрозы столкновения с космическими телами? Что, разум в этом направлении не работает?

Для истребления людей военная техника к 2017 году разработана высококлассная. Техника такая, чтобы

своих людей не калечить. Действует дистанционно. Дистанционная электромагнитная бомбардировка. Одни люди погибают, а другим – ничего. О! Додумались. Злой гений? Злой гений. Про угрозу столкновения с небесными телами и не думается. Всё направлено на уничтожение людей. А ведь можно было бы заниматься делом. Изобретать, например, системы, обнаруживающие опасные космические тела. Ведь уже изобретены устройства, которые могут обнаруживать космические обломки. Такие системы есть к 2017 году. Они обнаруживают обломки разрушенных спутников.

Ну, ну.

Ещё немножко – и человек перестроится на мирный лад самозащиты от коварной природы. Человеком изобретены системы, обнаруживающие космические тела! Ещё двадцать лет назад такие системы обнаружили вблизи Земли около семисот астероидов. Это гиганты до трёх километров в диаметре. Если произойдёт такое столкновение с Землёй, столкновение с таким гигантом, то будет массовое вымирание всего живого. О подобном думают правительства стран? Нет. Не думают. И это проверено историей. Так, девятнадцать лет назад к Земле значительно приблизился астероид. Но... никому об этом не было сообщено. Будто бы это не важно. Национальные правительства стран оставили свои народы в неведении. Возникает вопрос: почему общественность держали в неведении? Ведь можно было бы оповестить о нахождении астероида на близком расстоянии от Земли. Нет же. Всё что-то скрывается. Или правительства находятся в неведении относительно риска столкновения? Так нет же. Художники постарались продемонстрировать последствия подобных столкновений, учёные астрофизики регулярно сообщают о всех новшествах в Космосе. А политики, правительства стран? Когда был обнаружен приближающийся к Земле астероид, то они даже не выказали никакой тревоги. Это было девятнадцать лет назад. Но ситуация никак не поменялась. В 2017 году я чувствую то же бездушие правительственных органов. Авось пронесёт. Пролетит астероид мимо – и всё хорошо. А если не пролетит мимо? Так зачем же

закрывать глаза на реальное положение вещей? Денег нет на космические программы? А есть деньги на обеспечение ядерной безопасности? На это деньги есть.

Каждая страна себе куёт счастье, строит оборонительные системы от других стран. Оборонительные системы совершенствуются. Совершенствуется ядерная безопасность, которая требует колоссальных вложений. Каждая страна боится потерять кусок своей территории, которую могут отщепить соседние страны. Хе. Но потери будут неизмеримо больших масштабов вследствие столкновения Земли с кометой, метеоритом или астероидом. И это я вписываю первыми строками в свои лекции. Об этом я талдычу проходим на всех уличных перекрёстках. Доходит прямо до нервного расстройства.

Люди снуют по улицам взад и вперёд, а я к ним с проблемами из космической сферы. Нет, нет. Это я сную по улицам взад и вперёд. А люди идут в определённых направлениях. Их походы совершенно не связаны с космической сферой. У них другие интересы. И тут я – со своей информацией. Как, другие интересы? А о будущих катастрофах подумали? Нет. Не подумали. Так я за вас подумал и теперь выкладываю вам информацию, чтобы перенаправить вашу деятельность.

Всё сдать в архив. Всякую деятельность сдать в архив. Посвятить себя спасению. Отдаться проблеме спасения. Людей мало, а Вселенная огромна. Поэтому надо не терять время.

Все действия, все движения, вся деятельность – во имя спасения.

М-м-м-м-м-м...

Неужели это и всё, и ничего другого мне не дано? Неужто только война во спасение, только это меня и ждёт в те годы, которые ещё остались мне от моей единственной жизни?

А ответ?

А ответ один и тот же: «Да! Да! Да!».

Только это и ждёт. И ничего другого. И никак по-другому. Потому что у меня есть моё назначение. Назначение без заработка? Нет, нет. И работа есть. Преподавательская. Частично я могу её задействовать по сво-

ему назначению. И это моя маленькая радость, что я хоть как-то внедряюсь в неверный образ жизни людей, тот образ жизни, который без всякой заботы о будущем. Мне, конечно, особо не завидуют мои коллеги, глядя, как я мечусь в своей активности между различными слоями населения. Ни одной спокойной минуты. Хотя... может, некоторые и завидуют, так как я не прозябаю в неопределённости. А моя жизнь наполнена смыслом.

Ну, и... сказать, что я не имею спокойной минуты для отдыха, а только мечусь среди населения, тоже нельзя. По утрам я пребываю в своей благородной медитации, довольно-таки долго заряжаясь энергией в полном покое, доставая эту энергию из того самого покоя.

В силу того, что моя жизнь наполнена смыслом, некоторые коллеги мне, прямо-таки сказать, завидуют. Смотрят на меня снизу вверх, как на божество. Я не гонюсь за деньгами, а вкладываю всего себя в бескорыстное служение идее. У меня в принципе есть всё, чего достаточно для жизни. И я не заморачиваюсь в бегах за химерами, за химерическим материальным счастьем, а отдаю себя служению общему делу. Спасение всех в будущем – это общее дело. И я ему служу. Вот. Преподаю. Выступаю на конференциях со своими речами о самом наболевшем. Критикую органы власти за бездеятельность в вопросах защиты населения от космической опасности. Живу полной жизнью, как только могу. Ни на кого не держу зла. Все люди – братья. Все в одной упряжке. Все под одним небом ходим. Для всех одна угроза – небо.

Наполненность моей жизни отражается в том, что я фактически не вижу снов. Окунаюсь в сон, засыпаю вечером и пробуждаюсь утром, будто бы и не спал. Часы сна пролетели, как одна минута. Будто и не было того сна. Когда бодрствуешь, всё осознаётся со всей полнотой. Каждый шорох, каждое движение, которое происходит рядом. Ясность сознания в высокой степени. А результат – вот такой сон.

Но... бывает, насовываются жизненные проблемы, сложные ситуации, нервные напряжения, неосуществлённость задуманного. Тогда, в те периоды, мне снятся

сны. По-видимому, они снятся по той причине, что окружающие люди мне не дали возможность полностью реализоваться. Где-то на конференции прервали моё выступление в силу установленного регламента. Где-то на перекрёстке оборвал мою речь пьяный прохожий, возмущившись плохой жизнью. А как она может быть хорошей, если он пьёт? Хотя такая жизнь не очень-то плохая, если есть возможность напиваться. При сложной тяжёлой жизни не до выпивки. Во всяком случае, появление сновидений связано с тем, что в психической жизни возник дисбаланс. Если же всё в равновесии и ты окрылён воплощением своего идеала весь период своего бодрствования, то сон будет крепким, мгновенным. Покажется, что его и не было. Прилёт, заснул – и тут же встал поутру свежий, как огурчик. Будто бы и не спал вовсе. Как был в полной осознанности до сна, так и встал в полной осознанности после сна, будто бы часы сна, шесть или восемь часов, не выключались из твоей осознанной жизни.

Я не стремлюсь продвинуться по службе, стать директором, ректором, управляющим, управлять людьми. Хотя это открыло бы для меня огромные возможности по воплощению моих идеалов в жизнь. Но... я понимаю, что эти возможности были бы до поры до времени. Вышестоящее начальство не согласилось бы держать в директорах человека, который повернул бы программы всего учебного заведения в сторону спасения будущего человечества от космической угрозы. Я думаю, что я бы не долго продержался в директорах.

А по-другому бы не смог. Добравшись до власти, я бы всё положил на служение жизни вечной в будущем и в связи с этим – пропаганде проектов и идей по спасению человечества от космической опасности. Это бы заняло много времени. На это не согласилось бы вышестоящее руководство, которое прислушивается к директивам правительственных органов. А эти правительственные органы вообще замалчивают проблему космической угрозы. Вот и приехали. Круговая порука. Поэтому я занимаюсь волонтерством, занимаюсь бескорыстной пропагандой идей и проектов, внедряя их в массы. По-

этому мне все – друзья и союзники. В своё свободное время я делаю, что хочу. А хочу я, чтобы неразумное человечество сохранилось в будущем. Ведь это шанс и для меня. Я ведь частичка человечества. Но частичка разумная, понимающая необходимость внедрения программ по спасению.

Вот так!

Однажды в пасмурный дождливый день, завернувшись в одеяло у себя на кровати, один в пустой комнате я пропою: «Очнитесь, люди!».

Я очнулся однажды восемнадцать лет назад, долго тлел, не решаясь приступить к исполнению своего предназначения. И наконец, взвизгнув, засучил рукава и начал громить весь уклад, всякий образ жизни, пробивая дорогу к спасению. Прав я, неправ? Пусть судят. Вызываю огонь на себя.

Первым делом я начал раскапывать интересные сведения, чтобы заинтриговать людей возможностью жизни вечной через спасение от космической угрозы. Это меня отвлекало и развлекало, пока не взял на себя ответственность за исполнение наработанных программ. Конечно, я поначалу немного трусил, терял сон. Но под бодрящим нажимом идеи о вечном спасении, идеи, которая била у меня изнутри, я вскрикивал: «Не ударю лицом в грязь!», – и принимался за дело. Всё, что касалось моего идеала и воплощения его в жизнь, мне приносило удовольствие. Я знал, ради чего живу. Ради жизни вечной! И этого было достаточно, чтобы быть счастливым. Всё, что задумывал, пытался воплотить в жизнь. Когда всё получалось, то гордился собой.

Но мой душевный подъём и невероятно дерзновенные усилия зачастую подкашивало непонимание окружающих. Я, конечно, производил на людей впечатление, когда с раскрытыми глазами и разлапистыми руками показывал, как огненные шары космических тел могут ударять по Земле, вызывая пожары, от которых горят целые леса, города, обугливаются горы. Но какой-нибудь полупьяный прохожий бродяга перебивал меня словами: «Что за чушь собачья? А вот в Святом Письме сказано «Улица города – чистое золото». Причём здесь

«улица города»? Причём здесь «чистое золото»? Какая «улица города»? Какое «золото»? Так, лишь бы что-то взболтнуть, перебить. После таких внедрений в разговор, когда тебя перебивают совершенно невпопад и не по теме сказанными словами, у меня, бывало, случался резкий упадок настроения. Тогда всего охватывала какая-то гнетущая пустота и приходило непонятное горькое разочарование. Хотелось ответить другими словами из Святого Письма: «Не мечи бисер перед свиньями». Если эти свиньи ещё и в нетрезвом состоянии. Но я метал, метал бисер, метал всё, что во мне было, будто бы действительно приближался конец света и необходимо было срочно организовать людей по его ликвидации.

В процессе моих усилий настроение восстанавливалось. Но я всё же задумывался над внезапными перепадами этого настроения. Отчего это какой-то заезжий алкоголик так мог выбить меня из колеи? Значит, что-то во мне не сработало? Что? Засомневался в своих собственных речах? Не знаю, не знаю. В такие моменты я чувствую себя обманутым. Будто мне подсунули ложную информацию, а я распляюсь, внедряя её в головы окружающих. А то, что информация может оказаться ложной, не отражающей реальное положение вещей, — это правда. Мы живём в информационном веке. 2017 год — это век информации. А значит, это и век дезинформации. Я, конечно, полагаюсь на свой опыт в подборе материалов для публичных выступлений. Ориентируюсь на надёжные научные источники, на серьёзные исследования в области астрофизики. Но... могут быть и промахи... Не знаю, не знаю. Пока такого я не наблюдал.

Однако меня всё же порой одолевает тоска. В те дни, когда меня особенно сильно одолевает это злосчастное настроение, то, чтобы заглушить его, я припадаю к письму; и появляются строки моего «*Письма 2017*». В этом письме я фиксирую те целительные процедуры, которые растворяют тоскливые мысли, будто это вовсе и не мои мысли. Так я пишу: «*Принял тоску без осуждения. Тоскливые рассуждения приходят и уходят в виде сгустка мыслей и чувств. Они, конечно же, заставляли*

меня действовать в определённом направлении. Но я просто следил за ними, как они возникают и исчезают в моём сознании. Я сосуществовал с ними, с этими тоскливыми, тревожными возбуждениями. Это были непрошенные гости. Но я не пытался их прогнать. Просто осознавал их как вестников из прошлого. Осознавал и улыбался. Заметив их в своём сознании, я улыбался снисходительно. От этого слёзы мои были слезами радости. Я смотрел на них другими глазами. И это было неким превращением».

Такие записи отвлекали и уносили меня от всех проблем. Прекращалось всякое самокопание. Отчего мне так тоскливо? Что породило тоску и боль во мне? Что делать? Всё такое растворялось. И я становился весёлым – будто под влиянием стимуляторов. И, конечно же, продолжал делать своё дело. Оно, это моё дело по спасению, зависело только от меня. Оно не зависело от дирекции на моей работе, дирекции, которая требовала своё в рамках функциональных обязанностей. Оно не зависело от правительственных органов, которые действовали согласно законодательству. Но... в то же время я был всё же зависим от всего этого окружения. Поэтому и моё дело всё же в какой-то степени попадало в зависимость, так как приходилось отмерять определённое время на воплощение своих идеалов. И я отмерял, стараясь выкроить побольше этого самого времени на воплощение задуманного. Но не забывал и о службе в своём учебном заведении, постольку это приносило мне доходы, на которые я мог существовать.

В начальство я не стремился. По-видимому от этого у меня не было ни врагов, ни соперников. Я тихо оставался на своей должности, делая своё дело. У меня не было в голове намерений – получить какую-либо должность и пойти на повышение. После работы, окрылённый громадьём планов, я бежал в общественные организации, совершенно не связанные с государственными органами, бежал подымать народ на правое дело по его собственному спасению. Вот такое сумасшествие творилось в моей жизни. Доходов-то от этого никаких. Но... сумасшествие ли?

Не-е-е-е-е-е-е-е-ет... Я не сумасшедший.

И в моей голове всплывает, бурлит и пузырится тьма фактов, фактов, установленных с научной достоверностью, фактов о катастрофически опасных ситуациях, которые ждут нашу планету в будущем в связи с существованием комет, метеоритов и астероидов в близлежащем Космосе. Эти небесные тела, вращающиеся вблизи нашей планеты, не дают расти во мне честолюбивым мечтаниям и надеждам на полное материальное благополучие. Я понимаю, что может быть всякое. И поэтому пашу с остервенением на ниве волонтерства, бескорыстно, не требуя вознаграждения.

– Ну? Не сумасшедший? – скажут некоторые.

– Нет. Не сумасшедший... – я отвечаю за них, некоторых, которые укажут на меня как на сумасшедшего.

Я отвечаю и за них; за их безответственность перед угрозами будущих катастроф. Беру на себя все тяготы и несу свой тяжёлый крест, несу ту тяжёлую ношу, которую составляют все недоумки, не желающие понимать истинное положение вещей, прикидывающиеся непонимающими.

То, что я не мечтаю быть президентом, и даже ректором или директором, во многом высвобождает меня. Поэтому я не плету интриг. Не занимаюсь всякими ненужностями, а делаю дело, дело по спасению. Иногда безрассудно. Иногда хитро. Иногда просто нелепо. Но делаю. Делаю своё дело. Когда я сталкиваюсь с кем-нибудь из высокопоставленного начальства или из его окружения, то ни капельки не заискиваю перед ними и не стараюсь как-то льстить. Наоборот. Я пользуюсь моментом и, напрямую обращаясь к ним, начинаю проталкивать свою идеологию, стараясь втянуть их в круг своих проблем, а значит, и проблем мировых. Направить на действия в этом направлении. Ведь человек власти может больше сделать на своём посту. Но некоторым я кажусь странным со своими глобальными проблемами. Хотя эти мировые, глобальные проблемы являются и их проблемами, если они хоть как-то хотят иметь смысл в своей жизни. Но некоторые явно не хотят иметь никаких таких смыслов. Им надо просто приспособиться к си-

туации и жить. Я же жить так не хочу. Я хочу, чтобы человек жил в будущем. Тогда и мои истраченные энергии, хоть какие, будут как-то существовать. Если человека в будущем не будет, если он исчезнет... Если человек исчезнет, то исчезнут всякие смыслы.

А какие такие смыслы изобрёл человек? И тут я начинаю в уме перебирать заслуги человека перед лицом будущей вечности. И... не нахожу в принципе никаких заслуг. Человек приспособивался к ситуации. Ситуация порождала в нём смыслы. А что ещё? Главное – не исчезнуть, как-то жить, хранить своё тело и передавать генетический код по наследству.

Ну, ну...

Поразмышлять я горазд. Но на деле... На деле я часто трушу. Но у меня хватает мужества выпрямиться и двигаться вперёд к неясным туманным целям будущего.

Никому не завидую. Я – впереди. Поэтому я и неприветлив, и нелюбезен со многими людьми. А надо бы. Некоторые мне делали добрые дела. И это следует помнить. И я в принципе помню. И обмениваюсь шуточками с теми, кому симпатизирую и от кого вижу поддержку в своих делах. Поддержка лишь от некоторых. А так народ угрюмый к мировым проблемам, погружённый в свою частную жизнь, и настороженно меня воспринимает с моим Космосом, космическими далями. Им кажется, что я своими нелепыми и противоречивыми проблемными конструкциями высказанных мыслей отнимаю у них уйму времени, остановив их при движении к ясным целям, целям, сулящим определённые выгоды. По лицам видно, что мои интересы к глобальному, общечеловеческому наводят на них тоску или просто раздражают. Да. Нам не по пути. Это, конечно, меня удручает, а в некоторых случаях приносит душевную боль. Эту боль я не заливаю алкоголем и не снимаю кутежами. Я просто начинаю разбираться с самим собой. Выяснять причины. Почему я ту или иную ситуацию наделил таким особым значением, что она меня так расстроила? Почему я ту или иную ситуацию вписал в часть своего эмоционального ландшафта? Можно было бы просто ощущать всё отдельно и объективно. Я понимаю, что душевная боль

усиливается оттого, что мучение происходит дополнительно в голове, в чрезмерных раздумьях. Но этого же нету. Я способен остановить негативные мысли, чувства и эмоции, усугубляющие душевную боль.

Я способен посмотреть по-другому на свои страдания, на свою душевную боль. Как это делается, я тщательно описываю в своём «*Письме 2017*» так: «*Мои действия сменяются осознанием. Осознаю то, что я думаю; отчего начинаю ощущать мир напрямую. Я возвышаюсь над своими мыслями и будто с вершины горы, с горной смотровой площадки вижу, как действует моё сознание. Вследствие этого я уже не смотрю на мир через искажающую призму своих мыслей, а напрямую ощущаю мир вокруг, и – в себе. Этим я отстраняюсь от своих собственных болей и страданий. В дальнейшем, после подобных процедур, я перестаю слишком много думать о своих тяжестях. Так осознание помогает мне выживать. Просто на время я свои действия переключаю на осознание. Тогда я вижу мир вокруг себя, мир внутри себя с его душевной болью и страданием; всё это я вижу таким, какое оно есть на самом деле*».

Процедура осознания помогает мне быть непотопляемым, быть на плаву, не расставаться с реальностью как таковой, не отрываться слишком уж от этой реальности в своих размышлениях, а ощущать её напрямую. Я, конечно, и думаю об этой реальности, думаю, что с нами со всеми будет, если огненное космическое тело гахнет по Земле. Но думаю я недолго, не надолго располагаюсь в своих мыслях, потеряв контакт с окружающим миром. Поэтому мои боли и страдания не усиливаются, а пропадают. И тогда я – снова на коне. Контакты с моими собственными органами чувств налажены, интуиция для познания окружающего мира включена, живу настоящим. И крепко держу в уме свою цель, но не закликаюсь на ней. Держу в уме всё то, чего я должен избегать, чтобы приближаться к реализации своей цели, но это не поглощает моё сознание полностью. Одним словом, я – в ударе. Наверно, поэтому с теплотой и осознанностью отношусь ко всем сложностям, которые встречаются на моём пути. Даже такие внутренние сло-

жности, как непомерные страхи исчезают, когда я реагирую на них тихо, спокойно и с сочувствием. Я просто оцениваю текущую ситуацию как внутри себя, так и снаружи. Одним словом, осознанно принимаю мир таким, какой он есть на самом деле.

От этого приятия я записал однажды в своём «Письме 2017» так: *«Мысли – это не «я», и это не «реальность». Мысли – это просто мысли. Я смотрю «на» них, а не «из» них. Результатом этого является то, что я смотрю вообще по-новому на весь свой повседневный опыт. Это результат моей осознанности. Поток мыслей в моей голове – это состояние действия. Но когда я смотрю на этот поток мыслей снаружи, как бы сверху, – то это осознанность. Осознанность – это наблюдение за потоком мыслей. Это когда я не идентифицирую себя с содержанием своих собственных мыслей. Это когда я просто наблюдаю за тем, как в моём сознании проходит этот поток мыслей».*

Это моё состояние не-действия. Оно во многом мне помогает выживать и процветать в этом безумном, безумном, безумном мире. Ведь я на себя взял тяжёлую ношу – реализовывать всё, что способствует спасению человечества в будущем. А это сложная ситуация. Порой не знаешь, как вычленишь то, что как раз и способствует этому спасению. Идёт поток мыслей в голове, а какая из них способствует спасению человечества в будущем, не знаешь. Просто находишься в состоянии действия. Но одновременно с состоянием действия ты находишься и в состоянии растерянности. Не знаешь, какая мысль истинная. Не от этого ли я частенько перехожу из состояния действия в состояние осознанности, становясь вне всего этого потока мыслей? Да. Видимо, от этого.

Подобные переходы я фиксирую в «Письме 2017» так: *«Медитирую. Наблюдаю за своими мыслями – находясь снаружи этих мыслей, не внутри них. Это, значит, я испытываю свой внутренний мир напрямую. Это, значит, я перешёл в состояние осознанности. Из состояния действия – в состояние осознанности».*

А начинается процесс осознания практически с сосредоточения на дыхании. Сосредоточение на дыхании

даёт возможность замечать, что сознание отвлеклось на какие-то мысли или чувства, отвлеклось от процесса дыхания. Если ты замечаешь, что отвлёкся, значит, ты в состоянии осознания. Ты постоянно возвращаешься к своему сосредоточению на дыхании. Это, значит, ты живёшь в состоянии осознанности, всё время возвращаясь, когда отвлёкся. Не возвращаешься – это когда ушёл полностью в состояние действия.

Подобные процедуры в «*Письме 2017*» я отметил так: *«Направил всё своё осознанное внимание на ощущение процесса дыхания. Смотрю свои мысли и чувства сверху, снаружи, со стороны, не поглощаясь ими, не погружаясь в них.*

Но... внимание как-то рассеивается, отвлекаюсь. Тогда я фиксирую данный момент и возвращаюсь снова к ощущению своего дыхания. Когда я ловлю себя на том, что отвлёкся, то к этому проявляю снисходительность, проявляю к себе доброту и терпение. Ведь если я фиксирую, что отвлёкся, то это, значит, есть момент осознанности. Когда я ловлю себя на том, что отвлёкся, – это, значит, я «проснулся», пробудился. Главное, иметь сострадание к себе, отвлекающемуся. Просто когда пустился в размышления, возврати внимание опять к своему дыханию на выдохе. Остановись, замри – и ничего не делай. Ощущай текучесть своих изменчивых мыслей и чувств. Отдели себя от всего этого. Надзирай».

После подобных процедур у меня была сплошная осознанность. Осознанность – это было небо. Это небо никуда не могло исчезнуть, ни в какую погоду, ни в ветреную, когда насовываются облака, ни в солнечную, когда небо безоблачное.

Я наблюдаю за этим небом. Смотрю на него. Смотрю, как по нему движутся облака. Они, как мысли в моём сознании, движутся, движутся... Но вот одна мысль начинает нарастать и затмевать всё. Это даже не мысль. Это представление, образ. Это образ огромного смертоносного камня, который падает с неба и бьёт по Земле. И уже после этого, появившегося в голове, образа идёт поток мыслей о том, чтобы построить системы обнару-

жения и защиты, дабы защитить себя от подобных космических тел. И здесь я уже полностью перешёл от состояния осознания к состоянию действия.

Все мои осознанные медитации отходят в сторону под натиском воображения, воображаемых катастроф от залётных объектов из Космоса. И тут возникает естественная реакция: строить оборонительные сооружения вокруг земного шара. Массу искусственных спутников запустил человек – и они вращаются на своих орбитах вокруг нашей планеты. Но они в основном предназначены для военного нападения, нападения на своих же – на людей. К 2017 году человек ещё не вырос до того уровня, чтобы нападать на опасные космические объекты, приближающиеся к Земле. На данный момент технический уровень позволяет строить охранительное кольцо вокруг нашей планеты, кольцо, способное отклонить угрожающие объекты Космоса, дабы позаботиться о своём будущем. Но человек этого не делает. Занимается мелочными проектированиями – как своё государство отгородить от соседей.

А пора бы заглянуть и в Космос. Время не ждёт. Например, астероиды. Астероиды гуляют в нашей Солнечной системе. Чуть сместится орбита – и астероид полетит к Земле. Но если астероиды находятся в пределах Солнечной системы, то их легче отклонять от курса их полёта. Кометы – то другое дело. Многие из них не привязаны к Солнечной системе – улетают довольно далеко и внезапно появляются вблизи. С ними сложнее. Мы, конечно, определяем их орбиты и вычисляем долю вероятности столкновения с Землёй. Но орбита может сместиться и комета приблизится к Земле так внезапно, что у нас не будет ни времени, ни технических средств, чтобы отклонить её опасное приближение. Поэтому требуется заблаговременно определить всё, что только можно, об угрожающем нам объекте. Особенно надёжно и чётко надо определять орбиту движения опасного тела. Но и тогда ни в чём уверенности не будет. Например, сильное гравитационное поле Юпитера, или другой большой планеты, изменяет параметры орбиты небесных тел. То есть

движение по орбите может быть перенаправлено. Орбита может быть деформирована. А это значит, что надо создавать космические корабли, которые смогут отклонить траекторию опасного объекта, траекторию той или иной кометы. Эти траектории уже отклоняют своим мощным гравитационным полем такие огромные планеты, как Сатурн, Уран, Нептун, Юпитер. Человек же должен в своих интересах отклонять траектории движения комет, и других опасных космических объектов. А это задача не из лёгких. Это, значит, необходимо строить космические корабли, которые бы могли отклонять путь движения комет, корабли, которые могли бы перехватывать и уничтожать опасные объекты Космоса. При этом необходимо ещё вовремя обнаруживать эти опасные объекты, чтобы хватило времени запустить какое-нибудь ядерное взрывное устройство, дабы отклонить путь опасного объекта к Земле.

Вот так я поглощаюсь действиями, деятельностью, порой забывая о медитативном осознании. Время не ждёт. Хе, хе.

Стоят задачи.

Система обнаружения космических опасных объектов должна также точно определять орбиту этих объектов. Ведь точно определить орбиту приближающегося опасного тела – это, значит, вовремя перехватить этот объект и не дать ему слишком близко подойти к Земле, а тем более – упасть на Землю. Падение на Землю космического тела диаметром в один километр может опустошить даже весь земной шар. А то, что от этого канет в лету какой-либо континент, так это точно. Поэтому необходимо вовремя запустить отклоняющее защитное устройство. Ничем нельзя пренебрегать. Даже запуском в космос корабля с ядерным оружием на борту. В дело должно идти всё. И дистанционно управляемые устройства. И космические устройства с ядерным оружием. Лишь бы спасти то единственное чудо с его атмосферой, которое называется земной живой природой, природой, дающей человеку жизнь. Если для сбивания астероидов, движущихся к Земле, необходимо использовать ядерное оружие, то, значит, его надо использовать.

Человек уже научился использовать ядерное оружие против человека. Против астероида ещё не научился, а вот против себе подобного, против человека опыт уже есть. Это Хиросима 1945 года. Атомной бомбой осчастливили, в кавычках, японцев. Вот такое человек существо. Ничего не соображает. Губит – и всё. Вместо того, чтобы спасти Землю и запускать космические корабли, отклоняющие угрозу, он губит людей, ожесточая рядом живущих. И оттого каждое государство – само по себе. Вместо того, чтобы каждое государство строило свои системы обнаружения околоземных опасных объектов, оно строит свои вооружённые силы против других государств. От этого создание всеземного щита от космической угрозы превращается лишь в мечтания. Мощь различных государств должна слиться воедино, дабы противостоять огромному Космосу. Иначе никак. Чтобы сдвинуть с орбиты комету, движущуюся к Земле, нужна большая энергия. Одному государству предоставить эту энергию не под силу. Нужны объединённые усилия, чтобы отклонить курс кометы, хоть малой, хоть большой величины.

Усилия и энергия. Нужна колоссальная энергия, чтобы отклонять кометы от их курса. Большое количество энергии потребуется, если даже отклонитель запускать с орбитальной платформы, а не с поверхности Земли. Запуск с поверхности Земли, конечно, требует дополнительной энергии, чтобы преодолевать земное тяготение. Но в любом случае потребуется такая энергия и такие усилия, которые не под силу одному государству. Нужны объединённые усилия. Об этом я кричу на всех перекрёстках городов, заезжая в соседние страны.

Ионные двигатели, допустим, намного экономичнее. Но какая бы экономия энергии не была, одно государство, даже самое крупное, не сможет справиться с проблемами, которые будут поставлены перед человечеством в силу существования серьёзных космических угроз. Отвести опасность от Земли можно только всеобщими усилиями. Нужны колоссальные затраты, чтобы строить орбитальные платформы для запуска космических кораблей.

А какая координация усилий нужна, чтобы высадиться на астероид и направить его движение в сторону, чтобы он не столкнулся с Землёй? Координация усилий на данный момент, на момент 2017 года, на земном шаре между государствами нулевая. Все борются со всеми. Спецслужбы одних стран рыщут по территории других стран. И всё – в свою пользу. Интересы других не учитываются. Им надо изменять траектории комет и астероидов, чтобы не столкнулись с Землёй? Нет. Им надо расширять свои территории в ущерб для других государств. Всё продумывается, всё просчитывается – и внезапно аннексируются территории других государств. Примером может служить аннексия Крыма. Россия долго готовилась к этой аннексии. Разрабатывала планы, по которым ослабляла военный потенциал Украины. А потом внезапно раз – и оккупировала Крым. Для них внезапное появление астероида по направлению к Земле и применение ядерного взрыва, чтобы оттолкнуть этот астероид в сторону, для них это ненужное дело – туманное и неясное. А вот чтобы этим ядерным взрывом угрожать другому государству, которое не имеет ядерного оружия вообще, так это должное. Запугать, запугать другого. Вот. Кто будет обеспечивать отклонение возможного смертоносного астероида с его курса на столкновение с Землёй? США? Россия? Китай? Нет! Удавят-ся! Они только угрожают друг другу ядерными боеголовками. В этом отношении Россия – в передовых. В передовых и по дезинформации.

Большим государствам что, есть дело до отклонения опасных космических объектов от Земли? Нет. Нет дела. Плачевная ситуация у человечества. Чтобы сдвинуть космическое тело с его курса на столкновение с Землёй, нужен мощный ядерный взрыв. Ядерное оружие в Космосе – это необходимость и панацея. Пока к 2017 году – панацея. Но зачем ядерное оружие на Земле? 2017 год – это ядерное оружие на Земле для войны с себе подобными. Всё. Приехали. Космические корабли, запускаемые с орбитальных платформ для защиты земной цивилизации – это пока что воображаемые картинки в мозгах некоторых порядочных людей. Все остальные говорят о

гонке вооружений. У них решимость в другом направлении. А ведь чтобы построить космический корабль на орбите Земли для охраны земной жизни нужна решимость во много раз большая. А где она? А её нет! Нет решимости для спасения жизни!

Спасение Земли, спасение человеческого рода на Земле имеет какое-нибудь значение для нас? Имеет? Этот вопрос я задаю всем подряд. Прямо-таки помешался. Идя по улицам, в транспорте, в троллейбусах, в автобусах, в трамваях вступаю в дискуссии и всем задаю этот злосчастный вопрос. Потом, когда вечереет, я прихожу домой, запираюсь в своей спальне, ложусь на кровать и задаю этот вопрос сам себе. А потом сам себе и отвечаю: «Если спасение человечества на Земле, спасение Земли как планеты имеет хоть какое-нибудь значение, то тогда этим надо заниматься». Этот ответ подкидывает меня с кровати. И я готов бежать в ночную даль и кричать, чтобы что-то делалось. Ненормальный? Может быть. Потом я притихаю и засыпаю.

На утро, понимая ту задачу, которая заключается в том, чтобы повернуть всех людей к тому, чтобы они занимались проблемой спасения Земли, я набросал первоочередной план. Это даже не план. Это пара пунктов. Во-первых, необходимо строить орбитальные платформы для запуска космических кораблей. Во-вторых, необходимо изобретать и производить множество разнообразных роботов для исполнения функций в тех условиях, в которых не может находиться человек. Всё. Это первоочередные задачи для того, чтобы человечество начало движение к собственному спасению. А ядерное оружие? Всё ядерное оружие необходимо перестраивать по технологиям отклонения – для космических кораблей, которые будут отклонять опасные космические объекты, изменять их траектории. Одним словом, необходимо строить систему защиты Земли, снабжённую чувствительной аппаратурой. Чувствительность этой аппаратуры должна быть такой, чтобы охватывать необходимые пространства для предупреждения угрозы. Кроме этого, как подумать... Короче, нужно много чего. Но самое главное – нужно повернуть людей к этим про-

блемам. На период 2017 года люди повернуты совсем в другую сторону. А задачи сложные. Требуют квалификации. Необходимо определять орбиты опасных объектов Космоса на десятилетия вперёд. Обнаружение и расчёты орбит опасных астероидов и комет должны быть сделаны заранее.

А... к 2017 году уже существуют технологии, которые необходимы для того, чтобы отклонять смертоносно опасные объекты Космоса. Вот только люди в своём большинстве не туда смотрят. Одни разрабатывают технологии ядерного удара по космическим опасным объектам, а другие – новые образцы ядерного оружия, чтобы легко ухайдокать население другого государства, которое не достигло должного уровня развития военной техники.

Энергия и ресурсы человечества на период 2017 года не туда идут. Идут на военную технику для уничтожения себе подобных. А ведь какие огромные затраты энергии необходимы для того, чтобы отклонить движение по орбите астероида или кометы? Сколько нужно затрат, чтобы построить и разместить в межпланетном пространстве космические корабли, способные отклонять движение астероидов, метеоритов, комет? Даже просто для непрерывного наблюдения за космическим пространством нужно многое. Не говоря уже о том, сколько всего нужно для самого процесса отклонения со своей орбиты астероида или кометы. Самого топлива сколько нужно для космических кораблей. Силами одного государства такие задачи выполнить невозможно. Поэтому должна быть ориентация на строительство международных космических станций. Но... на 2017 год растут оборонные бюджеты стран, чтобы обороняться от себе подобных. А о международных космических станциях речь даже не идёт. Они лишь в проектах, в умных головах порядочных людей. А непорядочные запускают дезинформационные сайты в Интернет, дестабилизируют обстановку, чтобы из этого что-то себе выудить.

Лично я поставил перед собой цель заполнить Интернет правдивыми сайтами. И... выражать свои взгляды прямо на улице, чтобы привлекать всё больше и больше

людей к проблеме спасения. Я не оставил без внимания и правительство. Вот сейчас, в данное время, пишу уже пятое письмо в парламент, чтобы он переориентировал свою работу. Послушают ли меня там в верхах? Не знаю, не знаю... Нет, наверно. Меня не слушают даже мои коллеги. Они заняты житейскими проблемами. Хотя... это тоже надо. Если в квартире потекла труба, то здесь надо что-то делать, и оперативно делать. Что там мировые проблемы? Мировые проблемы всплывают, если ты задумываешься о смысле своей жизни, о смысле жизни людей вообще, если в тебе встают образы умерших, смысл жизни которых у тебя под вопросом.

Мои коллеги – мирные люди. Стараются свести к минимуму какие-либо трения. В перерывах между лекциями и семинарами мы все вместе в одном комнатном пространстве переглядываемся, вращаемся вокруг друг друга, слегка дребезжа недовольством на начальство, но избегая открытых ссор по поводу учебных нагрузок, не совсем правильных расписаний занятий, не совсем справедливых отпускных кампаний, не совсем справедливых дежурств, за которые ничего не платят. В коллективе воюют тихо. Поносят друг друга за глаза. Начальство поносят. Открыто не высказываются. Будто недовольства никакого и нет.

Я никого не поношу. У меня – своё дело. Им я и занят. Мне особо бояться нечего. Наше учебное заведение в основном не увольняет преподавателей, если они перестают справляться со своей работой. Просто дают меньше часов для преподавания. Начальство контролирует, чтобы лекции отвечали требованиям времени. А у меня? А у меня лекции на все времена. Они отвечают требованиям всякого времени. Я вставляю в лекции материалы о космической опасности. А что, эта опасность может исчезнуть? Стать неважной и незначительной? Нет же! Космос больше нас в триллион триллионов раз. Космос сильнее нас в триллион триллионов раз. В бесконечное количество раз. Да что там говорить, мы – букашки в сравнении с этим гигантом Космосом. И нам надо защищаться. Материал, который я вставляю в лекции, востребован. Но начальство следит, чтобы этот материал не

затмевал всё остальное. А я? А я меры не знаю. И меня тормозят. Мол, что, нет проблем земных, что разговор только о Космосе? Я, конечно, тоже не зарываюсь, потому что могут в один прекрасный момент предложить подыскать работу получше в другом учебном заведении. Могут предложить и уволить. Хотя в принципе и не увольняют.

Я, кроме того, что задействую много времени в своих лекциях, рассказывая об опасностях Космоса, никаких установленных порядков в учебном заведении не нарушаю. Всегда вовремя на работе. Непьющий. Некурящий. Во все празднества, которые мы отмечаем за столом, чтобы поддержать компанию, позволяю налить в свою рюмку немного алкоголя. Но это – для вида. Чтобы не казаться белой вороной. Я делаю вид, что пригубил коньяк или водку. На самом же деле я просто смочил губы. Правда, некоторые любители выпить это замечают и командуют, мол, пей до дна. Я же обрываю их обращение тем сообщением, что, мол, вообще не пью. Просто участвую, чтобы поддержать компанию. И сразу же, пользуясь моментом, поворачиваю разговор к тому, что есть вещи поважнее. Например, сохранение жизни на Земле, распространение этой жизни в Космосе. А для этого надо быть всегда на взводе, всегда в состоянии осознанности. Алкоголь прерывает это состояние осознанности и поэтому является нежелательным. Кое-кто думает, что я сумасшедший сектант. Но своими речами я увлекаю слушателя прикоснуться к мировым проблемам спасения человеческой цивилизации от гибели. Я поворачиваю речи на то, чтобы мы все хоть ненадолго очнулись, пробудились. Однажды мои речи перебили так: «Пробудились, как Будда? Будда пробуждённый! Будда от слова «будить».

Да! Это пробуждение. Пробуждение от иллюзий. Чтобы человек очнулся. Но вот куда направить себя? Очнуться – это ещё не значит действовать, быть деятельным. Очнувшись, можно оставаться в состоянии осознанности, в нирване. Но всё время так не может продолжаться. Мы должны в этой жизни что-то делать, действовать. Ну, хотя бы для собственного выживания; хотя бы для того, чтобы

добыть себе пищу и не умереть с голоду. Более высокий уровень деятельности – это когда мы учитываем других, задумываемся о том, что может быть со всеми нами, задумываемся о нашей общей будущей жизни. Ведь наша будущая жизнь может и оборваться. И тут я, конечно, поворачиваю весь разговор на свою излюбленную тему о том, что жизнь, жизнь всякую, может прервать космическая катастрофа. Коллектив меня знает, знает, куда я поверну свои речи, о чём будет моя пропаганда, к чему будут мои призывы. Коллектив не против моих речей. Но всем хочется расслабиться, пропустить по рюмочке коньяку. А тут – призывы к тому, чтобы очнуться, взять себя в руки, выстроить свои действия в направлении спасения. Некоторым заядлым любителям выпить это не очень нравится. Им бы впасть в спячку, залив свой разум алкоголем, и плыть себе по течению прежних проторенных дорог без всяких новых сногшибательных идей. Держаться себе как-то на плаву, чтобы не выкинуло за борт, и ни о чём таком особом не думать. Не подниматься высоко. Не опускаться низко. Приспособиться. Пригреться. И попить себе пивко. А тут тебе призывы достигать вершин, быть на передовой. Для этого ведь требуется упорство, трудолюбие. Для этого необходимо хотя бы хорошо работать, не уваливать от трудностей.

Но... главное – знать, чему твоя работа служит. А это уже идейность. Я – за идейность. Всё должно быть подчинено идее. Какой идее? Идее Бога? Идее коммунизма? Какой идее? Для меня – это идея всё подчинить спасению жизни в будущем. Конечно, народ восстаёт против меня, против такого сумасшедшего. И что, даже в гольф не сыграть, если это не служит спасению жизни в будущем? Что, даже в картишки не перекинуться? У меня, конечно, тоже периодически возникает страх оттого, что я зашёл слишком далеко. Мол, и не повернись. Служи себе идее спасения жизни в будущем – и всё. А отдохнуть? Человек устаёт. Он хочет отдохнуть. Отдохнуть даже от этой идеи, идеи спасения. Сыграть в гольф. Поехать на курорт. Покататься в горах на лыжах. Покупаться в прозрачных океанических водах и позагорать на солнце. Отойти от всяческих проблем. А тут я

заряжаю и напрягаю, рисуя перед слушателем безвыходные катастрофические ситуации космических масштабов, указывая, что жителю двадцать первого века нечего расслабляться. Время не ждёт. В любой момент может сложиться катастрофическая ситуация мирового масштаба. И... надо действовать, дело делать.

И что, не позагорать на пляже?

Не покататься зимой в горах на лыжах?

– Да что вы себе позволяете?! – однажды я услышал посыл в свой адрес.

Я, действительно, позволял себе многое. Я норовил переделать всякий образ всякой человеческой жизни под идею спасения. Чтобы человек в своих действиях никак не отклонялся от этой идеи. А это что значит? Даже маникюр не сделай. Мол, это не работает на идею спасения. Состриг ногти – да и ладно.

А сексуальные отношения? Ни в коем случае с презервативом. Нельзя убивать жизнь. Сперма должна идти только на зачатие жизни. Жизнь необходимо размножать, развивать. Ею необходимо заселять Вселенную. На случай того, что катастрофа уничтожит жизнь на Земле, так она останется на других планетах, если её туда занести. Её нужно множить. Женщина и мужчина должны служить только этому. Какие там гомосексуальные или лесбийские отношения и сношения. Всё, что не для зачатия, всё есть онанизм. Онанизм – это не значит, что ты спустил сперму в одиночестве. Онанизм – это если ты спустил сперму в презерватив и она не послужила оплодотворению. Хоть ты и сношался целыми сутками с противоположным полом. А если ты в близких отношениях с человеком твоего же пола, то это смерти подобно. От этого не бывает детей. Это просто потерянное время.

Потерянное время, если ты делаешь причёску своей любимой собачонке. Да что там собачонке. Потерянное время, если ты делаешь причёску самому себе. Оголил себя налысо – и всё. Пусть растут себе волосы. Вырастут длинные, до плеч, снова оголи себя налысо, не обращая никакого внимания на то, как выглядишь. Не до этого. Надо служить идее спасения. А вот если ты устроишь такое развлечение, как тараканьи бега – чей таракан

прибежит к финишу первым, то это явное преступление. Здесь не то что ты не служишь идее спасения, но ты ещё и отвлекаешь других от дела. Всё, всякие соревнования между людьми, если они не служат идее спасения, становятся ненужным делом, убивающим дорогое время, которое могло бы быть отдано делу спасения жизни от будущих космических катастроф.

Какая там коррида. Бой быков. Убийство быков! Даже бои между людьми становятся ненужным делом. Зачем? Все люди – братья. И у них одна цель: спасти человеческий род. Спасти от природных бурь и невзгод, а не от некоторых экземпляров из этого рода. Но... некоторые экземпляры этого рода, экземпляры бандитские, существуют и претендуют на многое. Поэтому нельзя отбросить технику самозащиты. И так если покопаться, многое нельзя отбросить. Не всем же космические корабли строить. Должен быть и обслуживающий персонал. А у этого обслуживающего персонала могут быть обыкновенные человеческие слабости. Так мы и возвратились к прежнему разнообразию человеческой деятельности, не участвующей в процессе спасения от космических катастроф, деятельности, просто мешающей процессу спасения.

Значит, что? Человеческие слабости – это основное препятствие на пути к собственному спасению.

Значит, что? Значит, надо быть сильным в движении по спасению от космических катастроф в будущем.

А если их не будет в будущем, этих катастроф? Так что, зря занимались этой деятельностью? Нет, не зря: развивать космонавтику неплохо. Ничего дурного в этом нет. Но... катастрофы будут. Мир, Космос, Вселенная в бесконечное множество раз больше нас. Нам остаётся только напрягаться. И я напрягаюсь. Напрягаюсь на работе, в своём учебном заведении, обращаясь к своим сотрудникам. Напрягаюсь на улицах и площадях, обращаясь к прохожим. Напрягаюсь, где только можно.

Молю о спасении. Одним словом, полностью сошёл с ума. Не даю спуска никому. Запугиваю всех, кто попадает на моём пути. Поселяю в них страх. Ничего. Не побудет. Пойдёт даже на пользу. Подобные страхи оборачиваются

чиваются компенсаторными реакциями. И человек ощущает свободу, состояние счастья. Ну, а как без страхов? Сладкая жизнь тоже оборачивается компенсацией. И тогда приходит горечь. После сладкой жизни – горькая жизнь и никакого состояния освобождённости. Я же даю людям подлинную картину мира. Так, на работе я успешно запугиваю своих сотрудников ужасами, которые могут случиться, если какой-нибудь астероид врежется в Землю. Лично мне хватает мужества смотреть в лицо опасностям такого рода, фактически – словесным опасностям, превращающимся в картинки воображения. Некоторым же подобного мужества начинает не хватать. И они паникуют. Их захлестывает воображение. Поэтому они начинают сторониться меня. Ведь от моих слов в их воображении разыгрываются картины ужасов. Но... в период обеденного перерыва им трудно обойти меня. Мы собираемся все вместе за обеденным столом и я, как всегда неугомонный, держу речь. Я, конечно, стараюсь обходиться со всеми своими коллегами по-дружески. Выказываю хорошее отношение. Но мои речи некоторых всё же выбивают из колеи.

Несмотря на подобные казусы, я всё же добиваюсь любви и признания, рисуя выход из создавшегося положения. Нет-нет, да и укажу в своих речах тот вариант, когда человек справляется со стихиями, овладевает ситуацией и спасает Землю, спасает земной шар от распада, разлома, разрыва, раскола..., от всякого крушения, исчезновения. А это даёт слушателю освобождение, облегчение, очищение; катарсис. Некоторые слушатели прямо выкрикивают: «Мы спасены!». Так мой артистизм идёт всем на пользу. Все выздоравливают от тяжёлых недугов. Всем хорошо.

Но бывает и так, что меня заносит в сплошной трагизм, когда я предоставляю массу доводов, что нам не выкарабкаться, что будет конец света, как не крути. Некоторые меня за это просто презирают. Они впадают в такое отчаяние, что диву даёшься. Трагизм, конечно, тоже очищает. Но я всё же в момент накала начинаю своими речами рассеивать тревоги и страхи. Начинаю всё же разрешать задачи и снижать демонстрацию угро-

жающих ситуаций. Думаю: «Хватит пугать; а то трагизм закончится не очищением, а мучением». Мои ошеломляющие бурные представления заканчиваются и наступают штиль. Мои речи от подавляющего бешенства и мучительной ненависти к человечеству, которое делает не то, что следует делать, переходят к успокоительным дифирамбам великому и могучему народу, преодолевающему все невзгоды и выходящему к свету. Но я в любом случае не теряю веру в себя, потому что понимаю, что это может дорого обойтись. Меня просто отвергнут. За мной не пойдут. А это, значит, просто растопчут. Толпа меня растопчет. И никто не пожалеет. Люди не больно-таки жалуют неудачников. Неудачников в конце концов никто не жалеет.

Я же жалею. Жалею всё человечество неразумное, жалею самого себя, отвлекающегося в своих мыслях от главной сокровенной цели – спасти это неразумное человечество, погрязшее в иллюзиях. Я ему, этому человечеству, просто-напросто сочувствую, потому что понимаю, что оно, это человечество, в своих глубинах порядочно. Просто увлеклось ненужными делами. Втянулось в деланье ненужных дел. Я всё это понимаю. И поэтому не огорчаюсь, а пытаюсь исправить ситуацию. По доброму изменить курс, направленность. Полагаясь на суждения из области астрофизики, спорю со всеми, кто встречается на моём пути, дабы их переориентировать в правильном направлении, которым двигаюсь я сам, в направлении спасения.

Внушая благоговение перед жизнью, я строю речи так, что остаётся один выход: спасти эту жизнь. Своими речами стараюсь обойти разногласия и объединить людей во имя спасения жизни. Всё. Исполняю своё назначение на земле. Поэтому чувствую себя всегда правым. Поэтому терпелив и рассудителен, ни за что не волнуюсь и всегда упорствую. Исполняю своё назначение на земле. Оттого мне всегда легко и весело. Почти всегда. Если не считать тоскливого настроения, внезапно нападающего.

Хе!

И опасности, которые мне угрожают, совершенно меня не страшат. А когда из толпы, которой я читаю проповеди, в мой адрес сыплются насмешки, то ей же хуже. Тогда я уклоняюсь, парирую эти насмешки и начинаю сам насмехаться над насмехающимися. В эти моменты я начинаю даже перечить и задираться. Язвительно ухмыляться. Одним словом, сопротивление по полной программе. Я знаю своё дело. Меня на мякине не проведёшь и голыми руками не возьмёшь.

Я открыто смеюсь. Потому что знаю, о чём мечтает человек, всякий человек; чего опасается человек, всякий человек; чем мается человек, всякий человек. Поэтому я открыто улыбаюсь улыбкой хорошо осведомлённого человека. Я давно созрел для самых неожиданных вопросов толпы. Ничто меня не может ошеломить. Ни секунды я не стану растерянно молчать, не зная, что сказать. Моё лицо сразу выражает ответ, когда ещё рот не открылся и не потекли наружу слова. Я предан своему назначению. От этого я и разумный, и толковый, и всякий в положительном смысле. Даже когда тоскую.

Я нахожу общий язык с самыми разными людьми в силу своей чуткости и проницательности. Но бывает попадают такие экземпляры, что не сговоришься. Что бы ни сказал, всё не так. У них в голове определённые схемы, которые они хотят пропихнуть в твою голову правдами и неправдами. И ты со своими представлениями их никак не устраиваешь. Что бы ты ни сказал, всё не так. Да они тебя и не слушают. У них монолог. Впихивание в тебя определённой информации. С такими найти общий язык очень трудно. Но... я должен найти общий язык с любым. Все должны хоть как-то двигаться в направлении спасения. И поэтому я начинаю выкладывать неоспоримые доказательства того, что единственный выход для человечества – это стать на путь активных действий и заниматься только вопросом спасения Земли от катастрофы. Этим заниматься должны все. Ведь мир больше нас; в бесконечное количество раз больше нас. Поэтому всех надо подключить к этому делу. Алкоголиков, жуликов, лодырей, самых никчемных, ни на что не способных, инвалидов, умственно отсталых. Всем надо

дать место в этой целевой программе. Всем надо дать возможность заниматься проблемой спасения Земли. Все должны найти своё применение в этом деле. А что, пьяницы должны заниматься пьянством? Аферисты афёрами должны заниматься? А ленивцы, лодыри? Их надо пробудить, подключить к общему делу. Подключить к совершенно несложной работе. Подыскать что-нибудь такое, чтобы человек справлялся. Человечество – одна семья. У человечества одна задача – выжить, спастись. Эта идея должна дозветь над всеми, объединять всех.

Охо-хо...

Я, конечно, залетаю в своих надуманностях и мечтаниях на такие высоты, что перестаю видеть реальную жизнь, перестаю видеть неосуществимость некоторых проектов.

Но я стараюсь. Стараюсь заглянуть вперёд. Но не настолько, чтобы потерять ориентиры в реальной жизни. Ведь алкоголика, афериста, жулика, лодыря не сдвинешь с места. Трудно. И тут, чтобы не попасть впросак, необходимо многое знать заранее. Так что надо вначале хорошенько подумать, чтобы потом не кусать локти от своих промахов. Вот я и стараюсь детально разобраться во всём, что происходит вокруг меня. Чётко определить, какие задачи реальные для выполнения, а какие – нет, нереальные. Ведь в вопросах спасения приходится забегать далеко вперёд. И надо не потерять ориентиры. Поставить перед собой задачи реально выполнимые.

– О сумасшедший! – порой сам себе говорю. – Да подкوبي денюжат и двинь на отдых. Побултыхайся в море, в океане. Найди себе смазливую девчонку. Ты же ратуешь за размножение. Так размножайся.

Нет же. В голове бродят глобальные проекты. В принципе неосуществимые. Если я погляжу на своё социальное положение, так точно неосуществимые. Разве что языком «телепатия» на лекциях, на перекрёстках улиц. Работать над особыми проектами будущего человечества, находясь в моём положении – это, значит, множить иллюзии. Что, я министр? Кто я?

Так, так. Кто я?

В своём положении я могу придумать несколько острот для своих речей. И это будет применимо. Но глобальные проекты развития человеческого рода с перспективой выживания в будущем... Э-э-э-э-э-э... Эти проекты я ношу в себе неосуществлёнными. Они рождаются, когда я затворяю дверь своей крохотной квартиры, запираю её на замки и что-то перекусив на кухне за чаем, потом пугливо забиваюсь в угол своей кровати. Вот там в моём воображении начинают разворачиваться баталии мировых масштабов. Я их структурирую, систематизирую. И... ничего. Понимаю, что это игра моего воображения. Помогает ли она мне, эта игра? Этого в принципе я и сам не знаю. Но я знаю, что я не вице-президент; и что возможности мои ограничены. И если мне померещились какие-то глобальные проекты в глубине моей каморки, то это не значит, что они реально заживут, воплотившись в действительность.

Может, взяться за ум? Не залетать в далёкое будущее, а ковать счастье на этой земле, преображая её. Посадить, что ли, садик? Фруктовый маленький садик. Раздавать яблоки и груши. Кормить окружающих. Растить их.

Но... не выращу ли я паразитов, лодырей, которые будут ждать чего-либо от меня, но своих усилий в направлении жизнотворчества не прилагать? И тут я с испугом вдумываюсь в жизненные ситуации, которые могут произойти и выбить меня из седла, в котором я пока нахожусь. Для меня вылететь из седла – это вылететь с работы, лишиться преподавательской должности, на которой я могу «поливать» своим слушателям про космические катастрофы. Это, конечно, не должность вице-президента, на которой бы я мог сделать больше для спасения от угрозы из Космоса. Но лишившись её, я смогу только на перекрёстках улиц «полоскать» мозги прохожим о перспективе спасения человечества от гибели, «полоскать», пока полицейские не обратят на меня внимания. А тогда надо будет менять место, улицу, город. Бродить. Бродяга... Разъезжать не придётся. Нет транспорта.

На данный момент положение у меня прочное. Об увольнении речь не идёт. Затворяясь у себя в квартирке вечерами, после рабочего дня, отгородившись от всего мира, забившись в угол своей кровати, я обдумываю проекты переустройства всей современной цивилизации. На уме у меня – спасение этой цивилизации от гибели. При этом я постоянно ловлю себя на мысли: «Ну, не сумасшедший, а?». Но я продолжаю в том же духе. Меня бьёт истерия, что все эти вымыслы нельзя будет воплотить в жизнь. Но истерия отпускает, когда я вспоминаю, что на своих дневных лекциях я все свои проекты изложил, рассказал. Значит, всё как-то воплощается, если и не в реалиях материальной вещественной жизни, то хоть частично застрекает в умах слушателей. Значит, я хоть как-то, но состоятелен. Несостоятельно правительство, что своими законами продуцирует упадок цивилизации. Я же стараюсь исправить положение вещей. Правительственным органам платят деньги за то, что они внедряют совершенно никчемные законы в жизнь. Я же совершенно бескорыстно, как волонтер указываю на несостоятельность этих законов, на то, что живя по этим законам, человечество не имеет будущего.

Взял на себя непосильный труд.

Ну, не сумасшедший?

Человечество несчастно. Ему скучно и одиноко. Нет во Вселенной поблизости ничего разумного. Одни камни, огонь и лёд. Крупные камни в виде астероидов, метеоритов и комет угрожают этому земному человечеству. Тем не менее оно скучает. И, наверное, от скуки оно занимается непотребными делами. Отвлекается и развлекается, погружаясь в праздность. Иосиф Бродский как-то сказал:

Падучая звезда, тем паче – астероид

На резкость без труда твой праздный взгляд

настроит.

Но... что-то не видно, чтобы праздный взгляд настраивался. Человечество продолжает пребывать в праздности. Может, хочет забыться и не думать о том, что мир больше всего человечества земного в бесконечное

количество раз, больше и сильнее. И что оно под колпаком у неба. Небо что захочет, то и сделает.

Скука, одиночество и праздность. В такую атмосферу погружено человечество. И... что я могу тут поделать? Разве что приходиться в бешенство в своей пропаганде, дабы изменить образ жизни этого человечества. Но и это вряд ли поможет. Мне самому иногда бывает так одиноко, что я прямо леденею, чувствую, что внутри и снаружи весь замораживаюсь. Но это бывает изредка, как ощущение. От этого не умирают. Хотя и умереть я не боюсь, потому что уже мёртвый. Мёртвый, исполняющий волю Высшей силы по спасению.

Имело ли человечество в древние времена черты идеального сообщества, установить трудно. Но очевидно, что современный мир цивилизации, а это я фиксирую 2017 годом, имеет во многом черты просто патологические. Современный мир людей – это мир пьющий, пьющий алкоголь, курящий, употребляющий наркотические вещества.

Современный цивилизованный мир наркотизируется. Употребление алкоголя и курение на языке психиатрии значится, как малая наркомания. Человеческое общество веселится, когда опьяняется вином или водкой. А без этого оно грустит. Без этого к нему веселье не приходит.

Человечество в основном грустное. Всякая былая привлекательность утрачена. Возможно, причина этого заключается в том, что оно много знает. Знает опасности Космоса. Знает высокую вероятность конца света. Конечно, современный цивилизованный мир имеет свои неоспоримые достижения. Достижения в космонавтике, в робототехнике. Причём роботы управляют на расстоянии и полностью заменяют человека в опасных для него условиях.

Достижения есть. Куда они поворачиваются, эти достижения? А поворачиваются на копирование некоторых бредовых идей предков. Этим идеям подражают. Согласно этим идеям изобретается оружие, дистанционно управляемое, дабы поработать другие народы, захватывать их территории. Вот и всё. Вот и приехали. Это

современное цивилизованное сообщество. Оно готово убивать, убивать себе подобных.

Подражательный инстинкт в этом сообществе работает очень хорошо. Не оттого ли многие стараются хорошо одеваться? Хотя некоторые не стараются приложить усилия в этом направлении. Им просто начинать во что они одеты. Лично я одеваюсь так, как, по моим представлениям, одевался бы человек будущего. Ну, конечно, не в скафандр одеваюсь. Но имею определённый стиль. Я его назвал «космический стиль». Нет, нет. Этот стиль не выходит за рамки общепринятых мод, не бросается в глаза своею вычурностью. Ничего подобного. Просто в деталях я учитываю то, как мог бы одеваться человек будущих поколений. На мой взгляд, именно так может одеваться, как указывает этот мой космический стиль. Хотя... это может оказаться и не совсем так.

Одним словом, я во всём, а не только в моде, ориентируюсь на человека будущего. В одежде, еде, жилье и прочем. Свой образ жизни я пытаюсь пропихнуть в умы других людей. И мне это удаётся. Я не косноязычный. Поэтому своими речами мне удаётся изменять стиль жизни других людей, посторонних, не своих, не исповедующих мои идеалы.

Я привык ютиться во всяких коллективах, во всяких социальных группировках, во всяких клановых образованиях. Мне особенно неуютно чувствуется в обществе гомосексуалистов. Но и там я пытаюсь пропихнуть философию зачатия, развития и роста жизни. На меня машут руками: «Перенаселение, перенаселение. Хватит рожать». А я им: «Тогда население будет стареть».

Часто заводятся споры, когда я начинаю излагать свою философию. Но спорщик часто не знает, чего он хочет. Или просто гордыня за свой внутренний мир, на который покушаются и он хочет его отстоять. Или просто желание поиграть словами, переброситься идеями. Движет азарт. Или же человек не знает, кто он и какой он на самом деле, а в споре хочет это выяснить, проявив себя.

Я-то знаю, кто я. Пустота. Пустота с определённой установкой. Поэтому в разговоре сыплю словами из этой пустоты – и всё. Мне главное – вручить спорщику лис-

товку, в которой чёрным по белому зафиксированы научкой обоснованные факты об опасной ситуации, в которой мы находимся, живём. Этим я укрепляю свои позиции. И пробуждаю в себе ощущение, чего мне всё-таки надо и зачем. Пробуждаю в себе ответственность за дальнейшие свои действия, чтобы когда-нибудь однажды без всякой медитативной практики, чисто случайно и спонтанно слиться со всем окружающим меня миром и снять с себя страх будущего. А так этот страх во мне бродит, где-то в моих глубинах. Не потому ли я по утрам медитирую, а потом записываю все свои впечатления от этого в своё «Письмо 2017»?

Одна из сентенций этих записей так и начинается со слова «страх»: *«Страх будущего, лежащий в глубинах моего существа и порождающий страдание, растворяется, как только я на это страдание направляю своё осознанное внимание, как только я направляю к нему свою сосредоточенность. Мой страх сидит в моём теле. Это от него мои страдания. Оттого что в будущем может сложиться ситуация, в связи с катастрофическим положением вещей по причине воздействий из Космоса, и моему телу не будет хватать воздуха или воды, или оно начнёт страдать от жары или холода.*

В данный момент я сосредотачиваюсь на своём теле. Становлюсь крайне чувствителен к движениям своего тела. Моя чувствительность фактически выражает ритмы проявлений моего тела. Особенно выражен ритм моего дыхания. Здесь сосредоточение на теле всё равно, что сосредоточение на психическом проявлении тела, на душе, на духе. Поэтому когда я наполняю своё тело осознанностью, любознательно сосредотачиваюсь на нём, во мне пропадают всякие предубеждения. Это особенно эффективно, когда я сосредотачиваюсь медленно, не увлекаясь. Всякая увлечённость отторгает меня от моих собственных глубин. А так я проникаю вглубь своего существа, куда закрался страх будущего. Для этого, конечно, требуется высокий уровень чувствительности к своему телу. Поэтому когда я изменяю его положение, особенно на растяжках, когда я растягиваюсь, делая асаны йоги, то проявляю максимум осоз-

нанного внимания, сосредоточенного внимания. Тогда страдание от моих глубинных страхов пропадает. Здесь главное – сохранять любознательность к своему телу, сохранять глубокую осознанность к его проявлениям. Особенно к проявлению дыхания. Оно должно задавать ритм всякому движению тела. Поэтому я сохраняю спокойное и равномерное дыхание. При этом фиксирую любые возникающие ощущения в теле, как бы проявляя максимум любознательности к нему. Однако когда я отвлекаюсь от этого процесса, то не сужу себя. Я позволяю любым своим мыслям и чувствам приходить и уходить, не вовлекаясь в эти мысли и чувства, в их содержание.

Движения моего тела осознанные. Когда я его растягиваю, делая асаны йоги, то ощущаю мир как он есть, не искажая его через призму своих предубеждений, через призму своих мыслей и чувств. Бывает, что я отвлекаюсь в своих мыслях. Но в такой ситуации мысль выглядит как озарение, как момент озарения, а не отвлечения. Но здесь моя практика – это практика возвращения осознанности в моё тело. Поэтому отвлёкшись, я возвращаюсь к телу и продолжаю следить за ощущениями в нём, пристально наблюдая за его проявлениями. Такая осознанность даёт мне контроль над моей собственной жизнью, избавляет меня от страхов того, что будет, снимая с меня искажённые мысли о собственном опыте».

Но... страх космической опасности – это не искажённые мои мысли. Это реальные факты, факты объективные! Моя повседневная осознанность, конечно, имеет значение не меньшее, чем моя формальная медитация в моей борьбе со страхами того, что будет. Но, по-видимому, этой моей повседневной осознанности недостаточно, если я прибегаю к формальным утренним медитациям. В них я останавливаюсь, перестаю усердствовать, открываюсь миру новых впечатлений, становлюсь не слишком серьёзным, даже можно сказать, беспечным. Хотя какие могут быть особые впечатления, когда я сижу в утренней медитации у себя на спальной кровати в полутёмной комнате, упёршись

взглядом в глухую стену? Однако моя открытость срабатывает даже в таких условиях. В конце медитации я начинаю видеть массу альтернатив, независимо от той реальной ситуации полутёмной комнаты, когда я сижу в углу своей спальной кровати. Я, наверно, становлюсь более креативным. Это, по-видимому, оттого, что я во время своих формальных медитаций полностью открываюсь своим собственным сопереживаниям, сострадательно и сочувственно относясь к себе, когда в моём сознании появляются мысли о смерти, внедряются страхи смерти.

В своём «Письме 2017» я фиксирую процессы, происходящие во мне, когда фокусирую внимание на движениях своего тела при йоговских упражнениях на растяжку. Во время этих растяжек я снисходителен к себе. То есть моя снисходительность начинается с тела, а заканчивается в высших проявлениях моего духа, когда я сочувственно смотрю на мысли, возникающие в моём сознании. Я это фиксирую так: *«Долго держу каждую позу йоговских асан, фиксируя возникающие ощущения и наблюдая за дыханием, насколько оно свободно. Не слишком усердствую, постоянно наблюдая за своими ощущениями, чувствуя свои мышцы во время растяжки. Свои ощущения я не игнорирую и не пытаюсь избавиться от них. Я их наблюдаю как бы со стороны. При этом я доброжелателен к себе, когда в моё сознание внедряются какие-либо тревожные мысли. Я не избегаю неприятных состояний своего тела и ума. Неприятных при растяжке тела и при внедрении тревожных мыслей. Просто сосредотачиваюсь на том, что происходит здесь и сейчас. Свою осознанность я фокусирую то на маленькой точке, уходя вглубь себя, то на большом пространстве, сливаясь с бесконечностью Вселенной. Но в любом случае я открыт ощущениям непосредственно, а не через свои мысли об этих ощущениях. Бывают моменты, что в меня внедряются какие-то странные мысли из ниоткуда и увлекают меня. В таком случае я мягко возвращаюсь в настоящее, сосредотачиваясь на ощущениях тела».*

Мои медитативные практики – это наблюдение за работой своего собственного сознания. В результате этого я начинаю видеть, как мои мысли начинают жить своей собственной жизнью. Наблюдая за этими мыслями, тем самым я их успокаиваю. Я вижу их внутри большого пространства, становясь этим большим пространством до бесконечности, становясь бесконечностью пространства, сливаясь со Вселенной. А мысли? Они просто рассеиваются. Я их оставляю в покое и тем самым сам успокаиваюсь. Становлюсь железным. Каменным. Становлюсь скалой, горой. Хотя меня не покидает сострадательное и осознанное отношение в различных жизненных ситуациях. В этом мне помогает и моя формальная медитация по утрам.

В «*Письме 2017*» я это фиксирую так: *«Направил внимание на то, что происходит внутри. В голове – разнообразные мысли. Отношусь к своим мыслям просто как к событиям, происходящим во мне. Та же история и с моими чувствами. Не пытаюсь их изменить. Пусть текут.*

Остаюсь в настоящем. Если отвлёкся от этого настоящего, то фиксирую это и продолжаю спокойно следить за своим внутренним миром, за своим телом, дыханием. Спокойно принимаю то, что попадает в поле моего внимания. Спокойно принимаю то, что покидает поле моего внимания».

Это, конечно, даёт мне возможность видеть жизнь такой, какая она есть. Но... она есть ужасная, эта жизнь, потому что во мне живёт, остаётся жить чувство потери. И ни формальные медитации, ни моя повседневная осознанность не спасают меня.

А чувство потери – это тяжёлое чувство. Из жизни ушла моя мать. Большая потеря. От этого горе чёрным-чёрным туманом застилает всё вокруг.

Чувство потери живёт во мне, когда я понимаю большую возможность конца света. Тогда не только моя мать уходит, уходят её труды, тогда уходит всё, все мои друзья, родственники, уходит всё человечество со своей культурой, ухожу я вместе со всем, вместе со всеми. Это лишает мой разум какой-либо целенаправленности. От

подобных представлений тело моё слабеет, лишается энергии.

Представление о конце света лишает меня всякой опоры. Нет уверенности в себе. С концом света у меня связывается представление о подлинной смерти. Так, я собственной смерти не боюсь. Но когда уходит всё, исчезает всё, рушится всё, и всё человечество уходит в небытие, такая грандиозность пугает. А так что? Бывает, приходят мысли о смерти. В моей жизни случались опасные ситуации. Тогда как раз в мою голову и приходили мысли о смерти. Но это всё было мимолётным. Меня начало как раз пугать другое. Последнее время моя долгая медитативная практика с её озарениями выработала во мне какое-то внутреннее спокойствие по отношению к моей телесной природе. В результате медитации и послемедитативных озарений во мне поселилось чувство, скажем так, абсолютного внутреннего спокойствия. Так что, конечность жизни меня теперь совсем не пугает? И это меня приводит в ужас. Так что, у меня полное равнодушие, когда в результате конца света всё будет уходить в небытие? Что, уже не волнует неизбежность смерти, своей и окружающих? Что, теперь нет потребности в любви? Нет стремления продолжить свой род? Нет желания остаться в памяти людей в силу конечности жизни?

Нет. Мысль о смерти моей матери не даёт мне полного и абсолютного сохранения внутреннего спокойствия. Я пока живой человек. И мысль о потере мамы, которую я по-настоящему любил, эта мысль невыносима. Эта мысль возвращает меня из моей нирваны в реалии жизни. Эта мысль возвращает меня к тому положению, что я не хочу видеть как человечество умрёт. А это может произойти при столкновении какого-либо космического объекта с нашей планетой Земля.

О! Ощущение потери всё же во мне живёт, невзирая на мою длительную медитативную практику. Страх я испытываю. Правда, какой-то слабый. Даже вялый. Он как бы в стороне от меня. Но... мне хочется его усилить. Хочется быть живым человеком.

Во мне больше чувства беспомощности, ощущения безвыходности и разочарования, чем страха. Ведь стол-

кновение может быть со сверхбыстрой кометой. Есть такие сверхбыстрые кометы, что обнаруживающие их системы, которые размещены даже в околоземном пространстве, могут не сработать, не засечь.

О! Это пугает. Значит, что? Я – живой человек. Медитация ещё не отбила во мне полностью всякий страх, тревогу. И я знаю, что должен действовать.

Противостоять космическим опасностям можно. Войны ведёт современный человек (человек 2017 года), развивая технику. Он ведёт их уже посредством спутников, дистанционно. И человек ведёт эти войны против других людей. И это – не зазорно. О, парадокс! Нависла космическая угроза, а он развивает технику, чтобы уничтожать других людей, не своих. Поделил людей на своих и не своих. И воюет. Дистанционно. Посредством спутников-разведчиков.

И не повзрослел. Воюет испокон веков и не повзрослел. К 2017 году человек не осознал свою ответственность за сохранение жизни на Земле.

Не понял, что он – хранитель? К 2017 году человек не понял, что он – хранитель жизни?

Ему надо, чтобы жареный петух клюнул.

Что, должен испытать катастрофу, чтобы зашевелиться?

Как только испытал катастрофы от наводнений, так и осознал опасность, так и построил дамбы, дабы наводнения не повторялись.

Почему же человеку не возводить космические барьеры? Надо что, чтобы астероид гахнул, чтобы осознал опасность – и начал шевелиться? Но астероид – это не наводнение. Он может так гахнуть, что потом некому будет шевелиться. Кончится человечество. И всё тут. Притом предупредить космическую опасность – это не просто построить барьер в виде дамбы от наводнения. Это надо сначала долгое время развивать космическую отрасль промышленности. Это надо строить космические корабли, корабли-разведчики, которые бы устанавливали опасные объекты ближайшего к Земле Космоса, строить космические корабли, с помощью которых можно будет высаживаться на эти объекты с целью поме-

нять их траекторию движения. И это – не одного дня дело. И надо сейчас думать об этом. Надо сейчас вкладывать деньги в Космос, а не заниматься изготовлением военной техники, дабы оккупировать территорию близлежащего государства. А человек? Он к 2017 году как раз занимается военной техникой. И даже спутниковую технологию пытается повернуть на военное дело. Космическую инженерию хочет милитаризировать. Хочет выходить за границы Земли с военными целями. Не с целями, дабы спасти эту Землю от космической угрозы, а с целью возможности бомбить близлежащее государство с Космоса.

О! Вот такая пакость – человек. Пока, к 2017 году, он остаётся пакостью, пакостью, руководимой иллюзорными представлениями мифического характера. Поэтому всё его компьютерное моделирование повернуто на военные цели. Ему нужно разведывать ближайшие к Земле астероиды? Нет. Ему нужно разведывать ближайшие территории другого государства, чтобы однажды внезапно их оккупировать, аннексировать. Это, конечно, легче. И – прибыльнее. Тогда природные ресурсы этих территорий можно повернуть на свои потребности и не «париться» добывать ресурсы из Космоса. Жить себе, припеваючи, периодически производя разбой. Человек – разбойник. К 2017 году человек остаётся разбойником, как и в доисторические времена. Пример? Недавняя аннексия Крыма Россией. Улучили момент – и отхватили кусок территории Украины.

Разбойничать легче. Труднее обезопасить Землю, обезопасить человечество. Только представить себе, какие сложности надо преодолевать, чтобы устранить космическую опасность. Это фактически надо заняться индустриализацией Космоса, чтобы строить системы, способные уничтожить потенциально опасные космические объекты. В эти системы должны входить космические корабли-разведчики для обнаружения ближайших к Земле астероидов или метеоритов. Должны быть созданы космические корабли, которые смогут запускать зонды на поверхность астероида с целью анализа состава этого астероида. Должны быть созданы космические

корабли, которые смогут сесть на поверхность астероида. Это целая космическая индустрия, производящая космические корабли и ракетные комплексы, способные перехватить потенциально опасный астероид, метеорит или комету. Должна быть создана группа слежения за близкими к Земле астероидами или другими космическими телами. Хотя легче создать группу слежения за тем, что делается в соседнем государстве. Дабы всё разведать, а потом в момент какого-то ослабления, в момент внутренних государственных перипетий, захватить часть территории и установить свою власть. В дальнейшем использовать природные ресурсы этой территории в военных целях, чтобы и далее расширяться. Расширяться куда? До космических величин? Нет. Наталкиваясь на сопротивление других государств, других народов. Воюешь. Воюешь с себе подобными других стран. Но в это время не следишь за близкими к Земле астероидами, не рассчитываешь траектории движения этих астероидов.

А зря.

Надобно организовать действия по предотвращению угрозы из Космоса, а не воевать с соседними народами. То есть, другими словами, надобно иметь ум, разум, понимать, что какая-нибудь глыба из Космоса может разрушить не только соседнее государство, но и твоё. Поэтому разумный человек стремился бы объединиться по решению общей проблемы. А если, конечно, есть амбиции и голова напичкана мифическими представлениями о собственной исключительности, то может быть плачевный результат. Ты ничего не предпринимал и гигантская глыба из Космоса гахнула по Земле.

Были астероиды, которые прошли очень близко от Земли. И – молчок. Никто ничего об этом не говорил. Один я на перекрёстках улиц орал об опасности. Можно, конечно, надеяться, что очередной астероид или комета пролетят мимо нас. И – молчать.

Однако... замалчивание реальной угрозы не может быть оправданно. Руководящие органы стран должны оповещать население об угрозе. Что, я один должен эти факты выносить на публику, волонтерствуя в поте лица?

Притом что я не всё знаю. Многая информация мне недоступна. Я же не сижу в правительственных верхах. Так, имею знакомства в некоторых научных центрах. Но этого мало, чтобы иметь полную картину об угрожающей ситуации.

Если замалчивать опасность и реальные угрозы, когда астероиды проходят очень близко к Земле, и держать население в неведении, то может сложиться ситуация, когда будет необходимость срочного оповещения. В противном случае может быть упущено драгоценное время, отчего и произойдет катастрофа.

Тот или иной астероид может не представлять опасности в течение столетия. Но он может внезапно изменить свой курс. Поэтому требуется обязательное оповещение по всем инстанциям, по всем научным центрам для дополнительных исследований положения вещей.

Орбиты астероидов меняются. И надо быть начеку. Научные центры информируют и рекомендуют, высылая консультантов и советчиков. А правительственные органы действуют, прислушиваясь к этим консультантам и советчикам. Должна быть слаженность.

Есть кометы-бродяги, очень быстро перемещающиеся. Они могут приблизиться к Земле как со стороны Южного полушария, так и со стороны Северного полушария. Поэтому везде должны быть телескопы; везде должны быть глаза. И оповещать необходимо всех. Если приближение со стороны Южного полушария, то необходимо информировать об опасных объектах и жителей Северного полушария. И – наоборот. Спасение – это общее дело.

Человечество. Человечество должно осознать, насколько оно зависит от Космоса. И метеоритные дожди, несущие огненные шары, не только для любования и восхищения необычным. Метеоритные дожди могут превратиться в метеоритные бури. А неопасные мелкие метеориты сегодня – завтра могут уже нам угрожать. Поэтому человечество должно совершенствоваться в своих технологиях отслеживания траектории лёта угрожающих объектов Космоса, перехвата этих объектов и их уничтожения. И ни в коем случае – ни малейшей де-

зинформации. Только правдивая информация о реальном положении вещей. Дезинформация может быть гибельна для всех. Я это понимаю. Поэтому стараюсь контактировать с научными кругами, чтобы знать от первоисточников, что актуально на сегодняшний день, день 2017 года.

С одной стороны – наука, а с другой – технологии. Сможет ли наша техника справиться с той или иной угрозой? Должны быть системы обнаружения и отклонения потенциально опасных космических объектов определённого уровня. Этот уровень должен расти. Для этого должна быть финансовая поддержка правительств. А военные круги должны переориентироваться на опасность из Космоса. Да. Должны переориентироваться. Но как? Как, если некоторые страны ведут себя будто Богом избранные? Как, если одни страны угрожают другим странам своим военным потенциалом? Как сделать, чтобы все, все страны, всё человечество, все люди приняли на себя ответственность за существование жизни на Земле и слаженно работали в направлении спасения этой жизни? О, задача!

А всякая неслаженность удручает, лично меня удручает так, что появляются симптомы расстройства, психического расстройства. Ну.., может быть, насчёт психического расстройства – это громко сказано. Но то, что меня удручает, мне всё же приносит страдание. И с этим страданием мне надо что-то делать. Не оттого ли я прибегаю к медитативной практике?

Что, страдания заедают?

Чувствуешь себя не в своей тарелке?

Наверно, так.

Поэтому в моём «Письме 2017» появляются заметки такого содержания: *«В меня тихо вползает страдание, оттого что долго удручают мысли, отражающие такое положение вещей, что нет у людей слаженности в направлении спасения собственной жизни в будущем. Будто бы жизнь для них не является ценностью. Удручающее состояние от подобного положения вещей селится во мне страданием, которое хочется удалить, аннулировать. Но я принимаю себя, своё положение в*

жизни и своё страдание. Я поворачиваюсь лицом к этому страданию и примиряюсь с ним. Я принимаю всё как есть. Это своего рода пауза, которая сохраняет мне мою ясность ума. Я принимаю тот факт, что ситуация такая, что люди разобщены, неслаженны в своих побуждениях. И с этим я ничего не могу поделать. Поэтому я осознанно принимаю данную ситуацию и только лишь сострадаю и людям и себе, страдающему от этого.

Я сострадательно отношусь к самому себе. Это меня спасает от собственных страданий. Я принимаю себя таким, какой я есть, и особо не реагирую на своё страдание. Я принимаю свои чувства и даже внутренне улыбаюсь самому себе. Это мне напоминает улыбку Будды, улыбку, которую я встречал на статуэтках. Он, наверно, тоже когда-то улыбался по этому поводу.

Не погружаешься полностью в страдательные перипетии души, и приходит сочувствие, которое лечит. Начинаешь видеть различия между реальностью и вымыслами, которые поселяются в твоей голове. Это открывает возможность быть здесь и сейчас, а не просто плыть по течению, не зная, куда тебя занесёт.

Но... порой как нахлынут удручающие мысли, что не знаешь куда деваться. И появляется какая-то внутренняя тревога, я даже сказал бы, страх. А тогда я как бы нахожусь вместе со своим страхом и направляю своё осознанное внимание в своё собственное тело, в свой процесс дыхания. Смотрю в глаза своим страхам, своим проблемам. Смотрю, проявляя интерес и снисходительность. Мысли во мне появляются и исчезают. Их не подавляю и не отождествляюсь с ними. У меня к ним сострадательное отношение. И не только к ним. К самому себе – сострадание.

Мысли. Мысли – это всего лишь мысли. Осознаю их движение. Как они погружают меня в прошлое, в забытое прошлое. Как они погружают меня в будущее, сфантазированное будущее. Мысли появляются, как будто из ниоткуда. Но я, как бы сделав шаг назад, вижу всё своё поле осознанности, той осознанности, в которой барахтаются эти мысли. Это расширенное поле

осознанности сострадательно к этим барахтающимся мыслям. Я наблюдаю за ними. Они появляются, исчезают. Но они пытаются меня затянуть в свой водоворот. И я замечаю это, как смотрящий сверху, видящий.

Правда, бывает такое, что я вовлечён в собственные мысли. А тогда я возвращаюсь к ощущению своего тела, как к основе настоящего.

Я принимаю реальное положение вещей. Примиряюсь. Принимаю жизнь такой, какая она есть. Перестаю жить фантазиями о светлом будущем. Каждый день принимаю новую реальность, реальность того, что люди живут несогласованно в отношении собственного спасения, что это удручает меня и что я страдаю от этого. Фиксирую то положение, что очередной раз погружаюсь в поток собственных мыслей по этому поводу. Но я принимаю этот факт. И понимаю, что свойство моего сознания – это вскакивать в поток подобных мыслей. Этот поток отвлекает. Но... осознавая, я объективирую этот поток мыслей, вижу его со стороны, как бы сверху.

Задумываюсь. Почему я наблюдаю за своими мыслями со стороны и осознаю это? А потому что перекакиваю с одной мысли на другую. Оттого и осознаю это.

Да. Бывает, поток моих мыслей затягивает меня в свой водоворот. Я это фиксирую. Это моя осознанность. Она помогает мне свыкнуться с тем, что неприятные ситуации неизбежны, что они вызывают раздражение. В конце концов я позволяю себе чувствовать это раздражение и не отгонять его от себя. То есть прислушиваюсь к себе и возвращаюсь в состояние осознанности.

Для меня вернуться в состояние осознанности – это по-новому посмотреть на данную ситуацию, на сложившееся положение вещей. Ощутить это. И ещё глубже погрузиться в это ощущение. Не бороться с ним, а жить с ним в гармонии. От этого приходит облегчение».

Облегчение-то приходит. Но насколько долго? Из колеи всё же выбивает реальное положение вещей.

А оно такое, что природа уже послала человечеству предостерегающий фактор, дабы наставить это человечество на путь слаженных действий в отношении своего спасения.

Предостерегающий фактор – это комета Шумейкеров-Леви-9, которая ударила по планете Юпитер. Такой же удар может быть и по Земле.

В 1994 году комета ударила по Юпитеру. Ну, пусть в 2017 году ничего не ударит по Земле. А в 2018 году? А в 2019 году? А в 2020 году? Что будет в будущем?

Удар кометы по Юпитеру – это серьёзное предостережение человеческому роду. Сегодня по Юпитеру, а завтра – по Земле? А кратеры на Юпитере от этого удара кометы такие, что могут вместить в себе всю планету Земля. Вот такие удары бывают в Космосе.

Мы разумные существа? Наблюдая столкновение кометы с Юпитером, мы можем понять сложность положения, в котором находимся, понять то, что столкновение может быть и с Землёй. Но... к 2017 году мы ещё этого не поняли. Продолжается гонка вооружений массового уничтожения. Уничтожения кого? Людей. Совершенствуются технологии ведения войны. Когда человечество очнётся? Когда прекратятся амбиции? Ну... хотя бы международные соглашения стали обязательным правилом. А то и этого нет.

Украина сдала ядерное оружие. Взамен ей обещали неприкосновенность. Подписали меморандум на этот счёт. Будапештский меморандум. Обязались оставить неприкосновенными её границы. И что? Что после подписания меморандума? Что после обязательств? А страна, которая участвовала в подписании этого документа, давала гарантии не менять границы Украины, через некоторое время вооружённым путём стала отщеплять куски территории. Это – Россия. Россия отхватила у Украины Крым, часть Донбасса. Выходит так, что международные соглашения не стоят выеденного яйца. И кто будет сокращать гонку вооружений после такого случая? Кто будет сокращать арсенал ядерного оружия? Ведь нет никаких гарантий на мирную жизнь после подписания международных договоров. Одни народы обма-

нывают другие народы. Никакой уверенности на будущее, что будет мирная жизнь.

Какое может быть слаженное существование людей, если все разобщены. Одни борются с другими. Одни государства борются с другими государствами, одни народы – с другими народами. Хотят что-то поиметь для себя. А международные договора – для прикрытия своих тёмных замыслов. Их никто не исполняет, эти договора. Каждый сам по себе пробивает себе дорогу к лучшему. Будто все живут на разных планетах. Но все государственные образования – на одной планете под названием «Земля». И все – всё равно в одной упряжке, в одном положении перед хаосом природы. Но все хотят урвать. Развивают экономическую мощь безо всякой оглядки на последствия. За счёт чего развитие? За счёт природы, живой природы. Вырубаются леса, загрязняются воды обработанным маслом двигателями. Одни страны не обращают внимание на другие страны. А ведь все в одном положении перед природными богатствами одной планеты.

Правительства стран управляют гонкой вооружений. Гонкой экономики за счёт природы. А в случае космической опасности правительства стран будут молчать, чтобы не вызывать массовую панику населения. Не станут предупреждать свой народ о приближении к Земле космического тела.

Вот я: я паниковал бы, если бы были точные сведения о скором столкновении Земли с огромным космическим телом? Нет. Не паниковал бы. Наверно, много знаю о неизбежности катастрофы. И... уже свыкся с представлениями исхода всех событий. Невзирая на мою медитативную практику формального характера, невзирая на мою повседневную осознанность, всё же в моём воображении периодически крутятся пылающие огненные шары, которые проносятся по небу и ударяются о землю. Я периодически представляю катастрофу и её последствия. Последнее время мне кажется, что горящий шар весом в триста миллионов тонн и диаметром с километр врывается в атмосферу Земли под углом сорок пять градусов. При трении о воздух атмосферы этот шар

теряет массу. Куски его отламываются. Эти каменные куски дождём падают в океан. Ослепительная вспышка затмевает небо. И потом – взрыв! Взрыв чудовищной силы! От этого взрывная волна идёт во все стороны, разрушая всё на своём пути. Деревья, дома – всё сносится. Всё живое омертвляется. От взрывной волны погибают все птицы, от резких колебаний воздуха и давления.

Последнее время меня всё чаще захватывают подобные представления. После этого я рисую в своём воображении плачевные последствия космических катастроф. Прежде всего мне представляется опустошение и миллионы унесённых жизнью от обломков космического тела. Смертоносный ливень обломков осветил небо и покончил со всем живым. Сначала мне представляются люди в панике. А затем – вспышка света в момент удара обломков космического тела о землю. И... воцарающаяся смерть. Камни с неба разбомбили дома и погребли людей. Миллионы людей погибших. Леса мёртвых обгоревших деревьев. Такие картины мне рисует моё воображение. При этом у меня в сознании всплывает ситуация, что службы помощи не были предупреждены об опасности. И не смогли помочь в полной мере. Не было предупреждения. Чтобы не было паники среди населения, правительства стран никого не предупреждали о нависшей угрозе. Оттого такие плачевные последствия.

Так. Всем надо говорить всё. И я говорю. Везде: на площадях, на перекрёстках улиц говорю, говорю...

Наверно, я сошёл с ума. О чём я предупреждаю людей? О том, что появилось в моём воображении? Так это сумасшествие. Ведь в реальности никакого столкновения не предвидится. Точно сумасшествие. Я – паникёр.

Нет, нет. Не сумасшедший, не паникёр.

Я специально взвинчиваю ситуацию, чтобы привлечь внимание людей к проблеме. Ведь существует угроза. И все должны на это обратить внимание. А так, конечно, от моих речей у людей остаются тревожные воспоминания. Но человек с древности вообще настроен на ситуацию тревоги и опасности. И чтобы выжить, он должен предвосхищать опасность и избегать её. На опа-

ности человек реагирует мгновенно. Ведь надо выжить. Если человек упустит ситуацию опасности, то ему грозит гибель. И нового шанса на выживание может не быть. Поэтому так или иначе, но в человеке бродит тревога. Но тревога порождает страдание, боль, боль физическую.

А человеку нужны и радости, приятные ощущения. Поэтому для компенсации, для равновесия, когда не хватает этих приятных ощущений, я прибегаю к медитативной практике. В своём «*Письме 2017*» я обозначаю это так: *«Сохраняю состояние открытой осознанности. Становлюсь открытым ко всем впечатлениям. Открываюсь всем своим ощущениям. В состоянии открытой осознанности в меня вливаются приятные ощущения. Они то появляются, то исчезают. Принимаю их движение. Иногда отвлекаюсь от этого процесса. Ловлю себя на том, что отвлёкся. А это и есть осознанность, бодрствование. Не сопротивляюсь ситуации – принимаю её. Открыт. Я – открыт. Немного отстраняюсь от происходящего. Осознаю свои ощущения; оглядываюсь.*

Процессы замедляются. Оцениваю красоту окружающего мира.

Процессы останавливаются. Я снисходителен к себе. Живу той жизнью, которая есть, а не той, которую хотел бы иметь; не предаюсь фантазиям».

Когда предаюсь, когда не предаюсь фантазиям. Но практика медитации помогает мне глубже понимать истинное положение вещей. В «*Письме 2017*» я фиксирую: *«Начал медитативный процесс. Отпустил всё, кроме этого момента, момента, в котором я нахожусь. Следую за своим дыханием. Принимаю всё. Принятие даёт возможность моему сознанию прийти к настоящему, прийти к пониманию истинного положения вещей.*

Принимаю, а значит, разрешаю, позволяю... А это значит, что я чётко всё вижу. Вижу так, как принял все свои мысли, чувства, ощущения; и живу со сложностями, которые несут эти мысли, чувства, ощущения.

Концентрация на теле немного дистанцирует меня от проблем, и я не вовлекаюсь в их колдоворот. Свидетельствую ощущения своего тела, ощущения, которые то появляются, то исчезают. Эти ощущения здесь, в реалиях настоящего. Я открыт любым возникающим ощущениям. А это – ощущение открытости.

Сохраняю осознанность своих ощущений. Принимаю их такими, какие они есть. Моя осознанность сострадательна, любознательна, спокойна, тиха, открыта. Я с осознанностью, с любознательностью и интересом отношусь к тому, что происходит в моём сознании. Я вообще открыт и любознателен к самому себе. Сострадателен к самому себе. Не оцениваю и не сужу себя. И в этом моя сострадательность. Если я ловлю себя на том, что оцениваю и сужу себя, то это, значит, я нахожусь в осознанном состоянии. Ловить себя, фиксировать то, что происходит в тебе, что ты отклонился в сторону – это, значит, быть в осознанном состоянии.

Если я вспоминаю прошлое или думаю о будущем, то уже нахожусь не в настоящем, а в вымышленном. Тогда я прокручиваю в голове те или иные ситуации, ситуации-угрозы. Тогда я мыслю не открыто, не творчески. Тогда я нахожусь не в настоящем, теряю связь с реалиями, связь с действительностью.

Но... я твужусь, чтобы жить в настоящем. Поэтому открыт своим ощущениям, принимаю их – какие бы они ни были; осознанно принимаю сложности своей жизни. Принимаю все отрицательные, все негативные свои мысли и чувства. Примиряюсь с фактом их существования во мне».

А на то, что они возникают во мне, есть реальные причины. Причины эти – информация о космических катастрофах, которую предоставляет наука астрофизика. И у меня нет особых оснований всему этому не верить. А информация зачастую приносит очень удручающие ситуации. Эти ситуации варятся во мне, в моём открытом сознании. В конце концов появляются чёткие представления: какой будет катастрофа, когда космическое тело врежется в Землю.

Так, я представляю, что вижу вспышку. Эта вспышка приближается. Чувствую, что она уже близко, что она несёт смерть.

Смотрю на небо, а в моём представлении оно окрашивается в красный цвет. Цвет крови. Этот красный цвет неестественный для неба.

Слышу завывание сирены. Вижу: дороги, забитые людьми, и потоки машин. Вижу, как с неба всех накрывает огнём и камнями. Падающие ливнем расплавленные груды камней сеют смерть. Вижу обожжённых, окровавленных людей. Слышу их крики от боли.

Дымом заволакивает горящие города. Повсюду пожары.

Смерть повсюду.

Искалеченные люди кричат в бушующем пламени.

От своих представлений я чувствовал, как я сам буду умирать в таких условиях катастрофы. Как буду падать с криком и с хрустом ломающихся костей.

Разгорячённый такими представлениями, я нуждался в успокоении. А представления об огромных океанических волнах, возникающих от ливня из расплавленных камней, о мощном притоке воды из образовавшегося цунами меня никак не могли охладить.

Я нуждался в успокоении, успокоении от собственных представлений. Повседневная осознанность не спасала. Я нуждался в специальной медитативной практике. Чтобы как-то отвлечься, что ли? Отвлечься от наплыва представлений.

А эти представления из прошлого. Информация, переработанная в прошлом, всплывает сейчас. И насколько эта информация рисует реалии? Или моё сознание рисует сплошь вымышленные сценарии?

Ох! Пойди разбери.

Я беру из прошлого научную информацию и, переживая о том, что случится в будущем, погружаюсь в круговорот собственных мыслей. Заикливаясь на этом, на определённых ситуациях, я фактически отрываюсь от реальности, от реального положения вещей. Ситуации, которые я рисую – они в общих чертах. Но я верю в них; и муссирую их. Я погружён в них. Соппротивляюсь им.

А, может, подобрать к себе? Принять всё, что творится в моей голове, в моём сознании. И не заикливаться.

И у меня в «*Письме 2017*» появляется запись такого рода: «*Перестал строго оценивать себя. Стал относиться к себе более сочувственно. А это – уже момент осознанности. С осознанностью приходит чувство умиротворения. Внимание не так часто стало перескакивать на разные мысли. Но если я отмечаю, что оно перескочило от одной мысли к другой, то это и есть моя осознанность, которая умиротворяет. Я становлюсь свободным от страданий, счастливым. Мне становится легко. Я ясно осознаю текущий момент.*

Когда ухожу в иллюзорные представления, то не ругаю себя. Просто концентрируюсь на дыхании, которое привязывает меня к настоящему. А тогда я уже открытый и счастливый. От этого моё воображение делается ярким, но тревожных представлений не возникает. Чтобы не утратить такое состояние, я сочувственно отношусь к самому себе, то есть с глубоким пониманием отношусь к тем затруднениям, которые испытываю и испытывал раньше.

Сочувствие – это та же осознанность. Сочувственно отношусь к собственным мыслям и чувствам о катастрофических ситуациях. Не подавляю эти мысли и чувства. С теплотой и состраданием отношусь к своим мыслям и чувствам; и просто нахожусь рядом с ними. Ничего не делаю – только нахожусь рядом с ними. Рядом. Какими бы они кошмарными ни были. Это не даёт мне заикливаться на собственном сознании. Это рождает во мне свободу.

Проявляю сочувствие, наблюдая за тем, как мысли и всякие представления приходят и уходят из моего поля осознанности. Отношусь к своим мыслям просто как к мыслям, посещающим меня. Осознаю, что это не объективная реальность. И... приходит умиротворённость и способность здраво смотреть на эту объективную реальность, на этот мир, полный всякого хорошего и дурного.

Когда я чувствую, что люблю себя таким, какой я есть, что я нуждаюсь в своих собственных представле-

ниях, какими бы они ни были, что я нуждаюсь в своих собственных проявлениях, то меня заполняет чувство удовлетворения и безопасности. Хотя я и представляю катастрофические ситуации. Может, в моём организме просто выделится окситоцин? Выделяется окситоцин – и я ощущаю безопасность. И ко мне не цепляются тревожные представления о конце света. Всё хорошо. Так что, стоит себя погладить по головке, почувствовать, как я себя люблю, как нуждаюсь в своих собственных проявлениях, – и все проблемы сняты? И надвигающийся конец света прекращает надвигаться?

Помню, после травмы у меня были сильные боли. Потом эти боли притупились. Как выяснилось потом, причиной притупления болей был выброс в кровь эндорфинов. Мой организм синтезировал эндорфины. А они имеют болеутоляющее свойство. Но эти эндорфины ещё вдобавок создают ощущение удовлетворения и счастья. Так что? Объективно движутся катастрофы, а в твоём организме эндорфины – химические вещества – придают тебе комфорт и состояние счастья? Нет. Они, эти окситоцин и эндорфин, образуются в организме, когда ты находишься в безопасности. А какая тут безопасность, когда катастрофическое положение вещей? Тем не менее добросердечное отношение к себе, к своим тревожным представлениям, ослабляет боль. Это отношение приходит ко мне с медитативной практикой. Эта практика, при отношении к себе по-доброму, с сочувствием к ужасающим мыслям о катастрофах, всё же снижает душевную боль. Достаточно принять своё состояние, каким бы оно ни было, и свидетельствовать его.

Вода камень точит. Горы рушатся. Их размывают океанические воды. Вселенная движется от большого взрыва к чёрной дыре, к исчезновению. Внешне всё меняется. Меняется всё и внутренне. Приятные ощущения сменяются неприятными, и – наоборот. Эти превращения и колебания стоят в моей осознанности, через что я примиряюсь со всем этим. Это, наверно, результат моей медитативной практики.

Не противостою в себе неприятным ощущениям и представлениям, не удерживаю приятные. Всё течёт, всё

изменяется. Свидетельствую это. Этому научила меня медитация. В «Письме 2017» свою медитативную практику я фиксирую так: *«В моё поле осознанности включена и душевная боль. И я жалею себя. В моём поле осознанности и приятные ощущения. Обращаю на них своё внимание. Все приятные ощущения замечаю и включаю в своё поле осознанности, если они были вне. Но позволяю неприятным ощущениям появляться во мне и исчезать. Я не сопротивляюсь этим неприятностям. Приятным ощущениям я точно так же позволяю появляться во мне и исчезать. Но я их не стараюсь удержать, не цепляюсь за них. Так всё неприятное и приятное функционирует во мне, движется, одно ощущение сменяет другое. Но они не владеют моей осознанностью. Такая осознанность сохраняется у меня в течение всего дня. Хотя я и прекратил формальную медитацию, но продолжаю относиться к своему опыту, как к чему-то проходящему, не отталкивая неприятные и не удерживая в себе приятные ощущения, чувства и мысли, все составляющие моего опыта. Осознаю реальность как таковую со всеми её болезненными тревогами. Не тороплюсь, даже замедляюсь в своих телесных движениях. Это даёт мне возможность находиться в своём теле, а значит, больше и объёмнее наблюдать окружающий мир. Так я больше открываюсь всему, что меня окружает. Я просто смотрю на мир. Сознание моё не вовлекается в мыслительные процессы; и красота этого мира вливается в меня. Впечатления от этой красоты приходят и уходят, а моё осознанное состояние сознания никуда не исчезает и не улетает».*

Но... поток информации о космических угрозах всё же нарушает идиллии моей души. Я представляю катастрофу, происшедшую от падения космического тела на землю. И вся душевная гармония исчезает. В моём сознании возникает огненная зона смерти, миллионы погибших людей и дым, застилающий небо. В городах горят пластик и резина. Этим воздухом невозможно дышать. Вонь и смрад от горящей нефти и химикатов делают города мёртвой зоной, непригодной для жизни. Мне представляется, что в округе уже нет никого в жи-

вых. Один я стою, воображая эту картину. Это повергает меня в депрессию. В моём воображении всё вокруг превращается в смертельно опасную зону от падения смертоносного космического тела. Вокруг – трупы. Неживые люди: взрослые, дети. Общая могила всех. Пылающий ад от расклеванных обломков с неба покончил с жизнью. Стена огня напозла на континент, не оставив ничего живого.

Я чувствовал себя одиноким. Мои представления меня осиротили. И я нуждался снова в каких-нибудь медитативных процедурах, восстанавливающих гармонию в моей душе. И я прибегал к этим формальным медитативным техникам. В моём «Письме 2017» появлялись такие записи: *«От медитаций, которые основаны на открытости и милосердии, одиночество во мне постепенно уменьшалось. Я открывался положительным эмоциям и тем самым стимулировал собственный рост. Позволял внутри широкого поля своей осознанности быть всяким ощущениям, чувствам и мыслям. Не отталкивал и не удерживал их, а сохранял своё простое поле осознанного внимания, наполненного добротой. Здесь главное было – иметь максимальную восприимчивость. И ощутить общность со всеми людьми. Здесь должны царить сострадание и человечность, сочувствие к другим людям, понимание, насколько мы все похожи друг на друга в своих радостях и горестях.*

В моё расширенное открытое поле осознанности вмещается всё живое, чувствующее, страдающее.

После своей формальной медитации сохраняю ощущение открытости и к себе и к другим. Направленность теплоты и сострадания к другим сохраняется. Открыто отношусь ко всем, воссоединяюсь со всеми, ощущаю связь со всеми, со всеми людьми в мире.

Но если возникает во мне злость, то осознанное внимание пропадает, исчезает, как-то рассеивается. Тогда я стараюсь опять собраться, взять себя в руки и направить своё слабо возникшее осознанное внимание к тому, что происходит со мной в данный момент. Обращаю внимание на мысли, которые возникают и исчезают в моём сознании, но не отождествляю себя с их

содержанием. Наблюдаю за ними как бы сверху, с поля своего неба. Какие бы мысли ни были, я их не отталкиваю и не удерживаю. И когда моё сознание отвлеклось, вязло в конгломерат каких-то мыслей, то я это замечаю. Замечаю – значит, есть осознанность, значит, я проснулся, пробудился, выскользнул из этого вязкого конгломерата мыслей, опять открылся миру своими ощущениями, опять стал танцевать.

Важно прислушиваться к своему телу, сохраняя осознанность, какое бы мы дело ни делали – приятное или неприятное, сохранять её, эту осознанность, в каждый момент времени сосредоточившись на том, что мы делаем. Или мы моем посуду. Или стоим в очереди в магазин. Или прогуливаемся. Осознанность – это когда мы уделяем внимание тому, что мы делаем. Тогда мы живём настоящим».

Но настоящее приносит мне информацию о плачевном будущем. Я представляю последствия столкновения Земли с огромным космическим телом. Тогда всё живое, флора и фауна погибают от жары. Ядерные электростанции взрываются и воцаряется радиоактивная атмосфера. Земля становится мёртвой зоной с бесчисленными обломками бетона и железа. Небо становится кроваво-красным. Такое красное в моём воображении рождает не восторг, а – ужас.

Где ты, предусмотрительный человек? Не досмотрел. Заигрался. И моё воображение говорит: «А теперь только дым и пепел разносят ветра. Теперь только радиоактивные осадки и смерть всего живого. Гарь горячей резины. Вонь ядовитых паров химикатов. И... горящие дети, наше будущее. И красные от трупов реки крови. Жизнь умерла».

Моё воображение рисует вариант, когда после столкновения какие-то люди всё же остались. Тогда эти люди дерутся за пищу. Она – самая большая ценность, а не какие-нибудь там святыни. Царит сумасшествие от отсутствия личной жизни. Сильные насилуют более слабых, невинных и кротких. Люди, обезумевшие в давках, когда происходила катастрофа, так и не отошли от намерения продираться через других. Обгоревшие и обез-

ображенные люди вокруг уже никого не трогают и не волнуют. Царящая повсюду смерть становится нормой, обычным явлением.

Так рисует моё воображение последствия столкновения Земли с космическим телом. И что? И я пытаюсь спрятаться от всех этих представлений в своей медитативной практике? Да. В моём «*Письме 2017*» появляются такие строки: «*Начало медитации – это сфокусированная осознанность, когда уделяю внимание чему-то одному. Потом идёт открытое наблюдение, когда наблюдаю за меняющимися мыслями, чувствами, ощущениями. И наконец предаюсь милосердию и состраданию, когда принимаю себя таким, какой я есть. Но я вижу своё сходство с другими. Поэтому забочусь о себе и о других. Есть связь между всеми людьми. Понимаю. Философствую. Но не позволяю, чтобы под моим пониманием и философствованием, под облаками моих мыслей и эмоций скрылось небесное пространство осознанности.*

Принимаю себя – какой есть, не отталкивая боль, не удерживая уходящие приятные ощущения, а вижу изменения в себе. Принимаю эти изменения с теплотой; страдаю себе, когда поселяется во мне сумбур бредовых мыслей. При этом замедляю движения. Двигаюсь медленно, обращая внимание на свои движения, не погружаясь в свои собственные мысли. Так я научаюсь не плести для себя ложные мечтания о будущем. Но пришедшие мысли я не пытаюсь изменить. Я их принимаю, фокусируясь на настоящем. Нахожусь в настоящем, как ни странно, мне помогает моё дыхание. Оно всегда со мной. Стоит только перенести взгляд на него. И это – уже начало медитации. Тогда я уже начинаю приветливо относиться к моим самым болезненным эмоциям.

Я выращиваю себя нового, выращивая свой сад, цветы – в саду. Пропалываю, поливаю растения, регистрируя процесс пропалывания и полива. Осознаю каждый момент времени, когда стою в саду: «Сейчас я пропалываю сорняки... Я чувствую в руках тяпку. Сейчас я медленно набираю воду... А теперь поливаю цветы...». Выращивание, наблюдение за процессом выращивания – это и есть медитация».

И в повседневности я на всё обращаю внимание, всё замечаю. На всё смотрю, оставаясь любопытным. Но моё любопытство заводит меня в дебри, в дебри нерешённых проблем. Информация о том, что комета Шумейкеров-Леви-9 столкнулась с планетой Юпитер, повергает меня в ужас. Из этого столкновения мощный взрыв был виден с Земли. Такое же столкновение может быть и с Землёй. И – конец. Конец света.

Мы не находимся в безопасности.

Занимаюсь безопасностью. Я волонтер на этой стезе. Более-менее урегулировав себя медитативной практикой я кидаюсь в бой. Кто как не я? Правительства государств всего земного шара полностью игнорируют опасную ситуацию. И это очевидно. На время 2017 года очевидно. Будто угрозы столкновения Земли с кометой не существует. Это меня бесит. Министерства обороны разных стран отмахиваются от подобных проблем. Они занимаются гонкой вооружений, конкурируя друг с другом.

И что делать мне?

Я иду в народ, в сгустки того человечества, которое копается само в себе. И первый сгусток – это мой преподавательский коллектив, в котором я работаю. Это – первый сгусток народа, встречающийся мне каждый божий день. Но я с ним не сливаюсь, с этим народом. Это – предмет моего труда. Я его обрабатываю. Преподавательский коллектив не затягивает меня. И я ему не уподобляюсь. Я не желаю быть таким, как он, равнодушным к тому, что может произойти в будущем. Я считаю, что я спасаюсь оттого, что не становлюсь таким, как они. Значит, у меня не всё потеряно. Значит, я не утратил свою индивидуальность. Ребёнком, да и в юношеские годы я многим во многом подражал. Теперь – нет. Теперь я ни на кого не похожий. А преподавательский коллектив, в котором работаю, хочу перевоспитать, чтобы он был похожим на меня, живущего будущим всех, всех людей на свете. О! Сумасшествие. Я постоянно завожу разговоры с целью склонить к инициативе что-то делать по спасению в силу того, что правительственные органы ничего не делают, а занимаются отписками. Мол, были предприняты меры в

той степени, которая соответствует тому уровню космической угрозы, которая существует на данный момент. А это – момент 2017 года. Какие меры приняты? Заняты гонкой вооружений. Никаких предпринятых мер по защите Земли от опасных космических объектов на 2017 год не было. Их предпринятые меры – нулевые. Значит, правительство врёт. Наглым образом врёт. Об этом распыляюсь на большом перерыве между лекциями, когда преподавательский коллектив, коллеги, собираются вместе за обеденным столом. Поглощая пищу, они отдыхают, судачат. А тут и я со своим предложением посудачить о наших руководящих органах страны, которые палец о палец не ударили, дабы защитить нашу планету от надвигающихся опасностей; защитить нашу общую всеми любимую планету.

Конечно, завязываются споры. Массы разных мнений. Но главное – я вклинил нужное мне содержание, вклинил тему о спасении всех и вся. Я вставил в их сознания направленность. Я выбрал им, что актуально на данный момент человеческой истории, чтобы остаться в истории хотя бы тёплым местом для других, всё же остаться, хоть не героем и не гением, в памяти поколений, но остаться, пока поколения живут, пока не наступил конец света.

Первый пункт моей программы выполнен. Я внедрил в коллектив своих коллег тему, которая в принципе должна касаться и их, какие бы интересы они ни имели, какое бы хобби у них ни было. Футбол. Музыка. Рыбалка. Охота. Политика.

На данный момент моя тема коснулась политики. Политика – это интерес. Что, наша политическая элита страны не имеет никакого интереса к космической угрозе? Правительственные органы обманывают население, что предприняты соответствующие меры безопасности, что не надо волноваться. Всё будет в порядке. Но... не видно, чтобы что-то делалось. Гонка вооружений идёт. А о каких-либо космических проектах – ни слуху ни духу. Значит, обман. Наглый обман. Подобными речами я завожу своих коллег, симпатизирующим различным партиям и имеющим различные взгляды на этот счёт.

И – пошло, поехало...

Одни поддерживают меня, мои речи. Другие же говорят, что это тема не злободневная, чтобы ею заниматься. Мол, недостаточно исследован ближайший Космос и можно вбахать деньги не на то космическое строительство.

Я подкидываю поленья в огонь, в разгоревшийся спор:

– Так надо кинуть все финансы на изучение космической ситуации.

Подобные мысли я начинаю скандировать, приподнявшись со стула.

– Все близлежащие к Земле объекты должны быть тщательно изучены. Физические свойства астероидов и комет, которые неподалеку от Земли, подлежат изучению. На это необходимо выделить деньги.

– А динамика? – задаёт вопрос один из моих коллег. Видно, его эта тема сильно затронула.

– Необходимо изучать динамические свойства астероидов и комет, – говорит он, поднявшись и выйдя из-за стола. – Вот куда надо кинуть ресурсы! Нас должна интересовать динамика. Как ведут себя астероиды и кометы. Как они отклоняются от своего курса.

А что я? Я тут же ему подражаю, моему коллеге. Зовут его Николай Антонович. Присоединяюсь к его взглядам. Если бы была возможность присоединиться к его вкусам, я бы это тоже сделал. Правда, всё это делается мной далеко не всегда искренне. Но мне нужны соучастники, единомышленники, которые бы двигали идею спасения человечества от космических катастроф, которые могут произойти в будущем. Зачем мне это надо, я сам толком до конца не осознаю. Это что-то на уровне бессознательного, подсознательного, неосознанного... идущего из глубин души... из моего тела, которое изнашивается, стареет и когда-то однажды затихнет навеки. Наверно, такое положение вещей меня не устраивает. Меня не устраивает и то положение вещей, что все человеческие тела вокруг меня однажды могут затихнуть, прекратить своё существование. Человеческая жизнь прекратится.

О, нет!

И я, может быть, не совсем искренне присоединяюсь к моему коллеге Николаю Антоновичу, присоединяюсь к его взглядам, к его пониманию. Поддерживаю его. Он мне нужен. Мне нужны такие, как он, заражённые хоть как-то идеей спасения.

– Финансы надо куда-то вкладывать. В изучение динамических свойств астероидов и комет, которые находятся близко от Земли. Нормально? Нормально.

Для некоторых коллег, сидящих за общим обеденным столом, это ненормально, это деньги, выкинутые на ветер. И здесь есть о чём поспорить.

Я ввязал всех в спор – значит, приобщил к делу, к делу спасения.

Споры разгорались. И мы все, сидящие за столом, были уже увлечены этой одной идеей, идеей спасения. Подобные минуты меня радовали. Чувствовал, что живу полностью, полной жизнью, полностью жизненных проявлений.

Все коллеги за обеденным столом отдыхали, расслаблялись, ели, пили, обменивались мнениями, спорили, если это цепляло. Одним словом, отдыхали на перерыве между лекциями.

Все отдыхали.

Но я трудился в поте лица. Я воплощал задуманное. Сидя с краю стола под стенными часами, около двух огромных вазонов с цветами, я подкидывал идеи в разгорающиеся споры и с благоговейным трепетом наблюдал за всплесками эмоций своих сотрудников, коллег.

– Надо создавать разведывательную сеть для обнаружения ближайших к Земле астероидов и комет. – говорю я.

– И как вы это себе представляете? – слышу я в укор от нашей секретарши Галины Ивановны.

Но тут вступает в разговор Николай Антонович:

– Необходимо отслеживать движение астероидов и комет. Обнаружить – это одно, а вот отследить движение – это долгий процесс, требует времени.

– Времени и денег! – опять вступает в разговор наша секретарша Галина Ивановна.

– Деньги, деньги... – шумят за столом коллеги, переговариваясь.

Тогда вступаю в разговор я и заявляю прямо и открыто:

– Да, всё должно финансироваться, за всё надо платить. За нашу безопасность нам надо платить. Да и вообще надо иметь специальную информационную службу, чтобы у людей рос уровень осознания угрозы, угрозы из Космоса. Ближайшие к Земле объекты опасны и общественность должна это ощущать.

– Но где взять деньги на подобные проекты? – опять вмешивается в разговор Галина Ивановна. У неё как у секретаря зарплата поменьше, чем у нас, преподавателей. Видно, думает, что если ещё что-нибудь отстегнут у неё на космические проекты, то нечем будет и коммунальные услуги оплатить.

О!

Житейские проблемы. Как думать о Космосе, если самим надо как-то выживать? А выживать надо. И олигархов, что присваивают капиталы неправильным перераспределением природных богатств, принадлежащих всем нам, трести надо. Присваивают. И вроде бы по закону. Такие законы. Олигархи сделали законы под себя, для себя. И никак законы не изменить. Ими всё куплено.

Об этом и заговорили за нашим обеденным столом. Спустились с Космоса в наш повседневный быт. И так не раз было. Как я не забрасываю коллег своими темами о Космосе, решением проблем космического масштаба, а всё равно разговоры в конце концов спускаются на бытовой уровень. У одного кран потёк в квартире. Слесаря надо вызывать. У другого ещё что-то потекло или сломалось. Всё. Космос в сторону. Спустились на грешную землю. Что-то выходит из строя. Что-то не так. Наперекосяк. И надо что-то делать. Значит, что? Было ненадёжно? Или – время? Время съедает всё. Со временем портится. Со временем приходит в негодность.

Время уносит всё.

И – наши тела...

Со временем приходит в негодность, снашивается наше тело. Так снашивается, что не подлежит ремонту; и мы умираем.

Всё. Конец.

Я не хочу этого конца. Некоторые – хотят. Мой приятель, тёзка, покончил с собой. Он не был сумасшедшим. Он просто понял, что при таких обстоятельствах жизни не сможет реализовать себя, реализовать задуманное. Не видел выхода из положения. А выход всегда есть. Вот я. Что, я могу себя реализовать, воплотить все свои склонности? Нет же. Не могу. Но я нашёл выход из положения. Занялся распространением знаний о том, что я не могу реально воплотить в жизнь. Может, другие смогут воплотить. Вот и пишу своё «*Письмо 2017*» поэтому. Пишу, потому что не могу воплотить реально в жизнь то, что представляю истинным.

Да. Мы все мечтаем в юношеском возрасте о возвышенном, об идеале, о романтической любви. Но в силу жизненных обстоятельств, той тухлой атмосферы общественной жизни погрязаем в распутстве. Вроде было что-то светлое. Но это светлое не сбылось и мы окунулись в конце-концов в грязные отношения друг с другом. Эти отношения становятся изрядно запутанными, неясными, отношения, которые мы и сами не можем до конца понять. Но всё развязывает и отрезвляет какой-нибудь несчастный случай, какая-нибудь внезапная смерть. Меня в своё время потрясла внезапная смерть, самоубийство моего приятеля, тёзки, такого статного, крепкого здоровья. Смерть сразила такого статного. На моём жизненном пути смерть сражала и не таких статных. И это меня трезвило, не давало впасть в какое-нибудь грязное дело, в распутство...

А когда я столкнулся с проблемой возможности смерти всех, всех людей на свете, всего человечества, познакомившись с выкладками такой науки, как астрофизика, то стал серьёзно перерождаться в другого человека.

Рано или поздно всему приходит конец. Вот и мне как прежней личности пришёл этот самый конец. Я стал другим. И когда меня тянуло к какой-нибудь смазливой

девчонке и моя рука начинала ласкать её упругую грудь, когда она поддавалась и я снимал с неё лифчик и прикасался к её соскам, потом раздвигал её ноги, вдруг понимал, что всё должно чем-то закончиться, а не так впуская сливать семя. Я начинал думать о рождении жизни, думать о необходимых последствиях... и всё как-то ступшовывалось... Вмешивались мысли о должном, об идеале. Этот идеал ломал все развратные представления. А тут ещё вмешивались представления о моём приятеле-самоубийце.

Всему в жизни приходит конец. Вот и моим отношениям со многими приходит конец. Но в памяти всё скапливается. В моей голове, как на чердаке дома, скапливается всякий хлам. Поэтому я и прибегаю к медитативной практике, чтобы очиститься.

Сидя за обеденным столом со своими коллегами и провоцируя их погружаться в темы космической угрозы, я вдруг вспоминаю мои давние отношения с женщинами. В памяти всплывают эпизоды любовной возни. Всплывают ни с того ни с сего прямо посреди разборки таких важных тем, как опасности космических объектов для нас всех, всех людей планеты Земля. Это, наверно, результат слабой медитативной практики по очищению психики от всякого хлама. А, может, мои всплески памяти являются результатом не доведённого до конца дела? Если это можно назвать делом. Но от честно доведённого до конца дела в отношениях с женщиной я уже по-новому понимаю этот результат.

Понимаю моей новой личностью, что – это дети, рождение новой жизни, той жизни, которой надо заселять Вселенную. Ну? Не сумасшедший? Если я признаюсь в подобных вещах кому-либо, то меня точно окрестьят ненормальным. Нормально просто потрахаться, спустив сперму в презерватив. Какая там новая жизнь? Какое там заселение жизнью Вселенной? Бред какой-то. Тем не менее этот бред стал частью моей новой личности.

Я. Я – новая личность, сидящая за обеденным столом с коллегами и провоцирующая их в разговоре решать проблемы космической угрозы.

И вот в этой ситуации мне вдруг в голову приходит воспоминание про сон, который мне приснился года два назад. А приснилось мне будто я уже постарел, стал стариком, дедом. И сидят будто бы моя внучка со своим отцом за столом, который напоемает стол, за которым я сижу в данный момент. Может, оттого и вспомнился этот сон, что столы похожие? Так вот, согласно сну отец начинает кривляться перед своей дочерью, которой лет двенадцать, а потом снимает штаны, лезет к себе в трусы и вытаскивает член наружу. Одним словом, начинает показывать свои половые органы дочери. У меня перехватывает дыхание и я с озлобленностью кричу: «Нет, нельзя этого делать! Нельзя так поступать!». Я как дед стою на страже определённых правил, по которым живут люди.

Почему нельзя так делать? А люди вырабатывают законы, согласно которым процветает человеческий род. Правда, на 2017 год человеческая жизнь стала настолько патологичной, что теряются жизненные ориентиры. Свободы цивилизованного мира настолько оскотинили человека, что диву даёшься. Может, оттого, что человек чует свою кончину? Что он не выкрутится и пространства Вселенной сотрут его, сотрут и его и всё человечество, не оставив следа. Я и сам это чувствую, но правил приличия стараюсь не нарушать. Стараюсь различать, что жизненно, а что – нет. Этому меня научили встречи со смертью. Вот близкие родственники. Все вымерли. Мать, отец, брат, двоюродные сёстры. Все вымерли. Я как перст один. Никого нет в живых. Вот и занялся обнаружением космических угроз и запугиванием населения катастрофами из Космоса. Стал смелее смотреть в будущее. Что будет, то будет. Но надо что-то делать. И прежде всего надо выбирать, что делать.

Выбираю.

Спасение. Спасение выбираю.

Хе!

Выбрал? Теперь смелее смотрю в будущее.

Среди широких кругов общественности нет особого понимания угрозы столкновения Земли с космическим телом. Но это меня не страшит. Это, значит, есть работа,

работа по распространению информации, правильной информации о положении вещей.

Надо делать дело.

И каждого жителя планеты Земля необходимо ознакомить с этим реальным положением вещей. Ведь наукой чётко и недвусмысленно доказано, что существует реальная угроза столкновения Земли с космическими телами. Причём доказательства науки неопровержимы. Ясно как божий день.

Но... на 2017 год в этом направлении почти ничего не делается.

Почему «почти»?

Потому что что-то делается мной лично.

Хе, хе!

Я лично распространяю знания об истинном положении вещей.

Вот и сейчас я сижу за общим обеденным столом в перерыве между лекциями в окружении своих коллег и впихиваю в их головы научно доказанные факты об опасности из Космоса, о том, что надо жить и работать для спасения.

А они, коллеги?

А они съезжают на бытовые темы. Говорят то про футбол, то про музыку... Но я настойчиво продолжаю вклинивать тему Космоса. Ведь это для них же; для нас всех. Мы должны спастись, развить жизнь до вселенских масштабов.

Но, пока... хотя бы выжить. Ведь мировая общественность пока не готова воспринимать факт опасности из Космоса. Хотя к 2017 году стало ясно, что угроза существует. Телескопы предоставили ясные картины доказательств столкновений в Космосе. Вдобавок раскрыты подлинные масштабы того, как в прошлом космические объекты бомбардировали нашу планету Земля. То, что в прошлом были реальные столкновения нашей Земли с крупными космическими телами, не вызывает сомнения. Но... человечество ещё не очнулось. Оно продолжает жить прежней жизнью иллюзий. И это бесит...

Человечество тешит себя множеством приятных иллюзорных представлений. Но приятное рано или поздно

может обернуться печалью. А это зачастую так и бывает. Хотя к 2017 году стало ясно, что будущую печаль катастрофических событий можно устранить. Ведь технологии двадцать первого века позволяют обнаруживать опасные космические объекты, позволяют определять траектории движения этих объектов. К 2017 году технологии развились так, что можно строить космические корабли, способные перехватить опасные тела из Космоса, и не дать им столкнуться с Землёй.

Всё это говорю я с уверенностью. Можно свободно отклонять траектории полётов опасных небесных тел, не давая им столкнуться с нашей планетой. Для этого есть, например, ядерное оружие. Так нет же, это ядерное оружие совершенствуется в направлении поражения не космического тела, опасного для планеты Земля, а поражения того или иного народа, живущего на Земле.

Ну?

Ума? Нет ума.

У человечества пока нет ума. Вместо того, чтобы вкладывать деньги и создавать программы слежения и отклонения траектории опасных объектов из Космоса... так нет же, совершенствуется оружие массового поражения людей, живущих на планете Земля.

Ума?

Ума нет!

Угроза от столкновения с кометой или астероидом не учитывается.

Ума?

Ума нет!

Военные заняты обороной своих стран. И защищать планету никто не собирается.

Каждая страна формирует свой оборонный бюджет. Но он предназначен для защиты от близлежащих стран. Они представляют опасность, а не космические объекты.

Защищать планету никто не собирается. Ни военные, ни учёные. Учёные только констатируют факт опасной ситуации. Вот почему я занят тем, что пробуждаю в людях тревогу.

Я не могу остаться равнодушным и игнорировать факт опасной ситуации. Но чтобы не были равнодушны

другие, я пробуждаю в них тревогу за себя и за судьбу нашей планеты. ...чтобы их покнуло ложное чувство безопасности. Не потерплю, чтобы они были убаюканы этим ложным чувством. Вот и сейчас за обеденным столом я внедряю чувство тревоги, рассказывая, как легко изменяются орбиты космических тел, и как эти тела могут вдруг направиться к Земле. И... столкнуться с Землёй, прекратить её существование.

Что-то болезненное и жалкое зачастую просматривается в моих речах. И это я сам фиксирую своим самосознанием. Меня постоянно сбивают с толку. И тогда вкрадывается болезненность... ..и жалость, жалость ко всем, кто меня сбивает с толку. Они ведь и себя сбивают с толку. Я ведь для них стараюсь. Не только я, но и они погибнут и их дети погибнут, если будет столкновение нашей планеты с какой-нибудь каменной глыбой. У них в головах или хобби, неясные и глупые увлечения и развлечения, или карьера. Все хотят кем-то стать, выбиться в люди. Стать директором школы, ректором академии, главным прокурором, генералом, президентом...

Один я ничего такого не хочу. Мне лишь бы дело двигалось. Чтоб было ощутимо, что люди заражаются идеей спасения. Я преподаю. Но если я окажусь даже без работы, то просто на улице найду себе применение. Включу свои голосовые связи, открою рот и зычным голосом призову прохожих посвятить себя делу своего собственного спасения. Конечно, будучи ректором или министром, а тем более президентом в этом отношении я сделал бы намного больше и без шумных возгласов. И... совершенно не выглядел бы дурачком, по которому психушка плачет. А так на перекрёстке улиц народ всякий случается. Часть этого народа так и думает: сумасшедший, выжил из ума. А часть думает, что кто-то этот концерт, это театральное представление стимулирует, финансирует с определёнными целями. И, видать, редко кто задумывается о содержании произносимых слов о космической угрозе, о конце света... Но я не отчаиваюсь, не унываю. Такой народ; такая социальная жизнь и такая психология граждан. Такой людской материал мне достался; с таким материалом надо работать. И я рабо-

таю. Работаю на улицах, на площадях... И, конечно же, у себя в учебном учреждении, призывая коллег бросить свои ненужные, глупые увлечения всяким нежизненным и заняться делом, делом спасения. Превратить спасение в хобби, в такое увлечение, чтобы не осталось времени на что-либо другое. А мои лекции? Моя преподавательская деятельность наполовину состоит из призывов спастись, спасти жизнь.

Да. Спасать жизнь мешает человечество, погрязшее в непомерных иллюзиях и праздности. Это – на мой взгляд. А на взгляд самого человечества, которое я встречаю на улицах и площадях, которое в моём учебном заведении выступает в образе моих коллег, а на лекциях – в виде слушателей; так вот, это человечество в общем предпочитает судить обо мне, как о довольно-таки странном человеке со своими нетрадиционными взглядами. А что тут нетрадиционного? Я говорю то, что говорит наука.

Мне грустно, что человечество, к которому я принадлежу, разменивается по мелочам, пьёт, праздно проводит время, не занимается тем, чем надо. Я стараюсь на это указывать. Но от этого выгляжу полным идиотом. Это для меня унижительно. Но я перетерплю всё. Не боюсь пьяных выпадов на улицах в мою сторону со словами: «Куда ты лезешь?», «Всё это – не твоё дело», «Без тебя разберутся», «Бог разберётся», «Не указывай». Создаётся впечатление, что я извожу и запугиваю бедный народ какими-то глупостями о какой-то космической угрозе, вселяю страх в бедный, несчастный народ.

Конечно, неверно, что я гребу всех под одну гребёнку. Народ разный. Кто пьёт, а кто и в рот не возьмёт алкогольное изделие. Кто флиртует и праздно проводит время, а кто этим вовсе не занимается. Кто сквернословит, а кто никогда и не употреблял матерных слов. Народ разный. Так что, высчитывать, какого народа больше, чтобы сказать – хороший он или плохой? Многие веруют в Бога. Многие не веруют. Среди верующих много сволочей. Среди неверующих много порядочных людей. Многие вообще по-своему понимают Бога, нетрадиционно, и их сложно записать как в верующих, так и в неверующих.

Честно говоря, я сам, читая Священные Писания, вижу их многозначность. Читал Веды, Авесту, Трипитаку, Дао дэ цзин, Тору, Библию, Коран. Везде обнаружил практику свидетельствования своих побуждений, мыслей, чувств... ..их наблюдение, наблюдение бдительное, не удерживая приятное и не отталкивая неприятное.

Народ разный. Но весь он ходит под небом, которое может обрушить на головы каменные глыбы. И обрушиться всякая пакость с неба может на головы всех, всего народа. Поэтому весь этот народ, все эти народы можно слить в одно человечество. Человечество под дамкловым мечом.

Мне лично больно смотреть, когда у этого человечества разрушается всё человеческое. Оно вооружается и воюет. Мало того, оно участвует в пытках, пытается, причиняя боль. Хотя мы все – в одном положении. Над нами небо с огромными каменными глыбами.

Я ни от чего не отворачиваюсь. Принимаю жизнь такой, как она есть. Хочу её улучшить. А препятствием на моём пути являются недалёковидные. Вот они меня как раз и возмущают. Встречаются они мне повсеместно. На перекрёстках улиц., ...в метро., где я тоже заговариваю о космических катастрофах. Они все смотрят только себе под ноги. Не хотят взглянуть в бесконечность неба. У меня и в мыслях не возникает приобщиться к смотрящим себе под ноги. Правда, я от этого не раз спотыкался. Однако затолкать себе в подсознание и в сознание лишь бытовую жизнь по решению хозяйственных, бытовых проблем, не глядеть на перспективы всеобщей жизни... ..такое меня не устраивает. Пусть будет мне ночным кошмаром протекающий кран на кухне. Но я не приступлю к ликвидации утечки воды, пока не решу то, что запланировал по вопросам устранения широкомасштабных катастроф, а не мелких катастроф, случившихся на кухне, когда прокладка крана прохудилась.

Хе!

Смешно?

Не вру ли?

Я! Я! Здесь весь я. Упёртый. Упрямый. Настаивающий на своём. Хотя всё рушится. Всё приходит в негод-

ность. Но я тянусь в будущие пространства, будто они мне помогут выжить. Помогут или нет, не знаю. Но то, что теперешние пространства прогнивают под влиянием социальной атмосферы борьбы, не имеет элемента спасения. И это – факт. Этот факт укоренён во мне моим опытом жизни. Он живёт. Не чахнет. А старается пустить свои корни всюду, где только можно.

И вот я. Выбирающий сочувствие... ..останавливаясь на нём... Сочувствую всем и себе в том числе, всем, необратимо увядающим, всем, со временем дряхлеющим и приближающимся к смерти. Все мы туда уйдём. Туда ушёл мой отец. Долго мучился – и ушёл. Туда ушла моя мать. Сначала сильно похудела, ужалась. Потом перестала говорить. А только кричала что-то неразборчивое. А потом затихла. Глаза стали стеклянными. Всё. Конец. Конец жизни.

Сочувствую всем и вся. Сочувствую себе. Все мы в конечном счёте дряхлеем, становимся беспомощными. А потом к нам приходит понимание, что мы умираем.

А потом?

А потом мы действительно умираем. И это реалии, реалии жизни. Неотвратимость...

Человечество. Невзирая на смертельный исход всех, оно пытается быть живым и весёлым, порою закатывая празднества, пиры до самого горизонта. Но они, эти пиры, выглядят всё равно как пиры во время чумы. Мы живём рядом со смертью и бесимся будто полоумные в музыкальном рок-н-ролле. Опять оговариваю: не всё человечество такое. Я, и такие как я – другие. В принципе мы все в какой-то степени другие. Но нас единит одно. Питание нашего тела, чтобы оно не окоцурилось, и умирание нашего тела в конце концов. Смерть тела.

А если смерть всех тел? Прекращение существования человечества... Когда я по вечерам лежу в своей постели и воспроизвожу в своём сознании гибель человечества, то потом подолгу не могу заставить себя уснуть. Мне чудится, что я случайно остался один во всей Вселенной. Никого нет. Разрушенные города. Искорёженные нивы. И я один – бродячий пёс в поисках человека. Но... нет людей. Куда-то исчезли от некоей ката-

строфической ситуации. Я понимаю, что один я не выживу. Ну, хотя бы найти хоть одну женщину, чтобы размножиться. А то годы старят тело. И будет в конце концов конец человечеству в моём лице.

Я рыщу по полям и лесам в поисках человека. Но вокруг – одни трупы, разлагающиеся трупы. А всё обугленное от падения какого-то горящего космического тела.

От этих моих представлений я подолгу не могу уснуть. Эти представления я приношу с собой в учебное заведение за общий обеденный стол во время перерыва между лекциями. Эти представления я приношу в сквер на лавочку, где заговариваю с сидящей рядом молодой особой. Свои представления я распространяю на окружающую среду. А по ним, по этим представлениям, все вымерли, нет людей от удара космического тела о Землю. А я? А я – в поисках женщины, хоть одной женщины на планете. Чтобы что? Чтобы размножиться.

И вот передо мной восстает молодая особа на лавочке. Я переносу свои представления на неё. Вот она – та единственная женщина на планете Земля, которая осталась после космической катастрофы. Значит, что? С ней надо размножиться? Я, конечно, в своём уме. Могу отделить свои представления о космической катастрофе от реального положения вещей, которые творятся в округе. Я заговариваю с сидящей на лавочке рядом со мной молодой особой. Но, конечно, не о спаривании – будто она последняя и единственная женщина, оставшаяся на планете после космической катастрофы, и что нам надо срочно зачать детей, а то род людской прекратится. Мы состаримся, умрём. И ничего на планете Земля не будет.

Я чётко отделяю свои фантастические представления от реалий и поэтому заговариваю с незнакомкой о природе, о погоде... ..просто о жизни, какая она разная. Я прекрасно понимаю, что говорить с незнакомой молодой особой о совокуплении – это выглядеть маньяком. Да и что с ней об этом говорить, если я лишь в своих фантастических представлениях искал женщину для спаривания, чувствуя, что я остался один из человеческого рода после космической катастрофы и, состарив-

шись, умру, а не имея потомства, умрёт со мной и человеческий род. Поэтому нужна как воздух женщина, которая может родить, принести детей и не прекратить человеческий род.

От своих фантастических представлений я чувствую себя заброшенным, всеми отвергнутым, отвергнутым всем человечеством. Оно ведь о таком не фантазирует. Живёт себе повседневными заботами, решая свои насущные проблемы. А я? А я ударяюсь в крайности. А как же иначе? Если может быть такое, что астероид или комета ударит по Земле и настанет конец света.

Ну, допустим, что может быть такое.

Но... чтобы я остался один из всего человечества... Все погибнут, а я один останусь в поисках женщины для размножения? Ну, это крайне нереальная фантастическая ситуация. И в поисках женщины? Может быть, мне действительно не хватает близких отношений с противоположным полом? И оттого такие фантазии!

Ох, может быть.

Вот и сейчас я заговариваю с незнакомкой. Зачем? Что мне от неё надо? А мне надо её привлечь к проблеме спасения от космической угрозы. Нет. Не близкие отношения. Не эротизм. Не сексуальное... А проблема спасения в будущем! А? Что? Решать проблему спасения с молодой привлекательной особой? Это что, нормально? Вместо того, чтобы любовь закрутить, так с ней проблеме спасения решать. А как тут решить проблему спасения, если с молодой особой не размножаться, не оплодотворяться? Ведь спасение – это заполнение Вселенной живым, живым и дышащим. Но этого не происходит. Не от этого ли я чувствую себя неосуществлённым, неосуществлённым и заброшенным?

А с этим пониманием?

А с этим пониманием спасения чувствую себя отвергнутым.

Такой отвергнутый я опять погружаюсь в поиски спасения.

В поисках спасения я окунаюсь во тьму неодолимой печали, горестных раздумий. Но это ещё что. Самое нестерпимое то, что я чувствую себя одиноким. Никому

не надо то, что называется спасением. Никому не надо спасаться. Никто не чувствует угрозы. Один я чувствую. Так, может, это просто у меня патология? Шизофрения... Паранойя... Параноидальная форма шизофрении... О! Вообразил себе что-то, не соответствующее реальности... Пстой... Пстой... Ничего не вообразил. Наука говорит об опасной ситуации. Наука объективна.

И вот я лицом к лицу с теми научными истинами, всеми отвергнутый, подсаживаюсь на лавочках к сидящим, вышагиваю по улицам городов, навязываясь прохожим. А они проходят мимо. Я один-одинёшенек. И мне не на кого положиться в этом безумном, безумном, безумном мире. А помощи я уже давно ни у кого не ищу и не собираюсь искать. Я полон сил. Но... удручён тем, что меня никто не понимает. От этого тоска нападает. И тогда отвязываюсь по полной. Начинаю тосковать по матери, умершей, усопшей, ушедшей от меня. Вспоминаю умершего отца. Тоже тоскую. Такие удручённые состояния оборачиваются мечтаниями о лучшем. Что это, компенсация тоскливого состояния? Но... вдруг размечаюсь о встрече с властями, которые примут меня в своих кабинетах, примут мои предложения по обороне Земли от бомбардировок из Космоса.

Потом я, конечно, очнусь от своих мечтаний, представив ту ситуацию, что они планируют возводить оборонный щит не от космических объектов, а от возможных бомбардировок со стороны России или Китая.

В ближайшем будущем, однажды, вдруг на нас сбросят бомбы. Кто сбросит? Россия? Китай?

И вот тогда я буду кричать что есть силы:

– А-а-а-а-а-а... Бомбят! Бомбят!

– Нам конец!

Но то будет лишь нам конец. Небо не порушится. Конец света не наступит. Нас просто уничтожат; завоюют.

Но... если из Космоса начнётся бомбардировка кометами или астероидами, то всем людям Земли – конец. И это будет настоящий конец света. Тогда уже мы погибнем все, все люди всех стран, стран противоборствующих на данный момент истории, на 2017 год.

Мир погибнет.

И кто, что скажет в ответ?

Можно сказать в ответ лишь что-нибудь невпопад.

Когда-то я был юным, очень юным. И для меня всё вокруг было новым. Когда был маленьким мальчиком, то вообще всё было вновь. Сейчас возмужал. И всё вокруг не вновь возникшее. Всё вокруг уже было. И кажется, что всё изведено.

Но... глянешь в ночное небо, в тот бесконечный звёздный простор и понимаешь, что всё изведать невозможно. А в голове что-то шевелится. Какие-то идеи, какие-то мысли. А потом бьет тебя слепой пыл. Производятся лихорадочные действия по воплощению того, что шевелилось в твоих мозгах. И что? И ты, лихорадочно взвинченный, спешишь всё воплотить в реалии. Воплощаешь. А оно не совсем то. Расходится с твоими идеалами. Твоя взвинченность, что ли, была невпопад? Спешка и взвинченность. И – невпопад.

С годами, конечно, лучше владеешь собой. Ну... становишься опытнее. Мир вокруг тебя уже не новый. Дорожки проторены. И ты по ним ходишь более уверенно. Но... свежей новизны поубавилось. Всё старо. Не потому ли меньше удовольствий от окружения? И тогда уже порой тоскуешь по тем былым денькам, когда всё было вновь. И вспоминаешь с восхищением и нежностью юные годы. Вспоминаешь и посмеиваешься над некоторыми нелепостями, которые случались в силу неопытности, неприспособленности. Вспоминаешь безумства, которые совершал. Может, оттого и безумства, что многого не знал, не ведал. А кидался на авось, вдруг повезёт, вдруг выплыву. И выплывал. Оттого – радость.

Радость постепенно убывала, по мере того, как я знакомился с научными представлениями о Космосе, по мере того, как набирался опыта, осознавал социальные процессы, граничащие с патологией, знакомился с выбрыками человечества, которые кончались резнёй, войнами, убийствами людей. И я почему-то видел в том свою вину.

«В этом всё – и моя вина!» – говорил я себе, придя, измученный, домой поздно вечером и опрокинув-

шись в кресло, прикрыв глаза. Хотя я не очень понимал, в чем виноват и почему. Разве что осознавал то, что мало участвовал в реорганизации окружающего мира под решение проблемы спасения. Словно мир этот и не мой совсем. Но он – мой. И мне решать его проблемы. Я, конечно, не от этого мира, как Иисус Христос, когда впадаю в медитативное состояние, когда испытываю «Высшее». Но это – временно, ненадолго. А так я участник событий. И куда я поверну – такое будущее и получу. И я это понимаю. Поэтому при самых неприятных раскладах житейских ситуаций, когда предстоит что-нибудь неприятное, я не собираюсь увильнуть, уходить в сторону. Правда, в мыслях возникает предпочтение сбежать куда-нибудь от неприятностей. Подобные мысли я не гоню, но продолжаю свой путь, вкручивая свою неприятную ситуацию в свои цели спасения. Это выходит зачастую совершенно неадекватно. Жизнь преподносит мне одно, а я молочу ответ и поступаю согласно своим наболевшим мыслительным схемам. Но... мне удаётся отделиться от этих неадекватных мыслительных структур, и не заболеть шизофренией, не стать полностью помешанным на спасении. Ведь существует и живая жизнь, которую надо беречь и возвращать здесь и сейчас, откинув туманное будущее.

Будущее. Что я знаю о нём? Аж ничего. Могу, конечно, предположить, что будет завтра или послезавтра. Что я встану рано утром со своей кровати в своей маленькой квартирке, встану в полном одиночестве, помедитирую с полчаса, сделаю несколько йоговских асан, проведу свой яблочный или сливовый завтрак, почищу зубы, умоюсь, оденусь и пойду на работу. Там в своих лекциях я максимально задействую проблему космической угрозы. После работы, идя домой аллеей, подсяду к кому-нибудь на лавочке и продолжу свои рассказы об опасности из Космоса. Потом зайду в магазин, куплю что-нибудь поесть. Придя домой, буду это есть. Запишу свои впечатления дня в «*Письмо 2017*». Опрокинусь на кровать и, не раздеваясь, от усталости засну.

Подобный ход событий повторялся много раз. И я предполагаю, что такое повторится завтра. Послезавтра.

А что после послезавтра? А всё может случиться. А может, ничего такого особого и не случиться. Но всё равно через энное количество дней я уйду из жизни. Умру. И это – неизбежно. Со всеми так случалось на земле. Человек, конечно, может вообразить воскрешение из мёртвых или переход себя в другое тело по закону кармы. Может представить, как его душа оставляет тело и куда-то летит. Но... в реалиях, мы знаем, не раз видели, что тело холодеет, коченеет и человек уходит из этой жизни навсегда и безвозвратно. Мы это берём во внимание. Это берут во внимание и гений, и умственно отсталый, олигофреник. Всякий человек берёт во внимание свою кончину. Но в силу своего опыта, сложившихся отношений с людьми, поступает в жизни по-разному.

Понимая свою кончину на этой земле, люди поступают по-разному. Вот и я, имея свой опыт, начитавшись книг по астрофизике, в силу своих сложившихся отношений с окружающими веду определённый образ жизни.

Можно создать себе мифические представления и жить ради них. Ради арийской расы. Или ради светлого будущего – коммунизма. Или вообразить себе мифические представления, обозначив их как «русский мир», и направить своё негодование ко всему, что не относится к этому «русскому миру». Можно быть религиозным. Можно быть не религиозным. Что-то учитывать. Что-то не учитывать. Что-то брать в расчёт. Что-то не брать. Конечно, если мы принимаем какую-нибудь идею за основу и руководствуемся ею в своей жизни, то мы вступаем в противоборство с противниками этой идеи. И... начинаем их, в конечном счёте, уничтожать. Так в своё время Гитлер принял за основу своего жизненного пути мифическую идею «арийская раса» и начал уничтожать народы, не принадлежащие к этой расе. Ленин в своё время принял за основу мифическую идею Карла Маркса под названием «коммунизм», который являлся с самого начала призраком; и призраком, бродившим по Европе. Этот миф так и остался призраком бродить по Европе. Но Ленин практически стал внедрять этот миф в жизнь и уничтожать противников этого мифа. Уничтожались живые люди, которые с чем-то не согласны.

В 2017 году разгорается внедрение в жизнь нового мифа под названием «русский мир». Путин и его кремлёвские приспешники, изобретая миф «русский мир», превозносят славянство, как в своё время Гитлер превозносил арийство. Но славянство в «русском мире» должно быть особое, московское, российское. То есть переводняк.

Московиты в своё время просто ославянились, так и не уяснив основную ценность славянства – РОСТ, РОСТ живого, выращивание. Поэтому здесь всё живое и человеческое идёт в расход, а набирает силу идея расширения территорий, очищение этих территорий от противников «русского мира» – крымских татар, украинцев. Украинцы хотят сбежать в Европу от этого «русского мира». И вообще всякие славянские народы хотят сбежать от этого «русского мира», чувствуя угрозу для своей культуры, своего языка. Ведь идея «русского мира» – это всякий славянский язык русифицировать. Это, видно, происходит оттого, что сама московия боится, что её украинизируют и беларусизируют. И поэтому она наступает – и убивает. Устроила «русский мир».

Вот это результат мифических построений в головах людей. Хотя миф – это внутренняя жизнь человека в движении к Высшему. Не желая допускать в своём сознании подобное, допускать миф как объективную реальность, я ориентируюсь и стараюсь руководствоваться в своей жизни научными знаниями. А обращаясь к такой науке, как астрофизика – ориентироваться на будущее, что может быть в будущем со всеми нами. И... что может помочь нам спастись от угроз этого бесконечного окружающего мира, полного опасностей.

Вот!

Ну, ну...

Может быть, это новый миф, миф двадцать первого века, миф 2017 года? Был миф об ариях. Был миф о коммунизме. Недавно возник миф о русском мире. А что теперь? Миф о спасении человечества в будущем. Научная картина мира говорит, что человечество в будущем исчезнет. Мир в бесконечное количество раз больше человека и человечества, и поэтому своими природными

силами и энергиями растворит человечество в себе и оно перестанет существовать. И тут появляюсь я, со своим мифом о возможности существования человечества в будущем. Появляюсь я – и на всех уличных перекрёстках и площадях долблю прохожим, что шанс на спасение есть. Надо только решать проблемы глобального характера для всех, решать проблемы, которые касаются всех в будущем.

Я. Я – создатель нового мифа. Этот новый миф рождён и, точнее, обоснован к 2017 году. В своём «Письме 2017» я это обозначил так: *«У человечества – комплекс неполноценности. Оно разуверилось в возможности социальным и техническим переустройствами овладеть миром, овладеть Вселенной, Космосом. Поэтому оно прозябает в праздности, ожидая конца света, ожидая, когда Туманность Андромеды налетит и уничтожит всё, что сделано руками человеческими, ожидая, когда потухнет Солнце и жизнь прекратится.*

Шанс всегда есть. Поэтому, вооружившись правильным пониманием Бога как доли богатства, скрывающего недостатки, о чём говорит Ригведа, человек должен приложить все силы, чтобы переустроить мир, овладеть им, и существовать в бесконечной длительности будущего».

Некоторые, полемизируя со мной, так и говорят: «Хватит рисовать утопии!». Но... я говорю не о потустороннем, а о посюстороннем будущем. И если отмахнуться от моих начинаний, назвав всё утопией, то выхода никакого иного не будешь иметь. Ведь проблему спасения я свёл воедино и свёл к этому посюстороннему будущему. У меня всё потустороннее здесь, по это сторону. Теистическая идея спасения, спасения через Бога у меня тоже по эту сторону. Совершенно не потусторонняя. А по эту сторону – и теистическое, и нетеистическое – всё должно участвовать в социальном и техническом преобразовании в направлении спасения, создаваемого самими людьми. При этом люди сами планируют на будущее собственную сущность. Такое планирование может быть лишь при овладении Космосом, энергиями, энергиями Космоса.

О-о-о-о-о-о-о-о..!

Опять всё моё философствование похоже на утопию, на утопичность и мифичность.

– А не у меня ли комплекс неполноценности, что я измышляю подобное?

– А как не измышлять? Толпы людей не понимают Бога, не понимают трансцендентное, нуминозное, потустороннее. Ведь всё потустороннее – по эту сторону, здесь, здесь и сейчас. Ирий – потусторонний тёплый солнечный край – в нас, в наших глубинах, в глубинах нашего Духа, Высшего Духа, в Высшем. Высшее и сотворяет этот Ирий.

О-о-о-о-о-о-о-о-о...

Воспримет ли кто-либо мои размышления как реальность? Не знаю, не знаю. Но я по-прежнему продолжаю, проходя по аллеям, подсаживаться на лавочки к людям и переманивать на свою сторону своей философией, вдвигая свои измышления. Молодые девицы выслушивают. Им интересен человек, который это говорит. Им открывается возможность, что этот человек окажется партнёром в их жизненном пути. Если я подсаживаюсь к старикам, то они противоборствуют и начинают выкладывать свою философию, которой напичканы их головы за долгие годы жизни. Если я подсаживаюсь к людям среднего возраста, в расцвете сил, то их головы забиты текущими делами, и им просто некогда отвлекаться на всякие измышления о потустороннем, или о неопределённых космических далях.

Но я работаю.

На данный момент своей жизни, на 2017 год, я вступаю в роли проповедника. Да. Пока ничего помимо этого мне не светит. Но меня это тоже устраивает. Меня устроит всё, что будет реально работать на идею спасения. Если на эту идею будет работать такое дело, как рытьё ям в пустыне Сахара, то я займусь рытьём этих ям. Брошу проповедовать – и займусь рытьём ям.

А пока я вижу смысл подсаживаться на лавочках к незнакомым людям и своими проповедями побуждать их что-то делать для спасения.

Скажете, сумасшедший?

Ну, ну...

Спаситель!

Я – шанс на спасение человечества!

Хе-хе-хе-хе-е-е-е-е...

К одной молодой особе подсаживаюсь. Разговорились. И что? У неё сложное жизненное положение. Она говорит, что ей хочется умереть, а я ей в ответ:

– Рано или поздно мы все на этой земле умрём. Но... есть шанс иметь жизнь вечную, возродиться.

И пошла беседа. Она говорит, что жизнь её не имеет смысла, пуста, бессодержательна. А я ей тут же отвечаю, наполняя её же жизнь смыслами. Говорю, что ничего подобного. Есть всегда шанс на жизнь вечную и для себя, и для других. Возможность возрождения всегда присутствует.

И вот я увидел, что мои слова всколыхнули эту молодую особу до удивления. Она прислушалась, заинтересовалась. Начала выспрашивать меня, выуживать из меня информацию. И я тут же мигом ей предоставил основную информационную базу о космической угрозе, о том, что все могут пострадать, дети...

Она потом много раз приходила ко мне, когда я стоял на перекрёстке улиц со своими проповедями, и говорила, что у неё появились в жизни цели, смыслы, желание жить, а я ей в ответ, – что других вариантов нет, надо дерзать, надо жить полной жизнью, что живая жизнь и есть подлинное счастье, вне этой жизни нет ничего, хаос Космоса с его льдом и огнём несовместим с живым дышащим организмом.

Я не ошибся. Моя тактика беседы с людьми срабатывает. От этого я внутренне ликую. И поэтому зачастую я не могу удержаться, и говорю, говорю, говорю..., вовлекая слушателей в свои представления о спасительных вариантах для каждого, для всех. Случается так, что мысль моя отстаёт, а слова всё бегут, бегут... И это, наверно, к лучшему. Это добавляет краски, красочности, живости. Создаёт впечатление. Не подумал что-то новое, а слова уже побежали, образовали представления, красочно очертили возможности, и тем самым вдохновили, окрылили слушателя, повели его к новым свершениям.

Хотя, бывает, меня обламывает, обламывают слушатели. Случаются несогласные. Противоречат. А это меня ещё больше распыляет и раздраживает. И я ввязываюсь в споры. Мне начинают язвить. Слышу в свой адрес едкие замечания, резкие предупреждения, извержения потока слов против.

Собеседник против, против меня, против моего миропонимания. И это – не беда. Такое встречается и будет встречаться. Настоящая беда, когда я сам против самого себя. А такое тоже бывает. Бывает, что я сам не соглашаюсь со своими речами, и внутренне начинаю делать замечания, и себе же язвить за свои же собственные представления. Какая-то часть моей души начинает сопротивляться моим же речам. Эта темная, пугающая часть моей души... Она по-настоящему тёмная, потому что мне самому неизвестная, неведомая. Но она восстаёт. Противоречит мне. Откуда она взялась? Какие причины её появления? Но она порой возникает и противоречит мне. Она мне не нужна. Она идёт против меня. Это некая злобная часть моего собственного «я». И эта часть моего «я» идёт напролом. И я, вместо того, чтобы говорить своим слушателям вдохновляющие и окрыляющие речи, начинаю выбрасывать жёсткие слова. Слушатели ждут от меня сочувствия, помогающего им восстановить свои силы. А я? А я в их адрес продуцирую замечания, для них неприятные. Своими жёсткими словами начинаю их топтать, втоптывать в землю. Зачем? Что оно даёт? Аж ничего.

Но вот такие движения моей души случаются, движения, мне самому неподвластные. И это не вызывает во мне восторга. От меня отворачиваются слушатели, не нашедшие себе поддержки. В мой адрес перестают улыбаться, смеяться. От этого и я становлюсь невесёлым, хмурым. Это отражается даже на теле. Оно становится вялым, перестаёт слушаться. Это отражается, я бы сказал, на всей атмосфере бесед. Они становятся мрачными и заканчиваются бессодержательной перепалкой, разговором ни о чём.

Конечно, такое бывает всё реже и реже. С годами я овладеваю собой всё больше и больше. Но и порыва становится меньше.

Порыв заменяет настойчивость. Делаю больше настойчивых повторений, пытаюсь достучаться до слушателя. Я – упорный. Ведь всё моё существо сжалось до определённого конкретного смысла. Этот смысл упёрся в конкретику действий. Я должен делать, делать определённое дело, дело жизни. Напрягся. И бубню себе под нос: «Если я это не сделаю, то никто этого не сделает. Если не я, то кто?». Кто будет выходить на дороги и говорить, говорить о жизни в далёком будущем, о жизни вечной, не требуя ничего взамен за усилия, не требуя никакого вознаграждения, даже маломальского в виде куска хлеба, дабы восстановить энергетические затраты тела? Кто? Никто. Никому это не надо. Люди мыслят просто и разумно. Прожил свою жизнь – и всё. А после...

Что пуп рвать о жизнях, которые будут после меня? Хотя... человек заботится о своих детях. Хочет, чтобы они были, когда он уйдёт из жизни. Зачем хочет? Почему хочет? Жизнь свою прожил – и всё. Что ещё надо? Нет же! Хочет, чтобы его дети продолжали его род, остались после него.

А я? Я хочу, чтобы дети детей продолжали жизнь, чтобы люди в глубоко далёком будущем продолжали человеческий род; чтобы он, этот род, вообще не прекратился.

Что? Много хочу?

Может быть.

Но... Как по-другому?

Что? После меня – хоть потоп?

По-другому, это когда «после меня – хоть потоп». И других вариантов нет.

Или ты делаешь так, чтобы после тебя была жизнь, всё делаешь в таком направлении, чтобы жизнь существовала в далёком будущем, ориентируясь на то, что необходимо для жизни даже в том далёком будущем, когда возникнут условия, несовместимые с жизнью. Или... тебе всё равно. И что будет после твоей жизни, тебя никак не волнует.

Меня волнует; волнует, что будет потом. Но... что делать в данный момент, чтобы жизнь длилась в далёком будущем? Это зачастую становится загадкой. Ведь мож-

но делать что-либо во имя жизни. А оно в дальнейшем обернётся как раз против жизни. Я не думаю, что Карл Маркс со своей идеей коммунизма был злым гением. Он хотел добра, справедливого общества. А чем всё обернулось? Что, справедливостью?

Вот и я – на перепутье. Как поступать? Что пропагандировать, чтобы мои усилия не обернулись просто-напросто против жизни. Не потому ли я долгими часами сижу у себя на спальной кровати в выходные дни, не отваживаясь приступить к тем или иным делам. Я сижу, ровным счётом ничего не делая, и только думаю, думаю, думаю... Потом говорю сам себе: «Я медитировал». Хотя я медитировал перед этим буквально в течение двадцати минут; и в моей голове при этом не было никаких мыслей и никаких установок для раздумий. Я был выше всего этого, надзирал над всем этим, над собой, над случайным появлением каких-то хиленьких отдалённых мыслей, где-то скраю, сбоку припёка бесконечных пространств своего всеобъемлющего духа, заполнившего всю Вселенную, слившегося с ней, ставшего ею. А вот после моей двадцатиминутной медитации чем я занимался?

А ничем!

Часами сидел у себя на спальной кровати, не решаясь приступить к каким-либо делам, сидел в раздумьях... Думал о себе... И не то чтобы интерес был к себе. И не то чтобы поглощён был собой, выходя через себя в пространства Вселенной, сливаясь с окружением, как это бывает при медитации. Я просто погружался в сомнения. Что выбрать? Чем заняться, чтобы мои дела способствовали жизни вечной в будущем? Если мои сомнения длились слишком долго, то я чувствовал себя просто несчастным человеком. Таким несчастным я был в своей ранней юности, когда горел весь в поиске, когда меня ещё ни разу не посетило то высшее озарение, когда не было ещё преображения в моей душе. Потом – было. Всякое было. Много было. Озарение, просветление, преображение...

Но... сознательная жизнь требовала выбора, каким путём идти, какие взять ориентиры для своих действий.

И я приостанавливался. А по утрам, и особенно в выходные дни, когда не надо было срочно куда-то бежать, так вообще застревал в сомнениях: с чего начать свой день, чем заняться.

Может быть, меня гложело ощущение какого-то неизбывного одиночества, того безысходного одиночества, которое преследовало даже в самые радостные моменты моей жизни. Мне казалось, что меня никто серьёзно не воспринимает с моей неопределённой вечной жизнью в далёком будущем. И от этого – одиночество. Я – один. Никому не нужный. Не от этого ли я порой несдержан со своим собеседником? И тогда слова начинают у меня опережать мысли. И я начинаю слышать свои собственные резкие и едкие замечания в адрес слушателя, будто он мне что-то должен. Когда остаюсь наедине с собой, всё это вдруг всплывает в моём сознании. И я сам себе удивляюсь, почему и зачем я так поступал. Зачем язвил случайно попавшему в контакт со мной прохожему? Это какая-то тёмная, неясная сторона моей души восстаёт! Эта тёмная сторона мне неизвестная. Она спонтанно во мне восстаёт. И я понимаю, что не до конца совершенен. Меня пробивает та часть моего «я», которая жаждет говорить жёсткие слова тем людям, которые не заслуживают того, чтобы их в чём-то упрекали; и это в силу того, что они даже незнакомы мне.

Да! Есть движения моей души, которые мне неподвластны, и проявляются у меня поведением, от которого я совершенно не в восторге.

Но... что поделаешь. Да! Я несовершенен. Хотя я овладел в себе многим. Но вот социальная атмосфера, в которой я живу, и мои завышенные целеполагания, которые зачастую совершенно не совместимы с тем социумом, в котором я нахожусь, дают о себе знать бессознательными всплесками в моей душе. И я довольно-таки порой неадекватно реагирую на окружающих.

А может, это моя месть за то, что меня не понимают, не принимают? Не принимают... и я остаюсь один, один-одинёшенек. Выброшенный в пространства, тёмные, холодные, безжизненные пространства Вселенной, той Вселенной, о которой я бормочу вслух громко на

всех перекрёстках улиц, обращая на себя внимание. Некоторые оборачиваются и глядят на меня, как на сумасшедшего.

Так-так...

Я добромочусь, что меня однажды действительно подберёт какая-нибудь скорая помощь и определит в дом умалишённых, отдохнуть.

Но...

Я живу реалиями. И у меня никуда ничего не девается. Нет провалов в памяти. И ощущение такое, что в моих глубинах есть нечто неизменное, истинное. Хотя другим это истинное может не подойти. Я кому-то стану мешать, мешать его миропониманию. И меня спроводят в дурдом. Хотя я в здравом рассудке. Не ощущаю своё несуществование. Моё «я» собрано воедино, безо всяких частей и частностей. И жизнь моя – сплошная достоверность. Конечно, были в этой жизни и полосы несуществования, когда что-то во мне ломалось и я проваливался в какую-то тёмную яму, где так темно – хоть глаз выколи. Но тогда я всех устраивал. Со всем своим несуществованием я всем подходил.

А вот когда я стал подлинным, обрёл точку зрения, о которой можно кричать на всю Вселенную, то... стал кое-кому негодным. Со мной спорят. И спорят до поры до времени. А так однажды заберут с перекрёстка улиц, чтобы я не горланил негодные речи (кое-кому негодные речи), и поместят в дом умалишённых, отдохнуть. Ох, отдохнуть, среди сумасшедших.

О!

Такое тоже может быть. И я предполагаю, что такое может случиться. Заглядываю в будущее, в будущий вариант своей жизни.

Подобное заглядывание поселяет во мне невесёлые мысли. Но они проходят. Я – цельный. На работе, дома вдруг нагрянут эти невесёлые мысли, и – проходят. А я остаюсь подлинный и достоверный. И поэтому спешу на перекрёсток улиц, с восторгом распевая, а точнее, мурлыча про себя песенки весёлого содержания. Нет мысли о том, что стоит мне вслух начать проповедовать свою идеологию, как может появиться машина скорой помо-

щи – и забрать меня, увезти. Такие мысли не появляются. Я в ударе, в эйфорическом состоянии.

А может со мной вообще произойти несчастный случай, подстроенный людьми, которые не разделяют мои взгляды. Всё может быть.

Но я ни на что не обращал внимания. Полностью посвящал себя делу. Жил во имя жизни вечной. Было ли всё, все мои действия во имя жизни вечной, не знаю. Но я делал дело и не обращал внимания на свои даже самые сладостные эротические сны, и в связи с этим – не позволял себе онанировать, когда под рукой не было женского тела. Понимал, что сперма должна уходить на рождение жизни. А-а-а-а-а-а... уходила ли она полностью на то рождение? Но... я старался. Мои действия были целиком и полностью целеполагаемы. Хе! Целеполагаемы в отношении жизни вечной? Но поллюции были. Почему?..

Не отвлекался игрой в карты, кости или домино. Не читал дешёвых продажных газетных статей. Читал научные книги, отражающие объективную реальность такой, какой она есть. Конечно, тянуло иной раз посмотреть спортивные колонки или юмористические сюжеты на последней странице газеты. Но я останавливал себя. Некогда. Надо столько много сделать. И я моментально переключался на те дела, которые наметил себе, которые считал, что они служат жизни вечной, что они послужат спасению всех.

Просто я горел, горел идеей. И всё мелкое, несущественное, незначительное отпадало. Возле меня не было никого, кто бы противоречил мне. Все родственники поумирали. А так были споры о том, чем надо заниматься в жизни. Я спорил когда-то с матерью. Спорил яростно, доказывая своё. В те годы мои бестолковые доводы её не убеждали. Сейчас я понимаю, что меня те доводы тоже бы не убедили. Но тогда... тогда я неистово доказывал своё, а потом безутешно рыдал, оттого что меня не понимают. Но я и сам толком не мог понять и объяснить, что к чему. Сейчас я это понимаю. Тогда, в те далёкие годы понимала и моя мать. Она умерла. Тело износилось и пришёл конец. Всем придёт конец. Или...

Или есть шанс, шанс на спасение? Кто может ответить на этот вопрос? А никто. Но я ответил. Шанс, хоть маломальский, должен быть. Я в это поверил. Но... надо что-то делать в этом направлении. И я принялся за дело. И только тогда я почувствовал недружелюбное отношение ко мне окружающих. Им это было не надо. Они нахмурили брови, бросили свирепые взоры в мою сторону, засопели, растопырив ноздри.

А я?

Я, поверив в шанс на спасение, двинулся вперёд, наперекор всему. Каждый рабочий день, собираясь в своё учебное заведение, я прорабатывал и проговаривал те речи о спасении, которые буду держать на своих лекциях. И держал, держал аудиторию своими доводами. И лица мягчели, нахмуренные брови расходились в стороны, свирепость взоров исчезала.

А я?

Я – чувствовал успех.

Но годы движутся. Оглядываясь назад, порой кажется, что со мной ничего подобного не было. Правильно ли я себя растрачивал? Были сбои. Были ошибки. Но общий курс на спасение был правильным!

Но...

Может быть, я хочу себя убедить в этом, чтобы не было катастрофического разочарования?

Хочу себя убедить, чтобы не съехать к той мысли, что мной руководили чёрные силы и я иду в противоположном направлении. А так, с чего бы это, когда оглядываюсь назад, порой кажется, что со мной ничего подобного не было, не происходило?

Может, меня порой кто-то подменял? Какая-нибудь чёрная сила... А я в это время не существовал, растрачивая свою энергию не туда, куда надо.

А куда надо?

Этот вопрос я, конечно, задаю по утрам в выходные дни, взвешивая и выбирая, что важнее делать для..., для...

... для жизни вечной, для спасения! Хе-хе!

В будние дни я таких вопросов не задаю. Знаю, что надо спешить в своё учебное заведение на лекции для

проповедей путей спасения. Других вариантов я пока для себя не находил. Но... в выходные дни тоже особых вариантов не было. Вместо своего учебного заведения я шёл на перекрёсток улиц и проповедовал всё те же пути спасения.

Конечно, порой возникает чувство, что и не я всё это делаю. Что кто-то невидимый и неведомый во мне всё это совершает. Он прячется в каком-то глубинном потайном месте моего существа и пристально наблюдает за всем тем, что я произвожу. Он придирчиво судит обо мне. Суров и беспощаден, если я отклоняюсь от намеченного. Та глубинная часть моего существа всегда начеку. Следит за мной. Видит, как мне недостаёт последовательности, как я сбиваюсь с пути. Но я верен себе. Вовремя спохватившись, возвращаюсь на пути свои. Служу во спасение. В чём вижу я это спасение, то уже другой вопрос.

Смешно звучит, но вижу спасение в том, чтобы не блудить, не заводить пустые любовные связи с применением презервативов, а направлять свою сперму на осеменение и размножение, чем заполнить всю Вселенную живыми человеческими телами; и не дать случайностям, случайным катастрофам, происходящим в этой Вселенной, прекратить существование живого. Вселенная будет переполнена живым, человеческим и не сможет так просто от него, от этого живого избавиться. Живое покорит Вселенную, свяжет её случайные всплески, убивающие жизнь.

Это – в идеале. На самом же деле не всё так просто. Я не разбрасываюсь своим сперматозоидным материалом, в случайных любовных связях применяя презервативы. Но... сперма производится моим организмом. И, бывает, непроизвольно случаются поллюции, во сне, когда я сплю, происходит семяизвержение. Сперма выливается и пропадает. Ни оплодотворения, ни размножения, ни заполнения Вселенной живыми телами. Ничего не происходит – всё пропадает.

Вот так.

Бывает.

Случается.

Сперма на простыне.

Высыхает!
Пропадает!
Ни тебе рождения жизни!
Ни тебе заполнения Вселенной жизнью!
Никакого рождения тел!
Ни рождения тел.
Ни любовных связей.

В своём выдуманном мире я человеческими телами уже заполнил всю Вселенную. Некуда уже бедному астероиду двинуться, негде ему приткнуться.

А что в реальной жизни?

В реальной жизни я так ещё и не нашёл себе подружку, спутницу, которая бы родила мне ребёнка. Хоть одного на всю Вселенную.

В воображении я заселил своими детьми всю Вселенную. А в реалиях – у меня нету детей, нету семьи.

Хожу, брожу, пропагандирую, или, лучше сказать, проповедую идеальную жизнь живых тел во Вселенной.

Вот так.

Ни тебе любовных связей. Ни тебе детского смеха, пробуждающего новую Вселенную.

Никому до меня никакого дела нету. Но у меня до людей есть дело. И я пристаю к ним на улицах и площадях со своими дурацкими вопросами о спасении и процветании жизни.

Я, наверно, сошёл с ума.

Сумасшествие моё прекращается, когда у меня нет денег, нечего есть. Тогда я зарабатываю деньги. Меня жизнь стискивает. И я начинаю жаждать большей свободы.

И тогда в меня вселяется идеал, вселяется представление идеальной жизни, когда я – над Вселенной.

И я кричу: «Я победил Вселенную!». В этот момент я представляю тот идеал, когда Вселенная станет живой, переполненной живым.

Продолжаю кричать: «Я победил Вселенную!».

Озираюсь.

Я – в своей пустой квартире. Заперт.

Один.

Хорошо, что один.

Если бы я подобное кричал на людях, меня бы точно забрали в сумасшедший дом подлечиться.

Кричу: «Я победил Вселенную!», – когда уединяюсь у себя в маленькой квартирке и запираюсь на тысячу замков от этой Вселенной.

На самом деле ничего я её не победил, эту Вселенную. Просто такое настроение. И я кричу. Стены толстые. Никто не слышит. А может, слышит? Точно не знаю, не исследовал подобную ситуацию.

Я многого точно не знаю. Просто выражаю эмоции. За закрытыми дверями – можно. Самому для себя. Когда прорвало.

Но... это ли не потеря дорогого времени, когда это время можно провести с людьми вместе при разъяснении ситуации космической опасности?

Я выхожу из своего уединения. Иду к людям. Примираюсь со многими их глупостями, глупыми мыслями, глупыми поступками. Хочу втереться в доверие, чтобы проводить свою политику, чтобы утверждать и размножать свой интерес. Ведь это по большому счёту и их интерес: спастись, процветать. Но они забыли свой изначальный и окончательный интерес. Погнались за модой, за бог знает чем.

А куда бежите?

Скажите, что за большой свободой?

А это просто ваша инстинктивная жизнь. Чтобы мять женскую грудь и запускать руку женщине между ног, нащупывая гладкую и нежную кожу. Или... соперничать, ставать на дыбы перед другим человеком, бить, унижать, зная, что за это тебе ничего не будет.

Не это ли ваша большая свобода?

Что мы называем большой свободой?

Много всякого мы можем назвать большой свободой. Но там обязательно мы переходим в область недозволенного. То, что дозволено, мы не называем большой свободой. Это – просто маленькая свобода.

Мы зачастую не знаем, чего мы хотим, и чего нам хотеть.

Лично я всё это знаю. Чего хочу. Что мне надо хотеть. Но... моё хотение по поводу такого несбывшегося

завтра. Хочу, чтобы жизнь человеческая в будущем не прекратилась; чтобы не прекратилась в самом отдалённом будущем.

Моё хотение делает меня счастливее?

Нет.

Оно нагромождает меня неразрешимыми проблемами.

И отчего у меня такое хотение? Этот вопрос я себе задавал не раз.

Может, пусть всё погибнет? Прожил свою жизнь – и ладно. Живи себе радостно и весело, ни на что не заморачиваясь.

Живи, пока живёшь. Потом случатся какой-нибудь инсульт или опухоль мозга. И... до свидания, жизнь.

Э-э-э-э-э-э-э-э-э-э...

Хорошо, когда уйдёшь из жизни, не будучи обузой ни для кого, умрёшь быстро, я бы сказал, мгновенно. Но если окажешься лежачим больным, зависимым от других, обузой для них. Это скверно. Какие там космические дали? Какие там мировые проблемы? Человеческая жизнь такая маленькая. Ты сам в ней – такой беспомощный перед движением глобальных процессов.

Но я в своём воображении замахнулся на многое.

Замахнулся разве что в своём воображении.

А так способен мало чего сделать. Читаю лекции. Беседую с прохожими. Распространяю своё понимание жизни. Будет ли оно вообще значимо в будущем, это понимание? Этот вопрос остаётся открытым.

Всё остаётся открытым перед неясным будущим. Но я что-то должен делать в направлении этого неясного будущего. Но что? Что?

Мои усилия воспринимаются некоторыми с насмешательством. Может, они и правы. Я отвлекаюсь эфемерным будущим и не живу реальной живой жизнью.

Но... нет...

Они ошибаются. Я прочно въехал в брахманизм, дзэн-буддизм, даосизм с их медитативными практиками, поворачивающими жизнь человека к ощущению «здесь и теперь», отторгающими его от воспоминаний и мечтаний о будущем. Я в принципе живу настоящим, тем са-

мым «здесь и теперь». Но... если полностью порвать отношения с будущим, если не направлять себя на решение проблем, которые возникнут, которые предположительно могут возникнуть, то это чревато. Это может быть просто гибельно. А... это и козе понятно. Это должно быть понятно той самой козе. Но не человеку. Человеку... непонятно... Этому самому интеллектуальному существу, которое насмехается в мой адрес, когда я заговариваю об астероидной опасности, требующей, чтобы мы что-то предпринимали.

Постой, постой...

А не накурилось ли это интеллектуальное существо, которое злорадно насмехается в мой адрес, табака или какой-нибудь зловредной травки? Уж больно улыбочка неестественная. Будто совсем отмороженный.

Улыбка Будды? Нет, нет. Улыбка Будды другая. Улыбка Будды – это самообладание, когда ты в себе, распоряжаешься собой, но на время сливаешься со Вселенной... с той Вселенной, которой надобно овладеть своими действиями, делами. Но пока никаких действий. Сливаешься со Вселенной. Но владеешь собой. В любой момент ты включаешься в действия по преобразованию окружающего мира.

Когда накуришься травки, улыбка совсем не такая. Тогда улыбка сумасшедшего. И я это вижу. Могу различать. С такими накурившимися я перестаю вести беседу. Они, может быть, под стимулятором и рассуждают. Но... это обычно пустые рассуждения отъехавшего человека, отъехавшего от реалий. Просто игра слов, пустопорожняя игра слов.

У меня же нет ничего пустопорожнего. Если я узнаю новые факты науки о космических опасностях, да и вообще о каких-либо иных опасностях, я должен что-то предпринять. И я трезвоню всем на уши мою информацию об опасностях.

О космических опасностях я трезвоню людям на уши как обязательное. Об иных опасностях я говорю по случаю. Например, когда со мной в беседу вступает человек, который в это же время курит сигарету, я частенько мягко переключаю тему разговора на то, что ку-

рять вредно. Это просто опасно. При этом объясняю, что от этого бывает рак лёгких. И мои доводы задевают всякого человека. Одни с пониманием относятся к моим словам. Жалуются на слабость воли, чтобы прекратить эту вредную привычку. Другие же злятся. Злятся, что вторглись в их личный мир. Они считают себя идеалом. У них завышенное мнение о себе. У них – гордыня. А тут какой-то тип указывает им на недостатки.

Всякий народ бывает. Одни повёрнуты в себя. Интраверты. Понимают свою проблему. Другие повёрнуты вовне. Переделывают окружающих под свои идеалы. А тут им указывают, в какую сторону им самим следует переделываться. А переделываться надо. Опасно не переделываться.

Лично я переделываюсь постоянно. В контакте с другими людьми. Настаиваю на своём – изменённом согласно последним сведениям из науки. Провожу свою линию, свой интерес, свою политику, переделавшись согласно последним фактам науки. Значит, что? Пытаюсь переделать других под свою политику? Да. Но и сам изменяюсь, переделываюсь. Куда денешься? Информация, которую я поглощаю, меняется. И я – меняюсь. Меняются мои деяния. Но... стержень один и тот же.

Мир больше меня в бесконечное количество раз. И мне нужны усилия, чтобы им овладеть. А им надо овладеть. И это – тот самый стержень, который не меняется, который я навязываю другим, чтобы они тоже овладевали этим миром. Ведь он в бесконечное количество раз больше меня. И я один не справлюсь. Нужны помощники. Требуется единство всех людей по овладению миром, овладению окружающей средой, наполненной опасными астероидами и кометами. А? Кто скажет, что я не прав? Кто собирается противостоять мне, моим убеждениям?

Порой я совладаю с собой. Порой не совладаю. Но я пробиваюсь сквозь людей со своими убеждениями.

Всякий народ прошёл сквозь меня. И плачущий. И требующий. И воинственный. И пассивный, уступчивый. Но я возражал всем. Аккуратно так возражал. Гнул свою линию. А впрочем, не свою, субъективную. Я го-

ворил то, что говорила наука на данный момент, в 2017 году. Я говорил то, что говорила наука о спасении, спасении от космической опасности.

Но в этом отношении в последнее время, сталкиваясь с человеческой бытовой глупостью, я перестал аккуратничать в своих возражениях. Говоришь то, что говорят научные исследования последнего времени. А тебе в ответ такое морозят. Мол, ничего не надо предпринимать в отношении спасения. Всё уже predeterminedено высшим космическим разумом. Посланцы из Космоса говорят об этом, спускаясь на Землю на своих летающих тарелках.

Какие посланцы? Кто, где видел этих посланцев? Кто, где видел летающие тарелки?

Ах, да!

Их навалом, этих летающих тарелок. Загляни в Интернет. Сходи на телесериалы об инопланетянах.

Один сходил. Сильно видно изменился. Это речь об одном из прохожих. Так вот, этот один прохожий, когда я стоял на площади и раздавал листовки, мне заявляет, реагируя на мои критические речи в его адрес:

– Каждый третий человек на Земле – инопланетянин. Они размножаются и по количеству скоро их будет больше, чем людей.

Интересно, за кого он себя принимает: за человека или за инопланетянина?

Люди живут мифами. Древними мифами, современными мифами, мифами о будущем...

Это, наверно, я живу мифами о будущем. Его, это будущее, никто не знает. Как оно повернётся, в какую сторону? Человек предполагает. И вот я, перебирая информацию из научных центров, кое-что предполагаю, делая информационные подборки в определённом направлении.

В каком? В каком направлении?

А в том направлении, что мир больше меня, больше нас, людей в бесконечное количество раз. И поэтому чтобы выжить, нам надо объединиться, и, прилагая максимум усилий, заниматься вопросом спасения. А не то... А не то – нам конец придёт. Гахнет какое-нибудь космическое тело по Земле – и... конец.

Моя информационная подборка из научных центров довольно-таки пессимистична. И в ней нет ничего мифического. Хотя... в мифах тоже есть смысл. Во мне на днях родились некоторые мифические представления. Был сильный снегопад и сильный ветер. Мокрый снег налипал на ветки деревьев. Некоторые ветки обламывались. Видел, как двух женщин зашибло этими обломившимися ветками. И в моей голове явилась такая фраза: «Деревья обламываются и бьют людей. За что? За всё, что они сделали этим деревьям. Деревья мстят». Это был миф, родившийся в моей голове. Люди живут мифами. Живут вот такими мифами, как этот новоиспечённый, родившийся только что в моём сознании.

Это был, конечно, миф. Научная картина мира нам говорит, что деревья не могут мстить людям. Человек способен на месть. Это свойственно человеку. Но деревья... Они безответны. И когда я говорю, что деревья обламываются и бьют людей за всё, что они сделали этим деревьям, то это мифическое представление, противоречащее физической реальности, объективной реальности. Значит, миф? Миф. Это миф. Но в нём есть доля правды. Люди ведь делали пакости деревьям. Они сделали вообще много плохого растительному миру.

Меня одна падающая ветка тоже ударила. Но я ничего плохого деревьям не делал. Но... и ничего хорошего не делал. Не заступался за эти деревья, когда с ними поступали несправедливо. Они давали кислород, жизнь, а их вырубывали.

В мифе есть доля правды. Его нельзя отбросить, как нечто совершенно ненужное. Поэтому приходится смягчаться и искать эту затерявшуюся правду в мифических представлениях, затерявшуюся в нереальных, фантастических представлениях.

Поэтому-то я и не отбрасываю мифы, как ненужный, отживший своё хлам, а ломаю голову над загадками, которые запрятаны в тех или иных мифических представлениях.

«Не убивай живое». Миф это? Или это необходимое реальное положение вещей? Мы убиваем дерево. Убиваем растение. Едим его.

Не убивай живое! А всё равно убиваешь и ешь живое!

Но... убиваешь живое во имя живого, чтобы продуцировать больше живого, живого высшей организации. А не просто так – убийство живого. Просто так, здесь, в данном случае является преступлением.

Я, наверно, действительно сумасшедший. Миллионы людей едят всякую растительную и животную пищу и не задумываются, что убивают живое. Не заморачиваются. А вот во мне возник подобный вопрос. Правда, я в принципе тоже не заморачиваюсь. Ем себе за обе щеки (бывает и так – с голодухи) и растительную, и животную пищу. Но вопрос возник: убиваю?

Возник?

Возник.

Возник – и растворился в моём текущем сознании.

Просто у меня установка: не убивать, а размножать и заполнять Вселенную живым. О!

Почему такая установка?

А просто если будут серьёзные катастрофы, сметающие всё на своём пути, а живого будет везде много, много на разных планетах, то авось что-то и останется, уцелеет.

Человеческий разум должен работать на идею спасения. К 2017 году это положение стало у меня аксиомой, непререкаемой истиной, которую я пропихиваю в умы людей, встречающихся на моём пути. Будь то эти люди у меня на работе, в моём учебном заведении, или в скверах на лавочках, на площадях, или прохожие на улицах. Я везде пропихиваю идею спасения. Сказал бы даже, навязываюсь. Вон Свидетели Иеговы: стоят себе – и никак не навязываются. Если подошёл, смотришь ихние брошюры о Библии, тогда они уже подходят и заводят беседы. Я же зачастую первым инициирую разговор, предлагая последние новости науки о Космосе. Про Бога я помалкиваю. Ведь Высшее – непостижимо. В своём «Письме 2017» я его обозначил так: *«Высшее – это не изменённое состояние сознания, как считают некоторые. Изменённое состояние проходит. Выпил вина – состояние изменилось. Потом это прошло. Протрезвел.*

А Высшее – не проходит. Ты просто другой. Это другое состояние сознания. И – насовсем.

А Святое Письмо? Это лишь намёк на Высшее.

Святое Письмо – это древние тексты. В них одно слово имело множество значений, массу синонимов. Переводить эти тексты можно по-разному. Переводы – это фактически интерпретации. А Высшее, Абсолютное было и до Святого Письма. Высшее присутствует и в петроглифах. А петроглифы можно интерпретировать по-разному. Правильно интерпретирует тот, к кому приходило это Высшее как реальность.

Изменённых состояний сознания много. Они проходят. Но Высшее – вовсе и не изменённое состояние сознания. Оно просто другое. И ты – просто другой. Насовсем другой. В голове могут быть какие-то отдельные суждения. Если они заполняют всё на свете, то это – разросшийся идиотизм».

Такое я написал. На себя написал. Ведь суждения о спасении заполнили у меня всё на свете. Что? Это мой разросшийся идиотизм?..

Вот ещё одно подобное место из моего «Письма 2017»: *«Изменённые состояния проходят. Они временны. Выпил вина – изменилось состояние. Потом оно прошло. Высшее же не проходит. Ты становишься просто другим. Это не изменённое состояние сознания. Это – другое.*

Высшее – это то, что выше всего. Во всяком случае от него остаётся «след» на всю оставшуюся жизнь».

Но кто извне увидит этот след от Высшего в тебе? А?

Некоторые иудеи в Иисусе Христе никаких следов от Высшего не видели. И кричали, чтобы его побыстрее распяли. О!

Я прекрасно понимаю, что Высшее в глубинах моего существа расцветает небом. Я его регистрирую, когда говорю сам себе: «О! Выше этого ничего нет и не может быть!».

Высшее – это реальность. Для другого человека она может быть закрытой, не существовать. Поэтому про неё я молчу. А вот об угрозах Космоса талдычу на каждом шагу. Потому что люди уж больно обожествили этот

Космос. Трёкают языками о каком-то космическом сознании, которое подарит им счастье.

Ага!

Жди.

А ты сам по себе – не Космос? А в глубинах твоего существа нету Космоса, что ли? Нету неба?

Космос. Космос – это вообще всё, всё, что есть. Это даже то, что когда-то будет. То, что будет – это тоже Космос.

А Небо? Это что? То, что у нас над головой? Да.

Но в Святом Письме, в Библии Небо – это совсем другое. Это то, что над знанием и сознанием нашим.

Небо – это Высшее в нас.

Иисус Христос сошёл с Высших плоскостей своего сознания и сказал: «Я хлеб, сошедший с небес».

Иудеи же возмутились:

– Как, Он говорит: «Я пришёл с небес»?..

Иудеи знали Его как сына Иосифа; знали отца Его и мать. А тут Он заявляет: «Я пришёл с небес».

Они понимали сошествие с небес, тех небес, которые над их головами. Но... Иисус Христос сошёл с небес, то есть с Высших сфер своего Духа. Духа Божественного. Бог есть Дух. Иисус Христос говорил о том, что он хлеб, пришедший с небес.

Хлеб для желудка, для тела. А хлеб, пришедший с небес, – это речь о Высших сферах человеческого Духа.

Речи Иисуса Христа символичны, иносказательны. Но они отражают реальное положение вещей – глубинных состояний Духа.

Я же стараюсь не говорить символично и иносказательно. Моя задача: не передавать Возвышенные состояния Духа. Моя задача: ткнуть человека носом в проблему его собственного выживания. Хотя вдохновлять тоже надо.

Я передаю научную информацию. И стараюсь её передавать точно и недвусмысленно.

Правда – за мной!

Я опираюсь на объективные данные. Более того, своё дело я продумываю загодя и неспеша. И потом действую. Как ураган. Подобно нашествию саранчи, я на-

брасываюсь на людей со своими предложениями спастись, ломая их личные установки, всякие планы на спокойную беззаботную жизнь. Кому это понравится? Мало кому нравится.

В последнее время я действительно становился ураганом. Накидывался на людей. Строчил, как из пулемёта, свои словесные доводы. При этом приговаривал, что я лично в ответе за каждое своё слово. Строча свои пламенные речи о планах и действиях на будущее по спасению от всяких напастей, я не подозревал, что за мной на перекрёстках улиц посматривают недобрые глаза.

Ненавижу шпионов, подсадных уток, всех, загрировавшихся под благодетелей. Внутренне никогда не смогу простить спецслужбам тех убийств, которые они совершали втихомолку, тайно.

Тут вдруг сдерёшь кожу у себя на лодыжке, или случайно зацепишь ближнего своего, – вроде бы ничего страшного, а такой гвалт о повреждении. Повредили кожу. Зацепили ближнего случайно. И – гвалт.

А спецслужбы производят убийство живых дышащих людей, убийство тайно, чтобы никто не знал.

Убивают. Сдирают кожу под пытками. И это делают люди. Такие же живые, живущие люди.

Чуть сдерёшь случайно кожу на лодыжке – и то не по себе. Повреждение.

Повреждение кожи.

Повреждение человека вплоть до убийства.

А человечество? Убийство человечества? Его исчезновение под обломками кометы, или астероида? А?

Живём, ни о чём не подозревая. И вдруг происходит невероятное. Зло свершается. Космические объекты уничтожают человечество.

Что?

Зло принесли космические объекты?

Они – бездушные камни!

Зло принесли люди своей предыдущей жизнью, праздно барахтаясь в своих иллюзиях. Зло принесли люди своей бездеятельностью.

Вот с такими людьми мне приходится жить и работать.

Но я не ропщу.

Мне частенько снится, что всем грозит смертельная опасность.

Однажды мне приснилось, что я не поспел на помощь и молодая женщина захлебнулась и утонула. Потом она горела в огне и я её не мог вытащить из пламени. Потом снилось, что захлёбывалось и тонуло множество женщин. Потом множество женщин горело в огне. Горели и кричали. А я не мог помочь. Не мог – и мучился. Потом проснулся. И думаю: «Смертельная опасность, а я не смог поспеть на помощь». Тяжело на душе. Тяжесть в теле. А ведь только проснулся. Должна быть лёгкость. А я будто вгруз в землю, в свою спальную кровать. В моих сновидениях женщины погибали. И это было трагедией для меня. Ведь через них мы живём. Через них мы множимся и существуем.

Где-то в глубине души меня терзают муки. Кому я их поведаю? Открываю своё «*Письмо 2017*» – и пишу. И легчает. Сможет ли кто-нибудь меня понять, не знаю. Но я описываю всё, что происходит в моей жизни и в моих снах, описываю так, как оно есть, как оно случается. А случается что-то страшное. 2017 год. На Донбассе каждый день убивают людей. Идёт необъявленная война.

Война. Война – это расширенное преступление. Убивают не кого-нибудь случайно в пьяном угаре или из-за денег во время ограбления. Нет. Война – это преступление пошире. Убивают сотни, тысячи людей.

Это война. На Донбассе идёт война. Людей пытаются, убивают.

Нормальный человек должен бояться преступлений и войны. Надо, конечно, совладать с собой, чтобы боязнь и тревога не перерасли в неуправляемый страх. Но человек в форменной одежде военного должен настораживать. Что-то не так. Что-то куда-то движет. Все в будничной повседневности, расслабленности и свободе. И вдруг – человек в военной форме. Строгость. Направленность. Но куда направленность?

А на убийство.

Пугает человек в форменной одежде военного. Он кажется в несколько раз большим, чем он есть на самом

деле. Когда он приближается, то представляется вообще великаном, снежным человеком, гориллой невероятных размеров.

А так от военных пахнет войной. От тебя сразу улечивается умиротворяющее спокойствие. Ты начинаешь дрожать. Дрожать везде. Даже там, где нет никаких военных. Дрожать даже во сне. Не говоря уже о том, что ты дрожишь на трамвайных и автобусных остановках. Дрожишь в метро, речпортах и аэропортах при замирании в ожидании транспорта. Дрожишь в гостиничных номерах незнакомых городов и даже у себя дома, запершись на тысячу замков, но в воображении представляя ужасы войны, которые производят военные в форме, или собираются произвести согласно своему долгу. От этого воображения хочется напиться до оупения, чтобы полностью забыться.

В такие минуты я, конечно, не прибегаю к алкоголю, а впадаю в медитативное состояние, освобождая свою психику от образных нагромождений, не дающих свободно дышать. И потом как свеженький огурчик принимаюсь за свои чёрные, в кавычках, информационные дела, нагоня страхи на окружающих ужасами космических катастроф. Военные ужасы страшнее, хотя и не такие масштабные, как космические катастрофы. Они страшнее, потому что проводятся таким ангельским созданием, как человек. А что космические катастрофы? Они – результат движения бездушной природы. Что с неё возьмёшь? Она не специально такое устроила. Просто она так существует. Человек должен предвидеть особенности её существования и беречься. И, конечно, постепенно ею овладевать.

Но чем же овладевает человек? А ничем. Его захлестывают просто бредни. Бредовые мысли копошатся у него в голове, словно черви, и выплещиваются желанием: «А пойду – «козла забью»». Или: «А дёрну по маленькой».

Что, ему есть дело до возможных космических катастроф? А нет такого дела у него, у человека. Этим делом наделяю его я. А без меня в его голове роятся мерзкие мысли, словно червяки, роятся всякие полчища насеко-

мых неизвестно какого происхождения. Одним словом, копошится всякая тварь, с которой он ничего не может сделать.

Они, эти мысли и побуждения, набегают, как саранча.

И что?

Ничего нельзя сделать.

Нахлынут, как волна. Ничего нельзя поделать!

А я?

Я – помогаю. Рисую ориентиры, направленность. Указываю, где опасность. Что надо делать.

Я, конечно, тоже не идеал. Меня тоже захлёстывает. Вот сны. Они приходят. Бывает, лишают меня сил и мужества. И ничего ты не сделаешь против. Приснилось. Всякие сны бывают. Бывает, кошмары снятся. Поэтому я на ночь никогда не переедаю и не наедаюсь. Именно от такого образа жизни часто снятся кошмары, когда наедаешься на ночь.

Значит, что?

Образ жизни.

Идеальный образ жизни – это когда никаких снов не снится. Заснул, окунулся в сон. Проснулся освежённый, будто бы и не спал вовсе. Будто бы не было долгих восьми часов сна.

В основном я собой владею, стоя на перекрёстке улиц и разъясняя прохожим основные положения возможных спасательных действий при космических угрозах. Хотя это должна быть предварительная деятельность, а не действия. Я владею собой даже тогда, когда ко мне подходит пьяная рожа и мурлычет что-то невнятное с насмешкой и поддевкой. В этом случае я продолжаю мирно и вразумительно объяснять прописные истины, которые я подхватил из научных книг. Не повышая голоса, я стараюсь, чтобы меня лучше поняли. Хочу, чтобы до пьяной рожи дошло то, что и козе понятно. Не перехожу на крик; даже мало-мальски не повышаю голос. Хотя говорю с чувством; чётко говорю. С чувством, с расстановкой. Ни капельки не сержусь. Хотя вижу, что пьяный отморозок ни в какие мои словесные доводы не врубается. Я фактически говорю даже не ему, а тем людям, которые стоят рядом и слушают.

Я говорю ясно. Как говорят, с чувством, с расстановкой. Подчёркиваю те положения, которые должен знать каждый человек, который хочет добра будущим поколениям, стоящим под угрозой космических катаклизмов.

Главное, говорить ясно и вразумительно, чтобы к тебе не было никаких претензий в отношении непонимания. Тогда и самому радостно, что нет никаких возражений. Всё идёт как по маслу. Наконец ты выкладываешь заключительные доводы, хитро улыбаясь, чувствуя, что есть много неясностей. Ведь это речь о неопределённом будущем, которое ты как бы разгадал. Прикрывая эти неопределённости, я начинаю острить и шутить, чувствуя, что слушатели, отпихнув пьяную рожу, которая стоит в первом ряду, начнут задавать каверзные вопросы, выясняя истинное положение вещей. Чувствую, что меня начнут вот-вот перебивать, перехватывать мои слова, вставляя свои.

Я не ошибаюсь. Так оно и случается. Меня начинают засыпать своими доводами; теми или иными доводами. Тогда я смолкаю; и начинаю выслушивать эти многочисленные доводы. Ничего не поделаешь. Против массы не попрёшь. Даю время народу выговориться. Нахожу кое-что сходное с ходом мыслей толпы и тем порядком мыслей, которые я уже выплеснул на эту толпу. Вижу, что ход мыслей довольно-таки похожий. Также вижу, что не один я склонен к дурным предчувствиям в отношении будущего, но и те люди, которые меня окружают. Они так же, как и я, склонны острить, с юмором воспринимать те или иные факты. То есть мы фактически на равных. Но в некоторых доводах в отношении неопределённостей будущего я им – как кость в горле. Но... и они мне – как гвоздь в заднице, гвоздь, от которого я стараюсь избавиться. Бывает, приходят на ум такие неприличные слова, как «задница», когда внутренний эмоциональный накал повышается, и ты слышишь извне упрёки в свой адрес.

Когда в разговор вступает несколько оппонентов и начинается перепалка, я, пользуясь моментом, не давая им опомниться, делаю вид, что меня обуял страх, пере-

бивая спорщиков, начинаю выкрикивать главные доводы в пользу спасательных мер, ради которых я и торчу здесь на перекрёстке улиц, торчу, чтобы донести эти доводы людям. Выкрикиваю я свои доводы, дурачась, в дурашливой форме, делая вид, что свободен от всех и вся, прикидываясь беспечным даже перед угрозами космических катастроф, которые снесут всё на своём пути. Прикидываясь, будто ужасно встревожен, я заламываю руки, потом поднимаю их к небу, после чего, прикинувшись беспечным, свободно начинаю махать руками во все стороны.

«Свобода!» – кричу я себе внутренне. А снаружи пускаю в толпу веские доводы о том, что необходимо всем приложить все свои силы во спасение сейчас в своей жизни, чтобы в будущем хоть что-нибудь вышло путное.

Я ни капельки не злюсь. Ни в коем случае. Я весел. Толпа всё видит, всё замечает. От всякого злого она отшатывается. Поэтому я радостен и после каждого довода облегчённо смеюсь. Ни в коем случае – никакой злобы. Только веселье. Это – игра. И в ней участвуют все. Все хотят спасения. Все этим живут. И все должны цепляться за пути к этому спасению. И все цепляются за те пути, которые я предлагаю в своих доводах. При этом все вытягивают шеи, словно слон хобот, и начинают дополнять эти доводы своими примерами из жизни, тем самым ещё больше утверждая мои мысли. А точнее, фактически не мои мысли, а те утверждения, которые я почерпнул в научных центрах. Научная мысль внедряется в умы толпы, которая в общем-то мыслит мифами. Хотя и в мифах есть доля истины. Толпа в своих речениях демонстрирует и мифические представления.

Всем весело. Некоторые из участников словесных перепалок истерически хохочут. Всем хорошо. В такие моменты я не помню себя от радости. Моя затея возбудить толпу и внедрить в её умы свои доводы удалась. И всё, что неясно в отношении будущего, а неясно многое, потому что оно такое неопределённое – это будущее... Так вот, всё, что неясно в отношении будущего, пока куда-то спряталось, притаилось. Всё вроде сошло с

рук. Толпа ликует. Все в восторге. Некоторые даже обнимаются, будто бы уже пришли к победному концу. Всё. Я всех завёл. Некоторые пошли кружить, заглядывая в глаза тем, кто ещё не так экзальтирован мыслями о будущем спасении.

Я, конечно, безмерно доволен после подобных событий, доволен собой, своим мастерством заводите толпу. Скажу больше: я несказанно счастлив оттого, что так ловко и хитроумно расположил аргументы, что печально начинавшийся разговор с ничего не понимающим пьяным субъектом раскрутился в слаженное веселье всех окружающих, которые, оттолкнув и позабыв этого пьяного кадра, начали жить своей отдельной жизнью, забыв, с чего всё начиналось. А начиналось фактически со спора, в котором присутствовал момент злобы и непонимания. Тогда я представлял возможность того, что всё кончится тем, что этот пьяный субъект и люди, которые его окружают, начнут набрасываться друг на друга, непримиримо сыпля своими субъективными представлениями, превращая их в колкие слова.

Но всё обошлось. Всё закончилось сердечностью, тёплыми рукопожатиями, ощущением близости. Пьяный субъект не принимался в расчёт. Все уважительно и с пониманием относились друг к другу. Всем было хорошо. Всё было просто и ясно. Некоторые в толпе весело хохотали. Я же внутренне останавливался на мысли, что в отношении будущего не может быть всё так просто и ясно. Но в такие минуты смотрел я на толпу с некоей нежностью. Ведь в такие минуты они были моими, родными, разделившими со мной мою участь волонтерствующего верующего, верующего в светлое будущее для всех.

В глубине души я был снисходительно благодушен, понимая, что даже при самых благоприятных раскладах будущее для всех нас может обернуться внезапными непоправимыми ситуациями, от которых нам никак не выжить, и... не существовать. Ведь мир больше нас, в бесконечное количество раз больше нас; и может нам предоставить всё, что угодно. Единственное, что меня радовало в такой ситуации, что мне было бесконечно приятно, что толпа была моя. Однодумцы? Нет. Единого

мышленники? Нет же. Но всё равно все они были моими. Даже тот пьяный, затерявшийся в толпе, был тоже мой. Ведь он же ничего не понимал. А значит, был нейтрален, как тот камень, лежащий на дороге; как тот я, выпадающий порой в медитативное состояние и сливающийся со Вселенной. Хотя непонимание пьяного было другое, не – медитативное. Но в такие минуты все были со мной. И все были славными.

В такие минуты я, конечно, чуточку завидовал этой экзальтированной толпе. Придя в себя, она, конечно, осознает, что не всё так просто с выходом из создавшегося положения в отношении спасительного будущего.

О-хо-хо. С каким множеством вещей и их переустройством связано это спасительное будущее. Оно требует от человека бесстрашия, мужества во всём. А человек? А он всего боится. И ярким примером может служить один мой знакомый. Он служащий. Средний человек во всём. Таких множество. Так даже самых мелочей, которые в данный момент ему не угрожают, он боится. Более того, он боится в своём воображении и не действует, не делает нужные полезные дела, пробуксовывает. Боится пьяных, когда вокруг него ходят одни трезвые. Боится акул, не подходя даже близко к водным просторам. Боится высоты, никуда, ни на какие высоты не поднявшись. Боится пристальных взглядов небритых заросших мужиков, которые проходят мимо, не обращая на него никакого внимания. Боится военных. Боится иностранцев в нетрадиционной одежде. Одним словом, боится реальных людей.

А вот всевозможных чудовищ и призраков из фильмов и разных праздничных представлений не боится. Приелось. Человеческий художественный гений придумал столько всего. И приелось всё по аналогиям. А вот людей мой знакомый, средний человек, боится. Калек боится. Вместо того, чтобы помочь инвалиду, он обходит его стороной. Не боится, правда, полицейских. Надеется, что в трудную минуту этот полицейский ему поможет. Он забывает, что спасение утопающих – дело рук самих утопающих. И надеяться на полицейского – это быть наивным. Всякие полицейские бывают. Среди

них есть такие, что в ссоры и в драки никогда не полезут. Тебя будут убивать, а он будет утихомиривать убийцу и насильника, но силу к нему не применит, хоть рядом и есть полицейская подмога. Всякие полицейские бывают. На кого надеяться, как не на себя.

Всякие полицейские бывают. Всякие люди бывают. Но огромная часть человечества всего боится. Как с ней решать проблемы космической опасности и перестраивать социум? Она из-за своей боязни только приспосабливается к этому социуму.

А я? Что, я намного лучше их всех, тех боящихся? Что, со мной можно решать мировые проблемы? Я особых страхов не имею. Но вот, бывает, поступаю против своей воли. Это – факт. Что-нибудь установлю для себя. А потом нарушаю свои установки из-за боязни последствий, сам не зная каких. Причём нарушаю, начисто забыв о своих намерениях. И так постоянно со мной случается. Например, вычитал о пользе раздельного питания. Хотя есть боязнь, что это не совсем верная информация. Но решил сесть на такой способ приёма пищи. Подходит время обеда или ужина, встречаются блюда, которые мне не по диете, и я, начисто забыв о правилах раздельного питания, покупаю, сажусь за стол и начинаю уминать мною купленное не по диете. И только через некоторое время приходит в голову мысль, что я нарушил те правила, которые установил для себя. И я не скажу, что я соблазнился вкусными блюдами. Нет. Видимо, подсознательно сработала боязнь ложной информации о раздельном питании.

2017 год. Мы живём в информационном обществе. А, значит, живём и в дезинформационном обществе. И реакция на поток дезинформации подсознательно вселяет в нас боязни и страхи промахнуться, поступая согласно ложным знаниям.

Диету нарушаю. Но сколько таких нарушений собою же установленных правил с моей стороны? А много. И – по мелочам. И что, с таким, как я можно решать проблемы, связанные с космической опасностью?

Но... это только по мелочам. А в основе мои стратегические планы неизменны. Я ими живу. И это доходит

до сумасшествия. Ведь человек должен жить и буднями. Решать наболевшие проблемы частностей. Например, сделать в квартире ремонт. Или... поставить новую сантехнику. Старая пришла в негодность. Надо? Надо. Нет... Меня поднимает на осуществление тех или иных дел связь этих самых дел с моими стратегическими планами на будущее. По содержанию это будущее должно быть связано с проблемой спасения. И только тогда я начну шевелиться, что-то делать. А иначе, если эта связь с моим основным смыслом не намечается, а я что-то делаю, то начинаю чувствовать себя существом порочным или просто недобрым, изменяющим себе в главном.

Я всё должен связать со своей целью. Чистку зубов, чистку обуви. Всякие бытовые мелочи должны вытекать из необходимости воплотить в жизнь намерение исполнить свой основной долг на Земле. «Исполни своё назначение на земле». Эти слова из произведений Лотремона частенько всплывают в моём сознании. Однако и коварные мысли закрадываются в моё сознание внезапно, без предупреждения и приглашения. Они вселяются в мою душу и начинают навязывать иной способ поведения, иной образ жизни. Эти коварные мысли подкапываются под основы моей души, моего духа. Пытаются разрушить установки, которые я сам себе определил. Эти мысли, которые я обозначил бы как навязчивые, начинают разжигать во мне страсти. Вспоминаются слова Иисуса Христа: «Не клянись!». Но я поклялся. И я исполню своё назначение на земле.

Не клянись! Это, значит, всё равно соблазнишься.

Да, действительно. Когда не исполняю своё это самое назначение на земле, соблазняюсь. Соблазняюсь по мелочам. Потом корю себя. Мол, мечтал не о будущем человечества, а о чём-то своём: быть красивым, ухоженным, знаменитым, богатым, талантливым во всём. Одним словом, преуспевающим. Но я не преуспевающий. Обыкновенный преподаватель с замашками на воплощение грандиозных планов переустройства мира. Но так как в моём положении хоть мало-мальски грандиозных планов осуществить невозможно, я использую те возможности, которые выпадают на мою долю. А на долю

выпадает проповедничество. Говори. Проповедуй. И не более. Но и здесь есть чем заняться. Я бы сказал, работы здесь – непочатый край. Население в общем-то непро-свещённое. Зашоренное дезинформацией.

Когда погружаюсь в эту проблему, сердце разрыва-ется... Не знаешь, за что хвататься. Делая одно дело, чувствуешь вину, что не делаешь другого. А надо всё успеть.

Что, всё?

Зачем – всё?

Сам не знаю.

Сумасшедший.

Может, самому лечь в психиатричку? Не дожидать-ся, пока тебя попутают и прикрутят к кровати какого-нибудь лечебного заведения, чтобы не собирал народ вокруг себя и не поднимал бучу. Приспят, чтобы сновидческие мечты не реализовывались снаружи в поведе-нии. Но – увы. Мои мечты не сновидческие, как у неко-торых сюрреалистов. Мои мечты имеют научные осно-вания. Я их пестовал, собирая информацию по многим научным центрам. Структурировал эту информацию, систематизировал, связывал с культурными ценностями, ценностями общечеловеческими. Поэтому моё дело идёт отдельно от моего сна и сновидений. А насчёт сновиде-ний скажу так: чаще всего просыпаюсь, когда начинают свои танцы какие-нибудь кошмары. Просыпаюсь, будто был мне какой-то зов, будто кто-то позвал. Или прозвучал сигнал тревоги, оповещающий об опасности, косми-ческой опасности. Сигнал тревоги прозвучал будто бы с неба, с центра Вселенной. И... сновидческие представ-ления прекращают свой танец. Всё прекращает свои танцевальные движения; и вообще своё существование.

Ведь я слышу тревожный сигнал с неба. Что-то движется к Земле. Что? Будет катастрофа? Не знаю. Но я беру своё информационное вооружение и иду к людям. Их надо предупредить об опасности.

Оповестить.

Их надо оповестить об опасности.

Ну?

Я что, не сумасшедший?

О чём их предупреждать?

Ведь прямой угрозы со стороны Космоса нет.

А-а-а-а-а-а-а... сегодня нет.

А завтра?

А завтра – будет угроза?

А послезавтра?

А послепослезавтра?

Будет!

Мир больше нас, в бесконечное количество раз больше нас.

О-хо-хо...

Уснуть бы навеки от такого факта – и не просыпаться.

Усыпаю. Но не навеки. На некоторое время. Под утро во мне начинают бродить сновидения. Порой они меня фактически терроризируют. Безжалостно свирепствуя в моём внутреннем мире, они вынуждают меня вспомнить, что были отклонения от идеала в моём образе жизни, что и спровоцировало появление этого потока сновидческих образов, которые раскалили мой мозг до головной боли, превратив меня в незащитное существо, не способное противостоять ничему на свете. Понимаю, что переживаю не идеальные состояния своего духа. Понимаю, что надо что-то делать с собой, чтобы прийти в норму, овладеть собой. Скажем так: обрести себя, обрести себя подлинного, где нет места иллюзорным сновидческим потокам.

Когда эти потоки посещают меня слишком часто, мне приходится прибегать к медитативной практике, дабы очистить свою психическую сферу от всякого разного мусора, от всяких сновидческих пассажей, приковывающих меня к моей постели и не дающих свободно двигаться. Хотя в медитации я тоже недвижим. Но то другая неподвижность. Там нет этого навязчивого, бурлящего потока возникающих и распадающихся воздушных замков. Там жизнь во мне настоящая. После этого я легко общаюсь с людьми, контролирую себя в беседах, постоянно видя себя со стороны. После этого у меня легко проходят встречи со всякими людьми, даже пьяными. Легко проходят встречи с толпами людей. Я – на

высоте. Хоть и устаю до изнеможения, зарядившись на аргументированные разговоры с утра... и, фактически, до вечера.

После множества долгих разговоров, бесед, выступлений, встреч с толпами людей, с залами, набитыми людьми, площадями, заполненными людьми, когда солнце начинает склоняться к закату, я прихожу домой, запираюсь в своей квартирке... И... разговариваю с собой, оправдываю свою жизнь. После этого кое-что из оправданий заносу в свою тетрадь под названием «*Письмо 2017*».

Я, конечно, не вижу своё будущее в самом мрачном свете. Но... я никак не вижу, что смогу хоть как-то воплотить свои идеалы в жизнь, сдвинуть эту заскорузлую социальную машину, движущуюся по устаревшим законам, сдвинуть с мёртвой точки, сдвинуть в направлении нового, новизны, зовущей обратить внимание на проблему спасения от космических катастроф.

Фу-ты.

От меня никак не уходит моя целевая направленность. Она всегда со мной. Всегда и всё я вижу через призму спасения от космических катастроф. Заболел? Не знаю. Но мне часто снится в принципе один и тот же сон. И связан он с тем же Космосом. И страшный же сон: будто я узнал в научном центре тайную информацию о том, что к Земле приближается комета и будет столкновение.

Поздно ночью пришёл домой. Закрыл на все замки двери своей квартиры. Лёг спать. Потом вдруг просыпаюсь. Подхожу к окну. Открываю окно. И смотрю в ночное небо. А там среди многочисленных звёзд – огненная точка, которая, как мне кажется, растёт, увеличивается в размере. Это та комета.

– Она приближается к Земле! – говорю я сам себе.

– Она столкнётся с Землёй!

– Надо всех оповестить!

И тут я слышу стук во входную дверь. Я понимаю, что, наверняка, её запер на ночь. Но вот в мою комнату заходят три здоровенных незнакомых мужчины. Плечи квадратные. Как шкафы. Я ведь запер входную дверь.

«Как они проникли в квартиру? – думаю я. – Кто они? Наёмные убийцы? Насильники-рецидивисты? Воры? Похитители людей?». Один из них подходит ко мне. Весь в чёрном, заросший, с засученными рукавами. А руки толстые, волосатые. Пальцы на руках толстые, как у штангистов, и – длинные.

– Ты не должен оповещать о приближении кометы! – говорит он. – Комета пролетит мимо Земли. Столкновения не будет.

– Нет, нет! – говорю я. – Расчёты точные. Комета летит прямо на нас. Все должны об этом знать, и готовиться, чтобы отразить столкновение.

– Комета пролетит мимо. Ты не должен поднимать панику! – повторяет незнакомец. – Ты будешь молчать?

Я отрицательно мотаю головой. Тогда он обхватывает мою шею своими толстыми длинными пальцами и начинает душить. Я хочу закричать, но не получается. Не могу издать ни малейшего звука...

Просыпаюсь в холодном поту. Ну, кошмар! На ночь я старательно запираю входную дверь на все замки. Но во сне через эту дверь проходят. Проходят и душат. И это так явственно, что я встаю с кровати, подхожу к зеркалу и начинаю рассматривать свою шею в поисках следов насилия, следов удушья. Ищу синяки. Не обнаружив ничего особенного, возвращаюсь, ложусь опять в кровать и задумываюсь. Что это было? Сон-предупреждение, чтобы я не трёкал своим языком по улицам и площадям? Или... Или... И не нахожу других вариантов.

И... был ли это сон?

Вскакиваю. Бегу посмотреть, заперта ли входная дверь.

Заперта на все замки.

Потом опять подхожу к зеркалу. Рассматриваю свою шею. Никаких синяков. Никаких следов насилия. Соглашаюсь. Да. Это был сон.

О-хо-хо...

Я даже кое-какие отметки сделал в «*Письме 2017*». Например, я записал такое: «*Снится фактически один и тот же сон. Во сне всё время меня душат, отчего я то не могу закричать, то громко кричу. И так всё реали-*

стично, что я потом встаю и у зеркала ищу синяки на своей шее от этого удушья. И задумываюсь: «Никто не слышал мой крик? Крик был сновидческим? Или я действительно кричал? Но я один в квартире. И стены толстые. Если бы я и кричал, то вряд ли кто-либо услышал этот крик».

Стараюсь вернуться к действительности, выявив, что здесь есть сон, а что – моё бодрствование, что есть сновидческий кошмар, который меня душил, а что – реалии моей повседневной жизни.

Бывают сновидения, что все трое мужиков набрасываются меня душить. Тогда моё некое высшее «Я» отделяется от тела, воспаряет и фиксирует всё происходящее. Оно успокаивает меня и я не кричу. Видно, от безвыходности уже не кричу, смирившись, потеряв это своё высшее «Я», которое уже воспарило и мне шепчет, что ничего страшного, что это – всего лишь дурной сон, что реалии другие. Это высшее «Я» умиротворяет, хоть и душат меня три огромных волосатых мужика. Хотя от этого всего умиротворения никак не легче.

Я просыпаюсь весь в холодном поту. Всё растворяется и я вижу реалии. Но всё равно от реалистичности сновидения меня тянет к зеркалу рассмотреть свою шею. Нет ли на ней синяков, следов насилия. Потом, выкинув всё из головы, включается моё самосвидетельствование. И, чтобы вернуть себе психическое равновесие, я погружаюсь в медитацию. Тогда всякие тревоги уходят. И я не думаю, что мне придётся опять пережить подобные кошмарные сны. Я потом выясняю, что в моём образе жизни что-то не так, отчего я испытал подобные страшные сновидческие образы.

Сон у меня бывает разный. Бывает крепкий, будто бы и не спал. А бывает с перерывом. Проснусь в час ночи и не сплю часов до пяти. А потом снова засыпаю. Я думал, что это периодически на меня нападает бессонница. А потом выяснилось, что это такой тип сна. Этот тип сна сформировался ещё у древнего, пещерного человека. Когда все спали, то один не спал, дежурил, поддерживал огонь, подбрасывал поленья в костёр. Сейчас я, конечно, не подбрасываю поленья в костёр, а

моя пещера – однокомнатная квартира, надёжно защищена замками. Правда, насколько надёжно, не знаю. В сновидениях входную дверь легко открывают незнакомцы. Кто они? Воры? Нет. Убийцы! Насильники! Они меня душат.

Но когда наступает прерывистый сон, то сновидений нет. Я просто просыпаюсь в час ночи – и не сплю. Тогда я достаю свою тетрадь под названием «Письмо 2017» и фиксирую то, что происходило, происходит, будет происходить, по моим предположениям. И здесь прошедшее и настоящее служат будущему, где идёт поиск места для моей хрупкой души, тонкая ткань которой ищет для себя вечность. Пусть не вечность, но хоть какую-то устойчивость в той ситуации, которая когда-то случится, которую в принципе хоть как-то трудно предположить. Но мои чувства и образы обращаются к ней и пытаются зафиксировать хоть что-то о ней, хоть и не совсем правдоподобное. Но желаемое в своих возможностях хоть как-то существовать».

Записав в своё «Письмо 2017» свой связный, да и несвязный суматошный наплыв мыслей, я ложусь опять спать на часок-другой.

Проснувшись часов в шесть-семь утра, лежу спокойно, закрыв глаза. Никаких сновидений не было. В голове – свежесть. Нормально. Значит, не было бессонницы. Просто сон на время прервался. Но поток отражения в моих глубинах начинает восстанавливать свои права. Начинает усиливать интенсивность движения мыслей-воспоминаний. Когда они уже стремительно мчат у меня в голове и непомерно плещутся, начиная расшатывать мою психику, я принимаюсь приводить их в норму, впадая в медитативное состояние. Хотя это не очень-то и требуется.

Медитации нужны после кошмаров, после сновидений, когда меня душат незнакомцы. А так в принципе всё в пределах нормы. Я не удаляюсь от живой жизни и не чувствую себя беззащитным существом, над которым проводят экзекуции. Нет никаких особых страхов, тревоги. В далёком детстве была, конечно, у меня боязнь темноты, когда я просыпался ранним утром. Но это бы-

ло фрагментарно и никаких особых последствий не оставляло. В процессе жизни всё перемалывалось. Испытывал различные состояния сознания. Состояние расширенности сознания. Состояние выключенности, когда перестаю существовать.

Я разный. Я существую, существующий. Я перестаю существовать.

Перестаю существовать. Куда же я деваюсь, когда перестаю существовать? В какие пространства Вселенной ухожу? Или же распадаюсь, растворяюсь? И не ухожу никуда. Хотя всем этим я особо не тревожусь. Моя тревога сконцентрировалась в одном: «Если человечество исчезнет в связи с катастрофическим положением в Космосе, то исчезнут и мои манеры, которыми я наделил некоторых из своего окружения, манеры, которые успели передаться и другим, манеры, в которых я вижу свою неповторимость, ту неповторимость, которая исчезнет, если исчезнут люди. Им же передались мои манеры».

Ну? Не сумасшедший? Нашёл о чём тревожиться. Не пришли настоящие тревоги. Не пришло просто время, когда меня начнут одолевать болезни преклонного возраста. О! Тогда начну ходить по врачам. А они начнут вырезать возникшие опухоли, долбить заболевшие зубы. Разрезать или зашивать что-либо в моём теле. При этом что? Я буду под наркозом?

Нет!

Я утрачу контакт с реальями? Утрачу своё сознание, которое регистрирует мои манеры в других и радуется этому?

Да.

Увы!

Может быть и такое. Утрачу. И это пугает. Хочу быть; и внедрять свои манеры в других, в другие тела, тем самым увековечивая свою неповторимость в этих окружающих телах, делая всё, чтобы от этих тел рождались другие тела и жили даже в самом отдалённом будущем.

От моего тела ещё не родился никто. Не нашёл я ещё партнёршу для близких отношений, партнёршу,

которая родила бы мне какие-нибудь тела мужского или женского пола, тела, которыми бы я начал заполнять Вселенную. И это, наверно, оттого, что я упёртый, волевой, сдерживаю себя во всём, чтобы достигать сознательно поставленных перед собой целей. И не желаю чувствовать себя счастливым. Не желаю получать от жизни удовольствия. А только упёрся рогом. И – всё. И пашу, пашу. Нету таких моментов, когда я не знаю, куда себя девать. Потом... Потом что? Потом бросаю всё и расслабляюсь. Я просто переключаюсь с одного дела на другое, где задействованы другие сферы моей психики, а те, прежние сферы, которые работали, когда я был включён в предыдущее дело, – расслабились.

Но... периодически я чувствую себя центром Вселенной. И это выше всяких там земных радостей или счастливых минут вдохновения. Может, это влияют медитативные практики. Не знаю. Не знаю. Всё может быть. Это может быть даже оттого, что я знаю, чем себя занять; знаю, кем я стал, насовсем разрушив всех навязанных кумиров и водрузив своего собственного кумира, в связи с чем по компенсаторным механизмам своей психики я вдруг чувствую себя центром Вселенной. Даже не так: самой Вселенной.

Чувствую себя бесконечным Космосом. Вот тогда-то во мне разрушается мой собственный кумир, которого я так пестовал. И я остаюсь таким, как есть, что, в сущности, есть пустота бесконечного и вечного Космоса. Тогда я уже не позирую и не рисуюсь, не ухожу в себя, ибо расширился до размеров Вселенной, до размеров Космоса. Внешне это кажется, что мне ни до чего нет дела. На самом же деле во мне начинается процесс разрушения иллюзорных мыслительных структур. И я на время останавливаюсь, замираю, слившись с безмерным миром. На первый взгляд, кажется, что я стою, ничего не понимая. Нет же. В эти минуты я ощущаю всё вокруг, ощущаю интенсивно.

Что я могу? Ничего. Если взглянуть на размеры Вселенной, то ничего. Если взглянуть на мою зависимость от окружающего мира, зависимость от воздуха, который рискованно может исчезнуть вместе с океани-

ческими водорослями, зависим от средней приемлемой для тела температуры, которая может повыситься или понизиться, что несовместимо с жизнью, зависимость от воды, которая в свою очередь зависит от повышения или понижения температуры, то есть превратится в лёд или в пар, зависим так, что кажется – вишу на волоске. И так мне придётся на этом волоске висеть и висеть. Так придётся на этом волоске висеть всему человечеству, этому заносчивому человечеству, всему этому человечеству вместе с его культурой, не приспособленной к серьёзным изменениям в окружении.

Человечество не может всю рискованную ситуацию своего существования отменить, свести на нет. Так и придётся человечеству висеть на волоске. И я вместе с этим человечеством буду висеть, висеть в оцепенении. Но это будет не то великое мистическое оцепенение, которое выхолащивает всякие страхи, тревоги, иллюзорные светопредставления. Это будет оцепенение от страха, от безмерности всевозможных тревог, от наплыва как раз иллюзорного светопредставления. Там не будет ничего возвышенного. Будут лишь снобизм, ложный нигилизм и психоз, мученический психоз, тихий такой психоз, внутренний. Когда губы будут шептать, как шептали губы Иисуса Христа: «Боже, отчего ты меня оставил?».

У меня есть силы плыть против всякого течения, прекращать или хотя бы тормозить те силы, которые ведут к саморазрушению, противиться самоуничтожению уже имеющихся структур жизни в себе и в окружении. Есть силы повернуть всё своё самовыражение на благо спасения.

Но... чем это всё кончится?

В том лишь одна загадка. Мир больше нас, в бесконечное количество раз больше нас. И мы висим на волоске.

Я не чувствую себя скованным, несвободным. Не чувствую себя недалёким, ущемлённым, мало знающим, никчемным. Не чувствую себя человеком, выбившимся из сил, но – полным энергии, ищущим во всех пространствах основы, постоянно обретающим себя сразу после каждых потерь. Обретающим и несущимся по ухабам

бездорожья вперёд не к горизонту, а за горизонт, за те ограничения, которые соорудили люди, почив в тишине. Понимаю, что эта тишина – до первого цунами, до первого землетрясения и наводнения, не говоря уже о катастрофах космического масштаба. Как раз на этих катастрофах космического масштаба я и заостряю, останавливаюсь, не допуская занять себя чем-либо иным. Почему? А это главное, важнее, опаснее. Опаснее землетрясения или извержения вулкана. Оно угрожает вообще всему человечеству. Не частично, в каком-либо регионе, в какой-либо части света. Космическая угроза – это угроза, которая может закончить существование всего человечества. И я говорю об этом всем в открытую. Некоторые считают, что я запугиваю людей.

2017 год. Пока к Земле ничего не летит. Но я предчувствую, что будет лететь, и поэтому говорю об этом. За мои предчувствия меня могут привлечь к ответственности, чтобы я не будоражил людей. Во снах комета уже летит к Земле. И меня душат, чтобы я никого не оповещал об этом. А в реальной жизни? В реальной жизни точно меня могут приструнить, решив, что я занимаюсь запугиванием людей. Ведь объективно нет оснований для паники.

Но я делаю акцент в своих выступлениях на том, что надобно людям переключить свою деятельность на то, чтобы предупреждать возможные катастрофы. Нет в будущем определённости. Всякое может быть.

Я никого не запугиваю. Но некоторыми это моё волонтерство может восприниматься так, что я сею страх, будоражу народ, формирую в среде людей тревожную атмосферу, панику.

Предчувствую, что мной могут заняться. А сон..? Я думаю, что это – предупредительный сон.

Мне много снилось предупредительных снов. То снится горло, что распухло, болит. И, действительно, через несколько дней заболевает горло. Лечусь.

Или... снится место в области печени. А через определённое время заболевает печень. Лечусь.

И тут постоянно снящийся сон о том, что меня душат за то, что я распространяю информацию о кометной

угрозе. (А это уже не касается моего тела, горла или печени. Это выходит за пределы моего тела вовне, в космические пространства...).

Но меня ничего не останавливает. Никакие предупредительные сны. Я всегда (почти всегда) на коне. Всегда (почти всегда) в ударе. Продолжаю исполнять своё назначение на земле. Точно по Лотреамону. У меня над кроватью висит цитата из его книги: «Приложим все силы и с сознанием долга исполним своё назначение на земле». Эта цитата расположена на фоне картины звёздного ночного неба, по которому движется огненное тело.

О!

Огненное тело из Космоса. Я помешался на этом огненном теле. Или помешались все люди земного шара, не учитывающие опасность этого огненного тела.

Прямо не знаю, кто из нас помешался.

Я проповедую то, что надо что-то делать в направлении спасения, в направлении того, чтобы защитить жизнь от посягательств Космоса. Даже не посягательств. Посягать может живое существо. А Космос – это хаос. Надо защититься от хаоса. И это надо делать – защищаться. Человечество этого не делает. Поэтому я больше не связан с этим человечеством. Я его сбросил со счетов. Сбросило ли оно меня со своих счетов? Пока нет, не сбросило. Не уpekло ни в какую кутузку. Если меня уpekут в дурдом, закроют где-нибудь, чтобы я не мог заниматься своей миссионерской деятельностью, тогда можно считать, что действительно меня сбросили со счетов.

Когда-то меня моя мать сбросила со счетов, узнав, как я понимаю Бога, Божественное. Но мы всё равно были вместе, жили вместе. Я её любил. У неё были просто традиционные взгляды на Бога. У миллионов людей такие взгляды на Бога. Но нам всем вместе жить на этой Земле. И надо учитывать всякие взгляды, если они не ведут к насилию, к войне.

Моя мать умерла вместе со своими взглядами. Тело изнашивалось. И умерла. Вначале потеряла дар речи. Что-то несвязное кричала. А потом умерла. Я долго горевал, что потерял любимого человека. Она была снисходительна ко мне. Понимала, что я ничего плохого никому

сделать не хочу. Я тоже учитывал её внутренний мир. Ведь она переживала, волновалась, проливала слёзы, заботилась, всячески пыталась помочь совсем незнакомым людям, оказавшимся в трудном положении, в тяжёлой жизненной ситуации. Это передалось и мне. Когда она уходила из жизни, я чувствовал себя очень плохо. Не то, что я был не в своей тарелке, а просто плохо себя чувствовал, оттого что ничего не мог сделать для этого уходящего из жизни человека. Хотел скрасить последние месяцы её жизни. Но что я мог? Совал ей таблетки. Покупал всякую вкусную еду, которую она уже не могла принимать. Сидел возле неё и целовал в щёку. Тем самым я как-то утешал её. Она чувствовала, что не одна. Мы были вместе. Рядом. Я и моя мама. Пока она не ушла от меня навсегда.

Она по-другому понимала Бога, традиционно. Но мы были вместе. Люди, которые меня окружают, тоже по-другому понимают Бога. Но я их не отталкиваю. Просто веду свою миссионерскую деятельность. И – всё. Кто ко мне присоединяется, с тем я иду, расширяю круг присоединившихся. Моя мать меня терпела, терпела моё понимание. Сейчас я терплю понимание окружающих. Она терпела, потому что я был её сын. Я терплю окружающих, потому что я – часть их, часть этого заблудшего человечества. Поэтому я всегда максимально включаю свою проникательность и тщательно начинаю разбираться в той или иной ситуации, чтобы не навредить.

Я не хочу никому навредить. Стараюсь следовать тем заведенным порядкам, по которым живёт человечество. Хотя мне и не по душе эти порядки и законы. Занимаясь миссионерством, я просто проповедую другие способы жизни, прикидываясь, будто я в некоторых вещах согласен с окружающими меня людьми, будто я вместе со всеми.

Но я с горем пополам следую заведённым законам, заведённому порядку вещей. Мне не безразличны эти заблудшие окружающие меня люди. И не будут безразличны, пока я не отделюсь от них и не уединюсь где-нибудь в горах. Но если там, в горах не будет никакой связи с людьми, ни телефонной, ни интернетной, вообще

никакой, то я прекращу своё существование как человеческое существо.

Но я не собираюсь уединяться. (Разве что уединиться, чтобы сделать пометки в «*Письме 2017*»). Моя цель – сделать так, чтобы не было таких мест на земле, где бы человек, уединившись, смог превратиться в дикаря, а ещё хуже – в нечеловеческое существо. Более того, в моих мечтах сделать так, чтобы во Вселенной не было такого места, где бы не было человека.

Ну?

Не сумасшествие?

Может быть, и не сумасшествие. Но – невозможное. Мои мечты, кажется, останутся несбывшимися, если взглянуть, каких размеров Вселенная и как мал человек, как мало всё человечество.

Ещё более кажутся несбыточными мои мечты, когда видишь, что творит человек, что он делает, чем он занят. Пустопорожними делами занят.

Я, конечно, не собираюсь полностью отделяться от человечества. Но вот на время уединиться можно. Чтобы поразмыслить о своей деятельности, сформировать планы на будущее. А потом, в очередной раз записав в свою тетрадь под названием «*Письмо 2017*» фразу Лотреамона: «*Приложим все силы и с сознанием долга исполним своё назначение на земле*», двинуться к людям. Прекратив свою отчуждённость, внедряясь в различные слои населения через миссионерскую деятельность, внедрять в мозги людей определённые программы для действий. И я не собираюсь пугать людей мировыми катастрофами. Ведь нужны слаженные действия всех. Должны быть все вместе. Не следует отталкивать от себя кого-либо. Есть, конечно, пугливые. Но к ним нужен определённый подход. Я – стараюсь.

Прежде чем вернуться к людям, к беседе с ними о путях спасения, я заглядываю в «*Письмо 2017*». Там из Лотреамона есть выписанная фраза такого содержания: «... *пришло время вернуться к людям, в гущу свирепых лиц; смелее же!*». Затем, впад в медитативное состояние и взглянув на себя со стороны, я уже готов к беседам с этими свирепыми людьми, со всякими людьми.

После этого я смело шагаю к перекрёстку улиц, чтобы занять место для своей проповеди, чтобы найти собеседника.

Конечно, не всегда я могу взять верх над собеседником. Бывает даже, что не знаю как себя вести, когда скрещиваются в борьбе доводы беседы, когда сражаются словесные потоки и уже чётко не может вырисовываться то или иное доказательство. В такие моменты бывает, что собеседник в полной свирепости переходит на личностное, дабы ранить меня. А у меня в отместку возникает желание ранить его. Но я сдерживаюсь. Я не собираюсь в перепалке отвечать ударом на удар. Не собираюсь даже тогда, когда мне угрожают. Вспоминаю выписанную в свою тетрадь «*Письмо 2017*» фразу из сочинений Лотреамона: «...*пришло время вернуться к людям, в гущу свирепых лиц; смелее же!*».

У меня другие задачи. И чтобы не сорваться, в такие минуты я говорю сам себе: «Все люди – братья». Насколько они братья – это уже другой вопрос. Многие пытаются утвердить свою власть над другими, независимо от того, будет ли эта власть на общую пользу.

В разговоре всегда чувствуется, когда хотят установить над тобой власть, внедрить в твой мозг определённые идеи, склонить тебя к какому-либо образу действий. И тогда ты вступаешь в открытый спор, делаешь вид, что горячишься. Но контролируешь ситуацию. Понимая, что подобным разговорам не будет конца, ты выкладываешь чётко своё миропонимание как безальтернативное, не поддающееся обсуждению и склоняешь спорщика либо принять те или иные положения, либо прекратить бессмысленные прения. В таких случаях зачастую спорщик начинает требовать от тебя то, что тебя явно раздражает.

Но можно идти на всякие уступки. Ведь это только разговор. В разговоре не допускается изменять своей главной ценности. Пусть тебя даже оскорбят, скажут о тебе такое, что тебя внутренне начнёт бесить. Всё равно будь покладистым. Продолжай аккуратно закручивать словесные потоки на противника, будто это всё оторвано от жизни и над этим можно в принципе только смеяться.

И смейся, пытаясь рассмешить собеседника, указав на смехотворность всего, что противоречит главной ценности. Вот как раз этой главной ценности и надо держаться, чтобы не проиграть спор. Если спор оборачивается не в твою сторону, то нападает досада и ты пытаешься овладеть собой.

Не следует ни на что обижаться. Незнакомый народ, люд может оказаться настолько разным, что не будет даже точек соприкосновения. Тогда требуется создавать смешную ситуацию, дабы как-то рассмешить собеседников, выйдя из затруднительного положения. В такой ситуации можно даже просто запеть. Такой эстетический момент отвлечёт и покроет неразбериху разговора.

Ни с того ни с сего запеть. Это переключит сознание собеседника в другие положения. Тогда ожесточённость словесных сражений может просто-напросто стихнуть, а досады и обиды, уже накопившиеся в споре, растворятся. Но сдаваться никогда не следует. Переводить разговоры, нащупывая слабые места. Перевод разговора использовать как передышку, во время которой следует набираться сил для новых сражений. Если со спорщиком нет ничего общего, то надо так и говорить. И вообще надо быть открытым во всём. А что скрывать? Надо сразу выкладывать главную ценность, вокруг которой может иметь смысл какой-либо разговор. С посторонними незнакомыми людьми это надо делать сразу, чтобы в дальнейшем избавиться от ненужных пустых разговоров ни о чём. Подобный поворот приводит собеседника в чувство, трезвит. И это важно.

Обязательно должно быть периодическое трезвление. Должны быть остановки в разговоре, чтобы поразмыслить. А для этого требуется определённая атмосфера. Если её нет, этой атмосферы, то обычно накатывает мрачное настроение. И тогда не хочется вообще заниматься подобной деятельностью. Всё превращается в пустое беспросветное словоблудие. Конкурирующие стороны начинают говорить на разных языках. Попадают такие собеседники, которые напрямую начинают оскорблять, обзывать тебя безмозглым тупицей, ничего

не понимающим. Если ты находишься в состоянии извинченности, тебе говорят, что ты психопат.

Кто психопат?

Я?

Он, незнакомый собеседник?

Ох!

Не знаю. Знаю одно: надо идти вперёд и побеждать, опираясь на науки, опираясь на научные сведения. А там будь что будет. Примут тебя или отвергнут... Надо принимать всё как должное и пытаться взять верх в споре. Для этого нужно применять убедительные доводы, хитрить, может, даже, где надо, ехидничать, а где надо – красноречиво, максимально речисто утверждать объективно истинные знания, руководствуясь которыми можно перестроить действительность в направлении спасения.

Если я начинаю витать мыслями где-то далеко от реальных конкретных разговоров и споров, то проигрываю. Если же я строю свой идеал, записывая его в своё «Письмо 2017», то этот идеал строит меня. И я, таким образом обновлённый этим идеалом, выношу его к людям в конкретные разговоры и споры. Вот тогда-то я и привлекаю к себе внимание. А это – признак того, что нечто неповторимое передано окружающим. Хотя что здесь может быть неповторимого? Передаю слушателям проверенные научные факты. Неповторимость, наверно, в жесте, во взгляде, в манере.

О!

В манере!

В манере содержится и неповторимость, и уникальность, и индивидуальность. Ради этого я, наверно, и живу, и делаю своё дело. Увижу в поведении своих знакомых мои манеры – и душа воспаряет. Не сегодня-завтра я окочурюсь, умру, исчезну, а мои манеры будут жить в других людях. Эти манеры передадутся другому, более молодому, поколению. Потом подумаю: манеры будут жить, пока люди живут, пока человечество живёт. А если оно, это человечество прекратит своё существование? Тогда манеры, которые я оставил после себя, исчезнут. Я начинаю перечислять причины, по которым

человечество может исчезнуть. И... начинаю действовать по ликвидации этих причин.

Порой задаю себе вопрос, обращаясь на вы: «А вы что, после себя хотите оставить вместо детей лишь свои манеры? Почему не обзавелись семьёй, детьми?».

Потом сам себе и отвечаю: «Но иметь детей – это, значит, остаться генетически, телесно. А манеры – это нечто духовное».

Потом в голову приходит совмещённый вариант: «Можно завести семью, расплодить детей и наделить их своими манерами, неповторимыми, уникальными манерами. Пусть живут мои манеры в моих детях».

Но если человечество прекратит своё существование, то прекратятся и мои дети, и мои манеры.

От таких выводов я бегу спасать человечество, бегу на перекрёсток улиц воплощать в жизнь свой миссионерский порыв. Хотя в воображении и мелькают иногда образы женских тел, сигнализируя об объекте, производящем детей.

На перекрёстке улиц я часто заговариваю с представительницами женского пола. Что я от них хочу? Чтобы они изменили свой образ жизни и предались идее спасения? Да они уже спасаются тем, что рожают детей.

Или нет... Для них есть шанс спастись, если они будут более интенсивно рожать, тем самым заселяя людми Вселенную.

Да... Мои размышления – это размышления сумасшедшего. Мой надуманный мир настолько оторванный от реалий, что я прямо не знаю, какие последствия могут быть. Пока я определяю сам себя как маргинала, когда стою на перекрёстке улиц и пристаю к прохожим со своими листовками о вероятной космической катастрофе, или ещё круче – о конце света.

Я по-своему понимаю мир. Согласно своему пониманию я поступаю, делаю поступки, делаю дело. Что ещё? Но делаю... Хуже было бы, если бы я был парализованный и висел на шее у других, висел обузой. Или другой вариант, обязательный в будущем: старость. Пройдут годы. Постарею. Кожа сморщится. Зубы выпадут. Появятся жировики, пятна коричневого цвета. Ста-

нут увеличенными родинки или ещё какие-нибудь наросты, мозоли. На пальцах ног наростут мозоли. Но самое плачевное то, что этими ногами трудно будет передвигаться. Они будут болеть. Спина будет ныть. Одним словом, в старости, в любом случае, ты будешь обузой для других.

А вот и не в любом случае. Да, есть старики в старческом маразме и еле передвигаются. Но есть старики при памяти, живые, подвижные, сами себя обслуживают. А потом вдруг раз – и ушёл из жизни.

Каким я буду в старости? Не знаю. Не знаю генетику своих предков. Да и жизнеописание последних лет их существования тоже не знаю. В таком случае знаю одно: пока я полон сил и энергии, пока могу действовать, делать дело, буду его делать в определённом направлении согласно своему миропониманию. А там будь что будет.

Живу я один. Никого из близких родственников у меня не осталось. Поэтому ни до кого конкретно у меня нет дела. Скажу больше: ни до кого в целом мире у меня нет дела. Что же гонит меня тогда на перекрёстки улиц с проповедями конца света? Может, просто собственный эгоизм? Жажда остаться хоть как-то в этом мире. Жажда остаться хоть в каком-то другом мире, хоть в каком-то другом свете. На этом свете. На том свете.

Что?

У меня не было никакого дела, кроме как до себя самого?

Пожалуй, есть дело до туманного будущего; дело до человека этого туманного будущего, до туманного человека туманного будущего. Может, это завалированный эгоизм; желание быть?

Должно быть дело до конкретного живого человека. Желание ему помочь. Перевести его через дорогу, если он не может. Зашнуровать на ботинках шнурки, если он калека.

Я не эгоист. Я участвую в жизни других людей, других конкретных людей. И это у меня – от моей матери. Она принимала участие и помогала даже самым незнакомым и случайно встретившимся людям, а не только своим родственникам. Она умерла. Но приходит ко

мне во снах. И тогда я перестаю жить только туманным эфемерным будущим, вглубь в головы людям информацию о конце света. Я начинаю делать добрые дела конкретным людям, помогая им в их жизни.

Но... всем не сможешь. Себя не хватит.

Тогда я говорю сам себе: «Чем могу, тем помогу». При этом всё же упорно стремлюсь на перекресток улиц раздать листовки о туманном будущем, невзирая на то, что на днях снилась мне мать, раздающая конкретным нищим людям пожертвования, помогая конкретным людям. На днях также снился сон, в котором меня душили, чтобы я не распространял знания об угрозе кометы, приближающейся к Земле.

Мои сны вселяют в мою душу тревоги. Я бы даже сказал, страхи. Они заставляют меня страдать.

В «*Письме 2017*» записано: «*Через страдания приходят к радости*».

Какие страдания? Какого уровня страдания могут обернуться радостью? И что это за радость? Всё это надо пояснять, чтобы согласиться с подобным утверждением, которое можно узреть, например, в Священных Писаниях христиан. В человеке есть компенсаторные механизмы, посредством которых в психике проявляются контрастные явления. Об этом говорит Карл Ясперс. Например, непонятно откуда взявшееся прекрасное настроение после глубокой скорби. Была скорбь, депрессия... а потом вдруг – эйфория, Состояние Бога, Царства Божьего, Нирвана, Сатори, Самадхи, Мокша.

Во мне живёт какая-то неведомая частица, которая передалась мне от матери, живёт эта частица-сила, наделённая способностью различать подлинное человеческое страдание, страдание от голода и болезни, от неподлинного. Различать и помогать именно тем, кто в этом нуждается. И проходить мимо тех обтрепанных нищих, которые избрали своей профессией попрошайничество.

Мама. От неё что-то в меня вселилось, что-то неведомое, не позволяющее оскотиниваться, постоянно пробуждающее во мне сочувствие ко всякому слабому, беззащитному. И это не может во мне исчезнуть. Чувствую, это будет жить во мне до скончания моих дней. Его

нельзя уже никак отделить от меня. Жизнь вносит свои коррективы в мои структуры. Я меняюсь. Меняют меня мои всевозможные практики. Практика медитации даёт мне устойчивое самообладание, которое покрывает всё, покрывает все мои проявления. Но то, что передалось мне от матери, пробивается через все структуры моего существа и непомерно главенствует. Главенствует тайно, не мешая ни моему самообладанию, ни ещё чему-либо. Оно невидимыми нитями окутало меня и дарит дыхание смысла. Оно не умрёт вместе со мной. Оно всё равно будет пребывать где-то...

Где где-то?

Не знаю, не знаю.

Что оно?

Не знаю...

Чую, умру, а оно будет.

Умру во сне? Умру при разворачивании сновидения, в котором присутствует моя покойная мама, надеяющаяся меня чем-то «невидимым»? Интересно, это «невидимое» отражается в моих манерах? Ведь после меня останутся именно манеры, которые переживут меня, перекочевав к другим.

Допустим, я умру. Через некоторое время никто не вспомнит обо мне. Но мои манеры, которые бессознательно были скопированы некоторыми людьми, останутся жить. Останутся жить тайно. Вместе с этими манерами сохранится и то «невидимое» и неизвестное, оставшееся во мне от влияния моей матери.

Это «невидимое» и неизвестное чувствуется. Чувствуется, когда я есть и когда меня нет. Оно будет чувствоваться и когда меня не будет. Но... кем чувствоваться? Меня не будет! Другими будет чувствоваться. Будет чувствоваться, пока будут жить другие. А если не будут жить другие? Если комета разнесёт Землю и покончит с человечеством?

О!

Это ужасно.

И я спешу на перекрёсток улиц со своими листовками о возможном конце света. Спешу наперекор своему сновидению, которое предупредило меня о том, что

надо молчать о надвигающейся катастрофе. Иначе будут неприятности.

Неприятности, конечно, случались. Всякий народ шастает по улицам. Но я смотрел в глаза реалиям, усмехался и делал своё дело. Острил и в трудные минуты не взывал о помощи, а пробивался сквозь всякие негоразды. А негораздов хватало даже в самых мирных беседах с прохожими. Ведь человеку важнее устранить бытовую поломку какого-нибудь сантехнического устройства в квартире, чем заблокировать производство ядерного оружия, могущего разнести и его, и его сантехническое устройство, и тот объект, в котором находится это сантехническое устройство. Хорошо работающая кофемолка важнее, чем какая-нибудь межконтинентальная ракета, способная стереть с лица земли его и страну, в которой он живёт и мелет кофе, стереть за считанные минуты. Он видел эту межконтинентальную ракету в виртуальном мире телеэкрана. А вот необходимость в кофемолке, способной превратить зёрна кофе в порошок, не виртуальна, а реальна. Что там какая-то межконтинентальная ракета? Реально желание выпить чашечку ароматного крепкого кофе. Хотя человек знает, что именно крепкий кофе как стимулятор особой пользы ему не принесёт. В принципе ему безразлично – движется какое-нибудь опасное тело по небу или не движется. И куда движется. На нас движется? А это надо ещё выяснить. А может быть, мимо. Тогда можно продолжать попивать крепкий кофе и заботиться об исправности кофемолки.

Человек отмахивается от реальных опасностей. Хочет забыться. Ни о чём не думать. Уйти в сторону. Он начинает задумываться, когда реально грязная вода, которую нельзя пить, начинает течь с его крана. А всё то, что предшествовало этому, он не воспринимал. Не задумывался о том, что может быть. Ту информацию о социальной жизни, которая привела к загрязнению водоёмов, он отбрасывал. Пока жареный петух не клюнет, человек не зачешется. Вот такой человек. Вот с такими людьми мне приходится работать на перекрёстках улиц.

Человека раздражают мелочи жизни. Он особо напряженно не реагирует на глобальные процессы катастрофического характера. Своя рубашка ближе к телу? А я? Я в принципе такой же, как все. Такой или нет? Меня порой раздражает какая-нибудь дурацкая реклама. Восприятие её превращается в некую катастрофу моего внутреннего мира. На этом фоне я, бывает, не воспринимаю происшедших землетрясения, наводнения, извержения вулкана в телевизионных новостях. Что это? Приелось? Нет же! Такое не может приестся. И я вовремя трезвею, понимая, что рано или поздно такие землетрясение, наводнение или извержение вулкана зацепят и меня.

Об этом я начинаю задумываться. И как результат – в воскресный день поутру спешу на перекрёсток улиц поведать всем об опасных ситуациях. И начинаю раздавать листовки, распинаясь перед прохожими. Бывает, слова идут потоком, бурлят. Я захлёбываюсь этими словами, стараясь всё донести как есть проходящему мимо гражданину. Извергая поток слов, я сам очищаюсь, чувствую некое облегчение.

Но в целом всё это нелегко. Выстаивать на перекрёстке и фактически приставать к людям. Ведь некоторые прохожие выказывают недовольство. А бывают случаи, что даже угрожают. Говорят, что вызовут полицию. Мол, я их дурачу, распространяю неправдивую информацию. Хотя я беру самую свежую информацию из солидных научных центров. Видно, некоторым просто не нравится, что я стою на перекрёстке улиц и паясничаю. По их пониманию, просто паясничаю. Им беспричинно не нравится, что я здесь околачиваюсь. И... на меня начинаются нападки.

В такие минуты на меня ненадолго нападает немота. Будто бы свинцово-чугунный ком застрял в горле. Но это быстро проходит. Очнувшись от нападков, я начинаю улыбаться и мягким голосом приводить свои доводы. Во мне просыпается воля к победе, тихая такая воля к победе. И я методично долблю свои доказательства о том, что надо всю свою деятельность посвятить организации мероприятий по спасению. И это долбление идёт на про-

тяжении долгих часов, до самого вечера. Под вечер я понимаю: «Тяжёлый это труд, неблагодарный». Когда я добираюсь домой, то уже, скажем так, «обмяк». Захожу в квартиру, закрываю на замки входную дверь. И бывает так: валюсь на кровать и засыпаю. Я утром был лёгкий, свежий. Вечером – тяжёлый, мешок с костями. Валюсь и засыпаю. Где подевалась та воля к победе, которая была с утра?

Однако мысль у меня постоянно работает. И утром. И вечером. Постоянно ищу выход из положения, для большего расширения. Расширения пространства. Постоянно постигаю мир более расширенных пространств. Постигаю фактически в одиночку. Кто-то прибьется ко мне. Потом покинет меня. Но я карабкаюсь с ясным лицом, печальный и отрешённый, как даос, как тот, кто постиг Дао. Хотя в отношении постижения Дао ещё всё впереди. Даосизм говорит, что Дао постигают в шестьдесят. Вот и мне пока ещё иногда чуть тревожно. Я ещё в пути.

Что меня тревожит?

Тревога одна. И я вскидываю глаза к небу, к тому синему ночному небу, усеянному звёздами. То моя тревога, тайна и загадка. Когда смотрю в телескоп на это небо, усеянное мириадами звёзд, то добавляется ещё и удивление. Ещё удивление у меня случается, когда ко мне внезапно ни с того ни с сего приходит «Высшее», приходит Состояние Бога. Тогда я удивляюсь, что такое вообще бывает. Ведь я в тот момент становлюсь всем: звёздным небом, Вселенной, Космосом, становлюсь той загадочной бесконечностью и вечностью. Я сливаюсь с миром, со всеми мирами, какие только есть. И... что? И меня нет. Исчезаю. Но это временно. Хотя это состояние оставляет во мне неизгладимый след, оставляет в глубинах моего духа то бесконечное и вечное, которое разливается во все пространства – видимые и невидимые.

Пространства. Когда я мыслями и чувствами улетаю в эти бесконечности, то некоторое время не могу освоиться с разными людьми в своих беседах. Люди ведь требуют конкретики. А я улетаю от всяких конкретно-

стей. Люди требуют порядка, определённых законов. Они живут по определённым законам, правилам. А я улетаю в бесконечный хаос Вселенной, где нет порядков, установленных человеком. Но я и возвращаюсь. И вступаю в разговор. Разговор разный, с разными людьми. С худыми, робкими, тихими, спокойными и в то же время настороженными. И с громилами, самоуверенными, которым только бы задираться, нарушая всяческий установленный порядок. Но пробить своими речами хочу всякого. Утвердить своё миропонимание во всяком человеке. А они такие разные, эти люди. Их психический склад разный до неузнаваемости. А их же всех надо скомпоновать, спрессовать, соединить в одно целое. Объединить около одной идеи спасения, сориентировав на космическую угрозу. Ведь именно она, эта угроза, может оказаться непомерно разрушительной.

Ох!

Задача не из лёгких. Требуется ораторское искусство. А я? А я прямо-таки особым ораторским искусством не обладаю. Нигде такому специально не учился. Но за мной – правда. И я выхожу к людям и наседаю на них. И – получается. Значит, и без специальной ораторской подготовки есть результат. И я рад. Вот только во время моих ораторских речей в голове всплывают образы тех загадочных снов... образы, которые запрещали мне проповедовать о катастрофической ситуации из-за приближения кометы к Земле. Но я никак не реагировал. Во сне мне грозит опасность. Меня душат. «Но это только сны. – думал я. – Всем что-то снится. Снится всякое». Но когда тебе приходит во снах то, что противоречит твоему предназначению... О! Такое можно и игнорировать.

Ну...

Во сне меня душат из-за того, что я не соглашаюсь замолчать и не распространять правдивую научную информацию о той опасной ситуации, о которой должны знать все. Душат так, что я не могу и пальцем пошевелить, не могу закричать, позвать на помощь: «Помогите!».

Во сне я не могу издать ни звука. Да. Но вот потом, когда я прихожу к людям на перекрёсток улиц, потоки звучных, скажу так, зычных, слов сами рвутся из моего

горла. Я утверждаю истины, приемлемые всеми. Может, и не всеми, но большинством. Мои речи могут не подойти геям. Ведь я утверждаю, что сперму надо направлять на зачатие жизни, распространять жизнь во Вселенной, делая эту Вселенную живой. Оживить Вселенную – это и самому спастись, спасти человеческий род, весь род, независимо от расы, национальности, вероисповедания. То есть в моих речах просматривается определённое миропонимание. А как иначе? Я такой. Я так понимаю мир. Считаю, что это – истинное понимание. И... это понимание навязываю всем. И не собираюсь никому уступить. И в этом, конечно, опасность. За свою неуступчивость могу поплатиться. Ведь могут найтись силы, которые тоже неуступчивы, но которые помощнее меня, одинокого, заброшенного волонтера, поющего научные идеи о Космосе.

Но я поддаваться не собираюсь. Гну свою линию. И пусть случится всё самое страшное. Готов на всё. Пусть одолеют меня чёрные силы. Ведь если поддашься, – то и кончишься как человек, как личность, как спаситель.

Прежде я как-то побаивался, что те мощные волосатые мужики из моих угрожающе-предупредительных снов, те мужики-шкафы с квадратными плечами действительно реально появятся в моей квартире. Выйдут из шкафа. Или вылезут из-под кровати. Или впрыгнут в окно. Или просто откроют отмычками мою входную дверь и тихо войдут со мной разобратся. Да. Прежде я побаивался. Но со временем уже думаю: «Пусть лучше входят. Чего остерегаться? Чему бывать, того не миновать. Рано или поздно всё равно мне придётся отвечать за каждое своё произнесённое слово. Я готов к столкновениям. Пусть скорее кто-нибудь приходит. Пусть меня лучше разопнут за мои дела, чем бесконечно ждать, и не чувствовать себя в безопасности».

Будучи дома один, даже после серии самых кошмарных снов я уже перестал прислушиваться и ждать чего-то неотвратимого. Перестал ждать беду. Надвигается она на меня, эта беда, не надвигается, я полностью «отъехал» от ожиданий. Может, там в подсознании где-

то и слышны шаги этой надвигающейся беды, но я уже выпорхнул из подобной ситуации и гуляю свободно, беззаботно. Провожу время на перекрёстках улиц, ни о чём таком не задумываясь.

Да. Сняты угрожающие сны. Ну и что? Я готов понести несчётные и самые тяжкие испытания за свои убеждения. Они даже не мои, эти убеждения. Просто я принимаю и структурирую объективные научные истины. Им следую. Их утверждаю. И всё. Я пуст. Передаю объективные истины науки другим. От этого нет никаких тревог, волнений. Никакого угрюмого настроения. Никакого уныния.

Для меня все люди – братья. Все в одной лодке. Все в одном положении: под колпаком. Под колпаком ясного солнечного неба – днём. Под колпаком синего звёздного неба – ночью. Под колпаком, угрожающим снести на Земле всё, что только можно. А небу всё можно. Оно имеет непомерные силы для этого. Однажды падёт, обрушится нам на головы. И не будет нас на свете. А мы? А мы суетимся или проливаем крокодильи слёзы по таким мелочам и пустякам, что диву даёшься.

Да!

Птичку жалко.

А человечество – глупое, бестолковое, безумное и неразумное – не жалко? Не жалко, что оно уйдёт в небытие и никогда не возвратится назад?

Уйдёт, потому что не делало то, что надо. Не защищало себя от опасностей. Не за-щи-ща-ло. И в конечном счёте не защитило, когда пришло серьёзное испытание.

Беда придёт, потому что человечество ничего не делало, ничего не предпринимало в отношении своего собственного спасения. Беда придёт непременно и неизбежно, потому что мир космического хаоса больше нас, в бесконечное количество раз больше нас. А мы? А мы ничего не предпринимали. Грош нам цена. Не учитывали шаткость и неустойчивость этого мира. Просто праздно проводили время.

Праздно проводили.

И – получили.

Вернее, ещё получим. Получим по заслугам.

Скажете, накаркал?

В «Письме 2017» я зафиксировал такую мысль: *«Когда придут негоразды и, в будущем, потомки открывают мои письма, полные опасений в отношении космических катастроф, то некоторые скажут: «Вот чёрт, накаркал». Но другой народ скажет: «Пророк. Мы ослушались. Не внимали. Праздно проводили время, вместо того чтобы устранять угрозы. Вот и пришло время расплаты».*

Когда находишься на горе, то видны далеко просторы степей, морей. Но когда с земли смотришь в небо, то мало чего видно. В телескоп видно больше. Но каких размеров нужен телескоп, чтобы посмотреть далеко-далеко..? А вот выведенный на орбиту телескоп Хаббла позволил открыть такие отдалённые миры, отчего начинаешь понимать, что ты в миллионы раз мельче всякой пылинки в сравнении с этими космическими пространствами. От подобных картин я переставал ждать и желать чего-то худшего или лучшего для себя. Я просто начинал делать своё дело, невзирая ни на что. И никакая пакостная мысль о бывших сновидческих образах-угрозах не отравляла мне мой внутренний мир.

Ничто особо не омрачало меня. Я был в порыве. В своё окружение я впустил безмерные пространства Космоса. Эти пространства находились со мной, когда я был заперт в своей крохотной квартирке. Но эти же пространства находились со мной, когда я был за городом, в полях или у моря. Они служили дополнением и продолжением всякого пейзажа. И это была дополнительная нагрузка. Это фактически был мой крест, который я нёс по жизни.

Вначале я недоумевал, почему жизнь у меня проходит с такими трудностями. Так это же – от дополнительной нагрузки! Другие люди легко адаптируются. Приспосабливаются. Приспосабливаются к тому или иному создававшемуся положению. А я? А я ещё во всякое положение должен впихнуть бесконечные космические пространства, которые окружающие люди никак не принимают и не воспринимают. А я должен ими нагрузить окружающих, впихнуть в их мозги эти бесконечности

Космоса. Они отталкивают их, а я их впикиваю своими речами, своими доводами. Впикиваю всем. Всем подряд. Ох, и трудное это дело. Но я себя подбадриваю. И – вперёд!

Может, когда-нибудь и будет блаженно-спокойное время... Но не при мне. При мне, при таком народе покоя не будет. Покой нам только снится. А так, в действительности нас ждут в засаде недобрые глаза; и готовы эти глаза напасть на нас. Напасть и словом, и делом.

А мы?

А мы должны их всех объединять на общее дело.

Какое дело?

Дело – спасение их же самих, тех, кто ждёт нас в засаде с недобрыми глазами. Во всяком случае я понимаю, что мне не придётся спокойно вздохнуть при жизни. Может быть, понимая это, я так спокойно ко всему отношусь. И просто иду вперёд. А периодически сажусь передохнуть в медитативную позу, после чего, наверно, легче преодолевать испуг от скорости угрожающей жизни, от высоты, с которой можно упасть и разбиться, от огня, который может обжечь, сжечь.

Когда-то раньше я был изнурён сомнениями. Не мог выбрать, какими путями идти и куда идти. Но кое-что повидав в жизни, я вдруг очнулся, встрепенулся и полетел, весёлый и жизнерадостный, ибо уже знал, куда лечу. И смиренно принял конечный момент жизни – смерть. Что-либо мучительное перестало разъедать мою душу. Та душа, тонкое хрупкое образование, приобрела стойкость. Её не омрачали сны, полные ужаса. Она застывала лишь в медитативной практике, но никак не в растерянности и ошеломлённости сновидческими образами. Она смеялась со всего, что встречалось у неё на пути. А когда-то была не в своей тарелке.

А сейчас? А сейчас разыгралась. Весёлая. Смеющаяся. Перекидывается, играя словами в беседах, разговорах, спорах. Не злобная. Полная доброжелательности. Полная сочувствия ко всякому существу, к ней обращающемуся. Доброжелательная, в том числе и к себе, сочувствуя тем мыслям, которые к ней приходят, мешая

движению вперёд, мыслям, зовущим не туда, куда надо, зовущим в сторону, мыслям, сбивающим с пути.

Вот такая моя душа, моё «я». Очнувшееся. «Я» очнувшееся. Но подмечающее всякую угрозу, угрозу себе и окружающим.

Возможно, некоторые угрозы мне только почудились. А я кричу о них на перекрёстках улиц, будоражу людей. Я, конечно, разбираюсь, какие из угроз мне почудились. В этом помогают мне и сами люди. Они направляют меня. И я прислушиваюсь. Никакой гордыни. Никаких абсолютных истин. Всё пересматривается. Свобода. Свободный пересмотр. И установление тех подлинных угроз, которые надо брать в расчёт, дабы обезопасить себя и своё окружение, предусмотрев всякие изменения в будущем. Ведь если сегодня тот или иной фактор не несёт нам угрозу, то завтра может быть совсем не так. Завтра этот фактор может стать угрожающим. И нам надо что-то делать.

Я делаю. Иду к людям. Предупреждаю их. Иду, вспоминая слова Лотреамона, слова из моего «*Письма 2017*»: «...*пришло время вернуться к людям, в гуцу сви-репых лиц; смелее же!*».

Я не имею врагов. Во всяком случае мне так кажется, или это просто вытекает из моего отношения к жизни. Ведь всякие разногласия, которые возникают между мной и окружающими, я расцениваю как недоразумение, непонимание того, что мы – люди Земли – все в одном положении и нам всем надо решать одну задачу спасения. А разногласия, надо решать за круглым столом, выбрав один более разумный вариант, ведущий к спасению всех.

И если все люди сидят в одной лодке, находятся в одной общей ситуации, то соперничество просто ни к чему. Все беззащитны в одной степени перед силами Космоса. Из этого я делаю вывод, что не следует сердиться по поводу мелочей, ибо тебя тогда не хватит на большие дела. Нахмурившись, ты отторгаешь людей, с которыми надо решать общие дела. А бросив невзначай косой взгляд на кого-либо, ты просто сокращаешь возможность распространить знание о спасении на одного

человека. Ведь он не откликнется. Будет напряжение. Или... замкнётся в себе. Или начнёт противостоять. То есть возникнут сложности. Из-за одного лишь недоброго взгляда могут возникнуть сложности.

Вот что такое эмоции. Они – пропускной пункт.

Лично я не остерегаюсь неприветливых взглядов. Я знаю конечный пункт всякого разговора. Не остерегаюсь незнакомых людей, потому что они для меня все незнакомые, не думающие как надо. Но от этого мрачным лицо своё я не делаю, а пробиваю своё. Стоя на перекрёстке улиц со своими листовками, я порой встречаю безумные глаза прохожих. Но я всё равно в разговоре начинаю пробивать своё. Тогда со мной, будь то женщины или мужчины, начинают возбуждённо и непомерно громко разговаривать, доказывая «своё!». Начинается словесная перепалка. Тогда я беру паузу. И что? Соперник в разговоре будто бы начинает говорить сам с собой, выстраивая какие-то отвлечённые доводы. Когда он это замечает, я стараюсь его вернуть к реалиям жизни, в сферу чувственную, непосредственную, в сферу уравниновности. Иногда это удаётся. Иногда – нет.

Спорщик впадает в неравновесное состояние. Тогда в его словесном потоке начинает присутствовать сквернословие. От неуравниновности до сквернословия – один шаг. В конечном итоге спорщик расстраивается от своего собственного невладения собой. Тогда мне приходится сглаживать серьёзную накалившуюся атмосферу. Я начинаю шутить и дурачиться. Ведь никакой подобный разговор не стоит выведенного яйца. Всё это – игра слов, чтобы наставить противника на иной путь.

А если он не наставляется, этот противник? Причины на это могут быть разные. Но удручать человека не следует. Нужно искать новые способы воздействия. Не теряя самообладания, следует продолжать пробивать истинные дороги сквозь души людей. Даже в том случае, если собеседник тебе просто угрожает. Или, ни с того ни с сего, обвиняет в непорядочности. Даже в этом случае нужно искать пути примирения и согласия. И не кипятиться. Всё образумится.

Я в таком случае говорю сам себе: «Надо подождать, чуть-чуть подождать». Всё выпрямится. Мы же делаем общее дело. Все люди на Земле делают общее дело. Надо приглашать всех. Даже тех, кто выбыл из колеи. Алкоголиков. Наркоманов. Проституток. Геев и лесбиянок. Бандитов и рецидивистов. Даже ненормальных приглашать. Ну, а если уж совсем поехал мозгами? Тогда не знаю. Тогда – клинический случай. Специалисты врачебного дела должны заняться таким экземпляром. Но... даже в таком случае надо приглашать на свою сторону. Авось что-то поймёт. Примет участие.

Участие в грандиозном строительстве живой Вселенной.

Да. Это было бы действительно грандиозно!

Но – увы!..

Это лишь мечты устремлённого взгляда.

Куда устремлён этот взгляд?

В отдалённое будущее.

В глубоко отдалённое будущее.

А под ногами – камни. Тяжёлые булыжники беспросветных будней настоящего. Казалось бы, не повернуть их. Но я ворочаю. Ворочаю, дабы не погибнуть от глобальных космических катастроф в глубоко отдалённом будущем, когда меня физически, телесно уже давно не будет.

Хотя погибнуть можно даже от самого нелепого, банального случая, во время обычного стояния на перекрёстке улиц при раздаче листовок. Чуть сместился к стенам домов, а с крыши дома кирпич падает – и прямо по голове. И тебя – нет в живых.

А сколько таких случаев, что с крыш домов что-нибудь падало и убивало людей...

И поэтому я живу сегодняшним днём. Заглядывая в будущее, живу теперь и сейчас. И всякий свой прожитый день мне кажется чудом. Каждый день меня повергает в удивление. Не зашибло! Мол, до сих пор жив. И не стал жертвой несчастного случая, когда случайно обломившийся кирпич с крыши дома падает тебе на голову и убивает насмерть. Или когда в ясный солнечный день идёшь по ровной асфальтовой дороге, а по-

скользнувшись на брошенной банановой кожуре, падаешь навзничь, бьёшься затылком головы об асфальт и убиваешься, умираешь.

Можно стать жертвой преступного ограбления. Но это для меня – вряд ли. У меня грабить нечего.

Можно погибнуть в автомобильной катастрофе. Это вероятнее. Я однажды попал в аварию. Сел на заднее сидение туристического автобуса. А этот автобус на огромной скорости ударился о проходящую машину, а потом ещё – и об угол дома. Все, кто был впереди, превратились в кровавое месиво. Люди лежали с отнятыми руками и ногами, разбитыми головами. Много было мёртвых. Мне тоже досталось. На заднем сидении меня достала какая-то обломившаяся железяка. Но для меня всё обошлось коротким испугом. Хотя... даже и испугаться не успел. Столкновение так быстро произошло.

Конечно, всякому транспорту доверия нет. За рулём может сидеть всякий: не совсем адекватный, немного выпивший. И если в транспорте, в котором ты едешь, водитель надёжный, то в ближайших проходящих машинах водители могут оказаться далеко не надёжными. И столкновение всё равно может быть.

В жизни всё может быть таким случайным, что никакие твои предчувствия не сработают. Это в той твоей повседневной бытовой жизни. А в жизни Космоса? Там – глобальные катастрофы. Звёзды сталкиваются со звёздами. Хоть, казалось бы, и расстояния между ними огромные. А на трассе? На трассе машины зачастую идут фактически впритирку. И столкновение очень вероятное. Чуть что не так... Чуть в сторону... И – зацепило. Но это меня что-то не повергает в шок. Здесь шок от самой аварии, когда сталкиваются машины, когда налицо человеческие жертвы. А вот жизнь Космоса – да, меня повергает в шок. Хотя никаких катастроф с планетой Земля не случилось. Ничего такого не произошло. Значит, это у меня шок от воображаемых возможных катастроф будущего, от предчувствия того, что может произойти.

Да. Везде дурные вести. Дурные вести – из бытовой жизни. Дурные вести – из жизни Космоса, Вселенной.

Но... настолько ли они дурные, эти вести? Они ведь прежде всего сами по себе предупреждают нас о возможной опасности. О возможности распрощаться с жизнью или получить какие-нибудь увечья. Хе. Увечья – это тоже не подарок. Ты хоть и не распрощался с жизнью, но зато на всю свою оставшуюся жизнь переходишь в разряд повышено зависимых людей, в разряд тех, кто не может активно участвовать в переустройстве окружающей среды. Лично для меня стать калекой равнялось бы катастрофе. Это была бы не только физическая, но и духовная, душевная, психическая катастрофа. Ведь я не смог бы воплощать в жизнь то, что задумал. А задумал я такое, что мне не хватает моих двух рук и двух ног. Вот бы быть мне многоруким божеством, или сороконожкой.

А увечье, когда теряешь руку или ногу? О! Это кошмар! Мне однажды приснился подобный кошмар. После такого сна я долгое время ощупывал свои руки и ноги. Целы ли они? Начал присматриваться к себе. Не хромаю ли я? После этого кошмарного сна я стал уделять время спорту. Бегать, прыгать, играть в различные игры, плавать. И... чувствую, что всё на месте. Руки. Ноги. На месте. От этого – радость. Довольство. Кажется бы, Вселенную перевернул бы. Но не тут-то было.

Про Вселенную можно только подумать. И то не хватает никакого воображения, чтобы вместить мощь и силу процессов и всяких превращений, происходящих во Вселенной. А чтобы её перевернуть... Э-э-э-э-э-э... Хватил. Но я уже давно хватил. В воображении я делаю такие пертурбации с окружающим миром, что сам диву даюсь. А в реальности? А в реальности просто стою на перекрёстке улиц и раздаю листовки об опасных движениях во Вселенной, в Космосе. И – всё. От этого сдвигов в окружающем мире совсем не видно. Разве что начинаю кричать и призывать прохожих одуматься. Тогда есть сдвиг. От меня начинают шарахаться.

Шарахаются и чего-то необычного от меня ждут.

Я тоже жду.

Чего жду?

Да я и сам не знаю, чего жду.

Жду, что все люди станут братьями и примутся за строительство космических поселений, начнут интенсивно рожать детей и заселять ими Космос. Цель – чтобы Космос стал живым.

Вот так я опять скатываюсь в своём воображении к неосуществимому.

Самое обидное, что если бы я перестал чего-либо ждать, то был бы более свободным, делал бы больше по своему. И жилось бы мне, наверно бы, более весело. Хотя... мне и так весело. Наверно, оттого что я всё же мало чего ожидаю от окружающего мира. Я больше утверждаю своё. И без оглядки, позволяя себе максимально всё, что можно. Позволяю даже то, чего нельзя. Нельзя кричать на перекрёстках улиц прохожим вслед, чтобы они одумались. А я это частенько делаю. Вон Свидетели Иеговы. Стоят себе молча со своими проповедническими брошюрами. Стоят и молчат. Реагируют лишь только тогда, когда к ним подходят и что-либо спрашивают. Не навязываются. Стоят себе и молчат. Или друг с другом переговариваются.

А я? А я навязываюсь. Навязываюсь даже самим Свидетелям Иеговы. Хотя понимаю, что они уже чётко зашоренные и не будут вестись ни на какие мои доводы. У них в головах уже сформировались жёсткие мыслительные структуры, которые их удовлетворяют. И они никакой иной посторонней информацией не хотят нарушать эти свои структуры в своих мозгах. Они запали на Библию. Предложи им какое-нибудь другое Святое Письмо, там Веды, Авесту, Трипитаку, Дао дэ цзин, Коран, они отмахнутся. Всё это им не надо. Они не желают расширять свой кругозор. По мне, наоборот.

Я поглощаю всякую иную информацию, противоречащую моим принципам. Пусть она разрушает прежние мыслительные структуры в моей голове. Пусть просветляет, преображает. Я готов на всё. А они – нет. Они не впускают в себя какую-либо информацию, которая может повредить их сформировавшиеся мыслительные структуры. Они читают Святое Письмо по команде, читают определённый перевод Святого Письма и не допускают интерпретаций. Я же читал много различных

переводов этого Святого Письма, то есть Библии. Интерпретирую эти переводы, как мне заблагорассудится. А точнее, интерпретирую так, как мне подсказывают мои собственные просветления и преобразования души. Ведь дословно перевести Святое Письмо невозможно. Там символы. А они – многозначны. И здесь я не собираюсь себя подавлять, впихивая иллюзорный мир, отвлечённый от реалий. А вот мир научной информации, который тоже во многом иллюзорен, меня слегка подавляет.

Почему слегка?

Да просто истины научные пересматриваются, поправляются, уточняются. А я вместе с ними тоже уточняюсь. И не заикливаюсь. Лишь слегка подавляю себя этими истинами.

Себя-то я слегка подавляю, а вот прохожих на перекрёстках улиц зачастую сурово прессую этими научными истинами, в глубине души понимая, что они, эти истины, могут уточняться и пересматриваться. Тем более, что я говорю об истинах астрофизики, оперирующей такими предметами своих исследований, как Космос, Вселенная... А этот Космос, эта Вселенная завтра могут повернуться к нам так необычно... до неузнаваемости. И истины, которые наработала астрофизика, могут устареть.

А я на данный момент получается – прессую прохожих устаревшими истинами? Более того, я из-за этих истин даже порой ору на них. Конечно, я не выхожу из себя, владею собой. Просто я артист. Хочу максимально воздействовать на толпу. При этом я понимаю, что к таким трюкам я прибегать могу до поры до времени, пока полицейские не остановят меня.

Конечно, кричать на прохожих, которые никак от тебя не зависят, довольно рискованно. И о чём кричать? О каком-то Космосе? О какой-то Вселенной? О каких-то астероидах, метеоритах, кометах, которых люди и в глаза не видели? Многие не знают даже таких слов. Но мои угрозы, что может быть конец всем нам, понимаются всеми. Многие сопротивляются моим словам. Упрекают меня в том, что я их запугиваю. Но я лишь рисую перед

ними возможные картины, которые вытекают из законов, установленных наукой на данный момент времени, к 2017 году.

Бывает, когда я на перекрёстке улиц громко говорю, а потом кричу, и в конце концов ору в уши прохожих прописные истины, они набрасываются на меня с истерическими воплями и яростными обвинениями в том, что я обманываю. Они не дают мне сказать даже слова в мою защиту. И тогда я разворачиваю большие фотографии космических катастроф, которые фиксировали телескопы, и кричу: «Вот, вот, смотрите, смотрите – такое может быть и с нами». Такая моя тактика, конечно, охлаждает пыл самых ожесточённых защитников мирного неба, мирного в настоящий момент. Но потом вдруг внезапно, ни с того ни с сего у них из их подсознания вырываются новые обвинения. В таких случаях бывает и так, что застигнутый врасплох их нападками, обороняясь, я начинаю выкрикивать объяснения. И в этот момент я чувствую, что мои возгласы направлены в пустоту. Меня не принимают и не воспринимают. От этого я распаяюсь ещё больше. И вижу, что начинаю выходить из себя, играя желваками, что-то доказывать. В таком случае я включаю дополнительный контроль над собой, смотрю на себя со стороны, дабы не наговорить лишнего. Не допустить обидных слов в адрес не зависящих от меня прохожих. Не допустить каких-либо угроз. Хотя речь о катастрофе сама по себе может пониматься как угроза. Угроза катастрофой.

По содержанию моя речь могла быть угрожающей. В таком случае я невольно сам по себе становился угрозой для окружающих. И тогда мной свободно могла заняться полиция по статье нарушения общественного порядка. Поэтому в своих речах, не теряя лица, я старался обойти острые углы, смягчить тон, перейти на успокоительные ноты, сделав акцент на всевозможных допущениях, тем самым фактически извинившись за всякие преувеличения в отношении обязательности катастрофических угроз из Космоса. Ведь катастрофы может и не быть.

Но слегка успокоив толпу таким допущением, я опять начинал нагнетать обстановку. Оскалившись, побарговев, вновь закручивал ситуацию безвыходного положения и обязательности полной самоотдачи во имя спасения. Когда же меня осаждали и в мой адрес летели проклятья, я становился белый, как мел, беспомощный, сбитый с толку. Но набравшись сил из ниоткуда, в свирепости раскрывал глаза и испепелял окружающих своим взглядом. В такие минуты, когда жёстко сцепился со своими слушателями, я начинал понимать, что добиться ничего не смогу. Видел, что обуздать запал спорщиков невозможно. Они перестают контролировать себя. И у них появляются просто-напросто злые намерения. А от этих намерений я могу пострадать. Меня могут ликвидировать, как противоборствующую единицу. Отправить куда подальше. В нокаут. Или – в дурдом.

Я всё это понимал. И милостиво отступал в своих речах. Смягчался.

Смягчаюсь.

И я – на высоте.

Ведь некоторым всё равно никак ничего не докажешь. Хотя ты приведи самые веские доводы о приближении кометы к Земле, приведи самые точные расчёты, математические расчёты траектории полёта кометы. Всё равно всё будет не так. И всё будет бестолку. Вот.

Раньше когда-то у меня были кумиры. Я им подражал. Сейчас не осталось ни одного.

Кумиром, может быть,.. можно назвать научную информацию по астрофизике? Но и то – на время. Пока не произойдёт обновления этой информации, смены её на другую информацию.

Да... Но вообще кумиром должен быть человек, или Бог в каком-либо своём проявлении, а не какая-то информация. А вот всего этого ничего у меня не осталось.

Нет у меня примеров для подражания. Везде я вижу какой-то изъян. Когда-то в детстве у некоторых героев я не видел никаких изъянов. И они становились моими кумирами. И я старался им подражать. Сейчас же я уподобился лишь самому себе. Хотя и изъянов вижу в себе предостаточно.

Когда-то я был подростком. Подражал взрослым мужественным мужчинам. Стриг на своём теле волосы, чтобы они росли быстрее и становились гуще, как у этих настоящих мужчин. Сейчас же я вижу, как многие мужественные мужчины спиваются, не владеют собой и совершенно не великодушны. Сейчас везде выросли волосы и я сам стал мужчиной, своеобразным до неузнаваемости, не похожим на других, со своими суевериями. Суевериями в отношении космических катастроф.

В юности я порхал, как бабочка. С годами я отяжелел. В моей душе скопилось много лично моего, и... ненужного. Конечно, в медитативных процессах я это личное-ненужное-своё выбрасываю из себя, освобождаюсь для дальнейших полётов, освобождаюсь, чтобы стать легче. Для полёта необходимо быть лёгким. Но вот освободиться от страха перед будущими космическими катастрофами мне всё же не удаётся. И это, наверно, в моей природе. А избавлюсь от своей природы – исчезну как личность.

Хотя – какая там природа. Не было бы в голове информации по астрофизике, не было бы, наверно, и излишних переживаний.

Моя природа – отражать. Она отражает такой факт, как кратеры на Луне. Когда-то Луну бомбили астероиды и метеориты. Они бомбили и Землю.

А ещё будут бомбить?

Вполне возможно.

И от этого во мне сидит страх. Страх даже не за себя, а за всех людей на свете, за всех будущих людей, которые когда-то народятся. За себя у меня нету страха. Мои дни сочтены. Погибну на перекрёстке улиц в ожесточённых спорах с прохожими. Хе!

Я не каменный. Хотя медитации сделали из меня человека-самообладающего. Вижу, что всё разрушается. Когда-то разрушится и моя жизнь. Когда-то разрушится и жизнь всего человечества. И всё застынет, замрёт, исчезнет, распадётся, раз-ру-ши-т-ся. О-о-о-о-о-о... Мне почему-то этого больше всего не хочется. И я никак не могу определить: почему мне этого не хочется? По каким причинам?

Да. Я имею долю самообладания. Оттого многие видят во мне не человека, а камень. Но это – на первый взгляд. Это медитации сделали меня таким. На самом же деле в глубинах своего существа, в глубинах своей души я мягок. Вижу реалии такими, какие они есть. Вижу, как всё разрушается, рушится... Высокие здания, которые окружают меня, жителя города, будут разрушены. Отчего? От удара космических объектов? Или просто от времени? Не знаю. Но меня это гнетёт, удручает. И я хочу что-то делать. Значит, моё сердце отзывчиво. Я не камень. Хотя... для многих окружающих я всё же камень. Бесчувственный камень-спорщик на перекрёстке улиц. При всём при том я не автомат, бездумно повторяющий научные фразы из астрофизики. Я креативно подхожу к своему делу. На меня постоянно накатывают творческие прозрения и я нахожу всё новые и новые способы передачи информации слушателям.

Знаю, что я один. Покинутый всеми. Покинутый человечеством. И всё – в моих руках. Поэтому я стараюсь. Я один на один с человечеством, с этим заблудшим интеллектуальным животным, которое не меняется к лучшему, никак не меняется. Поодиночке люди меняются. Но все вместе, как человечество, никак не меняются. Как камни, как вон те скалы, которые вдали грядой, у города. Технический прогресс, конечно, есть. Интернет. Мобильники. Беспилотники. Но... человеческие души застыли на уровне каменного века. Никаких изменений. В камнях и в тех произошли некоторые сдвиги.

Появились шероховатости. Выветривание?

У моря камни стали более гладкими. Морская волна шлифует?

Но – души человеческие!..

А, они разные.

Вот я. Я их все собираюсь причесать на один лад. На лад спасения от угрожающих космических катастроф.

О!

На лад спасения...

М-м-м-м... да.

Я сам ни капельки не меняюсь. Много лет не меняюсь. Трёкаю языком о расселении людей в Космосе, а сам до сих пор не прибавил никакого потомства даже для того, чтобы заселить пустые места на планете Земля. В воображении порой порываюсь серьёзно закрутить с какой-нибудь привлекательной особой...

А потом?

А потом – всё некогда. Обуревают страхи из-за движения огненной кометы к Земле. И всё забыв, я спешу эту информацию донести до слушателей. Забываю всё. Забываю, как на днях заигрывал с одной молодой особой. Надобно продолжить. Она тогда хихикала. Заливалась смехом. По всему было видно, что она ко мне расположена. Стоило только её обнять, прижать к себе, стиснуть рукой грудь. И – всё.

Были случаи, я так и делал. Так было однажды при запёртых дверях в гостинице с одной молодой особой, с которой я знался уже несколько месяцев, она была ко мне равнодушна и – готова на всё. Вот эта готовность на всё обернулась тем, что я начал тискать её груди. А она – глубоко дышала. Затем я, не раздумывая, поднял край её платья и стал снимать трусики. Она не сопротивлялась, а обмякла и присела на диван. Затем легла. Когда я стянул с неё трусики, она, нежно улыбаясь, раздвинула ноги. Тогда я быстро спустил свои штаны и прильнул к ней. Погрузил свой член в её тело.

Мы долго ритмично двигались... Моя сперма конвульсивно впрыскивалась внутрь неё...

Позже ещё несколько раз встречались. А потом она внезапно исчезла, не оставив после себя никаких координат. Был от неё в моей записной книжке один телефон. Я много раз звонил. Но – безответно. Потом мне сказали, что этот телефон не существует...

...Она не исчезла. Потом много раз приходила ко мне на перекрёсток улиц, где я раздавал листовки. Мы общались. Её просто не устраивал тот образ жизни, который я веду. И она не захотела быть рядом...

Я не раз тискал груди молодым женщинам, которые были ко мне равнодушны, не раз погружал свой член в их тела. Сходилась. Бывало, надолго. Но они меня все

покидали. Я понимал это так, что им не подходил мой волонтерский образ жизни на перекрестках улиц. Они, видимо, понимали, что с таким жизненным укладом тихой, спокойной материально достаточной семьи не создашь. Поэтому они меня и покидали. Но я продолжал и продолжаю своё. Они меня порой посещают на перекрестках улиц, когда я с запалом веду беседы с прохожими. Но... идти в паре со мной по жизни не желают. Они хотят обычных семейных радостей, а не воображаемого заселения Вселенной людьми, и волонтерскими потугами, которые не приносят ничего материального, никаких достатков. А топтаться на месте в отношении достатков они не хотят.

А я уже втоптаный. Со своей работой я определился. Моя работа – говорить речи.

Но не всем мои речи по душе. Однажды прихожу на работу в своё учебное заведение для чтения лекций, в которые вставляю непомерно длинный разговор об угрозах из Космоса, а мне начальство говорит: «Срок заключённого трудового договора с вами истёк. Вы уволены». Вот тебе раз! Безо всякого предупреждения. Бац – и уволен.

– А продлить договор?

– А у нас сокращение штатов. Нет лекционных часов.

Я стал подозрительным. Подозреваю, что меня уволили без предупреждения в связи с тем, что я свои лекции перевожу на излишние дополнения о космических опасностях. На их взгляд, это излишние рассказы.

И я остался на улице. Без работы. Какая там семья? Какое там супружеское согласие? Завести семью – это завести подругу, которая будет со мной идти по жизни. А кто со мной пойдёт по жизни? Безработный волонтер, проповедующий на перекрестках улиц спасение от конца света. Кому я нужен такой? Разве что потрахаться, переспать. И на это есть расчёт. Есть варианты и повыгоднее. Ну и что, что приятный молодой мужчина? А толку? Стоит на перекрестке улиц потерянный. И не сдвинешь с места. Никуда не отправишь. Не поддаётся. Свидетели Иеговы рядом. Так и тех можно как-то сдви-

нуть с их пониманием Бога. А этот?.. У него, видите ли, научные факты.

И всё это я прекрасно понимаю. К лекциям уже не готовлюсь. Уволен. Но не перестаю серьёзно готовиться к встречам с прохожими на перекрёстках улиц. Заготавливаю последовательное собрание научных фактов об угрозах Космоса, о метеоритах, астероидах, кометах... Но раньше всё это было как-то с запалом. Было больше жару, азарта. Себя спасти. Спасти человечество. Сейчас же всё это как-то не так. Всё последовательно, методично, аккуратно. Но без того вдохновляющего порыва. Отчего так? Насунули обстоятельства? Разуверился в некоторых вещах? Даже не знаю. Отыскиваю некую закономерность во всяких своих мироощущениях, в их смене. Жизненный опыт стал, что ли, другой? Раздумываю об изменениях в себе.

Но никаких закономерностей в этих переменах я не обнаруживаю. Единственное, что я установил, что это мне не мерещится. Что это действительно так. Раньше был запал, жар, вдохновение, азарт. Сейчас же методические, последовательные, монотонные, однообразно-отшлифованные сборы в дорогу, на перекрёсток улиц.

Точно. Был другой опыт жизни. Да и вообще... Я ведь меняюсь. А что будет через тридцать, сорок лет? Покрытый сединой и морщинами, буду плестись на перекрёсток улиц. Какой там молодой задор? Никакого.

А может, я разуверился во всех своих деяниях, в подсознании разуверился, даже этого не осознавая?

Неужели мне будет когда-то стыдно за то, как я себя вёл, за то, что я делал в жизни?

Нет, нет. Ни в коем случае. Я стою на правильном пути. Угрозы из Космоса действительно существуют. И надо что-то предпринимать.

А надо ли, при таких обстоятельствах моей жизни? Я – без работы. Без серьёзных доходов. Тут как бы себя прокормить. А я трачу время на то, что совершенно не приносит мне ничего в желудок. Вон миллионеры на Майами на яхтах разъезжают. И не подумают даже малый грош вложить в общее дело спасения. Транжируют

деньги направо и налево. В казино просаживают. Но не подумают, даже мысли не допустят в отношении строительства космических поселений в связи с тем, что когда-то Солнце начнёт сжигать Землю, высушивать океан, по второму они на яхтах плавают.

Вполне возможно, что мои жизненные обстоятельства являются причиной того, что я в последнее время всё больше и больше на перекрёстке улиц повышаю голос на собравшихся возле меня прохожих. Да что там – повышаю голос. Я зачастую кричу, ору на них. Ору за то, что они ничего не понимают, что мы висим в Космосе на волоске, что не сегодня-завтра по Земле гахнет комета. Она может появиться внезапно, ни с того ни с сего. Мы ведь не контролируем небо.

В последнее время так я преподаю урок прохожим. С криком. Они, конечно, от меня отшатываются. Я, конечно, беру себя в руки. И налаживаю дело более-менее. Но осадок в моих глубинах остаётся. Какая-то горечь.

Мне, конечно, становится неловко после того, что я потерял контроль над собой и какому-нибудь наркотизированному прохожему наговорил лишнего.

Надо знать, с кем имеешь дело. Никогда не терять чутьё на людей. Ведь вокруг – лишь незнакомый народ, незнакомые субъекты. Что у них на уме, неизвестно. Что у меня на уме, так это ясно, как божий день: спасение себя и других от надвигающихся космических катастроф. Такое вот сумасшествие.

Вот это спасение от угроз Космоса в ясный солнечный день бывает совершенно некстати. Многие наперёд не думают, не предусматривают ситуации. Они задумываются, когда действительно попадают в катастрофическую ситуацию. Пока их жареный петух не клюнет, они не перекрестятся. И это надо учитывать. Не терять контроль над собой. И тогда не будет стыда и раскаяния от сказанных слов, от совершённых поступков. А то, чтобы не корить себя слишком жёстко после свершённых поступков, начинаешь искать смягчающие обстоятельства. Мол, жизнь такая. Вплоть до того, что говоришь сам себе: «Голодный, не поел». Голодный, а значит, злой.

Что? Мужчина любит через желудок? Ну?

Ну-ну.

Половина жизни прошла. Кое-чему научился. Кое-что не учёл. Но не это ли будет причиной того, что у меня когда-нибудь сдадут тормоза? Или они сдадут, оттого что я всё на свете учёл, полностью замкнувшись на себе, в своём учёте, отгородившись от мира, не реагируя на новизну, спятив? Не знаю, не знаю.

Половина жизни прошла. Доволен ли я собой? Могу ли я сказать, что стою на правильном пути? Или же я поглощён суетой и не вижу подлинного? Когда я об этом задумываюсь, мне становится не по себе. Я не мог допустить в себе какой-либо заштампованности. Но вот слово «спасение» высилось в моём сознании, как клеймо. Неужели это действительно так, что я, сам того не заметив, стал для окружающих просто занудой, бубнящим одно и то же: «Спаستись, спастись...»?

Да!

Действительно, во многом каждый мой шаг, и каждую произнесённую фразу можно предвидеть. Но я же в жизни провожу определённую линию. И кто меня давно знает, тот, конечно, заранее может предсказать все мои действия, деяния. Все, да не все. Меня меняет информационная новизна из области астрофизики и других наук. Я не стою на месте. А то, что «спасение» в моей основе, так это в основе всякого разумного существа, и вообще всякого живого существа. А кто этого не понимает, тот находится в стадии заблуждения. И того следует ещё настаивать, чтобы он уразумел прописные истины. Когда же мне выдвигаются другие истины и рисуются другие жизненные смыслы, то я восстаю, вступаю в споры и начинаю демонстрировать фотографические факты движений в Космосе, и доводить, что эти движения могут нас зацепить. Зацепить и сделать нам больно. Или превратить в кашу. Стереть в порошок.

И когда против меня восстают и галдят, что нельзя предсказать, куда понесёт тот или иной космический объект, к Земле или от Земли, то я вклиниваю в подобные речи простой аргумент, если это можно назвать аргументом, я говорю: «Надо стараться. Надо стараться

как можно дальше предвидеть. И это – наша задача. И это – наша природа». При этом я начинаю ссылаться на человека. То, что под рукой. Куда его занесёт, этого человека, предсказать невозможно. Не то что космический объект. Но... надо стараться; предусматривать.

Невозможно заранее угадать. Ни движения человеческой души. Ни движения тел во Вселенной. Но... надо стараться. Авось выплывем. Авось уцелеем.

Я мучился.

Авось! Авось уцелеем!

Другие не мучились. Им было на всё наплевать. И им надо было вдалбливать в их головы возможные опасные ситуации.

А мне?

А мне ничего не надо было вдалбливать. Всё являлось во снах, в тех кошмарных снах, в которых меня бессердечно душили. Являлись дьявольские создания, мужики-шкафы и душили меня, чтобы я не говорил никому о приближении кометы к Земле, не говорил о будущей катастрофе. Но никому ничего не сказать – это предательство. И я восставал против этих коварных и бессердечно жестоких убийц, которые заполняли мои сны. Эти призрачные создания ползучим способом обволакивали меня, а затем проявляли свою свирепость и кровожадность тем, что начинали меня душить, а в некоторых снах – ещё и пить мою кровь. От этого ужас охватывал меня. Я пытался избавиться от этих злобных призраков, отчего просыпался весь в поту с колотящимся сердцем. Сны были настолько реалистичны, что я долгое время не мог прийти в себя. Прислушивался, не скрипят ли полы под чьими-то шагами. Хотя понимал, что я нахожусь у себя в спальне один, в запертой квартире. Тем не менее я подходил к зеркалу и рассматривал свою шею в поисках следов от удушья.

Во снах постоянно приходили те или иные люди по мою душу. Но она была со мной, моя душа. И какие-то

сны никак не могли сбить меня с толку. Хотя во снах всё было так натуралистично. Люди-убийцы с лицами, закрытыми капюшонами, воровски проникали ко мне в квартиру через закрытую дверь, через окно, или через фрамугу, и – душили, душили, душили... Пили мою кровь.

Я потом долго раздумывал. Что это было? Предупреждение о возможных опасных ситуациях? Ведь сны предупреждают. И об этом есть много фактов, описанных в литературе. Более того, у меня начинало активно работать моё воображение. Я порой ни с того ни с сего представлял, как огненное космическое тело движется к Земле. Смотрел на окружающих людей и ожидал, не накинутся ли некоторые из них меня душить. Хотя это своё излишнее воображение я в принципе легко подавлял медитативной практикой. Страхи уходили. Медитация меня спасала. Я начинал свидетельствовать свои мысли, чувства, воображаемые образы, побуждения... И тем самым отделялся от них. Я был выше их, над ними. Моё высшее «Я» парило свободно и радостно, отделившись от всего низменного, несущественного, ложного.

Хотя, бывало, я воображал себе такое... Будто я – не настоящий. Начинал подозрительно относиться к самому себе. Воображал, будто я – не я. Или начинал видеть во всех окружающих тех злодеев, которые сходны по качествам с теми мужиками-шкафами, душившими меня в моих снах. Воображал даже такое, будто я сам принял облик злодея, проникшего в мою квартиру и живущего в ней, намереваясь однажды схватить меня своими пальцами-щупальцами за горло. Но всё это моё воображаемое уходило и таяло, когда я свидетельствовал неизменные глубины своего существа, те глубины, которые парили над всем этим и были по своей сущности всей Вселенной, бесконечным Космосом – единым и единственным. От этого Космоса не отделялись какие-либо космические объекты и не угрожали мне, не угрожали человечеству на Земле.

Но моя медитативная практика, опирающаяся на реальность как таковую, подкашивалась как раз фактами

угрожающего характера из различных областей науки. Опасения поселялись во мне и всё начиналось будто бы сначала.

Вспоминаю детство, когда я однажды проснулся ночью в тёмной спальне и не было подле меня моей мамы. А лишь – одна темнота. Сплошная тьма. Даже каких-либо очертаний не проявлялось. Никаких силуэтных движений. И эта ночная тьма тянулась бесконечно. Тянулась, будто ей не будет конца. А я не знал, к чему прикоснуться, позабытый, позаброшенный. Я тогда звал свою маму. И она пришла – как луч света.

Теперь я взрослый, свободный. Много испытывший и ни на что не надеющийся, иду по жизни. Иду, ничему не доверяя. Знаю всё ясно. И понимаю, что она, эта моя жизнь, закончится смертью, исчезновением меня на все последующие века, которые могут быть когда-либо. Но... а вдруг возвращение будет? А? И я делаю для жизни всё, что можно сделать. Всё, что можно в моём положении. А моё положение – плачевное. Без работы. Без доходов. Волонтерский проповедник жизни вечной через спасение от угрожающих космических объектов. Только и остаётся, что достать свою тетрадь под названием «Письмо 2017» и отвести душу, сбросив с неё на бумагу и записав всё, что меня мучит. Так, в своё «Письмо 2017» я записал по поводу возвращения такое:

«Что я хотел?

Не умирать.

Ощущать теплоту солнца, прохладу воды.

Но с жизнью придётся расстаться.

Что будет там?

Кто его знает.

На атомы всё распадётся.

*Но слово моё ведь застрянет в мозгах у кого-нибудь
впрочем.*

*То слово о вечном возврате, коль человек уцелеет в
той бесконечной Вселенной, что мнёт наше нежное
тело».*

Я не такой зависимый, как в детстве. Я – отдельный, уверенный в себе, подпитывающий свою уверенность прекращением отделённости и слиянием со Вселенной, с

бесконечным Космосом. И это не воображаемое. Это реальное. Оно резко перебивается снами, от которых я долго не могу очухаться.

Я думаю, это не простые сны. Это предупреждение. Меня однажды, действительно, стиснут какие-нибудь люди. Я много себе позволяю. Позволяю, потому что чувствую себя теперь и сейчас единожды живущим. Другой жизни не будет. Единый поступок. А потом – смерть. Смертью всё кончается. А возвращение? И здесь, чувствую, опять включается моё воображение. О-о-о-о-о-о-о-о... Всё пропало.

Такой солнечный день. Всё тихо. Океанические волны, будто бы и не волны. В моём воображении появляется Меркурий – близкий к Солнцу, отдалённый Плутон. Я начинаю представлять планеты Солнечной системы, спутники планет, метеорные тела, кометы, космическую пыль... Потом начинаю проникать своим воображением в глубины Космоса...

– Что я, псих?

– Надобно возвратиться к жизни, к её проблемам.

– Но я не чокнутый. Не чокнутый, чтобы возвращаться к этим людям, к их жизни, насквозь пропитанной иллюзиями. Они ведь не воспринимают элементарных вещей. И творят в своей жизни бог знает что. Губят жизнь. Во! Вместо того, чтобы уберегать себя и окружающих от всех опасностей, которые подстерегают, они ещё и продуцируют эти опасности. А опасности подстерегают всюду. Их хватает. Да ещё – и космическая угроза.

– Как гахнет комета по Земле!..

– О!

– Жуть!

Хочу, чтобы люди на Земле никогда не умерли.

– Почему так хочу? Ведь заслужили, чтобы исчезнуть.

– Хочу.

– Почему так хочу?

– Не знаю. Не могу сказать, почему так хочу. Может, оттого что так хотели моя мама, мой отец. Они растили жизнь. И не хотели, чтобы её не было.

(Я тоже хочу так)...

Кто я? Понимаю. Я – пылинка в космических пространствах, обломанная ветка в роскошном дереве социальных отношений, отношений между людьми. Я та обломанная ветка, которая выброшена из человеческих структур, ибо не вписывается в тот общий поток целеполагания, которым движутся люди. А люди движутся бог знает чем. Ложной информацией. Если бы весь люд, все мы, жители нашей планеты Земля, смогли бы собраться вместе и установили неоспоримые правила для своего собственного спасения, то что-то бы сдвинулось с мёртвой точки. А то сидим себе по разным континентам и перебрасываемся ложной информацией, как по испорченному телефону. Правительства разных стран одного континента через свои спецслужбы дезинформируют своих соседей на другом континенте. А страны соседнего континента ничем не лучше. Они через свои спецслужбы запутывают и своих соседей, и Организацию Объединенных Наций.

Все питаются ложью. И в этой мутной воде дезинформации каждый ищет себе выгоду. Пора свергать все эти правительства, работающие только на себя, не участвующие в общем деле спасения, внедряющие такие законы, по которым все мы, все люди Земли разобщены и тянем, каждый, одеяло на себя. Лично я не желаю соблюдать эти законы. Их я соблюдаю из-за опасения, что меня поймают как нарушителя. Поймают за несоблюдение законов. Живя по этим законам, никакого подлинного счастья у человека быть не может. Но ему приходится жить по этим законам, пока они действуют. И я по ним живу и кручусь в общем водовороте.

Вместе со всеми меня несёт течением как щепку, несёт в страшные людские водовороты, в которых – сплошная неразбериха. Ведь люди не знают, кем им положено быть. Они существуют по случаю. Не разобрались в себе. Они не думают, как я, в отношении стратегии на далёкое будущее. Они живут сегодняшним днём. А вернее, живут информационными иллюзиями сегодняшнего дня, иллюзиями, которые поселяют среди населения богатые люди, олигархи через свои средства

массовой информации, дабы сохраниться, сохранить свои капиталы, запутав всех окружающих.

Моё маленькое существо в этом людском круговороте чувствует, что его насильно заставляют стать тем, чем оно не хочет быть, заставляют своими законами, подчинив меня этим законам и тем самым обезглавив меня. Ведь моя голова повёрнута совсем в другую сторону, против этих дурацких законов.

Я – потерянное маленькое существо среди этих человеческих законов-громил, которые делают меня одиноким, неприкаянным, блуждающим и не находящим себе места, выбивающим меня из колеи. Прикасясь к этим законам, я тоскую о подлинном.

Я по большому счёту сбитый с толку, одуроченный, пробирающийся фактически в одиночку через частокол законодательных положений, которые так и норовят нанизать меня как жертву, и не дают возможности в полной мере совершать деятельность во имя спасения. А то я бы расхотелся...

Хотя... как тут разойдётся? Например, по общим законам, принятым в обществе, всё может быть сориентировано на строительство космических ракет, отклоняющих движение комет и астероидов, летящих к Земле, а также принятия законов, направленных на усиление строительства космических поселений и расселения людей во Вселенной. Но... это всё равно не может нас убедить от опасностей и спасти нас в нашей личной жизни. Могут быть самые непредвиденные ситуации. Ну, самый банальный случай: опасность утонуть в собственном бассейне, в собственной ванне. Поскользнулся. Упал. Ударился затылком головы о кафельный пол. И распрощался с жизнью. Такое может быть. Сколько подобных случаев описано в литературе, в газетных статьях. Смерть на пустом месте. Непредвиденная ситуация.

Так это в быту. А сколько у человека такой деятельности, которая связана вообще с риском. Есть множество профессий и видов спорта, которые напрямую связаны с риском и опасностью.

На Земле легко распрощаться с жизнью, не дожив до старости, не говоря уже о Космосе, где условия вообще не подходят для жизни. Высокие и низкие температуры. Радиация. Там нашему организму нечего делать. Необходимо искусственно создавать условия, чтобы организм жил. А сколько для этого необходимо произвести затрат? Неимоверное количество затрат. И всё — для тела. Чтобы оно жило, существовало в неподходящих для жизни космических условиях.

Значит, что?

Я проповедую тело. Чтобы оно жило, жило в веках, в самых неблагоприятных условиях, создавая себе искусственную среду, в которой оно бы могло существовать.

Я навязываю свои проповеди прохожим на улицах городов. Чужих людей я не боюсь. Все они — свои. Я их обрабатываю, чтобы они стали больше своими, приняли мою точку зрения и занялись созданием искусственной среды для обитания в более широком Космосе. Обитать на поверхности земного шара — этого для человека недостаточно. В будущем земного шара вообще не будет. Он сгорит при превращении Солнца в красного гиганта.

Я подошёл к таким истинам и стал более интенсивно их внедрять в головы прохожим. Призывал их строить не только автомобили, самолёты и пароходы. Призывал их строить инженерные сооружения межпланетного, космического масштаба. А они на меня смотрели, как на полоумного.

— Что, для такого строительства не было приказа начальников?

Так его и не будет, этого приказа. Начальники подчинены олигархату, который занят деланием денег.

Из близких людей у меня никого не было. Все родственники умерли. Я был один. Сам по себе.

Было хорошее. Было плохое. Всё проходит. А время? Время всегда проходит. Что бы ни было, а оно проходит. Что бы не творилось, а оно проходит. Но не проходит то, что найдено мной. Найдено движение к спасению.

Хе!

Ну и сумасшедший.

Много ли мне осталось? Мало ли? Сколько шагов до смерти? Но... остался я один как перст в океане людей. Куда-то бегущих. Что-то делающих.

Куда?

Что?

Небо нависло над всеми смертельным исходом!

Но... чему бывать, того не миновать. И тут уж никак не выкрутишься.

Если невозможно устранить будущие космические катастрофы, нет такой мощи, чтобы препятствовать движению галактик, так и парится не надо. Принять всё как есть и не выбиваться из сил по строительству космических городов. Успокоиться. Жить в своё удовольствие, ни о чём не думая. Ну... придёт время – и исчезнет человечество. Что тут поделаешь?

О своём конкретном конечном земном существовании приходят всякие мысли. Зачастую диаметрально противоположного содержания.

Не хочу уходить из жизни. Хочу жить и пережить те горные вершины, которые снегом покрыты.

Хе!

Но этого не будет.

Не могу сохранить свою уходящую жизнь.

Не в состоянии сохранить жизнь человечества, которое исчезнет в будущем.

А-а-а-а-а-а-а...

Не хотелось бы уходить из жизни. Но что поделаешь? Тело изнашивается. И придёт смерть. Хочешь не хочешь, придётся расстаться с жизнью.

Не хотелось бы, чтобы человечество исчезло. Пусть даже астероиды и кометы не зацепят Землю. Но Солнце превратится в красного гиганта. И сожжёт эту Землю. Испарится океан. Исчезнет атмосфера. Условий для живого не будет. И живое исчезнет.

Что делать человеку, если ему не подвластно сохранить ни свою жизнь, ни жизнь человечества?

Смириться.

Это только я, полоумный живу надеждой, что можно будет как-то в будущем человечеству всё же сохраниться, выжить в ситуации космического хаоса.

Понимаю. Чтобы сохраняться и выживать, надо что-то постоянно делать в этом направлении. А ничего не делая – это пропасть. Пропасть, сойдя с колеи. Делать же – это каждую минуту начинать всё сначала. Обновляться. Творить себя и всё вокруг заново.

Вот и сейчас, в данную минуту, хочу начать всё сначала. И потом, в следующий миг своей жизни ещё раз начать всё сначала. Чтобы не было последующего момента, что не так всё пошло, оступися, отошёл от своей цели, той цели, которая единственно зовущая к совершенству, нужному всем, идеальному, абсолютному. Тому абсолютному, которое всем требуется и поэтому к нему все возвратятся и меня – носителя – воссоздадут как образец заново.

Охо-хо!

Такой идеал при такой жизни не всходит, когда тебя пинают от одного перекрёстка улиц к другому. Ты никому не нужен.

Но я не отчаиваюсь. Знаю, что делаю своё дело. И делаю хорошо. Во всяком случае, мне так кажется. Я, конечно, так и не стал тем, чем хотел стать.

Но... в разное время хотел стать разным.

В моей голове многое менялось. Но я приобрёл целостность и страхи ушли. Даже на свои сны, ужасающие кошмары я не обращаю особого внимания. А надо бы. Ведь сны предупреждают.

Получив цельность и уверенность в себе, я многое себе позволяю. Позволяю кричать прохожему вдогонку, что он не прав и с его пониманием жизни мы все, лучшие люди планеты, будем сидеть в дерьме и нас в конечном счёте засосёт чёрная дыра Космоса и превратит в ничто, перемелет в пыль.

Я многое позволяю себе. Позволяю пугать прохожих жуткими картинками, как чёрные дыры Космоса всасывают в себя всякое отребье и перемалывают его, не оставляя ничего. И что прохожие – это то отребье, которое будет подвергнуто такому перемалыванию.

В моих представлениях, отражающих науку астрофизику, всё, вся космическая бесконечность и вечность движется от большого взрыва к чёрной дыре, которая

все объекты превратит в пыль, в ничто. Всё в конечном счёте превратится в ничто. И если человек своим разумом и своими руками ничего делать не будет, то всё так и случится. И прохожие, которые телепают своими языками бог знает о чём, получают по заслугам. Вот я им всем так и говорю. И это – согласно моему пониманию, совпадающему с научными фактами, сформированными к 2017 году. А это многим не нравится. Живут они, видимо, такой жизнью, что их точно будет перемалывать чёрная дыра.

Произнеся подобные речи в адрес прохожих, которые останавливаются и слушают, я не трепещу и не содрогаюсь. Не содрогаюсь, даже когда я простужен, чихаю и кашляю, когда у меня течёт из носа и свербит в горле. Не содрогаюсь, даже когда я серьёзно болен, у меня температура и болит голова, когда стучит в висках, когда мышцы в немоте. Я – цельный. Предан своим целям и своему пониманию. В своих речах я не жалею никого. Передо мной останавливается всякий люд. И карлики, и великаны. И калеки без рук и без ног. И уродливые горбуны. Но даже им я делаю указания на участие в общем деле спасения. И не уваливать, полагаясь на свою инвалидность. Некоторые, конечно, указывают на мою жестокость. Но мы все в одном положении, что бы мы из себя не представляли.

Все мы можем стать инвалидами, жертвами несчастного случая сейчас, в нашей жизни. Но человечество в целом не должно стать жертвой несчастного случая в будущем от хаотических движений Космоса.

Нас в нашей жизни может поразить какая-нибудь страшная болезнь и мы умрём. Но человечество в целом не должно умереть в будущем. При этом я ссылаюсь на то, что это и для нас будет хорошо, потому что будет шанс возродиться, если мы будем нужны. Здесь, конечно, где-то в глубине души я понимаю свои преувеличения. Ведь кто кому нужен? Но я должен же чем-то заинтересовать человека.

А впрочем если ты нужен, если твои жизненные дела нужны другим и в этих делах есть потребность, то

почему бы тебя не воссоздать изнова, не возобновить твой гениальный материал?

Такие мои подобные речи имеют много фантастического. Но... чем чёрт не шутит. Чем Бог не шутит. Чем человек, заинтересованный в вечности, не шутит.

Так дошутиться можно, что тебя перестанут воспринимать. Будут видеть в тебе лишь фантазёра. Поэтому я стараюсь не терять связь с конкретными фактами современной науки, науки в период 2017 года.

Конечно, многие научные книги в период 2017 года рисуют в будущем безвыходную ситуацию для человечества. Согласно этим книгам человечество в будущем погибнет, исчезнет безвозвратно, силы Космоса испепелят нежные тела человеческих существ.

Но... я верю, что шанс есть. Шанс есть для жизни. И поэтому я, полуголодный волонтер, стою на перекрёстке улиц как неприступная скала и вселяю надежду в людей, что они увеличат шанс к выживанию, если исправят свой образ жизни.

Конечно, я думаю и о плачевном исходе.

Думаю о смерти.

Смерть. Всё время о ней думаю. Или не думаю вообще. Стал уже ею. Ведь мыслей о ней нет. Лишь мысли о смерти всех людей на свете, когда комета врежется в Землю.

Смерти не боюсь. Раньше такое было. Но что-то неопределённое, юношеское. Теперь всякий страх ушёл, всякая тревога. Омертвел. Следствие медитативной практики? Или просто – с годами? Точно сказать не могу.

Смерть унесла всех моих родственников.

Смерть уносит людей. Она порою снится мне. После таких снов, думая о ней, я с иронией час от часа погружаюсь в игру своего воображения и мерещится мне, что её вообще не существует. Жуть. Ведь она существует. Она реально уносит людей из жизни.

Однажды мне приснилось, что ко мне приступили люди в чёрном и стали душить. Но я только улыбался, будучи вне тела. Они душили тело, мёртвое тело, а я пребывал, пребывал везде, во всей Вселенной, в них

самих. От этого они стали беспомощными, сморщились, исчезли. А я сиял как солнце, сиял во веки веков. И чувствовал, что смерти не существует вообще.

Но это был сон. В реалиях жизни всё по-другому. Я сам уже начал подходить к такому возрасту, когда люди в своём множестве умирают, реально умирают. От сердечных приступов. От инсульта. От рака. Я, может быть, ещё поживу. Но вокруг меня столько всяких смертельных случаев. Недавно видел: хватило человека прямо на улице. Упал. Лежит на асфальте – задыхается, побелел.

А сколько разбоя. На прошлой неделе женщину застрелили в парке, а причин никаких не установили. Ещё раньше тоже был случай. Застрелили мужчину. И там тоже причин не нашли.

А я вот стою на перекрёстке улиц. Меня тоже могут пристрелить. Просто место людное. Если бы я стоял где-нибудь в парке, так точно бы пристрелили. И я бы отправился на тот свет вместе с моими листовками о спасении человечества. Кому надо это спасение человечества? Разве что мне дураку, выжившему из ума.

Да ещё вроде бы не выжил из ума, время не пришло. Ещё мужик – в расцвете сил. Оперирую научной информацией. Хотя сколько таких в расцвете сил, а мыслят, ну, как дети, пятилетние, трёхлетние дети. Проку в будущем от подобных людей будет мало. Но пусть живут, живут и размножаются. Может, произведут более нужных людей, более здравомыслящих. Главное – производить жизнь. И пусть все живут. Пусть живут кошки и собаки, всякое зверьё. Пусть живут деревья. Когда на Земле будет мало места, начнётся заселение близлежащих планет. Я – за это. Чтобы расселяться и очеловечивать хаос Вселенной.

Мне порою снится очеловеченная Вселенная – мой идеал. Но порою... Порою в мои сны пробираются люди в чёрном и душат меня.

При этом они кричат:

– Не смей! Не смей никому говорить, что к нам приближается комета! Она пролетит мимо! Столкновения с Землёй не будет!

Задыхаясь, я им в ответ:

– Будет. Будет столкновение. Все математические расчёты показывают, что будет.

А они:

– Не будет столкновения. Расчёты неверны.

И душат, душат меня. И всё погружается во мрак.

Это сны. У меня нет страха перед ними. Но они меня предупреждают. Я ведь зажат между людьми, которые верят и пропагандируют некие другие идеалы. Я их встречаю на улицах. Их – огромный массив. Для меня они все братья. И Сахаджа-йоги. И Фалунь Дафа. И Харе Кришна. И Буддисты. И Православные, окропляющие прохожих святой водой. И Мормоны. И Свидетели Иеговы. И всевозможные политические партии со своими убеждениями. Но некоторые из них косо смотрят на меня. Конкурент? Я им мешаю. Мешаю полицейским. И чувствую, мне грозит опасность. За что? За нетрадиционное понимание Бога? За то, что оттягиваю электорат на себя?

Они все верят в своё. Но они прислушиваются и к моим речам. И многим эти речи не нравятся, потому что мои речи разрушают в их головах сформировавшиеся заскорузлые мыслительные структуры, убаюкивающие их, дают им успокаивающие иллюзии, одевая на глаза розовые очки.

Человечество...

Человечество умственно отсталое. И совсем неправда, что это умственно отсталое образование под названием «человечество» обязательно надо любить, что человеколюбие неотъемлемо от нас.

Человечество можно и ненавидеть. То, что оно творит, может лишь ужасать. Меня так ужасает. Я и человечество живём на одной Земле, на одной планете. Дышим одним воздухом. Но нам тесно. Всё, что сотворило человечество, все эти роскошные клубные заведения, впрочем со всеми цветочными клумбами, которые их окружают, я просто ненавижу. Как представлю летящее космическое тело, врезающееся в клумбу с цветами, так и начинаю ненавидеть. А за что любить, когда все эти цветочные уголья пахивают ядохимикатами? Пахнет цветами и несёт ядохимикатами вперемешку. Всё сме-

шалось. Природа и человеческий продукт вперемешку. Компот какой-то. Вредоносный компот.

Всё смешалось и всё временно. Как представлю, что астероиды бомбят Землю, так и понимаю, что всё временно, ненадёжно, непостоянно, нестабильно. Никак. Никак не могу взять в толк то, что человечество творит. Вон там, вдали от моего дома стоит сигаретная фабрика, современное предприятие по производству сигарет. А здесь, у меня под ногами тьма сигаретных окурков, которые в течение энного (очень долгого) времени не подметают. Когда я открываю статистику заболеваемости раком лёгких, то ужасаюсь. И то всё у курящих – рак лёгких. Люди мрут, как мухи. Производят сигареты, безбожно курят их, заболевают раком лёгких и умирают. Зачем рождались? Чтобы покурить? Рождались, чтобы поиграть в казино и повыдуривать друг у друга деньги, деньги для покупки сигарет, и ещё – химической колбасы, от которой тоже букет болезней.

Я становлюсь противен сам себе из-за того, что великодушен, что терпимо отношусь ко всякой человеческой патологии как неотъемлемой характеристике цивилизованного мира с его гомиками, педиками и прочей шелухой, к которой я должен уважительно относиться. Не от моей ли толерантности, не от моего ли усиленного терпения, когда я стою на перекрёстке улиц с листовками, у меня срывает крышу и я набрасываюсь на прохожих с обвинениями во всех смертных грехах. Набрасываю и уличаю посторонних людей в их некомпетентности, дилетантизме. И вот за это меня по головке гладить не следовало бы. Не зная человека, набрасываться на него, на мирного прохожего, с обвинениями в его дилетантизме. А может, он как раз специалист в тех вопросах, над которыми я бьюсь долгие годы? А? И, наверно, будут правы те, которые меня однажды остановят, заявят о моей неправоте. Я и сам знаю, когда я не прав, когда надо выправляться, подтягиваться до уровня того идеала, который маячит в моём сознании как путеводная звезда будущих добрых свершений.

Когда-то в глубокой юности был робким, пугливым, застенчивым. А сейчас? А сейчас набрасываюсь на лю-

дей, даже незнакомых, не зная этих людей совсем, людей мимо идущих.

Да. Времена меняются. Мне остаётся меньше жить и я должен что-то делать. Должен быть результат. Время не ждёт.

Так что?

Поэтому надо приставать к посторонним людям со своими для себя же неясными вопросами о кометной опасности?

Чувствую, что я не прав. Понимаю что надо что-то делать. Спасать и спасаться.

Не сумасшедший ли я? Нет. Не сумасшедший. Но когда я пристаю к незнакомым людям и обвиняю их в дилетантизме, то точно веду себя неадекватно. Ведь я их не знаю.

Потом, после подобных выпадов я долго копаюсь в себе, выявляя причины таких проявлений. В конечном счёте я прихожу к выводу, что на время просто терял власть над собой.

Но почему?

Почему потерял над собой власть?

Просто в тот момент не свидетельствовал свои побуждения, свои мысли и чувства.

Но почему не свидетельствовал?

Да всё время и невозможно свидетельствовать. Бывает, отвлекаешься, соблазняешься. Всякое бывает. Жизнь есть жизнь.

Жизнь временна. Живёшь; погиб. Можешь погннуть в юности, когда неуверен в себе. Можешь погннуть в зрелости, когда уже уверен в себе, имеешь самообладание; с годами; или через медитативную практику по утрам.

Перемены идут. И когда они стабильны, постоянны, более-менее, то можно предвидеть будущее. Я имею достаточно проницательности, чтобы пророчествовать о явлениях, в которых намечено то самое постоянство, подталкивающее думать так, а не иначе. И я не раз убеждался в том, что мои предвидения сбывались. Тогда я говорил сам себе: «Да, одарён. Я – одарённый пророк. Мои пророчества сбываются». После чего я ужасался,

что будет со всеми нами. Сожжёт нас Солнце, когда превратится в красный гигант. Удары опасных космических тел по Земле можно предотвращать. Но мы не сможем освоить Космос так, чтобы передвигаться в нём, отдаляясь от раскалённого Солнца или приближаясь к нему, когда оно будет тухнуть и тепло от него будет уменьшаться.

Такие предвидения повергают меня в шок. Я бегу на перекрёстки улиц, на площади, раздаю листовки и кричу: «Люди! Люди! Одумайтесь! Что вы делаете?! Как вы живёте?! Чем вы занимаетесь?!».

Про себя я тоже знаю всё. Мне стоять на перекрёстках улиц различных городов, различных стран, пока меня не снимут как зловредный элемент, ломающий пейзаж для туристических обозрений. Ведь я занимаюсь проповедями в центре городов, где проходят туристические маршруты по древним храмам, музейным комплексам. Там я мозолю глаза некоторым. Некоторым из властей. Некоторым из турагентств.

Мои пророчества касались и близлежащего будущего, пророчества, которые свершились, их результат был налицо. Например, это моя знакомая Света, Светлана, одна из тех, которые пытались изменить мой образ жизни и приобщить меня к своему пониманию семейной жизни.

Светлана. Она такая чувствительная. Когда она раздевалась, я подходил к ней сзади и прикасался своим голым телом – она вся содрогалась. Потом я брал в ладони её груди, массировал вспухшие твёрдые соски, а она от этого начинала глубоко дышать. И когда я своими руками начинал массировать её тело, она обмякала и была уже готова. Я прикасался рукой до её клитора, давил на него – и она уже кончала. Я спрашивал: «Как ты хочешь, как тебе удобно?». Она говорила, что ей всё равно, по-любому. Она ложилась на диван, раздвигала ноги. Как только я вводил в неё свой член, она ещё раз кончала, и – ещё раз. Я поражался её чувствительности...

Светлана много курила. Я ей советовал бросить курить.

– Будет сначала тяжело. Ты будешь прямо-таки болеть. – говорил я. – Но потом всё пройдёт. Организм переболеет и перестроится. Не кури. Твоя генетика не выдержит такой нагрузки. Произойдут мутации. Ты слишком чувствительная и восприимчивая. С таким темпом пераментом злоупотреблять принятием в себя вредных веществ опасно. У тебя нету природой данных сильных защитных механизмов. Не кури...

Она не слушала меня. Курила как паровоз. Я предрекал ей смерть от рака лёгких. Так и случилось. Она умерла от рака лёгких. Нет её в живых. А могла бы ещё пожить.

Могу предвидеть многое. Нервные срывы у людей, например. Это мне сразу бросается в глаза, когда человек как-то не в себе. Хотя для остальных окружающих это незаметно.

Были случаи, что предвидел самоубийства. Так, был у меня дружок, Михаил. Часто говорил, что не видит смысла в своей жизни, не видит никаких перспектив осуществить то, что следует. Он был религиозен. И когда однажды он сказал, что в Библии ничего не сказано о том, что не следует кончать свою жизнь самоубийством, то я осознал, чем закончится его жизнь. Он покончил с собой. Тихо так покончил, легко, без мучений. Потом я выяснил, что он давно готовил свой уход из жизни. Читал книги по криминальной медицине и был в курсе дела, как кончают свою жизнь самоубийцы, чтобы это был лёгкий уход, без мучений.

Хотя... не всегда я точно определял самоубийства. Думал, что будет нервный срыв. Наверно, просто не знал подробностей семейного положения и жизненного уклада самоубийцы. Когда-то я работал в медицинском институте. И была у нас старший лаборант, тихая такая женщина, сдержанная. Эта сдержанность что-то у неё внутри накапливала. Она была исполнительна, уступчива, вежлива; тиха. Я понимал, что в тихом болоте черти водятся. И что может быть взрыв. Но такого взрыва я не предполагал, что она однажды в зимнюю стужу выйдет ранним утром перед рабочим днём на мост, высоченный мост над Днепром, и бросится с этого моста в замёрз-

шую реку. Это было в Запорожье, на мосту, соединяющему часть города с островом Хортица. Я предполагал, что будет что-то неладное, но вот такого исхода предположить не мог. Она не готовилась, чтобы смерть была без мучений. В ней что-то сорвалось внезапно.

Мрачные предчувствия бродят во мне по поводу многих судеб, по поводу судьбы всех.

Прозреваю и не вижу, где я нахожусь, на каком свете. Или – в преисподней?

Не вижу будущего ни для себя, ни для других. Прохожие, как тени. Идут к своей кончине. Нет у них будущего. Или мне уже изменила моя способность представлять правильно то будущее? Не знаю, не знаю. Наверно, у меня просто нет будущего. А я это переношу на других, будто у них его нет.

В отношении себя я только скорблю. Обращаясь к своему будущему, я вижу только пустоту. А может, я вижу конечный вариант Космоса? Когда звёзды потухнут и галактики, разбегаясь, превратятся в пыль, которая потом тоже исчезнет. И тогда восстанет та самая первозданная пустота. А человеку не будет там места. Он не добывал себе там, в той пустоте места. Но... шанс есть. Надо только начать добывать себе место под солнцем, точнее, под искусственным солнцем, добывать место в пустоте, в пустых пространствах Космоса.

А как у меня?

А у меня шансов никаких. Меня начнут свергать власти с моих позиций на перекрёстке улиц. К ним подключатся туристические агенты, поддерживаемые полицейскими. На их стороне выступят мои мировоззренческие противники в лице Сахаджа-йоги, Фалунь Дафа, Харе Кришна, Буддистов, Православных, окропляющих прохожих святой водой, Мормонов, Свидетелей Иеговы, всевозможных политических партий со своими убеждениями. Хотя они мне все – не противники. Я нахожу в их Святом Письме правильное, разумное, вдохновляющее, то, что единит всех нас, живущих на планете Земля людей. Но вот они, зациклившись на своих сказочных воззрениях, подменяющих физическую реальность, выступают противниками моего открытого понимания

мира. Они, конечно, подключатся к полицейским, к турагентам, к представителям различных партий, тянущих одеяло на себя, подключатся, чтобы меня не было на перекрёстке улиц. Чтобы я им не мешал.

Перейду на другой перекрёсток улиц. Мир большой.

Меня будут свертать, удалять. Вот это – моё будущее. А ещё впереди – старость. Старость и безвестность обволокут меня со всех сторон и окунут в непроглядную тьму. Старость вытянет соки, иссушит меня, покроет морщинами. Стану такой изрезанный морщинами, как косточка персика. И, наверно, таким маленьким стану. Притихну. Превращусь в неприметного перед тем, как окажусь на смертном одре.

А-а-а-а-а-а-а...

Пока я в расцвете сил. Рвать и метать!..

Улыбаюсь улыбкой Будды. Моё тайное «я» улыбается, то «я», которое мне самому неизвестно. Кто такое видит, тот в панике. Не знает, что и подумать. Никакого налёта какой-либо маломальской тревоги, не говоря уже о страхе. Улыбаюсь. А все вокруг – близкие, братья. Это я для них враг, ибо они вовсе не понимают Святое Письмо, а занимаются лишь рвачеством – как бы урвать для себя, и только для себя. И я им про это кричу. Но... мне самообладание при них порой изменяет. А может, и нет? Может, я специально устраиваю театр, концерты-перепалки, перепалки с прохожими, и кричу на них, дабы вызвать бурю вокруг себя, впечатлить остальных слушателей, более резко и масштабно изменить своё окружение, и тем самым существенно произвести перемены.

Артист!

Я – артист.

Человечество обижено судьбой. И мне это выправлять. У человечества есть интеллект, разум, ум, мышцы. Есть здравый смысл. Но он, этот здравый смысл, не туда направлен. Поэтому можно сказать, что у человечества отсутствует смысл. И нету души. Душа ведь направлена к жизни для всех в будущем. А здравый смысл? Он живёт для себя. Он зачастую подсказывает, что стариков можно отправить на тот свет. Они никакой особой пользы не

приносят, а забирают время, дорогое время. За ними надо ухаживать. Здравый смысл бессердечный. Печётся о пользе для себя. Души не имеет. Меня лично от этого бросает в дрожь. А потом накатывает тошнота. Хочется вырвать. Бессердечие правильных слов ударяет меня изнутри в черепно-мозговую коробку и откликается головной болью, болью в области сердца. Когда же я сдерживаюсь и давлю в себе потребность высказаться по полной, то состояние моё ухудшается и на губах пузырится слюна. Хочется сплюнуть. Или же плюнуть и закричать: «Сволота! Где наше общее дело спасения всех?!».

– Эхе-хе, – говорю я, опуская глаза и тяжело дыша.

Поэтому я не всегда себя сдерживаю, а веду себя неадекватно, устраивая концерты. Но в то же время смотрю на себя со стороны, контролирую. При этом улыбаюсь неискренне, но держу всё под контролем. Это улыбка – не улыбка Будды. Это предулыбка. А улыбка Будды – это когда на тебя находит, и ты улыбаешься своим собственным мыслям, вдруг возникающим. И это Нирвана. Такое бывает редко. Ты тогда не игрок, не артист, не притворяешься. Ты тогда настоящий. Но это бывает со мной очень редко. А так, смотрение на себя со стороны – как упражнение, как тренировка, чтобы на тебя нашло Высшее состояние существования.

Перед нашествием Высшего я живу обычной жизнью. Моя обычная жизнь налицо. Я замуровываю свои слёзы глубоко внутри себя, замуровываю каменными стенами, а всем окружающим улыбаюсь. Улыбаюсь даже тогда, когда кричу в бешенстве.

Налицо улыбка. Улыбаюсь, подобно солнцу. А сам думаю: «Превращаюсь в красного гиганта, начинаю всех вокруг поджаривать своей улыбкой, надеюсь, что жареный петух клюнул их, и они, тот прохожий люд, начали шевелиться».

Но они не шевелятся. Живут своей прежней жизнью. Хотя жизнь такая, что за Космосом следить не приходится. Жильё плохое. Одежда плохая. Питание плохое. Какой Космос? Какое строительство космических городов?

Но... почему плохое жильё, одежда, питание? При таких усовершенствованных технологиях, при таких социальных реформах, при таком переустройстве общественной жизни, при таком техническом прогрессе и такая плохая жизнь? Здесь что-то не то! Задумываюсь. Что не то?

Мне часто снится моя мама. Она ушла из жизни. Умерла. Но снится она мне – как живая. Она была из села. Потом, ещё во время моего детства, мы переехали в город. Когда она мне снится, то частенько говорит: «Один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки...». Проснувшись после таких снов, я обращаюсь к прессе, в которой красочно описаны реформы сельского хозяйства, которые хотят провести в 2017 году. Так эти реформы предполагают введение закона, по которому: «двести гектаров земли в одни руки». Кто-то в прессе обмолвился о двух гектарах земли в одни руки, так его затюкали. Вся пресса в руках олигархов, а им надо забрать всю землю под свой контроль. Не хотят арендовать землю, а в собственность иметь один гектар.

Мама во снах мне говорит так: «Один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки, один гектар земли в одни руки...». А хотят ввести закон, по которому положено двести гектаров земли в одни руки. Вот я и задумываюсь. Кто прав? Мама во снах или реформаторы под контролем олигархов? Если один человек получит двести гектаров земли в собственность, в свои руки, то сто девяносто девять человек, или больше, останутся вообще без земли. На всех земли не хватит. И в результате один будет жить и жиреть, а толпы людей будут нищенствовать, продаваться, наниматься к владельцу земли на работу, чтобы хоть как-то просуществовать. Хочешь иметь два гектара, кооперируйся с другим человеком, вступай в кооперацию с кем-нибудь. Хочешь иметь три или че-

тыре гектара, вступаи в кооперацию с тремя или четырьмя людьми. Или бери в аренду много земли.

Каждый должен иметь в собственность землю, но согласно определённым санитарно-гигиеническим и экологическим нормам, чтобы не жиреть от этого, а производить пищевой продукт. А то потом нужны будут затраты, чтобы избавлять некоторых от ожирения.

Никто не должен быть обижен. Каждый должен владеть хоть кусочком земли. Какие реформы произведёт человек, какие законы установит, такая будет и жизнь. Если в одних руках у человека в его собственности будет двести гектаров земли, то никакая технизация, никакие социальные переустройства не нормализуют жизнь. Одни будут богатыми, а другие – нищими, не владеющими землёй. И тогда будет не до Космоса. Люди будут бороться за свои права. Желудок будет требовать пропитания. От несправедливых законов будут трения в обществе.

Я тоскую по матери, ушедшей из жизни. Вспоминая её, я вспоминаю, как она плакала, когда было плохо незнакомым людям, которые оказывались в нищете, которые страдали от болезней. Она всячески помогала тем, кто оказывался в беде.

Мои воспоминания о маме поселяют у меня в голове Вселенную, единят цивилизованный индивидуализированный мир. Мысли в моих мозгах закручиваются в некое единство и тысячи моих «я» вырастают в одно единое «сверх-я».

Нет. Я не сумасшедший. Не сумасшедший, пока меня волнует страдание других людей.

Я неравнодушен. А можно было бы свыкнуться и уже не реагировать на кошмарные случаи, часто происходящие в нашей жизни. Ведь не раз были случаи, когда находили в подвалах больших домов трупы детей и женщин, изувеченных сексуальным маньяком. И каждый раз на меня это производило сильное впечатление. Долгое время эти трупы являлись ко мне во снах. Они превращались в животных различного вида, в карликов и великанов, искалеченных и изъеденных червями, в упы-

рей, сосущих кровь. Я постоянно порывался помочь следствию, дабы насильник получил наказание.

После таких случаев насилия, которые производятся людьми, я пытался увидеть настоящее и будущее человечества. Но это мне не удавалось. Всё рассыпалось в моём воображении. У такого человечества нет будущего. Хотя в этом человечестве много порядочных людей. Но всё рассыпалось. Перевожу взгляд в будущее людей и не вижу тех людей. Вымерли. Исчезли. Вроде бы толкались у меня в мозгах, присутствовали в воображении, в моих кровеносных сосудах. Но нет, нет их. Испарились. Их никак не обнаруживаю. От этого я обнаруживаю в себе отголосок своих давних детских страхов, когда я был один, незащищённый, зависимый.

Сны и всевозможные мысли меня порой беспокоят. Но недолго. Я нахожу на них управу. Они никогда не превращались в галлюцинаторные представления, а исчезали при медитативной практике. Все воспоминания, фантазии, сновидческие образы исчезали, когда я приступал к их свидетельствованию.

Я довольно долго прожил на свете и практика свидетельствования мне всегда помогала обретать себя и быть собой, не заражаясь иллюзиями, растворяя потоки представлений, которые врывались в мою образотворческую голову. Мыслительные строения у меня в мозгах разрушались и я освобождался от их устаревшего содержания. От них, от этих содержаний, когда-то меня прошибал пот. Но медитация их растворяла.

Когда-то я не владел собой, находился на грани нервного срыва. Потом овладел собой. Приобрёл уверенность в себе. Хотя жизнь усложнилась. Я потерял работу. Фактически был выброшен на улицу. Но я и был на улице, на перекрёстке улиц. Мне не привыкать.

Я – одинок. Если я загремлю когда-нибудь в больницу, то никто и не навестит. Разве что какая-нибудь подруга, из тех, которые хотели укрутить меня, внедрить в свой образ семейной жизни, которым я когда-то тискал груди и раздвигал ноги. Но вряд ли и они навестят. Они, наверно, нашли себе партнёра, который бы согласился на их способ семейной жизни. Вряд ли меня кто посетит.

Заброшен я. Заброшен людьми, с которыми толкусь с утра до вечера. Заброшен тот, который не пытался никому подражать, а вёл себя естественно, был сам собой и проповедовал не какую-нибудь бредовую шелуху, а научные истины, отражающие объективную реальность. Проповедовал невозмутимо. Правда, бывало это делал высоко, измыываясь над людьми, над их глупостью. Поэтому у них есть повод покинуть меня в тяжёлую минуту.

В голове сбиваются мысли в какие-то кучи. Вот и пусть. Они лишние. Я их все уничтожаю медитативной практикой и становлюсь свободным для новых свершений. Готов принять все тяготы жизни, лишь бы жизнь не закончилась у тех, у других, которые со мной спорят, у которых гордыня, но которые на самом-то деле дилетанты, мало чего знающие, но готовые оскорбить.

Бываю и я не в духе. Подкатывают какие-то приступы злости. И я накидываюсь, обвиняя того или иного человека в дилетантизме. Но до грубых оскорблений я никогда не доходил. Ведь мы все братья, люди Земли. Мы все в одном положении. Над всеми нами нависла одна опасность, опасность из Космоса. Хотя и земных опасностей хватает. Их не меньше. Тьма просто бытовых опасностей. Быт достаточно порождает в нас страх, от которых бросает то в холод, то в жар. И это – реальные страхи на конкретные какие-либо неполадки. Там., забыл утюг выключить. От этого кинуло сначала в холод, а потом в жар. И ты бежишь домой перепроверить – действительно ли забыл выключить утюг. Или у тебя появляется внезапный страх и ты отскакиваешь от близко едущей машины. Это всё реальные бытовые страхи. Космические же страхи – они воображаемые, от прочитанного, от увиденного в кино. Они виртуальные.

Реально на момент 2017 года никаких космических катастроф не намечается. Поэтому многим факты из астрофизики не обжигают их нутро, не леденят до онемения, словно попал в зимнюю стужу. Меня же обжигают и леденят. Поэтому я стою на перекрёстке улиц и в жару и в холод. И уже перестал замечать смены температур, будто всё это не со мной происходит. В жару чув-

ствую, как пот струится под рубашкой, стекая по груди и животу, как он течёт из-под мышек вниз. Но будто это не у меня. В холод чувствую, что деревенею и пора бы где-нибудь согреться. Но это будто бы не я чувствую. Тело у меня – как чужое. Голова? Как чужая. Грудь? Как чужая. Руки, ноги? Как чужие. Был бы я знаменитый или богатый, то другие бы стали, наверно, чужими. А так я сам себе чужой, потому что совершенный, но не знаменитый и не богатый. Почему совершенный? А потому что просто с годами овладел собой. Овладел с годами; и, наверно, от медитативной практики. Научился держать себя в руках. А то, что я вскипаю на прохожих, которые останавливаются и слушают меня на перекрёстке улиц, то это в основном только концерт, притворство, игра артиста, чтобы заметили, чтобы участвовали, чтобы охватить больше пространства своим криком и визгом, и повлиять на большее количество людей.

Некоторый народ, который знает толк в том, как играют актёры, скажет, что я наглею, многого хочу. Но я и не скрываю, что хочу слишком много. Хочу охватить весь земной шар, повернуть народы в определённое русло.

Зачем?

Кто-нибудь меня спросит: «Зачем?».

– Ради собственного спасения.

Я знаю тайну, которая нужна всем. Когда я умру, то меня захотят воссоздать, чтобы узнать эту тайну. И меня воссоздадут, возвратят к жизни в связи с тем, что будет потребность знать эту мою тайну. Моя тайна – ключ к «Состоянию Бога», к «Состоянию Бессмертия». Но чтобы меня воссоздать, возродить заново, должны быть люди. Они не должны исчезнуть. Поэтому я так и забочусь об их бессмертии. Чтобы они не исчезли с поверхности Земли. Чтобы человечество не прекратило своё существование. А то, кто меня будет воссоздавать и возрождать? А ведь человечество в будущем, овладев генетикой, генной инженерией, сможет воссоздавать людей, давно умерших.

– Что? Фантазия?

– Сумасшествие?

Живой человек думает о живом. Вот. Отёчность на ногах. О! И надо думать, что делать. Думать.

Но помимо мыслей о злободневном человек имеет «Состояние Бога» или «Состояние Бессмертия», которыми охватывает всю Вселенную, весь Космос.

Бывает, я тоже теряю уверенность в себе, которую приобрёл с годами, приобрёл усиленной практикой в медитации. Тогда как бы от меня уходит энергия. Ослабевает воля.

Куда она уходит, эта энергия?

В Космос! Чтобы с удвоенным потенциалом вернуться и подарить мне «Состояние Бога». Может, всё это и не так. Просто измышления. Но вот «Состояние Бога» – это реальность.

Правда, разговариваешь с людьми, так многие не хотят ни того бессмертия, ни той жизни вечной, ни для себя, ни для других. Прожил – так и всё. Вот такой род эгоизма.

Я же другого мнения. По мне, так ничто не должно исчезнуть безвозвратно. И никто не должен исчезнуть безвозвратно. Всё должно продолжаться. Всё должно иметь шанс на возрождение. И всё человечество должно иметь шанс на жизнь вечную. Вот только надобно этот шанс увеличивать. А не то – не будет жизни вечной. Солнце сожжёт всё человечество на Земле и саму Землю, когда превратится в красного гиганта. Но перед этим комета может зацепить Землю и прекратить существование человечества. Это я долблю проходим на перекрёстке улиц каждый божий день. Некоторые прохожие так мне говорят: «Свихнутый».

Что, с такими можно сохранить жизнь человечеству?

Оттого мне порой хочется со всем покончить, и пропади всё пропадом.

– Зачем детей рожают? – кричу я вдогонку уходящим проходим.

– Чтобы потом они прекратили своё существование?

Скорбь обо всём в меня вселяет лишь душевный подъем. Я начинаю объяснять, что люди рожают детей, а

что будет с ними потом, их не волнует. Надеяться, что в течение их жизни ничего катастрофического не произойдёт. А там – трава не расти. А трава потом действительно может и не вырасти. Всё живое прекратит своё существование.

Но им-то что?

Их жизнь закончится, когда трава ещё будет.

Поэтому им всё равно.

Мне же не всё равно. И вот такого называют свихнутым, умалишённым.

Но причина подобного, я думаю, простая. Я – просто волонтёр, волонтёр идеи, всё делаю бескорыстно, трачу на это время. Для них же – нормальный человек, то есть не сумасшедший, если он тратит время и получает за это деньги. Время – деньги.

Гляжу на таких людей – и меня на миг покидают силы. Оттого я, бывает, гляжу в будущее довольно-таки равнодушно. Гляжу в своё будущее... Гляжу и вижу, что стоять мне на перекрёстке улиц – и не более. Здесь достиг я своего потолка. А этот потолок невысокий. Уличный. Хоть все общественные движения и начинаются на улицах, но продолжение они должны иметь в государственных учреждениях, в тех зданиях, где сидят слуги народа в лице президентов, министров, депутатов.

Но мне ничего не приходится делать, как после минутного упадка, вновь обретать твёрдость, чувствовать себя на высоте, находясь на низах, на улицах, без работы, без средств к существованию, влача волонтёрский образ жизни ради идеи жизни вечной.

Ну, не сумасшедший?

После минутного, я бы даже сказал, секундного упадка – я всегда твёрд. И мой член твёрдый. Только вот – куда утечёт моя сперма? На воссоздание жизни? Ночные поллюции? И потом раскаяние, что сперма не вошла внутрь женского тела и не зародила жизнь?

Сперма должна войти в женское тело. Не утеряться. Не растечься по простыням при ночных поллюциях, когда спишь сладким сном.

А сколько растекается? Сколько уходит в никуда дорогого живого материала? Если бы весь этот семенной

материал человечества шёл весь на воссоздание жизни, то Вселенная уже давно была бы живой и дышащей.

Будет огромный массив перемен. Они отвлекут внимание. Но всё вернётся всё равно к проблеме живой и дышащей Вселенной, живому Космосу. Можно, конечно, быть человеком скромным, отзывчивым, любезным со всеми, и ко всяким применяясь, ко всем и к каждому по отдельности. Но нельзя забыть и не отстаивать живую и дышащую Вселенную, живой Космос. В этом вопросе нельзя идти на поводу у других. Следует нагнуть других к этому вопросу. И я нагибаю. На перекрёстках улиц нагибаю. Если меня во снах не душат какие-нибудь типы в чёрном одеянии, то мне снятся люди, которых я нагибаю вопросом живой и дышащей Вселенной. Потом я после сна встаю, иду на перекрёсток улиц и в реальности начинаю своими речами нагибать остановившихся прохожих вопросом живой и дышащей Вселенной. При этом я становлюсь властным, и чувствую, будто бы я у края пропасти и нет другого выхода осчастливить человечество. И мне необходимо нажать на бедных прохожих: летом – полураздетых, осенью – под зонтами, зимой – укутанных в шубы, весной – в лёгких одеждах, скинув тяжесть зимних одеяний.

Но моя властность и суровость пропадает, когда я вижу на улицах искалеченных бродячих собак, хромых, с перебитыми лапами. Однажды я видел собаку, бредущую на трёх лапах. Одной не было. И сердце моё сжалось от жалости. Потом я долго думал, размышлял о живых организмах, об их временности, о мучениях при жизни. Как выжить собаке с тремя лапами? Не выживет. Придёт зима – и не выживет. Мы все так зависим от холодов. Должны что-то делать. Одеваться, укрываться.

Искалеченные животные у меня вызывают сострадание. Куда-то деваётся напыщенная властность и суровость. И начинает грызть тоска. Особенно она меня грызёт в осеннюю пору, когда на улице дождь, и зимой в морозы, когда зуб на зуб не попадает. Но и тогда меня бросает в жар, когда вижу искалеченных бродячих собак. И сердце так щемит, щемит. И сжимается от жалости. Хочется куда-то сбежать, зарыться под землю. Как

помочь в таких случаях? Я выворачиваю еду, какая у меня есть. Кормлю.

Собаки. Искалеченные собаки. А сколько искалеченных людей? Сколько их, вернувшихся с Донбасса, с зоны боевых действий?

Много.

Видал.

Много.

Видал в День вооружённых сил Украины. Шли рядами в одежде защитного цвета, на костылях, хромающие, без рук, без ног. И это всё – результат мыслительной сферы московских геополитиков. Вот так решает кремль свои геополитические вопросы в 2017 году. Захватили Крым, часть Донбасса. А теперь 2017 год – это ежедневные сводки новостей по телевидению о жертвах. Каждый божий день на Донбассе убивают и делают инвалидами людей. Количество могил растёт. Количество жертв растёт.

Что?

У людей в голове Космос, космическая угроза?

Нет.

Угроза кремля, московского кремля. Угроза когда-то, по мифическим схемам, братского народа. Что, с таким братским народом ликвидировать угрозы из Космоса? Тут как бы остаться в живых от их снайперов. Каждый день стреляют, бомбят. И это идеология «русского мира», мифа от московского фашизма, тихого такого фашизма. Так не похожего на немецкий фашизм, где была идеология мифического «арийства», громкого такого фашизма. Хотя... результат этих мифов похожий. Я бы сказал, один и тот же результат. Искалеченные собаки. Искалеченные люди. И – не жалко. Мне лично жалко. Как другим не жалко, не знаю.

Как сделать живой Вселенную, если люди омертвляют Землю, на которой живут?

Смотришь на сбитую на дороге собаку и сердце кровью обливается. А некоторые водители специально жмут на газ, чтобы задавить бредущее по дороге животное. Задавить даже замирающее, прижимающееся к обочине животное. И – не жалко. Мне лично жалко.

Но некоторым водителям тоже жалко. Они даже на полном ходу сворачивают в сторону, лишь бы не убить животное. Таких я беру в свою, пока ещё вымышленную, живую Вселенную. С такими дружу. Их так мало среди человеческой мрази, подвижной геополитическими интересами.

Россия оккупировала Крым, отделила от Украины. Неудобных превратила в беженцев. А с России полным ходом завозят своих людей и расселяют в оставленных домах. Делают Крым с российским населением. Крымские татары не согласны с политикой захвата насильственным путём. Они предпочитают не нарушать международные соглашения по установленным границам. Считают Крым по-прежнему украинским. Но с ними ведут борьбу. И они превращаются тоже в беженцев. А активисты крымских татар, которые много говорят, просто исчезают. Потом выясняется, что их нет в живых. Их находят мёртвыми. Вот так работают российские спецслужбы. Тихий такой фашизм. Нет человека – нет проблем.

Ну?

И про какие космические угрозы можно говорить, когда человек для человека – угроза? А?

Мне представляются ужасающие картины гибели человечества от астероида, попадающего в Землю. А тут гибнут люди незаметно поодиночке от пули, попадающей в затылок.

Моё «я» от подобных представлений, перемешанных с правдой жизни, мертвеет. Голова как бы пустая. Тело и голова как бы без «я». На теле просматриваются мной только родинки. С годами они становятся плотнее и чётче. Старею. Не стареет мир. Космическая угроза – та же. Исчезновение людей, поодиночке, то же. Спецслужбы по-прежнему работают в этом направлении. Им до космических угроз нет дела. Это повергает меня в жуть, в жуткие представления. Куда мы все идём?

По тесным закоулкам моих мозговых извилин бродят довольно ужасающие представления.

Понимаю, что такое положение вещей может закончиться не то что плачевно; а закончиться навсегда, за-

кончиться для всех абсолютно мёртвым состоянием, исчезновением человечества как вида.

В моих мозговых лабиринтах шныряют жуткие представления о кончине человеческого рода, и это – отголосок реальностей, в которых я живу. Представления о кончине человека пытаются завладеть мной полностью, хотят внедриться в те сферы, где ещё теплится информация о том, что шанс на выживание есть. Но там, где располагается шанс на выживание, там нет места представлениям об окончательной кончине, о прекращении жизни людей вообще. О! Во мне борются сферы жизни и полной окончательной смерти для человечества. И борьба идёт не на жизнь, а на смерть. Или я буду продолжать стоять на перекрёстке улиц, в надежде, что человечество повернёт себя к проблеме спасения, или же я плюну, пойду в разгул, потеряв смысловой элемент своего существования. Что-то обязательно будет.

Но что?

А кто его знает.

Пока я продолжаю своё дело – и всё тут. Хочу до конца своих дней бороться. Так устроен. А за что бороться? Ради чего бороться? Этот содержательный элемент может измениться. Всё может быть. Я ни от чего не застрахован. Свободен. Не свободен от старости и от будущих недугов, недугов старческого возраста, которые могут превратиться в болезни, признаки телесного распада, признаки дряхления организма. А это отражается и на мыслительной сфере. Перестаёшь быть хозяином своих мыслей. Перестаёшь доподлинно понимать свои поступки и чувства.

Мне пока всё это не грозит. Всё это может быть ещё впереди. Пока я полон сил и энергии. Пока имею запрет на всё, кроме деятельности по спасению всех и вся. Во имя этой деятельности я готов кинуться с кулаками даже на мирно идущих мимо меня незнакомцев, когда я стою на перекрёстке улиц. Во имя этой деятельности готов всем подряд, знакомым и незнакомым, друзьям и врагам выцарапывать глаза, готов ненавидеть и убивать тех, кто против. Ну, не сумасшествие? Это, конечно, всё – образно говоря. Такие чувства. Поэтому-то и не сумасшеств-

вие. В действительности идёт поиск взаимопонимания. Правда, это взаимопонимание частенько идёт через крик, через вот такие способы утвердить своё «я» и протолкнуть идею спасения от космических угроз, угрожающих катастроф, протолкнуть в чужие умы, зачастую совершенно не подготовленные к этому. Все эти умы, с которыми я сталкиваюсь, упорствуют в своих заблуждениях, а моё дело – пробивать идею спасения, чтобы она застряла в их мозговых извилинах.

– Бог спасёт! – скажет, приостановившись на ходу, какой-нибудь прохожий.

А я сразу реагирую и отвечаю поговоркой: «На Бога надейся, а сам не плошай».

Так я говорю, а сам про себя думаю о том, что Бог самодостаточный; и никого Он за шкуру из дерьма вытягивать не будет. В «*Письме 2017*» я отмечаю так: *«Бог – это процесс разрушения иллюзий. Когда иллюзии разрушены, человек становится сам Богом, переживая Состояние Бессмертия. Состояние Бессмертия – это Состояние Бога, или просто Бог. Если такое состояние человеком пережито, то есть шанс после жизни земной иметь жизнь вечную».*

Но все эти размышления я делаю, конечно, про себя, чётко фиксируя их в «*Письме 2017*». Кто это поймёт в практической жизни? И кто в этом будет вообще разбираться? Для прохожего есть поговорка «На Бога надейся, а сам не плошай», то есть делай что-нибудь для жизни, для своего же спасения. Но спасения, ориентированного на будущее. И спасения себя и всех. А если только себя, так обязательно придёт старость (она так или иначе придёт). Зубы выппадают. Стопы и лодыжки начнут болеть. С носа будет течь. И вообще нос заложит и дышать будет трудно. Иммуитет-то понизится. А потом наступит смерть. У всех людей, у всех животных, у всего живого всё идёт к концу, к разрушению организма. Да что там отдельный организм и его разрушение? Всё вообще вокруг шатко и совершенно ненадёжно. Хоть то искусственное, хоть то естественное, всё разрушится, всё придёт в упадок. Просто время съест всё. Вещи съест. Людей. Их творения. Не оттого ли мы

все тревожимся? Тревожимся за себя. Тревожимся друг за друга.

Люди тревожатся за людей. Ведь они со временем исчезают; умирают эти люди. Ведут себя агрессивно, садистски проявляя свою самостоятельность как отдельные личности, переделывая мир вокруг себя. А потом умирают, сливаясь полностью с этим миром, сливаясь безвозвратно. Потом оцениваешь, в чём была их самостоятельность по переделке окружающей среды, и видишь патологию жизни. У них было непристойное поведение по достижению эгоистических целей, выгод лишь для себя. Они похабно вели себя, чтобы иметь выгоды. Это – в отношении людей. А в отношении вещей – они занимались усовершенствованием орудий убийства. В целом технический прогресс был лишь в производстве оружия. Похабщина в отношении людей и вооружение при переделке предметного мира. И что, это во благо жизни? Это – во благо смерти. И что будет с таким народом? Один распад. Но... в конце концов, усиленные процессы старения организма опутывают тела морщинами. А потом – смерть забирает. Напроизводил и ушёл. И никому добра нет.

А я?

А я всё расхлёбываю, что сотворяют люди. Ориентирую их в направлении спасения. Похабщину надо заменить общими устремлениями. А вооружение? Метал, который идёт на вооружение, пусть идёт на производство костылей, инвалидных колясок. Сколько инвалидов, калек, искалеченных людей возвращается с зоны боевых действий, где применяется произведённое оружие.

Я – одинок. Друзей у меня никаких нет. Я имею в виду, настоящих друзей, разделяющих мои взгляды и устремления, готовых в любую трудную минуту помочь. Стою себе на перекрёстке улиц с листовками. Работу потерял. Но уверенности в себе не лишился. Я её приобрёл с годами. Раньше, в молодости я был совершенно неуверенным в себе. Теперь я только осознаю, что быть таким всю свою жизнь губительно. Всё время смиряться, опускать глаза и не пускать в ход кулаки? Нет уж.

Я изменился. Или изменила меня жизнь. Теперь пресмыкаться я ни перед кем не стану. Я стал вестью определённого смысла. Этот смысл я передаю другим. Передатчик. Быть передатчиком – это только часть меня, лишь часть моей сущности.

Я – одинок. Смотрю на большие семьи, где много общения, радости, веселья, и остаётся мне лишь всё понимать, и понимать только в своём направлении. А направление простое. Я представляю большую семью человечества, разросшуюся до космических масштабов. Оставаясь одиноким, лишь представляю.

Внутри что-то говорит: «Заведи семью. Тогда будет во что верить». А что, верить в Бога? Он реальность. Вот Он. Рядом. Я Его ощущаю. По утрам просыпаюсь один в квартире. А Он рядом.

Другие скажут: сумасшествие.

А для меня – реальность. Гляжу в эту реальность и меня охватывает умиротворение. А накануне – сердце разрывалось. Читал книги по астрофизике. Представлял летящую комету. Чем-то грозит мне из-за этой кометы будущее?

Потом охватывает Божественное. И опять умиротворённость.

Надо как-то избавляться от представлений о кометах. Но, может, это предупреждение? Предзнаменование?

А некоторые говорят: «Ох, как красиво!», – когда я показываю фотографии летящих огненных шаров, снятые телескопом «Хаббл».

– Как красиво! Какие оттенки цветов!

А то, что эта красота легко может гахнуть по голове – и распрощаешься с жизнью? Об этом никак не задумываются.

Или, когда я показываю видео, говорят так: «Очень мило они движутся среди звёзд».

Очень мило!

Хорошо, если они летят мимо, эти огненные шары. А если бы они летели на нас? То надо было бы от них как-то избавляться. И была бы проблема: «Как? Как отклонить движение комет и астероидов, если человек

штампует ядерное оружие против соседних стран и не делает ракеты, способные отклонить от курса эти красивые летящие кометы и астероиды?». Хочу, чтобы страны прекратили производство ядерного оружия. Хочу даже ценой собственной жизни. Готов жизнь отдать, чтобы это прекратилось. Поэтому я виню себя, потому что мало чего сделал в этом направлении.

– Как они мило летят, эти светящиеся посланцы, среди звёзд, по небесному своду! – восхищаются прохожие, глядя на моё видео из серии «Космос».

А в моём воображении всплывает такое: будто бы уже ракеты с ядерными боеголовками летят по этому самому своду.

Но всякие страхи воображения во мне не укореняются. Они боятся моего медитативного состояния и покидают меня, делая мою психику свободной для полётов.

Чтобы что?

Чтобы вообразить себе новую какую-нибудь нелепицу.

Хотя... ядерное оружие – это не нелепица. Это реальная угроза человечеству. Ведь человек – это такое существо, от которого можно ожидать всё что угодно.

Я. Я отъехал от себя давно. Разъединён с собственным телом, с собственными руками и ногами, со своим собственным «я». Разъединён со своим прошлым. А о будущем и говорить нечего. Меня просто снесут. Но моё «я» уже рухнуло, по кускам разлетелось по всей Вселенной. И поэтому переживать мне уже не за что. Куски моего «я» охватили всю Вселенную. Я – Вселенная. Вселенная – это я. И я нахожусь везде, где только можно. Сажу у себя в квартире, запертый на сто замков, а воображаю, будто я охватил всю Вселенную, являюсь этой самой Вселенной. Потом вдруг впадаю в уныние. Не знаю даже – отчего. Не могу установить причин. Моё уныние доходит до того, что я начинаю горевать. О чём? Не знаю даже, о чём горюю. Может, оттого что охватил всю Вселенную, но не ощущаю твёрдой почвы под собственными ногами? И ещё тебе в затылок смотрят ракеты с ядерными боеголовками.

О, оказия!

Не оттого ли у меня периодически появляется дрожь в руках, головная боль и, наконец, тоска, которая расширяется из глубин моего тела, перепутывает всё в моём сознании, отчуждает меня от самого себя? И тогда я уже сам себя не понимаю. Не понимаю: или у меня шизоидный склад характера (тип шизоидный), или же я уже сошёл с ума, заболел шизофренией? Помешался. Просто помешался на светящихся кометах Космоса.

В такие минуты я себя спрашиваю: «Я ли это?». Потом, поглядев в себя и вокруг себя, говорю: «Это всё-таки я. Нет, нет. Не помешанный. Может, слегка шизонутый? Нет. Просто шизоидный тип. Просто порой нападает тревожное тоскливое состояние и отчаяние оттого, что я ничего не могу поделывать, не могу прекратить производство ядерного оружия. Я – обычный человек, имеющий слово на перекрёстке улиц по собственной инициативе».

Или же я сошёл с ума?

В расцвете лет сошёл с ума, заболел шизофренией?

Не знаю. Время покажет. (Может, остальные сошли с ума).

Гёльдерлин тоже жил, жил... Потом раз – и заболел шизофренией. У него – это наследственное, в роду шизофреники. На определённой стадии жизни заболевают шизофренией.

Прежде я смотрел на себя со стороны, каждый миг своего бодрствования, с утра и до вечера. Но потом стало по-другому. Я – не я.

Что, совсем другой человек?

Окружающие знакомые смотрят на меня и говорят, что я какой-то странный, не такой, как всегда.

Прямо так и говорят: «Ты какой-то сегодня странный, тихий, серьёзный, не смеёшься, унылый. Что-то случилось?».

Но у меня всё нормально. А они хотят заглянуть в меня, выяснить, о чём я на самом деле думаю. Я ведь необычный.

Со мной бывает такое. Находит. В мистицизме это называют по-разному: мокша, нирвана, сатори, самадхи... Это – когда смерть рядом.

Однажды я упаду – и умру. В моём жизненном наблюдении были такие случаи. Так однажды, когда я стоял на площади с листовками, шёл какой-то человек. Хорошо одетый. Всё – честь честью. Вдруг остановился – и упал мёртвым. Когда-то Сократ так шёл, остановился, сутки простоял неподвижно, а потом пошёл дальше. Со мной тоже такое бывало – остановлюсь, замру, простою сутки, а потом иду дальше. Не бывало, чтобы я падал замертво. Возможно, всё впереди. Буду идти через площадь, остановлюсь – и упаду мёртвым. Пока стою на площадях и перекрёстках улиц живой.

Идеи, по которым строят люди себе окружающий мир, никуда не годятся. Будь то идея коммунизма, национализма или религиозная идея Царства Божьего. Царство Божье внутри нас. О! О, как близко мы к Богу. «Вы боги». Это ещё ближе. Но мы этого не знаем. Ищем Бога где-то там, в космических пространствах. А Он здесь, рядом, около нас. Вот Он! Его надо только обнаружить. Он близко, близко. А в тех космических далях – огонь и лёд. И ещё радиация, уровень которой несовместим с жизнью.

Подобные речи я веду с прохожими, стоя на перекрёстке улиц. Мне возражают. У каждого своя философия. Тогда хочется взбеситься и, сорвавшись с цепи, не помня себя, говорить, говорить. Говорить, перебивая всякую посланную тебе мысль. Но я этого не делаю. Я методично и чётко привожу аргументы, опираясь на научные факты. Провожу я это монотонным, спокойным..., сказал бы так, успокаивающим голосом. Прямо как при церковной проповеди, внедряя состояние умиротворённости и покоя. А когда некоторые несогласные слушатели начинают разъярённо противоречить, то я ещё пуще в полном спокойствии провожу свою линию аргументации. Ни в коем случае не доходить до бешенства, до экстатического исступления. Всё это лишает тебя рассудка и ты теряешь свою линию доводов и аргументов.

Бывает, я, конечно, срываюсь с цепи и с пеной у рта что-то громко доказываю. Но... это игра. Так было задумано. Чтобы впечатлять окружающих, надо устраи-

вать театр, понижать и повышать голос. И приходится повышать голос до крика. Но я иду на всё. Это, конечно, бывает, вредит делу. Ведь эмоциональный прилив и скорость, с которой начинаешь говорить и что-то доказывать, может обернуться скачкой бессвязных мыслей, хаотически возникающих в мозговых извилинах. Тогда зачастую долго невозможно направить их в определённом порядке. Они начинают бессвязно болтаться в мозгу и не находят того русла, которое им принадлежит.

В разговорах на уличных перекрёстках я держусь осторожно. Всякий народ попадает. Попадает такой, что вообще ничего не понимает, что ему говорят. Если обмолвлюсь каким непонятным словом, то поясню и хитрю, переворачиваю смысл речей. Я довольно правильно угадываю, что от меня хотят услышать. Поэтому иногда поддакиваю на замечания, а потом всё равно своё внедряю: «Все вместе бросим свои дела и займёмся общим делом для всех – спасением от надвигающихся катастроф из Космоса». И это я уже показываю, красочно применяя всё своё актёрское умение, выставляя фотографии космических происшествий. А фотографии – это уже не вымысел, не плод больного воображения, которое может жить своей собственной жизнью, создавая светотени, кишащие силуэтами сказочного характера. Фото – это реалии. У меня от этих реалий пробивает боль по всему телу. Неужели вот такие катастрофические события разгуляются на Земле? Неужели они расчленият Землю на куски? Неужели всему будет конец? От таких вопросов, которые я задаю сам себе по дороге к городской площади, на которой собираюсь разместить фото космических происшествий, голова идёт кругом, рождая дополнительные воображаемые всплески раскалённой космической магмы.

Фантастические образы проникают вглубь моего существа и туманят рассудок. Объёмные мысли о катастрофических положениях придавливают меня к земле. Они в потаённых норах моих мозговых извилин, как давние обитатели, по-прежнему пытаются расчлениить на составляющие моё единое «я», сделать окаменелыми лабиринты лабораторий моего мозга, чтобы всё застыло, как когда-то это случится с миром, со Вселенной, засты-

ло, чтобы ничего не производилось, не перетекало, а чтобы воцарилась полная энтропия.

Но я пока с давлением мыслей справляюсь, справляюсь со всем, что мне чудится: с плачущими детьми и женщинами, со зловредными людишками, снующими взад и вперед, бормоча указание на то, чтобы я помалкивал. Но я вижу: это не сон, в котором типы в чёрном с ножом у горла требуют, чтобы я не говорил о приближающейся комете. Это сон наяву. Это мои образы и мысли. И все их я зачёркиваю медитативной практикой. Они просто мешают. Обыкновенная помеха. Мешают быть свободным.

Я молчать не хочу, а хочу развернуться в непринуждённый крик театрального действия о самом главном, о спасении. Развернуть свою трагикомедию на перекрёстке улиц, на площадях.

И меня понесло...

Но... я и осёкся.

Мир будет существовать не более трёх миллиардов лет. Потом всё погибнет. Мои усилия тщетны. Я навязываюсь людям. А они отгораживаются от меня, будто и так всё знают о конце мира через три миллиарда лет.

И зачем я парюсь? Через три миллиарда лет и так всё кончится.

Выжил я из ума, что ли?

Так вроде бы не такой старый.

Через три миллиарда лет что будет?

А кто знает?!

Я так предполагаю по прочитанным мною научным книгам, что Солнце уже значительно превратится в красного гиганта и полным ходом будет сжигать Землю. И всем будет конец. Я вижу этот конец. Явно вижу всё то, чего нет. Всё это мной, конечно, не пережито. Всё это — лишь моё воображение. Но от этого не легче. От этого я не чувствую себя стоящим твёрдо и прочно на земле. Я жду с тревогой, что будет всем конец, потому что люди заняты совершенно не тем вопросом и делают совершенно не то, что надо. Может, через сто или двести лет они окончательно поймут, что их всех, все их поколения ждёт. Поймут, что их ждёт через три миллиарда лет, и

начнут что-то делать в направлении избавления от угрозы? Может, так и будет. А может, придёт полное осознание того, что они не в силах что-либо изменить. И поэтому придётся лишь смириться с существующим положением вещей и зажить спокойной жизнью для себя, ожидая неотвратимого конца существования в будущем для всех.

Я лично с таким положением вещей смириться не могу. Воображая кончину – цепенею. На лбу появляется испарина. От страха перед таким воображаемым будущим – пот течёт ручьями у меня по груди и под мышками. Начинают одолевать странные ощущения, будто я вовсе не я. В психическую сферу вклиниваются образы того, будто я нахожусь не на том свете, где мне положено находиться. Но здесь мне будто будет приятно. Хотя в моём положении уже приятно и ничего другого мне не требуется.

Бывает, что я сам не свой.

На перекрёстке улиц вижу знакомых людей. Присмотревшись, понимаю, что они мне вовсе не знакомы. Может, уже сошёл с ума, потерял всякое соображение, живя в нереальном мире будущей катастрофы? Начинаю практиковать медитации. Они меня трезвят. Становится легче. А то прямо – наплыв ужасов, которые будут через три миллиарда лет. Сказать кому, засмеют. Что там будет через три миллиарда лет? Зачем париться по этому поводу? Но лично меня это печальное известие из книг по астрофизике повергает прямо в шок. Я цепенею и уже как автомат, как запрограммированный робот раздаю на перекрёстке улиц свои листовки, не поднимая глаз.

Наверно, всё-таки я какой-то псих. Не живу нормальной жизнью. Воображаю себе что-то, чего в настоящей реальности нет. А закончится отпущенное время, и умру. Рухну мёртвым – и всё. Как это я видел однажды – рухнул и умер человек, идущий через площадь. Он шёл, остановился, и упал мёртвый. Всё. Со мной может быть такое же. Согнусь, обмякну – упаду и умру.

Да.

Однажды грохнусь на асфальте на перекрёстке улиц; и меня подберут. А может, подберут раньше, чем

грохнусь, чтобы не терроризировал прохожих своим приставанием о конце света.

Околачиваясь на перекрёстках улиц и площадях, я не раз видел оборванных бомжей, лежащих без движения. С них что-то текло. Их забирала скорая помощь. Подъезжала полиция. Некоторые из них были мертвы. Некоторые шевелились. Их срок кончился раньше, от плохой жизни.

«А могли бы послужить спасению». – мелькает в моей голове мысль.

«Хоть бы их самих спасли».

Я помешался на спасении. Это очевидно. Три миллиарда лет бьют мне по мозгам. От этого мучаюсь, страдаю. Хотя, казалось бы, что мне до того, что будет через три миллиарда лет? А страх берёт. Чего, спрашивается, берёт? Окунись в прохладу медитативного состояния, остыну. И жизнь покажется райской.

Меня пугает, что будет через три миллиарда лет, пугает то, чего я никогда не увижу. Не увижу Солнца как красного гиганта. Тогда будет свет неизъяснимой силы. И это пугает. Сейчас, в настоящей жизни больше пугает тьма, неизъяснимо плотная темнота.

Но я думаю, что наибольший страх – это страх утраты, когда ты лишаешься тех, которые рядом с тобой были, разделяли твою участь, когда ты остаёшься один. Тогда даже не только страх накатывает. Тогда просто теряются смыслы.

Смыслы утеряны. Никто не разделяет моих устремлений. Я один-одинёшенек. Лишь страшные сны меня посещают и предупреждают. Призрачные типы в чёрном меня душат. Но уже ничто не пугает. Но боюсь света, символически боюсь, не по-настоящему. Света будет много, когда Солнце превратится в красного гиганта, начнёт сжигать Землю. Это будет через три миллиарда лет. Хотя намного раньше может комета гахнуть по Земле и прекратить существование человечества.

Может, в старости, когда выживу из ума, подобное представлять не буду. Да и сейчас я от этого всего отрываюсь медитативной практикой. Чтоб особо не погружаться в будущее, а жить настоящим. Жить и компо-

стировать мозги прохожим на перекрёстке улиц. Это считаю своим делом жизни. В это въехал по уши.

Распоясался.

Привлекаю внимание прохожих своими воплями и криками о неминуемой гибели.

Кричал, чтобы всякий люд изменил род своей деятельности.

Кричал, что их деяния не нужны для будущего спасения.

Кричал, чтобы они прекратили свою работу по выпуску губной помады, ядерного оружия, химического и бактериологического оружия, спиртных напитков и табачных изделий, ...и прочего, прочего, прочего...

Кричал, чтобы они начали работу по выпуску ракетных комплексов, отклоняющих курс движения метеоритов, астероидов, комет.

Я плотно присел в навязывании своих идей прохожим.

Однажды меня окликнули. Я обернулся. Это был полицейский.

– Что это вы к людям пристаёте, нарушаете общественный порядок?

– А что?

Завязался разговор. О Космосе. О смысле жизни. О выживании. О спасении. Обо всяком. Полицейский от меня отстал, когда я начал присаживать его, чтобы он вёл определённый образ жизни и не вдавался в мелкий соблазн. Видно, подумал, что столкнулся с неисправимым типом; типом в принципе ничего особо не нарушающем.

После этого случая с полицейским я призадумался, что могут быть варианты и похуже. Меня могут изолировать, если я уж слишком насяду на прохожих, если меня занесёт в дебри волевого импульса, насаждающего свой интерес. Но... это и их интерес. Я пекусь не только о себе. Им всем, людям Земли надо тоже выживать и спасаться. Поэтому я никак не угомонился. Более того, стал настойчивее, проводя свои убеждения в жизнь, внедряясь в различные слои населения.

Спасаться надо, спасаться! Так кричал я на всех уличных перекрёстках. Двигается что-то невероятное. Оно захлестнёт нас всех. Начнёт ломать и трощить всякие структуры как в наших головах, так и в нашем окружении, превращая это окружение в хаос, в сплошной хаос, заливая всё водой, сжигая всё огнём.

Если кто-то скажет, что вода и огонь – несовместимы, то я отвечу:

– При наступлении большой воды огонь тухнет и возникает пар. При наступлении огня вода исчезает и превращается в пар. Всё превратится в пар, в испарения. Испарится. Исчезнет. Наши тела закипят и испарятся при наступлении огня. При наступлении воды мы тоже не выживем. Нужно всё регулировать, дозировать. Огонь. Воду. Всё это надо дозировать.

– Нам конец! – кричал я.

Кричал...

Кричал...

Не докричался. Увезли в сумасшедший дом. Нарушал тишину, общественный порядок.

Вот сижу взаперти. Для человечества так надо. С собой нет бумаги, чтобы продолжить «*Письмо 2017*». Поэтому бормочу и в звуках затихает такое: «*Стучусь. Стучусь сутками, днями и ночами, перебирая дни, пролетевшие в безпамятстве, когда нельзя было никак достучаться.*

Не открывали.

Хотели своего. Хотели водрузить то, что не называлось спасением».

А...

Такой, как я, людям не нужен.

Зачем я им?

Я только раздражаю их своими рассказами о катастрофах... о несуществующих катастрофах...

И место мне – в сумасшедшем доме. Чтобы не будоражил, не накалял обстановку... не накалял атмосферу.

Пройдёт время – и меня не будет. А сейчас на пыльном подоконнике пальцем пишу такое, пишу завет человечеству: «*Стоит рискнуть и направить все силы*

на спасение. Закрывать все каналы для излишних действий, ... ненужной деятельности.

Авось в будущем человечество останется существовать!».

А себе применение я найду и в психиатрической больнице. Здесь психи что, не люди? Они тоже должны знать о надвигающейся космической опасности. И здесь я разверну свою деятельность, проповедуя пути спасения. Вот только новую научную информацию надо получать извне, из научных центров. Надобно наладить связь психиатрической больницы с этими научными центрами.

Не хотел сдаваться.

Не хочу сдаваться.

Продолжаю свою борьбу.

Сумасшедший. Псих.

Можно думать, как угодно.

Раздобыв тетрадку и карандаш, в своём «*Письме 2017*» я продолжил фиксировать такое: «*Человечество когда-нибудь сможет воссоздавать генетический аппарат людей и возвращать их к жизни. Когда это станет возможно, то в первую очередь возвратят к жизни тех, в ком большая нужда.*

В Моцарте – большая нужда. Его воссоздадут и возвратят к жизни. Всем требуется вдохновение Моцарта.

Всем требуется разум Исаака Ньютона, Чарльза Дарвина. Их тоже возвратят к жизни.

Но... в первую очередь возвращать к жизни будут тех, кто унёс с собой ту или иную тайну, кто человечеству не поведал тайну, а лишь заинтриговал этой своей тайной. Поэтому возвратят и воссоздадут в первую очередь меня. Будучи в сумасшедшем доме, я не могу поведать всем тайну, как обрести «Состояние Бога», которое есть «Состоянием Бессмертия». Как я поведаю людям эту свою тайну, находясь в таком положении? Они просто сочтут меня за сумасшедшего. Конечно, если я при жизни выйду из сумасшедшего дома, то мою тайну узнают все. В противном случае, меня придётся воссоздавать и возвращать к жизни тем далёким

будущим поколениям, дабы выяснить мою тайну, выяснить способ обретения «Состояния Бога» как «Состояния Бессмертия». Но для этого человечество в будущем должно остаться жить. Оно должно не исчезнуть. Иначе некому будет воссоздавать и возвращать к жизни.

А Бог?

Но Он самодостаточен, как то моё «Состояние Бога». Он лишь пребывает».

Некоторым покажется, что это измышления, фантастика.

Ну, ну.

Есть другой сценарий. Он значится в моём «Письме 2017» так: «Астероид гахнет по Земле – и с человека слетят все украшения».

...

...

Мой отец. Жил. Боролся. От него ничего не осталось. Ну, ничего не осталось! От матери моей тоже ничего не осталось.

Но... остался я.

Я единственное то, что от них осталось. Так вперёд же. Берись за перо. Воссоздай всё, что ихнее в тебе.

Оно не должно пропасть.

Они были добрыми людьми.

А так:

Что-то когда-то будет.

Что-то когда-то случится.

Мир всех так нас позабудет.

Мир тот – всё та же волчица.

...

...

Завернулся мой коврик случайно? Или так всё начертано было? То, что будет, уже как-то было?

Или всё непонятно, что будет?

Размышляя, доходишь до ручки. И не движешься как-то куда-то. Замираешь. И смотришь. Всё смотришь. В те несущие дали...

Вперёд!

Ты вперёд смотришь; всё. Так и надо. Так иди. Борозди океан непомерно большой и суровый, выводящий тебя на просторы, где ты блеешь подкидышем малым в незнакомой пустыне без света, обожжённый единственной мыслью: «Всё вперёд, всё вперёд и вперёд...».

...

...

Прощаемся с жизнью однажды.

Не хочется впрочем очень. Были деньки святые. Радости было море. Всё покидать придётся. Тело изношено очень. Что мы оставим детям? Мудрые мысли – как жить?

Будут миры иные. Всё так изменится очень. Дети другими будут. Мудрость другая нужна им?

Тело их тоже изнашивается. Что-то от мудрости старой им пригодится всё же.

...

...

Пройду в никуда. Там есть жизнь. Она же везде, где есть люди. А люди бывают – как пена. И люди бывают – как камень. Как воздух бывают однажды. Однажды бывают – как свет. А там, там и жизнь полнится и светом, и воздухом чистым, и мыслями чистыми всеми про то, как хранить непорочность, как жить с ней, детей всё рожая, наполнив Вселенную смехом, тем смехом, тем детским, тем звонким, что свет колокольчиков дивных наполнит весь день до отказа, чтоб ночи и места в пространстве никак не нашлось ни на йоту.

...

...

Может, всё просто будет

В час тишины слепой.

Может быть так: позабудет

Меня бесконечный покой.

Но только лишь я не забуду

Боль и свободного Будду.

...

...

Я – воспрянувший этим летом.

Я – восставший во все века!
Может, просто течёт река,
А во мне отражается светом?

...

...

И что в миру, и что в миру-то будет?
Порою так становится всё ясно.
Когда душа во мне всё позабудет...
Всё то, что было смутно и напрасно?

...

...

Я порою не знаю: что будет?
Я порою не знаю: что есть?
Люди... Вокруг только люди.
Вокруг – только жесьть.

...

...

Я буду жить. И – вовеки.
Я буду жить. И – всегда.
Жили б со мной человеки:
Вмеру – огонь и вода.

...

...

...
...

«Состояние Бессмертия» – это компенсаторная реакция на страх смерти. Страх смерти же появляется в развитии личности (к 15 годам – у мальчиков) вместе с возникновением самосознания (Дидье Жюлиа). Но появляется и компенсаторная реакция на страх смерти. В нормальном состоянии компенсация бессознательна, то есть она воздействует на сознательную деятельность, регулируя её бессознательно (Карл Юнг). И у человека возникает «Состояние Бессмертия» как бессознательная компенсация страха смерти. Возникает ощущение бессмертия, осознание вечной жизни (Антти Ревонсуо). Смерть представляется невозможностью (Вильям Джеймс). И это не убеждение, что мы будем жить вечно, но осознание, что это так и есть (W. James). И абсолютно нет страха ни перед чем (М.Г. Мурашкин). «Состояние Бессмертия» как компенсация страха смерти приходит как вневременное (Джидду Кришнамурти). Это экзистенциальные всплески, которые кажутся лежащими по ту сторону времени (Корлисс Ламонт).

В психике человека много непонятно откуда берущегося. Непонятно откуда взявшееся прекрасное настроение после глубокой скорби (Карл Ясперс). Непонятно откуда взявшееся «Состояние Бессмертия» после страха смерти.

Источники: Джеймс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; Дидье Жюлиа. Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; Кришнамурти Д. Записные книжки. – М.: Разум / Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; Ламонт К. Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; Мурашкин М.Г. Записи 2000 года. – Днепропетровськ: СІС, 2006. – С. 127–132; Ревонсуо А. Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 288–305; Юнг К. Психологические типы. – СПб.: Ювента, М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; Ясперс К. Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. –

C. 150–483; *James W. The varieties of religious experience.* – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389.]

...
...

[Матфей и Иоанн как свидетели «Состояния Бесмертия». Если рассмотреть Евангелие от Матфея и Евангелие от Иоанна, а они, то есть Матфей и Иоанн, были свидетелями тех событий, когда распяли Иисуса Христа, то можно увидеть реальную жизнь и реальную смерть преображённого человека по имени Иисус Христос.

В основе Божественного лежит компенсаторная реакция человеческой психики. Счастливы нищие духом, – им принадлежит Небесное Царство (Мф 5:3). Счастливы плачущие, – они будут утешены (Мф 5:4). Счастливы чистые сердцем, – они увидят Бога (Мф 5:8). По компенсаторным механизмам может быть непонятно, откуда взялось прекрасное настроение после глубокой скорби (Карл Ясперс). Мрак в меланхолии компенсируется остротой зрения и приступами эйфории (Карин Юханнисон). И человека может посетить особое состояние, посетить Высшее, когда он сам себе скажет, что Выше этого ничего нет и не может быть. Человек сам себе свидетель в отношении своего Высшего.

Иисус Христос тоже сам себе свидетельствовал о своём Высшем состоянии. «О себе свидетельствую Я сам и Мой Отец, который послал Меня» (Ин 8:18). То есть речь идёт о субъективном мире, когда человек свидетельствует сам себе о том состоянии, которое он называет Богом, о состоянии Высшем, выше которого ничего нет, по его собственным оценкам. Он судит о состояниях своего собственного Духа. А Бог есть Дух (Ин 4:24). Но это определённый Дух, определённое состояние этого Духа, состояние, которое многими людьми не переживается. И они, эти люди, этого не поймут (Мф 13:11). Сердца этих людей огрубели (Мф 13:15). У человека должно произойти преображение, чтобы он имел опыт Бога, опыт Высшего, Высшего состояния своего Духа. У Иисуса Христа это преображение было. На горе Он вдруг преобразился: лицо Его засияло как солнце (Мф 17:2). То есть необходимы изменения. Если вы не

изменитесь и не станете как маленькие дети, вы никогда не войдёте в Небесное Царство (Мф 18:3), никогда не испытаете Состояния Бога, не изменитесь коренным образом, не преобразитесь до неузнаваемости.

В человеке должны произойти коренные перемены. Он должен быть заново рождён (Ин 3:7). Преображение – это глубокие перемены в человеке. Через них, через эти перемены, открывается Состояние Бога, Состояние Жизни Вечной, Состояние Бессмертия. Если в человеке подобное не произошло, то ему многое и непонятно. Многое непонятно и в Святом Письме. Иисус говорил:

– Не все понимают Мои слова, а лишь те, кому дано (Мф 19:11).

Дано в принципе всем, но в разной степени. Кому необходимо много времени вытратить, пока не придёт преобразование его Духа, а кому – немного. У Шри Рама-на Махарши серия преобразований началась ещё с шестнадцати лет (Артур Осборн). Другим преобразование приходит к концу жизни. Но преобразование есть признак спасения. Ведь это Состояние Жизни Вечной, Состояние Бессмертия. Это возможный шанс иметь это Бессмертие, когда уже уйдёшь из этой земной жизни. Возникает вопрос о возможности спасения. Кто вообще может спастись? (Мф 19:25). Иисус сказал:

– Человеку это невозможно, но Богу всё возможно (Мф 19:26).

Возможность открывается тому, кто имел преобразование, имел Состояние Жизни Вечной, Состояние Бессмертия, Состояние Бога. Это состояние приходит при жизни человека. Оно есть Состояние Бога. Это то состояние, которое было у Яджнявалкьи, у Кришны, у Будды, у Лао Цзы, у Христа, у Мухаммада, у Авраама, у Исаака, у Иакова. Сказано «Я Бог Авраама, Бог Исаака, Бог Иакова»? Он Бог не мёртвых, а живых (Мф 22:32).

Однако возникает вопрос: что делать, чтобы спастись, чтобы возникло преобразование, возникло Состояние Бога, Состояние Бессмертия? Во всех Священных Писаниях прописан один и тот же рецепт. В Ведах, а это «Ригведа» индуизма, брахманизма, речь идёт о такой характеристике свидетельствования, как бдительность

(Ригведа). О той же бдительности говорит «Авеста» зороастризма (Авеста). Буддистское Святое Письмо «Трипитака» имеет много ссылок на мистическую практику обретения Высших состояний сознания. Так, её составная часть под названием «Дхаммапада» говорит про то самое практическое действие – бдительность (Дхаммапада). В даосизме, который представлен Святым Письмом «Дао дэ цзин», мистическая практика – это та самая бдительность как свидетельство отстранённо созерцательного характера, когда человек смотрит на всё со стороны, когда он осторожен (Дао дэ цзин). В «Торе» иудаизма речь идёт о процессе свидетельствования, когда свидетельствует сам Бог, когда его Дух, Дух Всесильного парит над водою (Тора). Это можно понимать, что речь идёт об определённом состоянии как Состоянии Бога, когда Он свидетельствует, отстраняясь от всего. В христианстве, в его мистической практике «Библии» также акцент делается на такой характеристике свидетельствования, как бдительность, когда рекомендуют наблюдать за собой (Библия). В «Коране» мусульман мы также встречаем процесс свидетельствования (Коран). Везде речь идёт фактически о бодрствовании. Поэтому бодрствуйте, вы ведь не знаете, в какой день придёт ваш Господь (Мф 24:42). Бодрствуйте и молитесь, чтобы вам не поддаться искушению (Мф 26:41). То есть фактически напряжение воли ведёт к Состоянию Бога, Состоянию Бессмертия.

В дзэн-буддизме движущую силу, ведущую к просветлению, можно характеризовать как крайнее волевое усилие (Генрих Дюмулен). Ведь воля сменяется вдохновением (Б.М. Теплов). Вдохновение же может переходить в экстаз в момент кульминации творческого процесса – при озарении, открытии (Е.П. Ильин). И это что в христианстве, что в буддизме, что в иных религиях. По компенсаторным механизмам воля сменяется озарением, преображением, просветлением, когда в теле идёт усиленный синтез обезболивающих веществ, дарующих «счастье», таких веществ, как эндорфины, энкефалины, анандамедиаторы. Тогда у человека снижаются болевые ощущения, он переживает блаженство. Но если извне

боль очень сильная, то организм не справляется синтезировать обезболивающие вещества и человек всё равно чувствует сильную боль. Так, когда распинали Иисуса Христа на кресте, то боль была такой сильной, что заглушить её не могли те эндорфины, энкефалины и анандемедиаторы, которые синтезировал его организм, его тело. Поэтому Иисус громко крикнул: «Бог Мой, Бог Мой, зачем Ты оставил Меня?» (Мф 27:46). Организм не выдерживал такой боли при распяты на кресте. И Бог ушёл. Состояние Бога связано с отсутствием боли, с блаженством.

Христа распинали, потому что многие не видели в нём Состояния Бога, не узнавали Бога в нём. Мир не узнал Его (Ин 1:10). Люди не узнавали Состояния Бога, потому что сами не переживали подобного. А доподлинно передать это состояние невозможно, потому что оно вне образа, а значит, его нельзя видеть. Бога никто никогда не видел (Ин 1:18). Более того Состояние Бога – это разрушение всякого видения, всякого образа, образа иллюзорного, устаревшего. Все религиозно-мистические системы, которые пытаются познать и передать это Высшее, оперируют символом разрушения, символом смерти. Но это разрушение и смерть человеческих иллюзий, ложных образов и видений. Центральный символ мистицизма – это смерть, знак для опыта, разрушающего прежние структуры сознания (Сергей Аверинцев), структуры устаревшие, отжившие своё. Так что если все образы в человеке разрушены при Состоянии Бога, то что передавать другому человеку? И что вообще Познавать?

А чтобы иметь Состояние Бога, Состояние Царства Божьего, необходимо глубинное преображение, когда все устаревшие структуры сознания будут разрушены, когда все образы и видения растворятся, исчезнут. Это фактически надо человеку родиться заново. Иисус сказал:

– Говорю тебе истину, никто не увидит Божьего Царства, если не будет заново рождён (Ин 3:3). Никто не сможет войти в Царство Божье, если не будет рождён от воды и Духа (Ин 3:5).

Вода – это символ меланхолии. Дао – путь воды, где переживание озарения и просветления обладает само-достаточностью (Алан Уотс). Дао просматривается в трактате «Дао дэ цзин», трактате, который приписывается Лао цзы, трактате, который передаёт психологический портрет, через который виден характер мистического меланхолика (Анри Масперо).

От плоти рождается плоть, а Дух рождает дух (Ин 3:6). Вы должны быть заново рождены (Ин 3:7). Рождение заново происходит при становлении личности, когда уходит страх смерти. В развитии личности страх смерти появляется (к 15 годам у мальчиков) вместе с возникновением самосознания (Дидье Жюлия). Однако в человеке возникает и компенсаторная реакция на этот страх смерти. В нормальном состоянии компенсация бессознательна, т.е. она воздействует на сознательную деятельность, регулируя её бессознательно (Карл Юнг). И человек испытывает состояние, лишённое страха смерти.

Это ощущение бессмертия (Анти Ревонсуо) является предметом рассмотрения религиозно-мистической культуры. Религиозным мистицизмом рассматриваются особые состояния духа, Высшие состояния, Божественные. Бог есть Дух (Ин 4:24). Но это Дух как Состояние Бессмертия, Дух Высший, Дух Неба. И это не то небо, которое у нас над головой. А это то, что над знанием и сознанием нашим; надсознательное. Небо – это высшее в нас. Иисус Христос сошёл с Высших плоскостей своего сознания и сказал:

– Я хлеб, пришедший с небес.

Иудеи же возмутились:

– Как Он говорит: «Я пришёл с небес»? (Ин 6:42).

Иудеи знали Его как сына Иосифа; знали отца Его и мать. А тут Он заявляет: «Я пришёл с небес» (Ин 6:42). Они понимали сошествие с небес, которые над их головами. Но Иисус Христос сошёл с Небес Высших в Себе, то есть с Высших сфер Своего Духа. Бог есть Дух (Ин 4:24). Иисус Христос говорил о том, что он хлеб, пришедший с небес. Хлеб для желудка, для тела. А хлеб, пришедший с небес – это речь о Высших сферах человеческого духа.

Речи Иисуса Христа символичны и иносказательны. Но они отражают реальное положение вещей, состояние его Духа. Если рассматривать Евангелие от Матфея и Евангелие от Иоанна, а они, Матфей и Иоанн, были свидетелями тех событий, когда распяли Иисуса Христа, то можно увидеть реальную жизнь и реальную смерть преобразённого человека по имени Иисус Христос, человека, который передавал другим то, что дали ему компенсаторные процессы, произошедшие в его организме, в его психике. Это определённые знания, символические, знания-намёки. Они содержатся во всех Священных Писания. В Ведах. В Авесте. В Трипитаке. В Дао дэ цзин. В Торе. В Библии. В Коране.

В этом отношении Иисус Христос ничему и не учился. Он говорил о том, что с ним происходит, каким преобразованиям он подвергается. Иудеи удивлялись и спрашивали:

– Откуда у этого человека такие знания, ведь Он нигде не учился? (Ин 7:15).

Иисус ответил:

– Учение Моё не от Меня (7:16).

В нём произошло преобразование и он говорил об этом. Он знал эти преобразовательные процессы как Бога. Окружающие иудеи не знали этого Бога. «Я же знаю Его» (Ин 7:29). – утверждал Христос. Знал то Высшее состояние, которое зовётся Бог. Поэтому Он и говорил: «Я пришёл свыше. Вы принадлежите этому миру, а Я этому миру не принадлежу» (Ин 8:23). Он имел состояние Бога как истину. Призывал других иметь это истинное состояние. «Вы тогда узнаете истину, и истина сделает вас свободными» (Ин 8:32). «Говорю вам истину: кто исполняет то, что Я говорю, тот никогда не увидит смерти» (Ин 8:51).

Есть состояния, когда смерть представляется невозможностью (Вильям Джемс). Человек, испытавший это состояние, его знает. Иисус Христос испытывал подобное. Он говорил о том, что Он Его, это состояние, Состояние Бога, знает. «Я Его знаю» (Ин 8:55).

Это «Состояние Бессмертия». Оно всеохватывающее. Это экстатические вспышки, которые кажутся ле-

жащими по ту сторону времени (Корлисс Ламонт). Поэтому у Иисуса Христа прошлое об Аврааме, настоящее и будущее было одним. Иисус Христос был в особом трансe. В трансe утрачивается чёткая ориентация во времени (А.П. Забияко). Иисус сказал:

– Говорю вам истину, ещё до того, как Авраам родился, я уже был! (Ин 8:58). Подобные заявления возмущали иудеев. Ведь Авраам жил задолго до того, как появился Иисус Христос. «Ты, обыкновенный человек, выдаёшь себя за Бога» (Ин 10:33). – говорили иудеи. Иисус ответил:

– Разве в вашем законе не написано: «Я сказал, что вы боги»? (Ин 10:34).

Этим Иисус Христос подчёркивал, что каждый человек может иметь Состояние Бога, Состояние Бессмертия. Человеку должно открыться, что он Бог. Для этого надо верить. Если ты будешь верить, то увидишь славу Божью (Ин 11:40). То есть вера, до того, как человек увидит славу Божью, до того, как придёт Состояние Бога. Когда же приходит состояние Бога, то это уже реальность, это уже слава Божья. Вера предшествует Состоянию Бога. Она должна предшествовать этому состоянию.

Многие верят, но лишь некоторым приходит Состояние Бога. Другие не могут прийти к этому состоянию. «Туда, куда Я иду, вы не сможете прийти» (Ин 13:33). Но некоторые приходили туда, в то Состояние Высшего. Это Яджнявалкья, Кришна, Заратустра, Будда, Лао Цзы, Авраам, Мухаммад. Они приходили туда, куда приходил Христос. Но там никаких материальных вознаграждений человек не получает. А многое из духовного разрушается как иллюзия. «Я даю вам совсем не то, что предлагает этот мир» (Ин 14:27). – говорил Иисус Христос. Даётся Состояние Бессмертия, Состояние Жизни Вечной. Истинный Бог – это Состояние Жизни Вечной. «Ведь вечная жизнь состоит в познании Тебя, единственного истинного Бога» (Ин 17:3). Непосредственном познании; познании определённого состояния, Состояния Бога.

Когда человек в глубоком Состоянии Бога, он не от этого мира. Это «каталептическое сознание» (Мирча

Элиаде), состояние транса, которое значит в ведической традиции как «Турия».

Когда человек выходит из глубокого Состояния Бога, то он всё равно уже не от этого мира. Состояние Бога оставляет «след» на всю оставшуюся жизнь. «Я не от этого мира» (Ин 17:14). – говорит Иисус Христос, у которого остался «след» от пережитого Состояния Бога, от преобразования. И Иисус Христос уже не принадлежит этому миру. И Царство Его не от этого мира (Ин 18:36). Он царствует своим опытом Состояния Жизни Вечной.

«Ригведа» говорит о доле богатства, скрывающего недостатки (Ригведа). А это речь о Боге. С самого начала само слово «Бог» имело значение «Доля» (В.В. Иванов, В.Н. Топоров). В «Ригведе» речь идёт о «доле богатства», о Боге как подателе этой «доли богатства», или другими словами, «части богатства».

«Когда Эташа, почитал (его), принёс ему

Как его долю богатство, скрывающее недостатки» (Ригведа). Для полноты человеку добавляется часть богатства. Но что это за богатство? Материально ли оно? Нематериально. Это богатство скрывает недостатки. Процесс компенсации в человеке скрывает его недостатки при переживании идеальных состояний.

Индо-иранские народы использовали термин *бага* , а славянские – «бог» для обозначения «богатства», и его подателя – «бога» (А. Гейштор). О том, что это за богатство, долю которого даёт Бог, нам показывает Ригведа.

Ригведа говорит о доле богатства, которая скрывает недостатки (Ригведа). А это – не материальное богатство. Это определённое состояние души, Состояние Духа как богатство. Бог – это сила, наделяющая человека определённым состоянием, Высшим состоянием как богатством. Почему здесь речь идёт о состоянии человека? А просто это состояние скрывает недостатки, человеческие недостатки, компенсирует эти недостатки. Человеку приносится доля как богатство, скрывающее недостатки переживанием Высшего, Высшего состояния, где эти недостатки скрываются. Это особое, Высшее состояние значит как «Бог», как «Высшее». В религиозном мистицизме это состояние значит как «Состояние Бессмертия».

Слово «Бог» от слова «Бхага». Бхага – надзиратель над появлением мыслей практического, делового характера, мыслей о распределении богатства. Надзирание – это и есть богатство (скрывает недостатки, оттого и богатство), это и есть в определённой степени «Состояние Бога».

Источники: Аверинцев С. Мистика // Новая философская энциклопедия. – В 4т. – Т.2. – М.: Мысль, 2010. – С. 579; Авеста // Авеста в русских переводах (1861–1996). – СПб.: Журнал «Нева» – РХГИ, 1997. – С. 312–313; Библия. – М.: Издание Московской патриархии, 1988. – С. 1112–1140; Гейштор А. Слов'янська міфологія. – К.: ТОВ «Видавництво КЛЮ», 2015. – С. 49–69; Дао дэ цзин // Люйши чуньцю (Вёсны и осени господина Люя). – М.: Мысль, 2001. – С. 464–465; Джемс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; Дидье Жюлиа. Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; Дхаммапада – М.: ООО «Издательский дом «София», 2005. – С. 29–35; Дюмулен Г. История Дзэн-буддизма. – М.: Центрполиграф, 2003. – С. 296; Забияко А.П. Транс // Энциклопедия эпистемологии и философии науки. – М.: «Канон» РООИ «Реабилитация», 2009. – С. 999; Иванов В.В., Топоров В.Н. Доля // Мифы народов мира: Энциклопедия. – В 2т. – Т.1. – М.: Советская энциклопедия, 1991. – С. 391; Ильин Е.П. Психология творчества, креативности, одарённости. – СПб.: Питер, 2011. – С. 127; Коран. – М.: Издательско-полиграфическая фирма «АНС – Принт» Ассоциации «Новый стиль», 1990. – С. 187; Ламонт К. Иллюзия бессмертия. – М.: Издательство политической литературы, 1984. – С. 250; Масперо А. Даосизм. – СПб.: Наука, 2007. – С. 258; Осборн А. Махарши Рамана и путь самопознания. – К.: Ника-Центр, 2004. – С. 6; Ревонсуо А. Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 302; Ригведа: Мандалы I-IV. – М.: Наука, 1989. – С. 258–292; Теплов Б.М. Психология музыкальных способностей // Избранные труды. – В 2т. – Т.1. – М.: Педагогика, 1985. – С. 50; Тора. – М.: 5765-2005. – С. 1–53; Уотс А. Дао – путь воды. – К.: София, Ltd, 1996. – С.194–195; Элиаде М.

История веры и религиозных идей: От Гаутаммы Будды до триумфа христианства. – М.: Академический проспект, 2009. – С. 75; *Юнг К.* Психологические типы. – СПб: Ювента, М.: Издательская фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; *Юханнисон К.* История меланхолии. О страхе, скуке и печали в прежние времена и теперь. – М.: Новое литературное обозрение, 2011. – С. 64; *Ясперс К.* Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 483.]

...

...

[Читаю в Интернете: «Убийство Немцова – позор России».

С момента убийства Бориса Немцова Россия полностью погрузилась во тьму вранья.

Дезинформация – это преступление.

15 января 2017 года читаю в Интернете о том, что идентифицированы российские военные преступники, которые издевались, а потом убили украинских военнослужащих Александра Бердеса, Василия Демчука и Павла Плацинского.

Издевались, а потом убили.

23 февраля 2017 года. Некоторые говорят «праздник». Но мы живём в другой истории. На данный момент нету ни советской армии, ни советского союза. Но есть тысячи убитых на Донбассе. Тысячи убитых и тысячи искалеченных, инвалидов. Это другая история, история войны России и Украины.

Мой отец русский, мать – украинка. Но какое это имеет значение, когда исчезнет человечество с лица Земли в силу противоборства тех самых русских и украинцев, австрийцев и венгров, англичан и шотландцев, ирландцев, исландцев или ещё кого?

В этом отношении человек исключительно неразумное существо. Вместо того, чтобы находить в своей национальной культуре общечеловеческое и объединяться во имя жизни, во имя процветания, он воюет, пытаясь уничтожить другую нацию. Развязывает войну. 2017 год. Война России с Украиной продолжается. Из-за ничего, из-за имперских амбиций России. А корни всего

этого глубокие. Это война российской империи с украинским языком.

Как бы и что бы там ни было, главное, помнить военные преступления. Поэтому я возвращаюсь к тому случаю 15 января 2017 года, когда я оказался в Интернете и прочёл, что российские военные преступники издевались, а потом убили украинских военнослужащих. Это забыть нельзя. Все военные преступления, все издевательства надо помнить, чтобы потом судить, судить за издевательства. За издевательства над животными-то судят. А над людьми?

Выступление Александра Петрулевича по телевидению. 26 марта 2017 года у него убили отца-старика на Донбассе. Старика пытали. Он был без ноги, инвалид. Используя пытки, требовали, чтобы Александр Петрулевич, его сын, вернулся в Донецк. Наверно, тоже, чтобы под пытками заставить его говорить.

Пытки – это преступление. За пытки положено судить.

Вот как говорит Сергей Тарута о пытках, которые проводили российские военные: «Паяльником прожгли пятки, перебили все пальцы, проткнули штыком колени, чтобы он не мог передвигаться».

Пытки. Здесь главное – унижить пленного, который не может сопротивляться. Но самое страшное здесь – боль. Тот, кто пытает, что, он не чувствует боли? Нелюди. Это преступление.

В интервью «Апострофу» Олег Котенко, волонтер группы «Патриот», рассказал, что после пыток люди выходили жутко изувеченными. «Такие методы, что я не понимал, стоит передо мной живой человек или обрубок. Без ушей приезжали пацаны, с отрезанными руками до половины».

Террористы на Донбассе зверски пытают людей.

Судья Виталий Руденко рассказал, что сначала надевали мешок на голову, руки были в наручниках, человека избивали, затем, чтобы привести в чувство, поливали водой. Потом началось самое страшное – пытки током, а точнее, аппаратом «Алиса», это когда к мочкам ушей и кончикам пальцев подводили провода, потом

кто-то из боевиков давал команду «Алиса», и включался аппарат, дававший разряды тока.

Хотя активно применяли и более простые инструменты. Плоскогубцы, например. Людмилу Сурженко освободили из плена боевиков ЛНР. Ей там плоскогубцами ломали пальцы на руках. А сколько таких, как Людмила Сурженко? Много. Много. За пытки обязательно должно быть наказание.

По данным ООН, на май 2017 года, с начала конфликта на Донбассе погибли более 10 тысяч человек, около 24 тысяч человек получили ранения. Это преступление. За это кто-то должен ответить. За это надо судить.

Московский фашизм своеобразный. Но... те же пытки, те же издевательства, что и при немецких фашистах.

И так просто всё не кончится. Надо быть настороже. Для Украины военная угроза со стороны России не уйдёт, а вероятность полномасштабного столкновения высока. Просто в московской истории сложились неверные представления о том, что территории Украины и Белоруссии – это их территории. Под это и была создана идея «русский мир».

31 июля 2017 года. В городе Днепре около Облгосадминистрации поминают погибших. Три года назад в этот день 23 военнослужащих украинской армии погибли на Донбассе. Сегодня же их поминают. Никто не забыт!

Не забыт Иловайск. Конец августа. 29 число. 2017 год. Город Днепр. Возле здания Облгосадминистрации собрались люди, семьи погибших добровольцев, погибших в «иловайском котле». В 2014 году они пошли на Донбасс добровольцами, чтобы воспрепятствовать московии захватывать земли и устанавливать свои порядки, порядки, отжившие своё, неприемлемые в цивилизованном мире.

«Иловайский котёл». Это было в 2014 году. Погибших – тысяча. Взято в плен, пропавших без вести, раненых – тысяча. Ничто не забыто!

Читаю в Интернете: «Путін звернувся до бойовиків із закликом відкрити гуманітарний коридор для українських військових, що опинились в оточенні. 29 серпня о

06:00 ранку російський офіцер прибув до Многопілля і повідомив українській стороні, що вихід має відбутися без зброї. О 08:15 українські військові організованими колонами почали рух з міста. Колони були розстріляні на марші».

«Володимир Путін, граючи роль миротворця, 29 серпня запропонував проросійським бойовикам відкрити для українських військових гуманітарний коридор, яким би вони могли вийти з оточення. Гуманітарний коридор, або «зелений коридор» став для наших військових справжньою дорогою смерті».

29 августа 2014 года пророссийские боевики и армия РФ расстреляли «зелёный коридор», который они создали для украинских военных. Это был расстрел добровольцев.

В «киловайском котле» были добровольцы. Наверно, имперцы думали, если всех добровольцев там уничтожить, то в Украине всё изменится. В российской империи испокон веков так и боролись с национальным самосознанием. Или подкуп или уничтожение национальной элиты, которая может отдать свою жизнь за национальные идеалы.

7 сентября 2017 года. Читаю в Интернете: «Волонтеры призывают помочь обустроить новое жилище для девочки, потерявшей из-за обстрела на Донбассе маму и лишившейся части ноги».

Слеза накатывает.

Сделали ребёнка калекой.

О! Дело рук человеческих.

... А упомянул я лишь толику случаев этой страшной войны.

16 сентября 2017 года. Читаю: «С начала 2017 года на Донбассе погибло 68 гражданских лиц, 315 получили ранения». Та девочка, лишившаяся части ноги, вошла в их число.

21 сентября 2017 года. Читая Интернет, вновь возвратился к теме пыток.

Расчленение и кастрация. Боевики на оккупированных территориях Донбасса применяют к пленным жуткие методы пыток.

Об этом во время брифинга заявил генеральный прокурор Юрий Луценко.

По его словам, в ГПУ зафиксировали сотни фактов пыток людей.

«У нас есть 600 фактов пыток: снятие кожи, скальпа, кастрирование, заливание свинца в горло, расчленение, распятие на кресте, ссылки на минное поле. Этим занимаются российские террористические войска», – отметил Луценко.

Это – военные преступления России.

20-и российским генералам и адмиралам выдвинуто обвинение в преступлениях против человечности.

Вооружённые действия на востоке Украины Россия начала в апреле 2014 года. А 6 октября 2017 года Верховна Рада Украины признала Россию агрессором и оккупантом. То есть на четвёртом году войны украинские власти признали Россию государством-агрессором. О! Насколько украинцы толерантный народ. Терпимость в их культуре. Украинцы мирный народ, ценящий жизнь. Основная ценность их культуры – это рост, сила роста, а значит, роста жизни, выращивание живого, выращивание жизни.

Терпение закончилось в октябре семнадцатого числа.

17 октября 2017 года. Интернет сообщает о мирной акции возле Верховной Рады Украины в Киеве. Несколько партий и общественных движений начали всеукраинскую акцию в поддержку политической реформы.

Основные требования активистов: изменить избирательное законодательство, сделав партийные списки открытыми при выборах в Верховную Раду, отменить закон о депутатской неприкосновенности, создать Антикоррупционный суд.

Установлены палатки. Палатки под Радой установили после масштабной драки на улице Грушевского. Часть активистов стала на улице Грушевского со щитами. После столкновений с полицией с обеих сторон есть потери. Люди требуют отставки президента. Нацгвардия и полиция делают давление на мирно протестующих. Вечером решили взять их штурмом, повредили палатки, но разогнать активистов не удалось.

Под парламентом начались стычки и был применён слезоточивый газ.

Активисты установили на проезжей части улицы Грушевского палаточный городок, который, по их замыслу, простоит до 19 октября.

18 октября 2017 года. Читаю в Интернете о том, что под Верховную Раду стянули 3000 силовиков. Происходят столкновения. Полиция пыталась штурмовать баррикады МикоМайдана и пустила газ.

Депутаты прячутся от людей за рядами Нацгвардии и полиции. Несколько тысяч людей под Верховной Радой заставили депутатов бояться и пообещать голосовать за их требования.

Читаю о том, что полиция начала силовой разгон митингующих. «Под Радой – кровавый штурм, людей бьют ногами».

Вечером в Интернете сообщают, что сносят палатки, бьют протестующих.

Участники акции ждут, что 19 октября парламент рассмотрит их требования: закон о выборах, отмена депутатской неприкосновенности, создание Антикоррупционного суда.

19 октября 2017 года. Под зданием Верховной Рады в Киеве находится около 700 человек. Это – цвет нации.

Пишу в Интернет: «Верховная Рада не способна принимать законы, ведущие к прогрессу. Поэтому ей помогают патриоты, которые собрались возле Верховной Рады.

Парламент примет требования митингующих. Хорошо. Прогресс.

Но потом надо будет выдвигать новые требования, чтобы принимали законы для всех, ведущие к развитию.

Потом следует формировать новые требования к Верховной Раде. Она не способна сама; ей надо помочь. Страх подтолкнёт её делать разумное».

Читаю в Интернете: «Лишение нардепов неприкосновенности: Рада сделала первый шаг». Лёд тронулся?

Депутаты на крови украинцев зашли в Раду грабить народ? Так не годится.

20 октября 2017 года. Включаю телевизор, пятый канал. Слушаю сообщение о том, что в центре Киева

насчитывается полторы сотни митингующих, двадцать палаток. Насколько это правда, не знаю. Дезинформация – оружие России. Но, к сожалению, дезинформация в какой-то степени – оружие и Украины. Люди ждут окончательного отказа от депутатской неприкосновенности. Они ждут, пока изменят правила проведения выборов и примут закон об открытых партийных списках, ждут закон о создании Антикоррупционного суда.

Протест людей, чтобы давить на власть. И это – нормально.

В Интернете пишу так: «Законы внедрять должны патриоты, ответственные люди. Не обязательно они должны быть избраны в Верховную Раду. Они могут прийти со своими предложениями под стены Парламента и надавить на депутатов. Предложения замечательные: снять депутатскую неприкосновенность, чтобы все были равны перед законом, выборы по открытым спискам, создание Антикоррупционного суда. Депутаты должны это принять. Потом можно расходиться для подготовки новых требований. Когда новые требования будут готовы, снова окружать здание Верховной Рады. Так и работать. Патриоты, ответственные люди, те, кто воевал за эту землю, своим давлением должны помочь Верховной Раде».

30 октября 2017 года. Читаю в Интернете 30 октября. Киевская область. Убита Амина Окуева. До этого, 1 июня, уже было покушение на Окуеву.

За последнее время было много убийств.

Россия развернула террор в тылу Украины. Убийство Амины Окуевой – тому подтверждение.

Гибридная война. Фундамент гибридной войны – это война спецслужбы.

Изнав агрессия России, необъявленная война Украине, а изнутри – российский террор на территории Украины, а также коррупция и воровской беспредел власти.

12 декабря 2017 года. Противостояние народа и власти продолжается. Объявлен «народный импичмент» президенту Украины. В Киеве проходят марши за импичмент Порошенко.]

...
...

WRITING. 2017

...

...

The news went the round of the village.

Tensity.

Shock.

Sky. Blue color.

The blue of the sky.

Sunny day.

Greenery

Rest.

...

...

He.

He went...

He went a long way round.

Thought.

Aim.

Result.

Rest.

He went a long way round.

...

...

Ship.

I.

The thought rounded the Cape.

Motion.

The ship rounded the Cape.

Rest.

...

...

...

They sat round the table.

They sat round the eternity.

Unity.

...

...

Light.

Rest.

Pacification.
I went with you against my inclination
Slave.
End.
...
...
Alcoholism.
Narcotization.
You are in hospital.
Alcoholism.
Narcotization.
You are in hospital.
...
...
...
Light.
Rest.
Pacification.
I know nothin.
Thought.
Tensity.
Knowledge.
I.
...
...

...
 ...

[The *State of Immortality* is a compensatory reaction to the fear of death. The fear of death appears with the development of the personality (boys acquire it at the age of 15 years) along with self-awareness development (Дидье Жюлиа). But also the compensatory reaction to the fear of death appears. Under normal conditions, the compensation is non-conscious, that means it effects the conscious activity, regulating it unconsciously (Карл Юнг). The person feels the *State of Immortality* as the unconscious compensation of the death fear. It gives the rise of the immortality feeling, realizing the eternal life (Антти Ревонсуо). The death seems to start being impossible (Вильям Джемс). And this is not the conviction that we are going to live eternally but the understanding that it is true (W. James). And there is no fear to anything (М.Г. Мурашкин). The *State of Immortality* as the death fear compensation comes supertemporally (Джидду Кришнамурти). These are ecstatic flashings, which seems to be on the other side of the time (Корлисс Ламонт). Within the psychics of a human, there are lots of things received from nobody-knows-where. Nobody knows from where the highest spirits come after the deepest grief (Карл Ясперс). Nobody knows from where the *State of Immortality* appears after the fear of death.

References: Джемс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; Дидье Жюлиа. Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; Кришнамурти Д. Записные книжки. – М.: Разум/Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; Ламонт К. Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; Мурашкин М.Г. Записи 2000 года. – Днепропетровськ: СІЧ, 2006. – С. 127–132; Ревонсуо А. Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 288–305; Юнг К. Психологические типы. – СПб.: Ювента, М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; Ясперс К. Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 150–483; James W. The varieties of religious experience. – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389.]

...
...

[The *State of Immortality* is a compensatory reaction to the fear of death. The fear of death appears with the development of the personality (boys acquire it at the age of 15 years) along with self-awareness development (Didier Julia). But also the compensatory reaction to the fear of death appears. Under normal conditions, the compensation is non-conscious, that means it effects the conscious activity, regulating it unconsciously (Carl Jung). The person feels the *State of Immortality* as the unconscious compensation of the death fear. It gives the rise of the immortality feeling, realizing the eternal life (Antti Revonsuo). The death seems to start being impossible (W. James). And this is not the conviction that we are going to live eternally but the understanding that it is true (W. James). And there is no fear to anything (M.G. Murashkin). The *State of Immortality* as the death fear compensation comes supertemporally (Jiddu Krishnamurti). These are ecstatic flashings, which seems to be on the other side of the time (Corliss Lamont). Within the psychics of a human, there are lots of things received from nobody-knows-where. Nobody knows from where the highest spirits come after the deepest grief (Karl Jaspers). Nobody knows from where the *State of Immortality* appears after the fear of death.

References: Джемс В. Многообразие религиозного опыта. – СПб.: Андреев и сыновья, 1993. – С. 306; Дидье Жюлиа. Философский словарь. – М.: Междунар. отношения, 2000. – С. 406; Кришнамурти Д. Записные книжки. – М.: Разум /Мир Кришнамурти, 1999. – С. 112–237; Ламонт К. Иллюзия бессмертия. – М.: Политиздат, 1984. – С. 250; Мурашкин М.Г. Записи 2000 года. - Днепропетровськ: СІЧ, 2006. – С. 127–132; Ревонсуо А. Психология сознания. – СПб.: Питер, 2013. – С. 288–305; Юнг К. Психологические типы. – СПб.: Ювента, М.: Издат. фирма «Прогресс-Универс», 1995. – С. 532; Ясперс К. Общая психопатология. – М.: Практика, 1997. – С. 150–483; James W. The varieties of religious experience. – New York: Longman, Green, 1902. – P. 389.]

...
...

ДЛЯ ЗАМЕТОК

СОДЕРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ.....	3
ПИСЬМО. 2017. БЕРЕЗЕНЬ	4
[ПИСЬМО. 2017. БЕРЕЗЕНЬ]	23
[ПИСЬМО. 2017. КВІТЕНЬ]	209
ПИСЬМО. 2017	227
[ПИСЬМО. 2017]	477
WRITING. 2017	494
[WRITING. 2017]	496

Літературно-художнє видання

МУРАШКІН Михайло Георгійович

ЗАПИСИ 2017 РОКУ

Російською, українською і англійською мовами

Відповідальний за випуск *Г. М. Гарченко*

Підписано до друку 03.01.2018. Формат 84x108 1/32.
Гарнітура літературна. Папір офсетний.
Друк офсетний. Ум. друк. арк. 26.25. Обл.-вид. арк. 23,5.
Тираж 1000 прим. Замовлення. № 01/151.

Державне підприємство
«Всеукраїнське видавництво «Січ»,
49000, м. Дніпро, пр. Д. Яворницького, 60.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
серія ДК № 60 від 25.05.2000 р.

Виготовлено у повній відповідності
до оригінал-макета ПП «Монолит»
49038, м. Дніпро, вул. Ярослава Мудрого, 56
Тел.:(0562) 340-873, E-mail: monolit97@i.ua
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
серія ДК № 273 від 08.12.2000 р.

Мурашкін М.Г.

М 91 Записи 2017 року. – Дніпро: СІЧ, 2018. – 500 с.

ISBN 978-966-511-438-7

Книга «Записи 2017 року» Михайла Георгійовича Мурашкіна розповідає про містику та мистецтво. В ній читач знайде публіцистику і есеїстику, наукове і художнє. У 2017 році були написані як публіцистика і есеїстика, так і художні твори, наукові й філософські сентенції.

УДК 081/082

ББК 94; я44

Зв'язок з автором здійснюється через електронну пошту й мобільні телефони:

Е-mail: michailmurashkin@gmail.com

Мобільні телефони: 097 45 90 308

095 5 81 91 21

Додаткова інформація в Інтернеті:

1) michailmurashkinbooks.blogspot.com [або: Видання
Михаїла Мурашкіна]

2) http://samlib.ru/m/murashkin_m_g/ [або: Мураш-
кін Михайл Георгієвич – Lib.ru: Журнал «Самиздат»]

3) murashkin.jimdo.com [або: Записи Мурашкіна]

4) mgmurashkin.jimdo.com

5) murashkinmg.narod.ru